

Bí Kíp Cua Trai

Contents

Bí Kíp Cua Trai	1
1.	1
2. Bình Thường Nhưng Không Tầm Thường!	19
3. Mọi Thứ Đã Ra Đi Như Chưa Từng Đến	38
4. I Love To Be Loved By You	55
5. Bí Mật Về Cuốn Sổ	73
6. Cô Gái Dễ Thương Hay Con Nhỏ Biến Thái?	92
7. Trí Tuệ Nào Bộ	110
8. Trách Nhiệm Của Trái Tim	134
9. Kết Thúc Và Bắt Đầu	152

Bí Kíp Cua Trai

Giới thiệu

Vũ Trang Vân, 20 tuổi, sinh viên nữ của trường KHTN, nhiều tự tin nhưng cũng rất tự ti. Cô có cái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-kip-cua-trai>

1.

” Nếu biết sử dụng cuốn sổ này đúng cách, bạn sẽ có 1 dàn Harem hùng hậu.”

Chapter 1: Tình bạn và nhân duyên

Tôi, Vũ Trang Vân, sinh viên CNTT đại học KHTN năm thứ 2, nhan sắc thường thường bậc trung, học hành phọt phẹt. Có lẽ nhiều bạn sẽ nghĩ tôi yêu thích công nghệ nên mới chọn cái ngành này. Thực ra thì tất cả cũng vì 1 chữ: Trai. Cũng không có gì phải xấu hổ khi thừa nhận tôi là 1 đứa con gái mơ mộng, luôn mơ ước có 1 mối tình đẹp như trong film. Suốt thời trung học và phổ thông, tôi bất hạnh rơi vào lớp âm thịnh

dương suy. Và cũng thật bất hạnh, con gái đông nên giới tính các bạn nam trở nên rất khó xác định. Thậm chí khi đi chơi, con gái thì thay nhau xách đồ, còn con trai ngồi bôi kem chống nắng, đánh móng tay >v<. tôi,=" rất=" bắt=" hạnh,=" không=" thể=" sống=" đúng=" với=" về=" nhu=" mì,=" yếu=" đuối=" trong=" 1=" môi=" trường=" như=" thể,=" và=" càng=" vô=" phương=" hơn=" trong=" chuyện=" tìm=" kiếm=" 1=" mr=" right.==" tôi=" đã=" điều=" tra=" và=" được=" biết=" các=" khóa=" trước,=" khoa=" cntt=" mà=" tôi=" thi=" chỉ=" có=" vài=" nữ=" sinh,=" còn=" lại=" toàn=" là=" nam=" hết,=" thể=" là=" tôi=" thi,=" áp=" ủ=" 1=" niềm=" tin=" và=" hi=" vọng=" chắc=" nịch=" rằng=" ở=" đây=" tôi=" sẽ=" là=" 1=" mĩ=" nhân=" có=" hạng,=" giống=" như=" trong=" truyện=" ngôn=" tình,=" rồi=" thì=" các=" bạn=" trai=" sẽ=" xếp=" hàng=" dài=" cho=" tôi=" lựa.==" cái=" cảm=" giác=" chuột=" sa=" chĩnh=" gạo=" ắt=" hẳn=" là=" hết=" sức=" ngọt=" ngào.==" ấy=" thể=" mà=" ngày=" nhập=" học,=" niềm=" tin=" của=" tôi=" đổ=" vỡ,=" bi=" kịch=" cuộc=" đời=" tôi=" lặp=" lại.==" các=" bạn=" không=" thể=" hiểu=" được=" cảm=" giác=" của=" tôi=" lúc=" đó=" đâu.==" tôi=" chỉ=" biết=" thờ=" dài=" nhìn=" bạn=" cùng=" lớp:==" 2/3=" là=" nữ,=" nam=" sinh=" chỉ=" là=" 1=" rúm=" co=" cụm=" lại=" 1=" góc=" lớp,=" ăn=" nói=" nhỏ=" nhẹ,=" cười=" cũng=" không=" dám=" cười=" to="!=">

Lỡ rồi, tôi cũng chẳng còn biết làm thế nào ngoài cách chấp nhận. Tôi vốn dĩ rất có năng khiếu trong việc sống chung với lũ. Tôi bắt đầu kết bạn và cố gắng học hành. Trong lớp, tôi để ý nhất là Như Duyên và Hải Anh. Duyên sở hữu 1 gương mặt gọn gàng, nhìn hơi lạnh lùng nhưng rất xinh. Thật đáng tiếc cho tôi, Duyên học hành rất đỉnh. Xưa nay, tôi luôn cho rằng, người đẹp thì luôn có 1 nhược điểm nào đó: não phẳng hoặc xấu tính. Nhưng từ khi biết Duyên, tôi hiểu được rằng, trên thực tế, có những cô gái có thể khiến tôi GATO đến chết vì tôi không thể tìm được điểm nào hơn họ. Và Hải Anh là chàng trai trong mơ của tôi. Cậu ấy học giỏi, ăn mặc hợp thời, cư xử thân thiện, chừng mực. Niềm vui duy nhất của tôi khi đến lớp là nhìn lên Hải Anh. Vô tình Duyên cũng lọt luôn vào tầm ngắm, chỉ vì Hải Anh luôn chọn chỗ ngồi gần Duyên. Tôi yêu cái đẹp nên có ngắm thêm Duyên cũng không thừa. Tôi cũng phải công nhận Duyên có dáng đi, dáng đứng, dáng ngồi, cách nói, cách cười đều đẹp. Tôi cố tình soi mói từ hành động nhỏ nhất của Duyên để tìm ra nét không duyên, mà bất lực không tìm được. Từ dáng vẻ toát ra, tôi biết Duyên luôn tự bó mình vào những khuôn khổ, những chuẩn mực. Nếu tôi là Duyên chắc tôi không chịu nổi. Tôi là, lúc nào thích nói thì nói, lúc nào phẫn khích thì cười to. Tôi cho rằng sống như vậy mới không có lỗi với bản thân. Tôi hi vọng Hải Anh với Duyên chỉ là đôi bạn cùng tiến, câu chuyện của họ chỉ xoay quanh chuyện học hành, và rất hi vọng Hải Anh sẽ đánh giá Duyên là đứa con gái nhạt nhẽo. Tôi vẫn biết là tôi rất xấu xa ~~, xấu xa từ trong ý nghĩ xấu ra, nhưng có hề gì, người không vì mình trời tru đất diệt.

Chủ nhật, trời mưa tầm tã, tôi lên thư viện đọc...tiểu thuyết ngôn tình cho đỡ buồn thì gặp Duyên. Và chính Duyên lại gần bắt chuyện với tôi, sau này tôi mới biết Duyên đã muốn làm quen tôi từ lâu, vì trên lớp tôi không tùm 5 tùm 3 nói xấu người khác như đám bạn gái trong lớp, mà cứ nhìn ra ngoài trời với 1 vẻ mặt rất ngơ. Tôi thoáng thất vọng vì mãi nghĩ nếu đây là Hải Anh thì sẽ tốt hơn. Tôi yêu cái đẹp nhưng tôi đại trai hơn. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, Hải Anh đến trước mặt chúng tôi thật. Đúng là đốt hương muỗi cũng lên ~~!. Vẫn là dáng người dong dỏng cao, gương mặt sáng ngời nét thông minh, nụ cười có răng khểnh rất duyên. Cậu ấy cầm 2 cây kem đưa cho chúng tôi. Không hổ danh là Mr Right trong lòng tôi, gallant, dịu dàng, chu đáo. Tôi lại bắt đầu suy diễn. Biết đâu Hải Anh để ý tôi, biết đâu cậu ấy nhận ra duyên thầm của tôi mà người khác và cả chính tôi cũng không nhận ra được. Nhưng cũng rất nhanh chóng tôi rơi tòm xuống thực tại phũ phàng. Hôm ấy Hải Anh đề nghị được đưa Duyên về nhưng Duyên khéo léo từ chối, còn tôi, cứ như là kẻ thứ 3 thừa thãi. Vì đời không như là mơ. Tôi buồn nhưng vẫn thấy mình may mắn. May mắn ở điểm tôi phát hiện tôi với Duyên rất hợp nhau. Duyên tốt bụng, tế nhị, khéo cư xử. Tôi với Duyên trở thành 1 cặp bài trùng. Duyên kèm cặp tôi trước mỗi kỳ thi. Còn tôi, luôn có những ý tưởng táo bạo về chuyện giải trí khiến Duyên thích thú. Thêm nữa, tôi cũng là 1 con người nhạy bén với màu sắc, yêu thích thời trang nên Duyên không bao giờ đi mua quần áo nếu thiếu tôi. Tôi cũng là may mắn, không có được bạn trai nhưng lại có bạn thân.

Duyên đẹp lại thông minh, khéo ăn khéo nói nên các bạn nữ trong lớp chỉ chơi với Duyên ở mức xã giao. Còn tôi, Duyên quá tốt với tôi đến mức tôi không cho phép mình GATO với Duyên. Mặc dù ở bên Duyên, tôi giống như cái bóng mờ, nhưng tôi hiểu rằng, bản thân tôi không được phép làm gì, nghĩ gì có lỗi với người bạn này. Bình thường thì không sao, hễ Hải Anh quan tâm đến Duyên là tôi lại thấy chạnh lòng kinh

khủng. Dù cho nam sinh trên thế giới mê đắm Duyên, chỉ cần trong danh sách đó không có người mà tôi thầm để ý thì tôi sẽ không chạnh lòng. Nhưng Hải Anh là bạn nam duy nhất trong lớp mà tôi để ý. Sao ông trời nỡ phũ với tôi như vậy? Quả thực phải chứng kiến điều đó, tôi rất đau lòng; nhưng tôi là bạn thân của Duyên nên tôi có nhiều cơ hội gặp Hải Anh, được Hải Anh mời đi ăn uống.

Trong thời gian cặp kè với Duyên, có 1 anh khóa trên thường xuyên “vô tình” xuất hiện, cố tình tạo ấn tượng với tôi. ==! Không nhầm đâu à, với tôi chứ không phải với Duyên. Anh ta rất niềm nở với tôi, nhưng nhìn thấy Duyên thì chỉ gật đầu chào. Mỗi lần như thế tôi đều nhìn thẳng vào mắt đối phương xem mắt anh ta có mọc nhọt không? Bộ anh ta không nhìn thấy hoa khôi bên cạnh tôi sao? Dĩ nhiên trong mắt tôi vẫn chỉ có Hải Anh, đối với anh ta tôi không có hứng. Biết đâu anh ta làm quen với tôi là vì muốn tôi giúp anh ta tiến đến với Duyên. Nhưng chắc không phải đâu, tôi cũng có nhiều ưu điểm chứ bộ. 1 ngày đẹp trời, tôi nghe được tiếng nói trong WC nam.

- Mày mất công tán em Vân làm gì? Tán thì tán thẳng em Duyên đi. Hay muốn lợi dụng em Vân?

- Mày ngu lắm con à. Em Duyên khó tán lắm. Tao phải đi vòng chứ. Bơ em ấy đi, cho em ấy khó chịu, rồi sẽ quan tâm sau. Trước hết cứ làm thân với em Vân đã, rồi tự nhiên sẽ thân được với em Duyên. Em Vân là ngôi nhà chung cư thường thường bậc trung, dễ mua hơn là ngôi nhà chung cư cao cấp. Giả sử không tán được em Duyên, tao vẫn có em Vân cơ mà.

- Mày tham thế. Tham thì thâm đấy con à.

Thì ra tên này không chỉ muốn lợi dụng tôi để kết thân với Duyên, mà còn muốn bắt cả 2 tay. Đều thật. Chì đây không dễ ăn đâu. Tôi muốn xông thẳng vào WC nam, cắt phăng cái ấy của nó đi, cơ mà, thực lòng tôi không làm được gì cả >v<. thậm=“” chí=“” nếu=“” có=“” chạm=“” vào=“” chắc=“” tôi=“” cũng=“” run=“” lấy=“” bầy=“” nghĩ=“” thôi=“” cũng=“” đã=“” muốn=“” ỏi=“” rồi.=“” tan=“” học,=“” về=“” đến=“” kí=“” túc,=“” tôi=“” nằm=“” vật=“” ra=“” giường,=“” xé=“” gói=“” bim=“” bim=“” rồi=“” móc=“” ra=“” ăn=“” nhiệt=“” tình,=“” trong=“” bụng=“” vẫn=“” rửa=“” tắm=“” tên=“” chết=“” tiết.=“” không=“” chơi=“” xỏ=“” lại=“” nó=“” thì=“” tôi=“” ăn=“” không=“” ngon,=“” ngủ=“” không=“” yên.=“” duyên=“” cắt=“” sách=“” vở=“” lên=“” giường=“” tầng=“” trên=“” rồi=“” trèo=“” xuống=“” giường=“” tôi,=“” duyên=“” ngồi=“” xuống=“” và=“”>

- Đạo này Dương hay nhấn tin cho tớ lắm. Tớ không hiểu anh ta định làm gì. Tớ tưởng anh ta đang tán cậu.

Tôi ngồi dậy, máu hận trào ra:

- Cậu đừng nhắc đến thằng đều ấy nữa.

Vy ở giường bên cạnh hỏi với sang:

- Thằng nào đều thế? Vứt đây tao xử lý cho.

Tôi liếc mắt mắng Vy:

- Khỏi cần. Chì đây muốn trả thù mà không dùng bạo lực.

Tôi kể cho Duyên nghe những gì tôi nghe được. Duyên nhẹ nhàng là thế mà gương mặt cũng phải nhăn lại. Chúng tôi rủ Vy xuống dưới sân ký túc bàn kế hoạch.

Những ngày sau đó, chúng tôi bắt đầu kế hoạch trả thù. Tôi và Duyên đều cố tình thả mồi cho cá rìa. Mỗi lần đối tượng xuất hiện, tôi đều liếc mắt cười ngọt ngào. Còn Duyên không thờ ơ lạnh lùng nữa, mà cư xử có phần dễ thương. Con dê mỗi lần đến phòng tôi chơi thì mang rất nhiều đồ ăn, có lúc còn mời cả phòng đi ăn vặt ở mấy quán sinh viên. Mấy đứa con gái trong phòng vừa ăn vừa khen hần ta đẹp trai, chu đáo, rất thích hợp làm rể của phòng. Con dê Dương lịm trong men tình. Mặt ngoài thì niềm nở với tôi, khách sáo với Duyên, nhưng vẫn âm thầm nhấn tin, chat chit rất ngọt ngào với Duyên. Khi hần rủ Duyên đi ăn ở nhà hàng cao cấp, Duyên nhận lời và nói sẽ đến sau. Thế là cả phòng tôi kéo nhau đến đó chén 1 bữa ra trò, vừa ăn vừa bỏ trước ánh mắt ngạc nhiên của Dương dê. Con dê mặt cắt không còn giọt máu mà vẫn phải cố gượng cười. Duyên cũng rất giỏi diễn kịch, lúc tính tiền còn cố tỏ ra là tiếc, là muốn trả 1 nửa. Giả sử hần ta có mặt dày nhận lời Duyên, tôi sẽ tiếp luôn: “Thôi chết, tội mình đều không mang tiền mà”. Nhìn Dương dê móc hết túi nọ đến túi kia, thậm chí còn phải giả vờ đi vệ sinh để qua case ATM rút tiền, tôi cũng

có chút hả dạ. Sau lần đó, hẳn ta cũng khôn ra được 1 tí. Thấy mất tiền mà chẳng xơ múi được gì các em, hẳn tự động rút lui. Tôi cảm thấy hẳn trả giá còn chưa đủ, nhưng không muốn tiếp tục gặp hẳn nữa nên cũng buông tha. Tôi nhận ra 1 sự thật, giữa 1 bông hoa hồng và 1 bông hoa dại, người ta luôn chọn bông hoa hồng. Cũng chẳng sao cả, cuộc sống còn rất nhiều ý nghĩa khác mà.

Bông hoa dại ấy sẽ vẫn vui vẻ hài lòng với những gì mình có, vẫn quần lầy bông hoa hồng và cùng chia sẻ vui buồn nếu không có những ngày lễ chết tiệt. Vào những ngày ấy, đi cùng nhau, Duyên nhận được rất nhiều hoa và quà, còn tôi... nothing. Tôi với Duyên ngồi ăn kem xôi trong 1 quán sinh viên gần trường thì Hải Anh lại gần. Cậu ấy ôm theo 2 bó hoa nhỏ nhắn, xinh xắn tặng tôi và Duyên. Tôi biết rõ hoa này chỉ là Hải Anh khéo cư xử mà tặng tôi, và cũng có thể muốn tôi làm chân trong cho cậu ấy, nhưng vẫn thầm cảm ơn sự tử tế của cậu ấy. Hải Anh đúng là con người có khiếu thẩm mỹ, làm việc thì thận trọng, bó hoa “tình thương” mà cậu ấy tặng tôi, từng bông hoa đều rất đẹp, cách bọc đơn giản nhưng hài hòa cả về kích thước và màu sắc. Tôi rất nhạy cảm và thông minh để biết lúc này mình nên làm gì, tôi nói có việc bận và chào họ về trước. Nếu tôi ở đây, Hải Anh có thể sẽ xem tôi là cái gai trong mắt, vả lại, Duyên sẽ không bao giờ nhận lời đi chơi với Hải Anh vì sợ tôi bị tổn thương. Tôi lặng lẽ đi mua sách 1 mình. Thầm mong Hải Anh và Duyên thành 1 cặp. Có 1 nỗi buồn cứ chơi vơi...

Tôi đi bộ dọc đường Láng lựa sách.

Tôi lang thang dọc đường Láng, để cho Lá rơi trên đầu, để cho tâm hồn tìm về khoảng lặng. Tôi thần thờ nhìn theo dòng người qua lại, từng đôi tình nhân đi bên nhau, thậm chí là cả mấy cô nàng FA cũng đang quần quýt bên nhau. Còn tôi, chỉ có 1 mình, chẳng bạn thân cũng chẳng người yêu. Đối lập với hình ảnh lãng mạn ấy là hình ảnh những người dân lao động đang tất tả mưu sinh. Trên gương mặt mỗi người đều hằn lên nỗi khắc khổ, trên vai là cả 1 gánh nặng vô hình. Họ không có thời gian mà buồn nỗi buồn quý tộc như tôi. Tôi để ý nhất là 1 cô lớn tuổi mang 1 chồng sách phế liệu đến bán. Nhìn nét kham khổ in hằn trên gương mặt, trên bàn tay cô mà tôi chạnh lòng thương. Xã hội này người ăn không hết, người lần không ra, đúng là bất công quá đỗi. Chồng sách phế liệu của cô bị chủ hàng trả giá rất rẻ mạt, cô lưỡng lự không muốn bán. Tôi mở chiếc cặp chéo ra, rút 100K đưa cho cô và lấy hết đồng sách truyện phế liệu của cô. Cô nhìn tôi cười thân thiện, rồi trả lại tôi 20K, cô bảo giá trị của chúng chỉ đến thế thôi. Tôi bối trong đồng sách phế liệu những thứ có thể dùng được: gồm vài quyển truyện còn khá mới và 1 cuốn sổ màu hồng. Tôi nghĩ bụng là cứ mang về nháp hoặc gấp chim phượng gì cũng được. Số còn lại tôi bán lại cho cửa hàng sách cũ với giá rẻ như cho : (Làm chút chuyện có ý nghĩa khiến tâm trạng của tôi phần khởi hẳn.

Cầm cuốn sổ trên tay, tôi mân mê ngắm nhìn. Sao lại có 1 cuốn sổ dễ thương lạ lùng thế này. Xuyên suốt cuốn sổ chỉ là 1 màu hồng nhạt, tôi đưa cuốn sổ ra trước ánh nắng, nhìn ngược lên trời. Ánh nắng nhạt chiếu xuống cuốn sổ khiến nó trở nên mỏng manh, long lanh quá đỗi. Trong phút chốc tôi có cảm giác mình bị mê hoặc.

“Cuốn sổ này được gọi là Bí kíp kua trai. Tuy nhiên, tên cuốn sổ chỉ là để lừa tình. Dù vậy, chủ nhân cuốn sổ sẽ được nhiều hơn thế.”

” Nếu có ai đó đọc được những dòng chữ này, người đó đích thực rất may mắn.”

Ồ, lạ vậy. Trên bìa cuốn sổ có chữ. Tôi bỏ cuốn sổ xuống, soi đi soi lại thì không thấy gì nữa. Tôi chọn 1 không gian thoáng mát, ngồi xuống vệ cỏ, đưa sổ lên trời soi chữ:

” Nếu biết sử dụng cuốn sổ này đúng cách, bạn sẽ có 1 dàn Harem hùng hậu.”

” Nếu người khác giới nào đó viết tên, ký tên, in dấu vân tay vào cuốn sổ. Họ sẽ phải làm tất cả những việc mà bạn yêu cầu, cho đến khi trang giấy đó bị lấp đầy. Tuy nhiên, trên mỗi dòng chỉ được viết 1 yêu cầu.”

“Nếu để người thứ 2 biết về sự kỳ diệu này, cuốn sổ sẽ mất hiệu lực.”

Cầm cuốn sổ trong tay, tự nhiên tôi nghĩ đến chuyện sẽ lấy chữ ký của Hải Anh rồi viết 1 dòng ngắn gọn: Yêu tôi trọn đời, thì Hải Anh sẽ mãi mãi là của tôi. Nhưng mà, nếu làm thế, khác gì tôi tự ép mình vào tình yêu giả dối.

Tự nhiên tôi thầm cười mình ngớ ngẩn. Nếu đây là 1 trò đùa thì sao? Chưa gì đã nghĩ đến những kế hoạch ám muội rồi.

Tôi cầm cuốn sổ bắt xe bus đến Royal City. Muốn biết cuốn sổ kia là thật hay giả, chỉ cần thử là biết ngay. Hôm nay Royal City khai trương, có mời ca sĩ mà tôi yêu thích: Đan Trường, Tuấn Hưng. Đẳng nào thì tôi cũng đã dự định sẽ đến đó chơi cho đỡ buồn mà.

Vừa bước vào Royal, tôi hậu đậu va phải 1 người đàn ông. Anh ta vững chắc đến mức hình như anh ta chẳng hề loạng choạng, còn tôi ngã nhào. Cứ ngỡ anh ta sẽ ngồi xuống đỡ tôi đứng dậy và nhỏ nhẹ xin lỗi tôi; sau đó 4 mắt nhìn nhau chớp chớp, sét đánh đen thui; nhưng không, anh ta nhìn tôi mắng vốn rồi vội vã vào Royal City:

- Đi đứng thế à?

Tôi, phải làm thế nào trong tình trạng này. Là kẻ bị xui xẻo, không được đối đãi đúng mực, nhẽ ra tôi có thể đứng dậy chửi chết cái thằng cha đang chống phao câu về phía tôi và bước như chưa từng đụng mặt. Nhưng hỡi ôi, cái mặt nó quá đẹp, ăn mặc thì lịch sự như 1 tài tử: sơ mi trắng đóng thùng, cà vạt đen bản nhỏ, ngay cả nhìn từ phía sau, ở hần cũng toát ra 1 khí chất khó mà tả được. Tôi cứ nhìn theo, ngang tầm mắt là cái mông anh ta, thậm chí cũng rất đẹp =.=. Thật là xui xẻo quá đi. Tôi không thể làm gì khác được ngoài ngẩn ngơ nhìn theo cái mông đẹp ấy rồi tủi thân đứng dậy. Đến lúc hoàn hồn, tôi mới có thể rửa thắm vài câu:

- Đúng là đồ giẻ rách. Đẹp trai giẻ rách. Cái mặt đẹp mà tâm hồn không bằng con cún.

Tôi ôm theo chiếc cặp chéo, chen chúc đi vào nơi tổ chức khai trương. Lúc nào fans của các ca sĩ đã đứng đợi đông nghịt. Làm thế nào xin chữ ký được đây. Đang chưa biết phải làm thế nào thì Đan Trường bước xuống. Oa, anh đẹp trai y như trong video vậy. Tôi lấy hết sức tiến lại gần phía anh, nhưng... không nổi. Fans gì mà hám trai quá thế. Không thể chịu thua được, tôi lại 1 lần nữa lần lên trên. Đến gần anh Trường, tôi lấy hết sức hét lên:

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

và giả vờ ngã. OMG! Hiệu nghiệm thật rồi. Đám đông nghe thấy tiếng kêu thất thanh, volume cực lớn thì quay lại nhìn. Đồng thời anh Bo cũng dừng lại, tiến đến nhắc tôi đứng dậy.

Tôi dĩ nhiên là không chịu đứng dậy ngay, mà xin anh chữ ký. Sau đó, anh vào trong biểu diễn, còn tôi ngồi mãi phía ngoài. Tôi mở cuốn sổ ra ngắm nhìn chữ ký của anh. Dù cuốn sổ này là trò đùa thì xin được chữ ký của anh Bo cũng là 1 điều tuyệt vời. Nhưng trước hết tôi phải xác nhận lại những dòng chữ trên bìa cuốn sổ là thật hay chỉ là trò đùa.

Tôi an nhiên viết vào trang giấy có chữ ký của anh Bo:

- Mời em song ca bài hát: Đêm cô đơn.

MC đồng đặc tuyên bố anh Bo sẽ mở màn với bài hát Túp lều lý tưởng nhưng anh Bo vừa bước lên sân khấu thì cũng đồng đặc tuyên bố:

- Hôm nay tôi muốn mời 1 trong số các bạn song ca bài Đêm cô đơn.

Tôi giật thót mình. Song ca thật à? Nhưng là ai được mời đây? Tôi càng ngơ ngác hơn khi anh rẽ đám đông, tiến lại gần tôi và mời tôi lên hát. Tôi thật lòng là chưa có chuẩn bị. Tôi theo anh lên sân khấu, tôi run đến mức đứng cũng không vững nữa rồi.

Đứng trên sân khấu tôi lắp bắp:

- Dạ, em xin... chào... tất cả mọi người.

Nhạc bắt đầu, tôi không còn cách nào khác ngoài cách hát. Quảng trường lặng đi, chỉ có tiếng hát của tôi và anh, quện vào nhau. Hình như cũng hơi bị hay thì phải. Phía dưới hội trường, khán giả đang phê, khiến tôi càng có thêm động lực. Nhưng hát được nửa bài thì tôi chịu chết không nhớ nổi phần lời tiếp theo. Tôi đứng lù lù 1 chỗ, nói với anh Bo: “Em hết hát nổi rồi. Anh đơn ca được không anh.”

Và anh Bo hát tiếp, rất chuyên nghiệp, vẫn rất tuyệt vời, nhạc không hề bị đứt. Khi nhạc dừng, tôi cúi chào khán giả rồi chạy xuống. Quảng trường vỗ tay không ngừng.

Tôi nhảy lên xe bus chuẩn khỏi Royal. Xấu hổ muốn chết luôn. Quan trọng là cuốn sổ hồng trong chiếc cặp chéo khiến tôi lảng lảng. Sẽ có nhiều trò vui đây...

Chapter 2: Lại là anh

Hôm sau, tôi đứng đỉnh đi dạo trong khuôn viên trường. Duyên vẫn ngồi trong lớp học bài. Tôi giữ chặt chiếc cặp chéo và suy nghĩ vẫn đặt ở cuốn sổ hồng. Có lẽ tôi nên tiếp tục thử nghiệm.

Tôi xé 1 miếng sổ ra tiếp tục làm thử nghiệm. Lần này nếu thành công thì cuốn sổ này tuyệt đối là thật. Tôi cầm 1 tờ của cuốn sổ lại gần đầu gấu của trường, tên này không có khái niệm phân biệt sinh viên nam, nữ, hề hấn rồi việc là lại bắt nạt bạn học. Tôi nhẹ giọng:

- Anh ơi, anh cho em xin chữ ký.

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn:

- Tính làm gì đây? Tĩa đũa nhau à.

Chết thật, tên này có vẻ không có chút tự tin nào ở bản thân =.= . Không lẽ hẳn ta không tin mình có người hâm mộ, trong khi vóc dáng hẳn cũng hằm hỏ, cao to bô trai ra trò chứ bộ. Ngay lập tức tôi nghĩ ra phương án khác. Mấy lần tôi thấy tên này trông cây si trước cửa khu kí túc nữ để đòi gặp Tường Vy, bạn cùng phòng tôi, nhưng đều bị từ chối. Tôi lật lọng ngay:

- Dạ không. Em là bạn cùng phòng với Tường Vy. Cho em xin tên và số điện thoại của anh cũng được ạ. Phòng em dạo này rất buồn chán, nên muốn xin số điện thoại của các cây si, thỉnh thoảng rủ đi uống nước.

Vừa nói đến Vy thì anh ta thay đổi hẳn thái độ. Đúng là anh hùng, í lộn, còn đồ khó qua ải mỹ nhân. Anh ta nhanh chóng đưa tay cầm bút viết họ tên đầy đủ, số điện thoại và cả chữ ký và nói:

- Nếu em giúp anh ghi điểm với Vy, thì em muốn gì anh cũng chiều em, hưởng chi là ký.

Ồ hơ, tên này lật mặt còn nhanh hơn cả lật bàn tay. Nhưng thôi, quan trọng là chị đây đã đạt mục đích. Tôi cười ngọt ngào:

- Anh yên tâm, anh sẽ có nhiều dịp được đằng hoàng xuất hiện trước mặt Vy.

Tôi hí hửng cầm tờ giấy chui tọt vào WC. Câu đầu tiên tôi viết vào trang giấy là:

- Mua đồ ăn sáng cho tôi.

Tôi thấy vẫn còn chưa đủ liền viết tiếp mấy câu:

- Bảo vệ tôi nếu tôi bị bắt nạt.

- Nói chung là làm ô sin không công cho tôi trong 1 tháng.

Về lớp ngồi được 1 lúc thì đã thấy chàng đầu gấu lại gần, đưa cho tôi túi xôi vò. Tôi đưa tay cầm lấy túi xôi rồi chia cho Duyên 1 nửa. Duyên nhìn tôi thắc mắc:

- Cậu có họ hàng với anh ta à?

Tôi phẩy tay, rồi tiếp tục ăn xôi:

- À không. Anh ta đang muốn lấy lòng tớ để tớ giúp anh ta theo đuổi Tường Vy ấy mà.

Duyên cũng không hỏi nhiều, tiếp tục ôn bài vì tiết sắp tới là tiết học đáng sợ nhất của lớp tôi, tiết lập trình.

Tối hôm ấy, tôi về ký túc, việc đầu tiên tôi làm là lôi Như Duyên và Tường Vy đi khao. Tôi rất muốn chia sẻ với 2 đứa bạn về cuốn sổ nhưng dòng chữ cuối cùng cứ đập vào mắt, khiến tôi không dám mạnh dạn.

Vy thấy tôi rủ đi khao thì lại gần sờ trán tôi:

- Hấp à? Nhưng không sao, thím có lòng thì chị đây có dạ.

Còn Duyên chỉ cười í nhị.

- Lại nem rán và sữa chua nếp cẩm à? Phen này lại có đứa ngồi ôm anh William Cường cả buổi.

Tôi hát hăm:

- Không sao. Thím đã chuẩn bị berberin rồi. Khỏi phải xoắn.

Thế là 3 đứa chúng tôi dắt tay nhau đi nhận.

Kể từ đó, tôi có 1 ô sin không công trung thành và ngoan ngoãn. Duyên với Vy cứ nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng. Con ngựa bất kham, đến thầy cô còn không thèm kiêng nể chút nào, mà lại bị tôi thuần phục dễ dàng như thế. Cuốn sổ đích thực là hàng xuyn. ^^

Một ngày mưa phùn của tháng 9,

Tôi mặc chiếc váy ren trắng mà Duyên tặng tôi đi cổ vũ bóng đá. Nghe Duyên nói chiếc váy này là do 1 người anh trai mua tặng. Tôi mê chiếc váy mà thậm chí phục con mắt thẩm mỹ của người đã tặng Duyên. Chiếc váy ren trắng tinh khôi, có phần cổ và tay áo rất mỏng, để lộ 1 phần cơ thể rất khéo léo, còn phần dưới dài đến gần đầu gối, xòe ra điệu đà, mặc lên giống như 1 nàng công chúa lạc ở đâu về ấy. Tôi muốn mình thật xinh xắn khi xuất hiện ở sân bóng, và dĩ nhiên mục đích của tôi là âm thầm cổ vũ cho Hải Anh. Tôi đi 1 mình vì Duyên đã về nhà với bố mẹ rồi, hình như là 1 biệt thự bề thế lắm. Cũng là may mắn, ít nhất trong lúc này tôi có thể hi vọng Hải Anh sẽ để ý đến tôi.

Đến sân bóng, tôi lặng lẽ đứng dõi theo từng bước chạy của Hải Anh. Hải Anh thể lực tốt, kỹ thuật tốt nên khá nổi bật trong trận đấu. Vả lại, như tôi đã giới thiệu lúc đầu, con trai lớp tôi rất chi là ảo lả. Hải Anh không nổi bật mới là lạ. :)

Hết hiệp 1, Hải Anh lại gần tôi, cậu cười, vẫn là nụ cười răng khểnh rất duyên:

- Cậu đến 1 mình à?

Tôi đọc trong mắt cậu ấy 1 nỗi buồn mà tôi hiểu rất rõ lý do là gì. Đến cuối cùng thì người mà cậu ấy để ý luôn là Duyên. Có lẽ tôi đến đây là thừa rồi. Người ta nói khi có tình cảm với 1 người thì buồn cùng nỗi buồn của họ, và thậm chí mong họ hạnh phúc. Nhưng tôi lại khác, tôi rất ích kỷ, không bao giờ chấp nhận chia sẻ tình yêu cho người con gái khác. Tôi tự dặn lòng mình: “Được thôi, vậy cậu cứ đuổi theo Duyên đi. Tôi...sẽ không thích cậu nữa. Không bao giờ”. Thứ tôi theo đuổi là 1 tình yêu trọn vẹn kia.

Tôi cười rất tươi, ừ, dễ mà:

- Duyên về nhà rồi nên chỉ có tớ đến thôi.

Hải Anh nói với tôi vài câu xã giao rồi chạy ra sân bóng. Trước khi đi, cậu cười rất tươi:

- Nhìn cậu hôm nay xinh lắm.

Ừ, bớt xấu thôi chứ làm gì đã đến mức xinh. Nếu tôi xinh thì cậu đâu có chỉ nhìn thấy Duyên mà không thấy tôi. Dù vậy, tôi cũng không có cách nào giận Hải Anh cả. Chỉ 1 câu nói của cậu ấy đã khiến tôi quên hết ảm ức trong lòng. Nhưng mà người cậu ấy mong không phải là tôi. Tôi lặng lẽ đi về.

Những ngày mưa phùn luôn khiến tâm trạng con người ta trùng xuống. Lúc buồn tôi chỉ có 1 cách duy nhất: ăn. Chỉ có ăn mới khiến tâm trạng tôi phần khởi trở lại. Đối với tôi mà nói, thiếu người yêu, thiếu bạn không chết được, chỉ có thiếu ăn là chết thôi.

Tôi dừng xe bên vệ đường mua rau về nấu mỳ tôm và mua thêm ít đồ ăn vặt. Trời đất này, chỉ có ăn uống xong, nằm xem film là thấy mãn nguyện thôi. Sau khi trả giá xong, tôi cầm mớ rau treo vào xe. Không hiểu sao cứ thấy áy náy. Bán mớ rau này cô bán hàng được bao nhiêu đâu mà tôi còn mặc cả. Thậm chí tôi còn mặc cả rất nhiệt tình ~ Thói quen rồi, không bỏ được, muốn tự vả miệng quá. Đã thế cô bán hàng rong lại bị mấy bà bán hàng gần đó đuổi liên hồi. Nhìn vẻ mặt nhịn nhục khắc khổ ấy mà tôi thấy áy náy, thấy xót xa. Tôi đang chưa biết làm thế nào thì lại nghe thấy tiếng xua đuổi rất gay gắt:

- Mấy bà này đi đi, bán rau dưới lòng đường làm sao người ta dừng xe được.

Con bà nó, đây là lòng đường, ai cho nhà nó đậu ô tô mà nó đuổi. Đừng tưởng có tí tiền thì thích làm gì thì làm. Tôi cố tình dừng xe ngay trước mũi chiếc BMW, giả vờ không nghe thấy. Và tôi nghe được 1 giọng ngọt như mía lùi từ phía sau:

- Em bé, em dịch lên 1 chút cho anh để xe đi em.

Tôi dắt xe dịch lên phía trên dừng chân chống, rồi lại gần chiếc BMW. Tôi phải xem mặt mũi nó tròn méo ra sao, mà âm điệu lại có thể thay đổi 180 độ như thế. Khi kính chiếc BMW bóng loáng được mở ra thì tôi suýt chút ngã ngựa. Chính là trai đẹp giẻ rách tôi đã gặp ở Royal City, tạm gọi là Cái mông đẹp đi. Tôi không dừng bước mà đi thẳng về phía cuối xe, vừa đi vừa chọn ình cách ứng xử thích hợp. Đến cuối xe thì tôi càng choáng hơn nữa vì biển số xe nhà nó. Đúng là hàng siêu VIP. Tôi hít thở sâu lại gần cửa xe ô tô, cố tuôn ra 1 giọng điệu ngọt ngào nhất có thể:

- Dạ, anh cho em nhờ chút chuyện được không ạ.

Người ngồi trong xe có vẻ nhả nhận:

- Chuyện gì thế em?

- Anh cho em xin chữ ký được không?

Tôi vừa nói vừa chìa quyển sổ ra.

- Em biết tiếng anh từ lâu, xem hình của anh cũng khá nhiều, mà chưa được gặp. Em rất hâm mộ anh.

Cái mông đẹp lập tức mỉm cười, 1 nụ cười nhếch mép rất nhẹ nhưng đầy vẻ kiêu ngạo, có vẻ như Cái mông đẹp tưởng hấn nổi tiếng thật. Kiêu à? Chị đây rất ghét những thằng kiêu, ghét nhưng cũng cảm thấy rất kích thích. Ngày mưa mà gặp chị là gặp cướp rồi cưng. Sẵn tiện đang buồn bực trong lòng, tôi nhất định phải xử đẹp anh ta để giải khuây.

Tôi cố tìm ra lý do khác để lấy bằng được chữ ký thì Cái mông đẹp đã hỏi:

- Em mua chiếc váy này ở đâu thế?

Ồ, thế hóa ra này giờ Cái mông đẹp nhả nhận với cái váy chứ không phải với tôi à. Xúc phạm, xúc phạm quá. Tôi cố nuốt cục tức vào trong, nhỏ nhẹ hơn nữa:

- Anh ký cho em toại nguyện rồi em sẽ nói.

Cái mông đẹp nhìn tôi dò xét rồi cầm bút ký rất nhanh. Trong khoảnh khắc ấy, tôi hồi hộp, tôi vui sướng nhưng ngoài mặt vẫn rất tự nhiên. Không ngờ tôi thành công dễ dàng như vậy. Cá đã vào trong giỏ, tôi thích làm gì mà chẳng được.

Tôi nhẹ nhàng lấy lại cuốn sổ, mặt vẫn không hề biến sắc:

- Váy là do bạn em tặng.

Cái mông đẹp không nói gì, lặng lẽ đóng cửa kính xe, toan lái xe đi. Dĩ nhiên tôi không để chiếc xe kịp lăn bánh đã viết tới tấp vào cuốn sổ:

- Mua hết rau bán rong ở đây với giá gấp 20 lần.

- Xin lỗi người bán rau.

1 phút sau, chiếc xe tự nhiên dừng lại. Cái mông đẹp xuống xe mua hết rau ở chợ chất vào trong cốp thật, số tiền anh ta bỏ ra gấp 20 lần và nói không cần trả lại @@ Trong khoảnh khắc ấy, lẳng tử đẹp trai nhà giàu bỗng nhiên giống 1 anh bán rau @@ . Và sau đó, lại thấy Cái mông đẹp tiến lại gần cô bán rong và cúi xuống xin lỗi. Khiếp! Nhìn thật là lịch lãm làm sao. Tôi, ngơ ngác ngấm nhìn mà không thể nào ngậm miệng lại được. Cho đến khi Cái mông đẹp đi khỏi, miệng tôi từ chữ O mới trở lại được nguyên dạng ban đầu.

Noel, như thường lệ Duyên nhận được rất nhiều lời mời, trong đó có cả lời mời của Hải Anh. Vỹ cũng ra ngoài, hành tung rất bí ẩn. Đạo này hình như cô nàng đang theo đuổi anh chàng nào đó cùng khoa. Còn

tôi, ôm lấy cái máy tính luyện film tình cảm sến súa. Tôi đang lặng lẽ lau nước mắt nước mắt dài vì tình yêu ngang trái của nhân vật chính thì Duyên xuất hiện. Duyên cười:

- Đi chơi thôi nà.

Tôi ngượng ngùng lau sạch nước mắt, không thích ai nhìn thấy nước mắt dư thừa của tôi và càng không thích người khác nghĩ tôi là người ủy mị. Cứ tưởng hôm nay sẽ không có ai làm phiền, tôi thích tự tung tự tác thế nào cũng được. Ai dè. Nhưng tôi cũng có chút thắc mắc.

- Uả, không đi chơi với trai à.

Duyên cười:

- Không. Tớ muốn đi chơi với cậu cơ.

Tôi thấy sợ à nha. Không lẽ Duyên không thích con trai, mà thích con gái == . Tôi hỏi dồn:

- Thật không đó, bộ bị hâm hả.

Duyên đưa tay tắt phụt cái laptop rồi bảo tôi:

- Hâm gì? 1 mình cậu ở nhà sẽ buồn. Với lại tớ chỉ muốn đi chơi với 1 người, mà người đó lại không mời tớ.

Lần đầu tiên tôi nhận ra trong mắt Duyên có 1 nỗi cô đơn, 1 nỗi buồn đầy ám ảnh. Tôi lật chăn mặc quần áo ấm rồi đi dạo với Duyên. Thực ra thì Duyên cũng đâu có vui vẻ gì, hình như cũng giống tôi, thích 1 người mà người ta không hề thích mình.

Thời tiết lạnh lạnh càng làm cho con người ta cảm thấy cô đơn. Còn may tôi vẫn có 1 người bạn thân bên cạnh.

- Vân này.

- Ờ

- Cậu thích Hải Anh đúng không.

- Ờ. Ở không. -Tôi nhảy dựng lên như kẻ trộm bị bắt gặp quả tang.

- Tớ muốn làm cầu nối giữa 2 người.

- Cậu điên à. Hải Anh thích cậu chứ không thích tớ.

- Nhưng tớ thích người khác.

- Mặc kệ cậu. Đừng làm vậy nếu cậu vẫn muốn là bạn tớ.

Tôi hơi có chút phẫn nộ. Nếu như chỉ vì tôi mà Duyên quyết định không tiến tới với Hải Anh thì tôi thật có lỗi với hai người bạn họ. Thêm nữa, cái cảm giác đang được Duyên thương hại khiến tôi khó chịu. Tôi không phải là người thích nhận thứ tình cảm bố thí của người khác. Tôi cũng tò mò muốn biết “người Duyên thích” là ai. Nhưng tôi hỏi, Duyên vẫn không chịu nói ra. Có thể đó là Hải Anh, và Duyên thì không muốn có lỗi với tôi nên Duyên lẩn tránh.

Sau khi trở về phòng,

Đợi lúc Duyên đi ngủ, tôi mang cuốn sổ màu hồng, lững thững xuống sân ký túc đi dạo. Cuốn sổ này không thể giúp tôi có được 1 tình yêu thực sự, nhưng biết đâu nó có thể giúp tôi cảm nhận được sự ngọt ngào của tình yêu. Tôi lật quyển sổ ra và dừng lại ở trang có chữ ký của Cái mộng đẹp. Tự nhiên tôi bật ra 1 ý tưởng tuyệt vời. Thật là thông minh quá sức tưởng tượng. Tôi cầm bút viết:

- Theo đuổi tôi

Có 1 người như vậy làm Harem, Duyên sẽ không bao giờ phải thương hại tôi, phải ban phát tình cảm của Hải Anh cho tôi.

Và thế là tôi nghiêm nhiên trở thành hot girl, ngày nào cũng có 1 nhân viên từ công ty điện hoa mang hoa lên lớp tặng tôi. Lần đầu, tôi mỉm cười cảm ơn rồi tháo bó hoa ra, tặng con gái trong lớp mỗi người 1 bông.

Những lần sau, là 1 nhân viên khác mang tặng 1 bó hoa cho tôi, đồng thời cũng tặng tất cả con gái lớp tôi, bó hoa của tôi luôn luôn đặc biệt nhất. Tôi, bỗng nhiên trở thành tâm điểm bàn tán, và khiến con gái trong lớp GATO.

Từ hôm ấy Duyên cũng không đề cập với tôi chuyện của Hải Anh nữa. Tôi rất tò mò muốn biết bạch mã hoàng tử trong lòng Duyên là ai.

Chapter 3: Dì

Ấn tượng đầu tiên của tôi về Dì và của Dì về tôi là vô cùng không tốt. Lần đầu tiên Dì bước vào lớp, tôi đã ghé tai Duyên nói nhỏ (đấy là tôi nghĩ thế, nhưng hình như nó cũng không nhỏ tẹo nào, và chính lúc này tôi mới thấm thía các cụ nói cấm có sai câu nào: “cái miệng hại cái thân”):

- Thầy gì mà trẻ thế. Không biết có dạy nổi không đây.

Thế là tôi bị Dì đuổi ra khỏi lớp. Bị xấu mặt, gặp bạn bè tôi cũng cúi gằm mặt, gặp Dì tôi càng không dám nhìn. Thậm chí là tôi sợ Dì đến mức môn Dì dạy tôi chăm chỉ học bài trên lớp, đến lúc về cũng cần cù tìm hiểu.

Da mặt tôi mỏng nên tôi không bao giờ muốn bị Dì hạ nhục bằng cách: cho đứng góc lớp, cho đứng tại chỗ hỏi vặn vẹo,...càng lúc tôi càng nỗ lực học môn của Dì. Thành tựu tôi đạt được cũng không phải là tồi. Có lúc chính Duyên là người phải nhờ tôi giảng bài giúp. 1 cảm giác rất Yo most ^0^. Thật không ngờ cái mặt hăm tòi của Dì cũng thúc đẩy được tôi bộc lộ tài năng của bản thân. Mà có thật là tôi có tài không nhỉ? ==!

Dần dần tôi đủ tự tin để đối diện với Dì, và sẵn sàng chơi xỏ gì bất kỳ lúc nào có thể.

Tiết của Dì.

Dì bước vào lớp, để laptop trên bục giảng rồi chậm rãi bước xuống lớp nhắm con mồi lên trả bài. Dì đòi hỏi cao nên con mồi nào cũng có chút run sợ. Dì đến gần chỗ tôi thì dừng bước. Tôi thần nhiên xem như không nhìn thấy Dì, cứ thế tiếp tục lật cuốn truyện SA. Tôi cố tình lật đến trang mà 2 nhân vật nam chính đề nhau ra, chuẩn bị “đâm” nhau. Tôi khẽ liếc trộm Dì thì thấy khuôn mặt tĩnh như biển ấy khẽ nhăn lại. Dì bước nhanh lên bục giảng, lấy lại điềm tĩnh rồi gọi đích danh tôi lên bảng. Tôi tự tin lên trả bài. Dì chẳng làm gì được tôi hình như có chút uất hận. Ngược lại, tôi cảm thấy vô cùng hả dạ.

Dì là thầy dạy lập trình của lớp tôi, Dì có cái tên rất kêu: Hoàng Kim Chung. Dì còn trẻ lắm. Dì mới ra trường, đáng lẽ được cử đi du học nhưng Dì từ chối vì vướng chuyện gia đình. Dì ở lại trường làm giảng viên và tiếp tục học thạc sĩ. Nhưng tôi không gọi Dì là thầy hay anh thầy, bởi lẽ Dì luôn soi mói tôi. Tôi vốn nghịch ngợm nên tôi rất ngán Dì và cô Tú. Cô Tú là người chịu trách nhiệm về trật tự, kỷ luật của trường. Cô là phụ nữ đi soi mói sinh viên thì còn dễ hiểu, đằng này Dì là đàn ông.

Có lần đi thi lý, tôi viết 1 ít công thức nhưng chẳng nhớ lên cánh tay, Dì coi thi phòng tôi, thấy tôi có biểu hiện lạ: uốn éo không chịu ngồi yên, Dì ra đứng cạnh tôi suốt giờ thi. Thế là tôi không ngọ nguậy được tẹo nào. Cũng may tôi vừa đủ điểm qua, nếu không tôi sẽ ghét Dì, tìm cách chơi xỏ gì cho đến khi hả dạ mới thôi. Có lần tôi trèo cây để lấy quả cầu thì gặp Dì, cứ tưởng Dì sẽ gallant bảo tôi xuống rồi trèo lên cây lấy cầu giúp tôi. Ai dè, Dì nhìn tôi trân trân:

- Em có phải con gái không thế?

Tôi phẫn. Có mà Dì không phải đàn ông. Tại sao không thể gallant trèo lên lấy cầu giúp tôi hoặc là chọc cái cầu xuống giúp tôi. Cái đồ mặt sắt không có trái tim. Tôi cười ngọt ngào:

- Dạ, vì lớp em không có đàn ông nên em đành phải làm việc của đàn ông.

Dì biết bị tôi tĩa đếu nhưng không phản ứng gì, cứ thế cất bước bỏ đi. Tôi hả dạ.

Hôm nay tiết của Dì.

Tôi lơ đãng thả ánh nhìn ra cửa sổ. Lạ nhỉ. Dì luôn đúng giờ, lịch làm việc của Dì luôn chuẩn xác như được lập trình. Hay là Dì ốm? Khoảng 15 phút sau thì 1 giảng viên khác đến dạy thay tiết của Dì:

- Chào các em, tôi là Mai. Từ hôm nay tôi sẽ dạy thay thầy Chung. Hi vọng các em sẽ chăm chỉ học hành.

Các bạn khác thở phào như trút được gánh nặng. Còn tôi, cứ cảm thấy có cái gì đó đè nặng trong lòng.

Hết tiết học, tôi với Duyên xuống sân trường ngồi. Hình như không chỉ có tôi đang khó ở. Gương mặt của Duyên thậm chí còn nhiều tâm trạng hơn tôi.

- Anh Chung đang bị kiện nên tạm thời bị đình chỉ công tác cậu à.

Tôi choáng váng không tin nổi. Duyên luôn gọi Dì là “anh Chung”, nhưng trong hoàn cảnh này tôi không dám tin đó là Dì. Dì lúc nào chẳng tỏ ra là thanh niên nghiêm túc, hình mẫu của sự tử tế, đạo đức, vươn lên bằng chính thực lực của bản thân. Làm sao có thể?

- Chung nào? - Tôi mở to mắt nhìn Duyên.

- Dì Chung ấy.

Tôi không dám tin vào tai mình nữa, nhưng Duyên thì không bao giờ đùa ác thế. Tôi nghe chuyện Duyên kể mà phải cố kìm nén gương mặt càng lúc càng hớn hờ.

- Anh ấy đi gia sư cho sinh viên để kiếm thêm tiền. Không ngờ bị lạm dụng, học trò của anh ấy là dân gay. Anh ấy không đồng ý và xảy ra ẩu đả. Thế là bị bên kia kiện anh ấy tội đến nhà, dọa nạt, cưỡng hiếp.

- Có thể nào không. Với cái tính soi mói của Dì, tớ nghĩ cũng có phần nào đó nữ tính thật.

Nếu là bình thường, Duyên sẽ tỏ ra khó chịu, căn vặn tôi không được nghĩ xấu về Dì. Nhưng lần này có vẻ chuyện rất nghiêm trọng, Duyên lặng nhìn cuốn sách lập trình trên tay:

- Không đâu. Anh ấy rất tốt. Anh ấy rất cầu tiến. Chuyện này có thể sẽ hủy hoại sự nghiệp của anh ấy. Số tiền bên kia bắt đền cũng không phải là nhỏ.

Chúng tôi ngồi trên ghế đá tại khuôn viên trường, Duyên kể chuyện cho tôi nghe, trong giọng nói ẩn chứa 1 nỗi buồn ngọt ngào. Tôi với Duyên chơi thân nhưng chuyện riêng tư Duyên hiếm khi kể.

- Hồi học trung học, tớ có tiếng là người đẹp nảo ngẩn.

Tôi lập tức ngừng hút sữa, lắng nghe từng câu từng chữ.

- Bố mẹ tớ rất đầu tư cho chuyện học hành của tớ, kỳ vọng ở tớ quá nhiều, thậm chí bỏ ra 1 đồng tiền để xin cho tớ học trường chuyên. Tớ thực sự không thích chuyện bố mẹ lúc nào cũng áp đặt lên cuộc sống của tớ. Tớ chẳng mải học hành, trở thành học sinh kém gần nhất trường chuyên. Bạn bè khinh rẻ tớ, tớ cũng chẳng quan tâm.

Khi tớ lên lớp 11, bố mẹ tớ nhờ bạn là thầy Nguyễn, hiệu trưởng trường mình tìm gia sư cho tớ. Thầy đã nhờ cậy anh Chung, lúc đó là sinh viên giỏi nhất trường mình. Kể từ khi anh Chung gia sư cho tớ, anh dạy tớ rất nhiều điều, cả về kiến thức và cuộc sống. Tớ hiểu ra rằng mình là 1 đứa con gái ích kỷ, sượng mà không biết hướng, may mắn hơn rất nhiều người mà không biết mình may mắn. Anh không nói, nhưng nhìn vào anh tớ hiểu rằng mình phải sống khác. Từ đó, tớ học hành tiến bộ hẳn, luôn đứng trong top của lớp, được thầy yêu bạn mến. Tớ thầm cảm ơn anh.

Lên lớp 12 thì tớ biết tớ đã thầm yêu anh. Tớ gấp hạc giấy và trái tim, bỏ đầy lọ thủy tinh tặng anh, tớ tích cóp tiền, mua sơ mi tặng anh, anh đều không nhận. Anh khẽ cười bảo tớ: “Ồ tuổi của em nên học hành cho tốt.”

Sau khi thi đỗ ĐH, tớ hẹn gặp anh ở quán cà phê với lý do là để cảm ơn. Anh nói rằng không cần khách sáo, nhưng anh vẫn đến để chia vui với tớ. Tớ cãi bố mẹ, không chịu thi Ngân Hàng mà thi trường này cũng là vì anh. Tớ lâng lâng với niềm hạnh phúc sẽ được chung trường với anh. Và tớ không chần chừ gì nữa, lấy hết dũng khí tớ nói yêu anh. Anh hơi bàng hoàng, anh im lặng 1 lúc rồi lặng lẽ nhìn ra ngoài đường, anh nói rất nhẹ nhàng: “Anh chỉ là trai nghèo, sẽ có 1 ngày em nhận ra tình cảm hôm nay chỉ là cảm nắng. Em vẫn còn trẻ con lắm.”

Trong giây phút đó, tớ lạc hẳn giọng đi. Tớ rất muốn gào lên rằng “Em đã lớn rồi”, nhưng tớ không muốn làm khó anh. Anh, 1 người nhiều tự tin như thế, lẽ nào anh không tin rằng tương lai anh sẽ không phải là “trai nghèo”. Đơn giản là anh chê bai tớ, chê tớ là tiểu thư, mơ mộng, chỉ biết yêu đương, không cầu tiến, không biết phấn đấu, ích kỷ, chỉ lo đến cảm nhận của bản thân mình. Tớ không cho phép mình khóc trước

mặt anh, không muốn anh nghĩ tới là tiểu thư nhõng nhẽo. Sau hôm đó, tớ như kẻ mất hồn. Có nằm mơ tớ cũng không ngờ, tình cảm đầu đời của tớ lại bị từ chối 1 cách phũ phàng như thế. Tớ đã bỏ hết tự trọng của mình xuống vì anh, vậy mà anh chẳng hề để tâm. Tớ quyết tâm sẽ khiến anh 1 ngày nào đó phải nói yêu tớ. Tớ phải trở thành người con gái đủ những chuẩn mực mà anh mong ước.

Tôi thẹn cái mặt ra nghe chuyện Duyên kể. Xưa nay, tôi chỉ biết Duyên khó chịu khi tôi gọi Dì là Dì, tôi cũng biết Duyên kính trọng Dì. Nhưng Duyên chưa từng thể hiện ra là từng quen Dì trước đây. Thật không ngờ. Duyên đúng là quá giỏi trong chuyện giấu kín cảm xúc. Không ngờ Dì lợi hại như vậy, có thể khiến cho Duyên yêu đến điên đảo. Tôi đúng là mắt toét khi không nhìn thấy Thái Sơn.

- Tớ thực sự không biết làm thế nào để giúp anh.

Duyên cúi mặt, nhưng tôi nhận ra có giọt nước mắt nhỏ xuống. Tôi thấy bối rối. Duyên chưa từng khóc trước mặt tôi.

Trong sâu thẳm tâm hồn, tôi biết tôi không hề cao thượng. Tôi vẫn luôn ấp ủ hi vọng rằng 1 ngày nào đó tôi sẽ gặp người con trai dành riêng cho tôi, 1 người mà đứng trước Duyên không hề rung động. Nhất định sẽ tìm thấy, và yêu người đó. Không ngờ người đó lại là Dì. Nhưng chính lúc này đây tôi lại hi vọng Dì sẽ đáp lại tình cảm của Duyên. Vậy những lần 2 đứa rủ nhau xuống sân kí túc đi dạo, tôi cứ tưởng Duyên cũng giống tôi, nhìn về phía sân bóng chuyền là vì Hải Anh, thật ra là Duyên đang âm thầm dõi theo Dì.

Tôi bảo Duyên:

- Mình đến thăm Dì đi.

Duyên gật đầu đứng dậy cùng tôi.

Đến nhà Dì, việc đầu tiên tôi làm là soi. Căn phòng của Dì đơn giản, không tiện nghi lắm nhưng gọn gàng, sạch sẽ. Dì đúng là con người sống quá kỷ luật với bản thân. Thực lòng tôi không hề cảm thấy buồn khi nhìn thấy Dì phải chịu cảnh này. Dì nằm đó, chân vẫn bó bột, Dì bỏ cuốn sách xuống bàn, mời chúng tôi ngồi xuống. Thấy tôi thỉnh thoảng đưa tay lên miệng, che giấu 1 nụ cười, Dì vẫn không biểu lộ thái độ khó chịu, cái mặt Dì đích thực là rất lạnh, lạnh đến nỗi người khác nhìn cũng phát ghét. Tại sao không thể thân thiện hơn 1 chút?

- Em cứ thoải mái đi, em đâu phải là người duy nhất.

Ồ, nghĩa là Dì đang chê tôi vô duyên, và cái sự vô duyên của tôi không phải là duy nhất à. Tôi chỉ là rất hiếm kỳ không biết kẻ nào lại dám gạ tình Cái mặt sắt lạnh lùng như Dì thôi mà. Dì cứ làm như Dì chưa gặp chuyện gì ghê gớm, chưa gặp chuyện gì xấu hổ vậy. Tôi tụt hứng, cố bắt chước vẻ ân cần của Duyên.

- Thầy có thể kể cho tụi em nghe chuyện được không ạ?

Tôi vẫn luôn tự hào về khả năng của bản thân, miệng nam mô mà bụng 1 bồ dao găm. Tôi thậm chí có ghét đến thế nào, vẫn có thể tươi cười ngoan ngoãn lịch thiệp với đối phương. Huống chi Dì chỉ khiến tôi xốn con mắt chứ chưa đến nỗi ghét.

Mặt Dì vẫn không biến sắc, thở nhẹ ra 1 câu rất bất cần, rất nghiêm túc như thể tôi đến đây là để chọc ghẹo Dì chứ chẳng có chút thành ý nào. Dì đích thực là dì ghẻ mà =.= :

- Em biết để làm gì?

Đúng là tôi biết cũng chẳng để làm gì thật. Nhưng tôi rất rất tò mò về chuyện xảy ra lúc đó. Rất muốn biết Dì bị gạ tình như thế nào, rất muốn biết Dì chống đối như thế nào, rất muốn biết gương mặt lạnh te của Dì khi hoảng sợ, khi phẫn nộ thì thế nào. Dì không muốn chia sẻ thì thôi vậy. Tôi cứ mặc sức mà tưởng tượng ^^

Tôi cóc thèm hỏi nữa. Tôi lại gần kệ sách của Dì, tò mò mở từng cuốn ra xem, để kệ Duyên nói chuyện với Dì. Duyên vừa bối cam, vừa nhẹ nhàng hỏi han. Quả thật lời nói và hành động của Duyên rất ngọt ngào. Đến như tôi là con gái còn cảm thấy mình sắp tan chảy. Tại sao Dì vẫn vững như kiềng 3 chân thế chứ? Hay là Dì không phải đàn ông? Tôi gạt ngay cái ý nghĩ điên rồ ấy ra khỏi đầu, nếu giả thuyết ấy là thật, Duyên sẽ rất khổ sở.

Chapter 4: Con sói và con cừu

Trước khi rời khỏi nhà Dì, tôi đã kịp xin chữ ký của Dì. Lý do tôi xin được chữ ký là gì tôi cũng chẳng nhớ. Đại loại là rất oann tả là vắn. Dì thấy một khi phải vòng vo với tôi nên đành ký phứt cho xong.

Lúc Duyên vào trong nhà tắm rửa tay thì tôi cũng kịp viết vào cuốn sổ: “Đọc cho em địa chỉ nhà học sinh đã kiện thầy”. Thế là Dì ngoan ngoãn đọc cho tôi lưu lại.

Hôm sau, tôi dậy sớm tĩa tốt trang điểm. Slogan của phòng tôi là: “IQ không fake được phải chịu, chứ sắc đẹp hoàn toàn có thể fake được, ta phải fake nhiệt tình.” Duyên là người trang điểm, kẻ vẽ giỏi nhất phòng. Nên thỉnh thoảng Duyên lại ngồi hướng dẫn chúng tôi. Hôm nay tôi bảo Duyên là có việc quan trọng phải đi, nhờ Duyên kẻ vẽ giúp. Thế là Duyên ngồi tỉ mỉ trang điểm giúp tôi. Xong xuôi tôi ngẩng mình trong gương mà cũng phải bàng hoàng. Tôi đẹp hẳn ra. Tôi cười:

- Vẽ vời tí vào bớt xấu hẳn.

.....

Tôi mò đến nhà của Trần Bình Minh, học trò của Dì và cũng là “người bị Dì hại”. Nghe nói gia đình này vừa có quyền thế, vừa có tiền, nên kiểu gì cũng phải khiến Dì thân bại danh liệt. Ngôi nhà to đẹp bề thế nhất khu biệt thự Linh Đàm đích thực làm tôi có chút ngại ngùng. Vào hay không vào? Chốt là vào, hẳn là gay thì sẽ không có hứng thú gì với tôi đâu. Việc gì phải sợ.

Thế là tôi đưa tay bấm chuông cửa. Phải nói thật là sau khi make up, gắn my, và mặc 1 bộ váy đẹp, nhìn tôi cũng có chút nhan sắc. Ô, mà nhan sắc để làm gì? Nhan sắc thì 1 tên gay cũng không bao giờ gallant với phụ nữ vì họ đẹp đâu. Đang suy nghĩ vớ vẩn thì có người ra mở cửa, đồng thời cũng có 1 chiếc BMW đen bóng phóng ra ngoài. Tôi ngẩn người nhìn theo chiếc BMW đen bóng, là Cái mông đẹp sao? Không lẽ tên gay ấy là Cái mông đẹp. Mà không phải đâu, “nạn nhân” của Dì đang là 1 sinh viên mà. Tôi mãi nhìn theo mà không để ý có người giúp việc đang nhìn tôi chằm chằm:

- Xin lỗi. Cô tìm ai thế?

Mẹ ơi, sao lại gọi tôi là “cô”. Thực tình tổn thọ quá đi. Cảm giác như sau sự xưng hô của thím ấy, tôi già đi 20 tuổi ~~~ Người giúp việc có vẻ là người có học thức, có nhan sắc và đang ở tầm tuổi 35.

Tôi chìa thẻ sinh viên ra, nhẹ giọng:

- Chị ơi, em là bạn của Minh. Em đến đây tìm Minh có chút chuyện ạ.

Chị giúp việc soi tôi từ đầu đến chân rồi cũng mời tôi vào trong nhà:

- Từ trước đến giờ, bạn tới chơi với cậu Minh chỉ toàn là nam giới. Cô là khách nữ đầu tiên. Kể cũng lạ.

Chị giúp việc để tôi ở phòng khách, dùng điện thoại bàn call cho “nạn nhân” xuống tiếp khách. Tôi ngồi uống nước và đợi khoảng 20' sau cũng có người xuống gặp. Tôi hơi ngỡ ngàng trước sắc đẹp của cậu ta. Cậu ta đẹp trai hơn Dì rất rất nhiều, dĩ nhiên là chưa đẹp bằng Cái mông đẹp. Cậu ta gương mặt hao hao Cái mông đẹp. Chắc là anh em rồi. Nếu không phải tôi quen biết Dì trước, thì tôi cũng sẽ cho rằng Dì thả dê cậu này thật ==!. Đáng vẽ thư sinh hiền lành của cậu ta khiến tôi chột dạ, cảm giác như tôi là con sói, đang sắp nuốt chửng con cừu non. Cậu ta vừa nhìn thấy tôi thì đã thối mác ngay:

- Bạn là?

Tôi ngay lập tức đứng dậy, tìm cách nào đó bao che ục đích thực sự.

- Mình là bạn của anh trai cậu.

“Nạn nhân” tỏ vẻ hơi bất ngờ, rồi lập tức nhú mày khó chịu, tuy nhiên vẫn nhã nhặn bảo tôi:

- Tôi không cần tìm bạn gái.

“Nạn nhân” đứng dậy định bỏ về phòng thì tôi đã kịp xoay chuyển tình thế:

- Cậu nhầm rồi. Mình đến để PR sản phẩm. Mình nghĩ bạn sẽ quan tâm.

Tôi bỏ thối son môi mà Duyên tặng tôi ra trước mặt cậu ta:

- Đây là son môi xách tay từ Mỹ về. Màu sắc rất đẹp, cậu chìa tay ra tôi quẹt thử.

“Nạn nhân” lưỡng lự rồi ngồi xuống ghế. Khi cậu ta chìa tay ra thì tôi cũng biết mình đã thành công 1 nửa. Đúng là biến thái thì cách dụ cũng phải thật biến thái. ==!

Tôi cố tình không quẹt vào cổ tay “nạn nhân” mà quẹt vào ngón tay. Nếu là người khác chắc chắn tôi sẽ xót của đến đỏ cả mắt, dù sao cũng là thỏi son US mà Duyên tặng tôi vào ngày sinh nhật, nhưng với trai đẹp này thì tôi không cảm thấy tiếc. Tôi tự hỏi tại sao cậu ta sinh ra không phải là con gái chứ. Thật là phí của trời.

- Bạn có thấy màu sắc rất đẹp không? Lại còn óng ánh nhé.

Gương mặt của trai đẹp sáng hơn 1 chút. Tôi lập tức mở cặp ra, xé 1 mảnh của cuốn sổ rồi lau tay cho cậu ta. Yep. Đã thành công. Mà giả sử thất bại, tôi vẫn còn con át chủ bài là thằng anh mà.

- Mình để lại thỏi son này bạn dùng thử nhé. Khi nào cần thì call ình, mình sẽ đến giao hàng.

Tôi định chuẩn êm thì nghe giọng nói đầy nguy hiểm ở phía sau:

- Cậu đến đây có mục đích gì.

Toi rồi. Nhìn cái mặt ngu ngu hiền hiền mà cũng thông minh thế cơ à ==!. Tôi cố giữ bình tĩnh tươi cười:

- Mình là sinh viên, kinh doanh mỹ phẩm xách tay mà.

Trai đẹp lập tức đứng dậy, nín lấy cánh tay tôi, rồi giữ rất chắc. .

- Nói thật đi.

Tôi thực sự hoảng sợ. Tôi chưa kịp làm gì thì đã bị cậu ta kéo tay ôm gọn vào lòng. Bỏ mama rồi, cậu ta không phải gay, mà là bi. Tôi còn chưa có bạn trai, còn chưa có nụ hôn đầu đời, lẽ nào lại mất đời con gái 1 cách lãng xẹt như thế này. Hành động mạnh mẽ của cậu ta khiến cho tôi cảm thấy cậu ta cũng đàn ông ra trò, khác hẳn với các bạn cùng lớp tôi. Tôi tự hỏi không biết lúc với Dì, cậu ta có mạnh tay, thô bạo như vậy không. Đến lúc hơi thở dồn dập của cậu ta phả vào tóc tôi, tôi như người tỉnh mộng, đến lúc này mà còn có ý nghĩ biến thái thế. Tôi luống cuống hét lên:

- Buông tôi ra.

Đáng đời tôi, con sói, cứ tưởng mình là sói, tính làm thịt con cừu, mà lại bị con cừu nó thịt. Nhưng lạ chưa, bàn tay trai đẹp nới lỏng dần rồi buông tôi ra hẳn.

Nếu biết trước khó ăn như thế này, tôi đã chẳng vào gặp trai đẹp, tôi chỉ việc mở sổ ra và ra lệnh cho Cái mông đẹp:

- Xin chữ ký của Trần Bình Minh, vào tờ giấy tôi đưa cho anh.

thì mọi chuyện sẽ đơn giản biết bao.

Ra khỏi nhà trai đẹp tôi mới hoàn hồn. Thì ra khi nạn nhân đã bị đánh dấu vào cuốn sổ, tôi không cần phải viết lệnh lên cuốn sổ, dùng lời nói cũng có thể sai khiến cậu ta. Thật là 1 phát hiện thú vị. Kể ra chuyện hôm nay, tôi cũng không thiệt thòi gì. Như vậy nếu muốn hành hạ ai, tôi cũng không sợ bị hạn chế bởi diện tích 1 trang giấy.

Về đến kí túc, tôi lén lút mở sổ ra và viết:

- Hủy bỏ đơn kiện, công khai xin lỗi Hoàng Kim Chung, bồi thường tổn thất tinh thần và danh dự cho Hoàng Kim Chung.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, mọi chuyện thật đơn giản biết bao. Đúng là 1 cuốn sổ thần kỳ.

Chỉ vài ngày sau đó, oan tình của Dì đã được rửa. Chuyện Dì bị kiện vẫn chưa bị làm rùm beng trong trường nên Dì vẫn chưa nổi tiếng vì scandal. Duyên có quen biết với thầy hiệu trưởng nên Duyên biết được mọi thông tin Duyên cần. Đơn kiện vừa được thu hồi Duyên đã hớn hỏ khoe với tôi. Tôi đã mạo hiểm không

chỉ vì Dì mà còn là vì nụ cười này. Nụ cười này sẽ hoàn mỹ hơn rất nhiều nếu được Dì đáp lại tình cảm. Nhưng chuyện đó chắc phải để Duyên tự mình cố gắng. Chính bản thân tôi lo ình còn chưa xong nữa là lo cho người khác. Khi nào Dì khỏi chân, Dì sẽ đi dạy trở lại. Không hiểu sao tôi có chút bồi hồi trong lòng. Rất muốn gặp Dì trên giảng đường, càng nhanh càng tốt.

Chapter 5: Cảm xúc mới

1 hôm, tôi ra ngoài nhận hoa thì nhận ra người đối diện tôi không phải nhân viên đưa hoa, mà là Cái mông đẹp. Tôi sững sờ, thực sự không biết phải đối diện thế nào. Bởi Cái mông đẹp vẫn là người xa lạ đối với tôi. Cái mông đẹp đưa hoa cho tôi, nhìn tôi trêu mếu, nói rất dịu dàng:

- Tối nay đi chơi với anh nhé.

Tôi, vẫn là bất mãn cái thái độ, giọng điệu này ngược 180 độ với thái độ thô lỗ mà tôi đã thấy 2 lần gặp trước đây. Là giả bộ tử tế để kua gái à. Nhưng nói thật là giọng nói này thật khiến người khác chết mê == Tôi tự nhủ không được mềm lòng, tôi cầm bó hoa, bỏ vào thùng rác và đi thẳng vào lớp:

- Tối nay em bận.

Cả lớp nhìn tôi như thể nhìn người giời. == Thật là sung sướng quá đi. Em đẹp em có quyền, mà em không đẹp em cũng có quyền. Yep.

Cái mông đẹp vẫn chưa chịu thua, nói vọng vào trong lớp rồi cất bước ra về:

- Tối nay anh sẽ ở ký túc chờ em.

Vừa lúc, Dì bước vào lớp tôi, đạo mạo, nghiêm túc như 1 người thầy đích thực == Dì nhìn theo Cái mông đẹp mà chữ hiện lên trong mắt Dì tôi đọc được rất rõ là: “Không biết tên này có khiếu thẩm mỹ không nữa”

Còn Duyên, Duyên cứ nhìn theo Cái mông đẹp dù Cái mông đẹp đã đi khỏi. Ánh nhìn của Duyên hết sức khó hiểu.

Buổi tối hôm đó,

Tôi dĩ nhiên là mặc kệ Cái mông đẹp có trồng cây si cả tiếng, tôi cũng nhất định không chịu đi chơi cùng anh ta. Tôi cứ thế ngồi trong phòng mà hát hò. Duyên từ ngoài hành lang đi vào:

- Cậu không đi cũng phải xuống bảo người ta về đi chứ. Đứng quá đáng.

Hình như Duyên giận. Nghe câu nói của Duyên mà tôi cũng cảm thấy tôi quá đáng thật. Tôi mặc nguyên bộ đồ ở nhà, xuống sân gặp Cái mông đẹp để đuổi anh ta về.

Vừa mới xuống đến nơi đã bị anh ta lại gần cầm tay tôi xềnh xệch. Anh ta thô bạo nhét tôi vào ô tô rồi đóng cửa, mặc cho tôi chửi xéo anh ta. Tôi cảm thấy như mình bị r@pe vậy. Hành động này khiến cho tôi nhớ đến thằng em anh ta là Trần Bình Minh.

- Anh làm gì thế? Mở cửa cho tôi, nếu không tôi kêu ầm lên bây giờ. Anh bị điên rồi à?

Tại sao anh ta không nghe lời tôi? Theo thói quen tôi quờ quạng cuốn sổ hồng. Phen này có khi phải viết vào đó vài lệnh mới thoát khỏi anh ta. Nhưng tôi nhớ ra tôi không mang theo túi xách. Thảm rồi. Thì ra để đối phương chịu nghe lời, tôi phải cầm trong tay cuốn sổ hồng.

Cái mông đẹp vẫn không nói tiếng nào, đóng cửa rồi lạnh lùng lái xe đi. Anh ta dừng xe ở The garden và lôi tôi vào trong. Tôi phẫn, nhưng không làm gì được. Riêng việc chạy theo anh ta cũng đã hết sức rồi.

Anh ta đưa tôi vào shop quần áo rồi chọn cho tôi 1 cái váy bảo tôi thử. Tôi thực sự cũng hơi xấu hổ khi đang ở trong bộ quần áo ngủ, cùng đôi dép lê. Và mọi người đang nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh. Tôi miễn cưỡng cầm chiếc váy vào thử. Chiếc váy thun trắng, có đính kim sa đích thực khiến tôi trở nên rất lộng lẫy dưới ánh đèn, dáng váy ôm sát làm nổi bật từng đường cong hoàn mỹ trên cơ thể tôi. Khi tôi bước ra khỏi phòng thay đồ, đôi mắt của Cái mông đẹp sáng hẳn ra.

Anh ta đã cầm sẵn 1 đôi dép cao gót rất đẹp, đưa cho tôi. Không ngờ khiếu thẩm mỹ của anh ta khá vậy. Đôi dép ấy tôi đi vừa khít. Chiếc váy và đôi dép như có phép màu, biến tôi trở thành 1 người khác vậy.

Anh ta lại gần thì thắm vào tai tôi:

- Em rất đẹp.

Ừ, bớt xấu thôi chứ làm gì đến nỗi đẹp, đứng cạnh anh ta làm sao mà tôi đẹp cho nổi ==!. Tự ti lắm đó biết chưa. Tôi lập tức né ra, tạo 1 khoảng cách an toàn với anh ta:

- Đưa tôi về.

Anh ta vờ như không nghe thấy tôi nói gì, cứ thế dắt tôi vào rạp chiếu film. Hình như các cô gái ở đó đều đang ghen tị với tôi. Haizzz. Lúc này thì tôi không cần đâu, ai thích thì tôi nhường cho đấy.

Cái mông đẹp lấy vé xem film đưa cho tôi. Lại đúng là bộ film tôi đang có mong muốn được đi xem. Thôi thì cứ lợi dụng anh ta 1 chút cũng đâu có sao nhỉ.

Chúng tôi được ngồi ghế VIP. Mua vé trễ vậy mà cũng kiếm được vé VIP. Đồng tiền đúng là vạn năng thật.

Lúc ngồi đợi chiếu film, Cái mông đẹp nhẹ nhàng cầm tay tôi, ánh mắt dịu dàng ma mị. Tôi sợ tình cảnh này lắm nha. Ngộ nhờ bị anh ta đồn đổ rồi phải làm sao. Tôi khẽ rút tay ra, móc bím bím nhai rau rầu.

Xem xong film thì đã khá muộn, Cái mông đẹp đưa tôi về. Về đến ngang đường bỗng nhiên anh ta rẽ sang hướng khác. Tôi rất bất bình hỏi anh ta:

- Em muốn đi về. Anh tính đi đâu thế?

Cái mông đẹp cười rất tự tin:

- Anh tin là em sẽ thích.

Thích cái gì? Bộ điên hả. Lúc này tôi chỉ thích về phòng thôi, tôi còn chưa chuẩn bị bài, ngày mai có tiết của Dì. Tôi hoang mang không biết ý đồ của anh ta là gì. Ngộ nhờ anh ta đưa tôi đến 1 đoạn đường vắng, hoặc đưa tôi vào nhà nghỉ không phải để nghỉ thì làm sao? Nhất định tôi phải thoát khỏi đây. Khi xe dừng ở ngã tư chờ đèn xanh thì tôi ngay lập tức tỏ ra thật phấn khởi.

- Anh, em muốn xuống mua cái khăn kia.

Tôi chỉ chiếc khăn voan màu tím ở ven đường với gương mặt không thể rạng rỡ hơn. Cái mông đẹp vẫn không chịu chiều lòng tôi:

- Đây chỉ là hàng vỉa hè, chất vải không đẹp đâu. Lát nữa anh đưa em đi mua ở chỗ khác.

Tôi nằng nặc không chịu, liên tiếp gõ vào cửa kính:

- Không. Em thích nó. Anh cho em xuống.

Cái mông đẹp miễn cưỡng mở cửa xe cho tôi xuống. Vừa bước xuống đường tôi chạy thục mạng về phía đường ngược chiều. Tôi sẽ bắt xe bus và tự về. Tôi cũng không quên lè lưỡi trêu Cái mông đẹp, rồi vẫy tay chào anh ta, trước khi chạy biến. Thoát khỏi Cái mông đẹp, chưa kịp ăn mừng thì tôi lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Đoạn đường này sao vắng vẻ thế, y như là mấy con đường heo hút trong film ma ~~~. Tôi sờn cả gai ốc nhưng vẫn lầm lũi bước đi. Ngược chiều với tôi là 1 đám người. May quá, có người. Nhưng ngay lập tức tôi lại càng cảm thấy sợ hơn vì đám người đang lại gần tôi toàn là nam giới. Tôi sợ ma, nhưng ít ra tôi chưa nhìn thấy ma bao giờ, còn người thì, tôi hay đọc tin tức hình sự và nhận định rằng, thực ra con người còn đáng sợ hơn cả ma. Tôi vẫn bình chân như vại bước đi, phong thái rất bình tĩnh, chỉ có tôi mới biết tim tôi đang đập rất nhanh. Tốp thanh niên đi ngang qua tôi, từng người một. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi đứng thật là xấu bụng, toàn nghĩ xấu cho người tốt. Chưa kịp ăn mừng thì tôi bị 1 bàn tay rất mạnh tóm lấy. Tên thanh niên cuối cùng đang ở vị trí gần tôi nhất nắm lấy cổ tay tôi khiến tôi nhăn mặt vì đau. Ngay lập tức tốp thanh niên dừng lại.

- Em xinh thế. Đi vui về với bọn anh đi.

Tôi cố rút tay ra khỏi bàn tay rắn chắc ấy mà không được. Tôi biết dùng sức chẳng ăn thua trong trường hợp này nên đành chuyển sang vỗ mồm. Tôi nhỏ nhẹ:

- Anh bỏ tay em ra đi. Đau quá.

1 tên khác cười khẩy:

- Em chắc làm ăn ở khu này chưa lâu. Anh nhìn mặt em lạ lắm.

Khỉ. Tên chết toi. Lẽ nào nó nghĩ mình là em hàng. Đã thế thì chị đây chiều. Tôi cười, liếc mắt rất lẳng lơ:

- Em mới vào nghề thôi. Bỏ tay em ra, từ từ rồi nói.

Tên cầm tay tôi lỏng tay dần và buông tôi ra hẳn. Tôi xoa xoa cổ tay, tranh thủ thăm dò xem phía nào có người, khả dĩ có thể giúp tôi thoát khỏi nạn này. May quá phía trước mặt có 1 ánh đèn xe le lói. Tôi 3 chân 4 cẳng chạy về phía có ánh đèn. Nhưng má ơi, người tính không bằng trời tính, hôm nay nhất định là bị sao chổi chiếu rồi : ((. Tôi chạy được 1 đoạn thì bỗng nhiên ngã nhào. Đôi dép cao gót hại chết tôi rồi. Tôi thăm rủa Cái mông đẹp. Vừa ngẩng mặt lên thì đã thấy mấy gã thanh niên ban nãy đứng chắn ngay trước mặt:

- Gái ngoan à. Càng tốt.

Trong lúc này tôi chỉ còn biết trông cậy vào vỗ mồm, tôi gào ầm lên:

- Cứu tôi với. Cứu với.

Phen này chết chắc rồi, tôi khóc không ra nước mắt. Quanh đây rất vắng. Giả sử người ngồi trong chiếc xe kia nghe thấy thì cũng chưa chắc chịu hào hiệp dừng xe cứu tôi. Đột nhiên tôi bị 1 bàn tay rất to bịt miệng. Chiếc xe đang đến rất gần. Tôi lấy hết sức cắn vào bàn tay đang bịt miệng tôi, khiến hắn kêu ré lên như lợn bị chọc tiết. Tôi chạy ra phía chiếc xe thì bị 1 bàn tay khác lôi lại và tiếp tục bịt miệng tôi. Có lẽ do tôi tu nhân tích đức mấy đời nên chiếc xe tự nhiên dừng lại, người ngồi trong xe bước xuống. OMG! Là Cái mông đẹp. Anh ta đến cứu tôi thật sao? Lúc này là ai cũng được, miễn là cứu được tôi. Cái mông đẹp bỏ điện thoại khỏi tai và vút vào trong xe, anh ta bước xuống, không nói 1 lời nào, xông vào giữa đám đông ôm lấy tôi và liên tiếp đâm đá đám côn đồ. Anh ta tiến lại gần xe, đẩy tôi ra phía sau và đối mặt với bọn côn đồ. Bọn côn đồ bị đòn bất ngờ nên đều ngã xuống, từ từ đứng dậy vây lấy tôi và Cái mông đẹp. Tôi ân hận, hết sức ân hận. Nếu tôi không xuống xe và bỏ chạy thì đã không gặp cảnh này. Cái mông đẹp ấn tôi vào trong xe, đóng cửa và tiếp tục lao vào bọn côn đồ. 1 mình anh ta thực tế là không thể đánh lại, tôi nhìn anh ta bị đòn mà lương tâm cắn rứt không ngừng. Tôi không dám nhìn. Tôi quờ quạng tìm chiếc điện thoại của anh ta để gọi cảnh sát, nhưng tìm mãi cũng không thấy nó rơi ở xó nào : ((. Khi anh ta ngã xuống cũng là lúc có 1 đoàn xe cơ động lao đến. Bọn côn đồ thấy cơ động thì bỏ chạy tán loạn. Đoàn xe cơ động lập tức đuổi theo, 1 người đứng lại, xuống nhắc Cái mông đẹp đứng dậy, thái độ khúm núm như thể chính anh ta mắc lỗi vậy:

- Em xin lỗi vì đã đến chậm.

Cái mông đẹp chẳng nói câu nào, chậm rãi bước vào trong xe rồi đóng cửa. Viên cảnh sát cơ động vẫn đứng cúi đầu xin lỗi. Thì ra lúc nãy trước khi xuống cứu tôi, anh ta đã kịp gọi cơ động. Tôi run rẩy như con mèo con sắp bị xử tội ăn vụng. Tôi ngồi im thín thút, thở cũng không dám thở mạnh, thỉnh thoảng lén nhìn sang phía anh ta. Phen này chết chắc. Vì tôi mà anh ta bị bầm dập như thế kia. Bản tính anh ta lại thô bạo như vậy. Không cẩn thận anh ta ăn thịt tôi mất :((. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, anh ta dịu dàng hỏi tôi:

- Chân em có đau không?

Tôi thực sự không dám trả lời. Nếu anh ta bực tức mắng mỏ tôi thì còn dễ hiểu. Thái độ này không bình thường chút nào nha. Tôi cúi mặt, vận động tối đa nơ ron thần kinh phân tích tình hình và chọn cách ứng xử. Không khéo anh ta đang giả vờ ngọt ngào rồi đưa tôi đến chỗ nào đó châm lửa thiêu sống thôi.

Cái mông đẹp càng nhẹ nhàng hơn:

- Xin lỗi vì đã khiến em hoảng sợ.

Tôi lén nhìn sang phía anh ta, vết bầm trên mặt, quần áo te tua, chiếc sơ mi bị đứt vài chiếc cúc, hơi thở mệt mỏi nhưng ánh mắt rất dịu dàng. Trong hoàn cảnh này mà nhìn anh ta lại càng sexy hơn. Phải làm sao tôi mới có thể hết được cái bệnh đại trai đây, đến lúc này mà còn nghĩ thế được. Nhưng rõ ràng anh ta không có ý đóng kịch. Trên môi anh ta còn rõ 1 vết máu.

Anh muốn thế nào đây. Bộ muốn tôi chết vì cắn rứt hay sao. Tôi thò tay sang chỉnh lại chiếc áo sơ mi cho anh ta. Đồng thời dùng tay quệt vết máu trên môi anh ta. Anh ta hơi bất ngờ nhưng vẫn để mặc cho tôi làm gì tôi muốn. Da anh ta bị 1 vết xước sâu, nếu không được chăm sóc cẩn thận chắc chắn sẽ để lại sẹo. Cả đoạn đường tôi không nói câu nào, cứ nhìn thẳng ra đường. Tôi thực sự cũng đã rất hoảng sợ. Đến ký túc, Cái môn đẹp quay mặt sang phía tôi, trong chốc lát, bộ não không xử lý kịp, tôi ngồi đơ ra, mắt mở thao láo. Anh ta định làm gì? Kiss tôi sao? Mặc dù anh ta cuốn hút thật, mặc dù có mắt nụ hôn đầu với anh ta, tôi cũng không hề thiết thòi, nhưng tôi không muốn thế. Lúc này anh ta đang chịu sự chi phối của cuốn sổ, hoàn toàn không phải là tình cảm thật của anh ta. Tôi không muốn, thật sự không muốn. Nhưng không, anh ta nhẹ nhàng mở cửa xe rồi nói:

- Em đa nghi thế. Em nghĩ ai cũng xấu xa như em à?

Ai bảo tôi xấu xa, nếu không phải có thằng ngốc nào thô bạo nhét tôi vào trong xe thì tôi đã không tưởng tượng ra đủ thứ. Cửa xe mở, tôi bước xuống xe. Lúc này tôi mới biết chân tôi đau dữ dội. Thực tế là đứng cũng không nổi nữa. Tôi loạng choạng bám vào xe, cắn răng chịu đau. Tôi định từ từ ngồi xuống gỡ đôi dép cao gót ra thì đã thấy Cái môn đẹp ở trước mặt tôi và cúi xuống, anh ta rất nhẹ nhàng gỡ đôi dép cao gót ra khỏi chân tôi. Cách đối xử quá dịu dàng của anh ta khiến tôi hạnh phúc đến chết lịm đi. Anh ta đứng đối diện với tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, cười xảo trá:

- Có cần anh bế vào không?

Tôi xua xua tay phản đối:

- Anh điên chắc. Để anh bế vào sau này ai còn dám lấy tôi.

Anh ta lại tiến sát hơn nữa:

- Có anh rồi, em đâu cần lo chuyện đó.

Tôi á khẩu, thật hết cách đối đáp. Nhưng cũng may anh ta chịu buông tha.

- Em về phòng đi. Ngày mai anh sẽ đến đưa em đi học.

Tôi cúi đầu không dám nhìn anh ta, nói rất nhỏ:

- Em xin lỗi.

Nói xong tôi lê bước chân tập tễnh bước vào ký túc. Tôi về đến phòng rồi, đứng từ trên hành lang nhìn xuống mới thấy chiếc BMW từ từ lăn bánh. Đích thực anh ta đối với người mà mình thương yêu có cách đối xử vô cùng chu đáo. Nhưng tôi lại không phải là người anh ta thực sự yêu. Hình như cũng hơi đáng tiếc thì phải.

Tôi mở cửa phòng vẫn thấy Duyên đang ngồi học, còn mọi người đều đã đi ngủ. Ngày mai có tiết của Dì, tôi biết Duyên cũng nỗ lực không kém tôi. Tôi không biết Duyên của trước kia như thế nào, nhưng Duyên của hiện tại hoàn toàn không tìm được điểm nào để chê cả. Không lẽ Dì không hiểu điều này. Thấy tôi tập tễnh bước vào phòng, Duyên đã đứng dậy dìu tôi. Duyên lo lắng hỏi chuyện rồi tìm dầu xoa cho tôi. Tôi kể hết mọi chuyện cho Duyên nghe. Duyên chỉ cười ý nhị:

- Anh ấy là thế. Đối với người ngoài thì rất cay nghiệt. Nhưng đối với người mà anh ấy quan tâm thì vô cùng dịu dàng. Cậu đừng lẩn tránh anh ấy.

Tôi đã thấm mệt nên nằm xuống giường là muốn ngủ luôn, chỉ mơ màng nghe được câu Duyên nói.

2. Bình Thường Nhưng Không Tầm Thường!

Ai cũng có ưu điểm, việc cần làm là mài dũa và khai thác nó.

Chapter 6: Rung rinh

Sáng hôm sau, chưa đến giờ báo thức, tôi đã bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Tôi cầm điện thoại, mơ màng nghe máy.

- Anh đến đưa em đi học. Em xuống nhé.

Tôi tá hỏa mở to mắt. Anh ta đến gì mà sớm vậy? Còn tính ám tôi nữa hử. Với lại sao anh ta lại biết số điện thoại của tôi? Tôi tập tễnh bước ra khỏi cửa thì đã thấy anh ta đứng ngay trước cửa. Trên mặt tôi rõ ràng là có 1000 chữ “Hả?”. Đây là ký túc xá nữ, cấm nam sinh ra vào mà, đáng lẽ anh ta phải đứng dưới kia chờ chứ, tính rình mò nữ sinh à. Anh ta cúi cho tôi túi đồ:

- Em thay đồ đi. Tối nay đi ăn cơm với anh.

Tôi lập tức trở mặt, giở ngay giọng đánh đá ra với anh ta:

- Anh phản đi. Tôi mặc mấy thứ này để ra đường bọn con đồ nó thả dê tôi à? Tôi tự đi học được.

Anh ta vẫn im lặng không phản ứng gì. Tôi lên nhìn anh ta thì thấy gương mặt anh ta vẫn bầm tím, vết xước trên môi vẫn nguyên si. Ánh mắt anh ta nhìn tôi như thể đang bị tổn thương ghê lắm. Tôi có cảm giác tôi vừa làm anh ta có bầu. Tôi hãi ==. Xem ra tôi không chịu trách nhiệm cũng không xong.

Tôi nhỏ giọng:

- Thôi được, anh đứng đây đợi em.

Hình như trên gương mặt đang cố tỏ vẻ đáng thương ấy phảng phất 1 nét cười. Tôi rón rén bước vào trong phòng lấy thuốc và băng dán. Tường Vy thường xuyên đánh lộn, lại hay chơi những trò chơi mạo hiểm như trượt patin, trượt băng nên những thứ này không thiếu. Tôi quay lại, bảo anh ta ngồi xuống, tôi dùng thuốc tan máu bầm bôi lên mặt anh ta và khế mát xa. Sau đó lại tiếp tục dán vết thương cho anh ta. Anh ta cứ nhìn tôi đắm đuối. Thời tiết không lạnh mà tôi cũng sờn cả gai ốc.

- Động tác của em rất giống mẹ anh, và giống...

Câu nói của anh ta đích thực khiến cho cảm xúc của tôi hỗn loạn. Bọn trai đẹp khôn kiếp, ánh mắt và giọng nói cũng có thể giết người sao? Tôi cố giữ gương mặt lạnh như tiền (gương mặt này tôi học được từ Dì và càng nhuần nhuyễn hơn khi chơi thân với Duyên. Phải là 1 thái độ lạnh như nước), tôi đứng dậy bước vào trong phòng:

- Anh xuống dưới đợi em nhé.

Đằng nào anh ta cũng mất công đến đây rồi, tôi thực không nỡ phũ với anh ta sau những gì đã xảy ra đêm qua. Tôi mân mê cầm túi đồ anh ta đưa, bộ váy và đôi giày búp bê đều rất đẹp, chắc chắn nó có giá ở trên trời. Ngộ nhỡ sau này anh ta theo đuổi không được, lại quay sang đòi tình phí thì tôi lấy đâu ra mà trả :(. Mà thôi, không nghĩ nhiều nữa, tôi cầm bộ váy mới đi vào trong tắm gội cấp tốc. Xong xuôi cũng là lúc bạn bè trong ký túc bắt đầu tỉnh dậy, tôi bảo Duyên:

- Hôm nay tớ đi trước. Người ta đến đón. Chỉ hôm nay thôi, tớ hứa.

Duyên nhìn tôi cười lém lỉnh:

- Chân cậu còn đau. Cứ để người ta đưa đón đến khi khỏi đi. Tớ không muốn đi cùng người tập tễnh đâu.

Thái độ của Duyên rõ ràng là đang muốn đẩy tôi về phía Cái mông đẹp. Giả sử tôi dùng cuốn sổ ràng buộc Cái mông đẹp cả đời, tôi sẽ trở thành chị dâu của tên biến thái Trần Bình Minh. Mới nghĩ đến thôi đã sờn da gà. Duyên không hiểu được đâu, cảm xúc hỗn loạn trong tôi lúc này chính tôi cũng đâu có hiểu. Tôi cầm theo cuốn sổ hồng, lần này tôi có nói gì Cái mông đẹp cũng không thể phản kháng.

Cái mông đẹp không đưa tôi đến trường ngay mà rẽ vào bệnh viện. Tôi tưởng anh ta vào đó khám nên không hề phản đối. Ai dè anh ta yêu cầu tôi vào khám, nếu tôi không chịu lết đi, anh ta sẽ bế tôi vào. Dù

sao tôi cũng muốn anh ta vào khám, hôm qua bị đánh đau như vậy, không khám tôi cũng không yên tâm. Thế là tôi ra điều kiện là anh ta cũng phải khám. Cái mông đẹp đồng ý.

Chúng tôi cứ thản nhiên ngồi ghế đợi mà không phải bon chen gì. Tôi nhắc anh ta đi làm thủ tục thì anh ta bảo cứ ngồi đợi 1 lúc đã. 1 lát sau thì viện trưởng đến trước mặt chúng tôi, họ bắt tay chào hỏi nhau như bằng hữu rồi viện trưởng giao phó chúng tôi cho 1 anh trưởng khoa còn khá trẻ. Chỉ là bị thương nhẹ thôi mà, có cần khoa chương đến vậy không ==. Anh ta không cần thể hiện thì người khác cũng biết nhà anh ta lắm tiền nhiều quyền rồi mà. Nghe nói bố anh ta làm trong bộ an ninh, còn mẹ anh ta làm thương nhân, bản thân anh ta thì đang làm giám đốc 1 tập đoàn. Tôi biết mang máng như thế vì lần trước đã tìm hiểu sơ qua gia thế của Trần Bình Minh.

Cái mông đẹp để cho y tá sơ cứu vết thương nhưng anh ta không cho gỡ những miếng dán mà tôi đã dán trên mặt anh ta ra. Trên người anh ta còn rất nhiều vết bầm tím nhưng cũng may là xương khớp không ảnh hưởng gì. Tôi cảm tử kết quả khám nghiệm và chụp chiếu. “Trần Hùng Phong, 27 tuổi, bị thương phần mềm...” cũng thấy yên tâm phần nào. Còn chân tôi cũng chỉ bị bong gân. Tuy nhiên, cứ nghĩ đến những vết thương trên cơ thể anh ta, là tôi lại cảm thấy ái ngại. Tôi mắc nợ anh ta mất rồi.

Khi xe dừng ở cổng trường tôi, tôi bước xuống xe, không quên dặn dò:

- Anh nghe em nói đây. Thứ nhất, từ giờ trở đi không cần đón em đi học. Thứ 2, chăm sóc vết thương cho cẩn thận, đừng để thành sẹo, có cái mặt đẹp để gái mê mà không biết giữ. Thứ 3, tối nay em không đi ăn cơm cùng anh đâu. Bây giờ thì về luôn đi nhé.

Cái mông đẹp khẽ ừ 1 tiếng rồi lái xe đi. Tôi tập tễnh bước vào trong trường.

Tôi không hiểu tại sao Cái mông đẹp luôn chọn cho tôi màu váy trắng. Hôm qua thì 1 chiếc váy thun ôm sát, hôm nay thì 1 chiếc váy voan mỏng bồng bềnh. Chiếc nào cũng hết sức vừa vặn và đẹp mắt, chất vải thì mềm nhẹ như không. Mặc vào vừa ôm dáng, vừa mềm mại, vừa thướt tha uyển chuyển. Chúng khiến tôi nhớ đến chiếc váy ren công chúa tôi mặc đi cổ vũ bóng đá.

Vài đợt gió mạnh thổi tới, chiếc váy bay phấp phật và muốn tốc lên tận mặt tôi. Chết tiệt thật, để làm con gái đẹp cũng thật vất vả và phiền phức. Tôi lúng túng túm váy thì nhìn thấy Dì cười. Các bạn sẽ thế nào khi bỗng nhiên 1 gương mặt lạnh như tiền tự nhiên cười với bạn, thậm chí còn cười rất đẹp nữa. Riêng tôi, trong khoảnh khắc bất gặp nụ cười ấy, trái tim tôi đập loạn nhịp, hình như chưa bao giờ tôi thấy ai cười đẹp đến thế. Tôi ngẩn ngơ nhìn Dì. Hình như Dì có chút ngại ngùng, ngay lập tức quay lưng bước đi. Tại sao con người ấy lúc nào cũng đeo lên mặt mình 1 cái mặt sắt lạnh lùng? Để làm gì chứ? Cơ mà kể cũng chán cơ, thấy tôi bị thọt, không gallant ra đỡ giúp còn đứng mà cười. Rõ vô duyên. = =!

Hôm nay lớp tôi học cả ngày, thường thì buổi trưa tôi với Duyên tranh thủ ngồi ở thư viện học bài. Tiết đầu tiên của buổi sáng là tiết của Dì, tôi ngồi ngoan ngoãn cầm mặt xuống bàn, hôm nay không đọc SA nữa. Tôi đâu có gan để Dì chú ý đến tôi, càng không có gan thách thức Dì. Chỉ có mỗi mình tôi biết tôi đang run đến mức nào. Tối hôm qua tôi đi chơi, lại còn gặp biển, tôi đã kịp chuẩn bị bài đầu. Dì xuống chỗ tôi, đặt tay xuống bàn ra hiệu cho tôi lên bảng trả bài. Gì vậy! Tôi đâu có nghịch ngợm, tại sao lại chiếu tướng tôi? Thảm rồi, rút cuộc vẫn không thoát khỏi việc bị Dì hạ nhục. Tôi đứng đây, mặt nặng như chì, đầu óc quay quay. Có lẽ cái chân đau không đỡ nổi cái mặt nặng như chì nên cơ thể tôi lảo đảo, suýt nữa thì ngã xuống, may mà kịp bám vào Dì. Không biết tôi nên khóc hay nên cười trong hoàn cảnh này. 1 tay tôi bám vào cánh tay Dì, còn tay kia vồ thẳng vào ngực Dì, thậm chí còn bầu rất mạnh ==!. Quả thực cánh tay Dì rất rắn chắc, khiến người ta muốn bám mãi không buông. Tôi lại phải tự thâm vả miệng mình, cái bệnh ham trai đúng là không thể nào chữa được. Nếu chuyện này xảy ra trong film, tôi là nam chính, còn Dì là nữ chính giả nam, thế nào giữa 2 chúng tôi cũng nảy sinh tình cảm nam nữ. Và thế nào nam chính cũng ngắt gãy vì đụng trúng buổi của nữ chính. Cơ mà đây không phải trong film, và tôi là nữ. Tự nhiên trong đầu tôi có 1 suy nghĩ quỷ dị, không biết có nên cố tình bóp mạnh 1 cái, Dì không dám kêu đau, còn tôi được hả dạ. Ai bảo Dì dám làm cho tôi run rẩy này giờ. Ngực Dì thực ra cũng rất nở nang, rắn chắc, nhưng sau vụ này tôi có thể chắc chắn Dì là chuẩn man ==. Tôi dờ khóc dờ cười lên nhìn Dì, gương mặt đang cố tỏ ra bình thản ấy hình như đang chuyển dần sang sắc tái, híc, chính xác là tái chứ không phải đỏ. Trong lúc tôi không biết nên làm gì thì Duyên đứng dậy.

- Em xưng phong trả bài.

Dì gật đầu ra hiệu cho Duyên lên bảng, rồi khẽ lườm tôi:

- Em...còn chưa chịu buông ra.

Tôi đích thực là bị oan mà. Đâu phải tôi cố tình thả dê Dì. Chỉ tại cái chân đau cộng hưởng với nỗi sợ Dì, như thế lỗi là ở Dì 1 nửa, ở Cái mông đẹp 1 nửa. Tôi trắng án, tôi vô tội.

Tôi lập tức rút tay lại, cười khổ và ngồi xuống.

Dì đi thẳng lên bảng, vẽ mặt vẫn nghiêm khắc, cứng nhắc như thường ngày. Có điều cả tiết ấy, Dì không dám nhìn tôi lấy 1 lần, cũng không dám lại gần chỗ tôi. Phải chăng Dì sợ bị tôi sờ bươi =.=

Hết giờ, Dì cầm laptop đứng dậy lạnh lùng nói trước lớp:

- Vũ Trang Vân lên văn phòng khoa gặp tôi.

Tôi giật mình thon thót. Sao tự nhiên lại được “mời” lên văn phòng khoa uống nước chè thế này : ((Trong nội quy của trường đâu có tội nào là tội “sờ mó giảng viên”. Tuy vậy, tôi vẫn giữ 1 khuôn mặt bình tĩnh như không. Tôi theo Dì lên văn phòng khoa.

Dì bảo tôi ngồi xuống ghế và rót 1 cốc nước lọc mời tôi. Dì chậm rãi bật laptop lên rồi dán mắt vào màn hình. Tôi cầm cốc nước trong tay nhưng không có tâm trạng nào uống. Tôi rất muốn biết mình đã phạm tội gì.

- Thưa thầy, em được mời lên đây vì tội gì ạ?

Dì nhìn sang phía tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên tạo nên 1 cái cười nhẹ. Có lẽ Dì đã kìm nén để không tạo nên 1 nụ cười tươi.

- Microsoft đang muốn đầu tư mạnh vào Việt Nam. Vì thế các công ty phần mềm lớn của Việt Nam và Microsoft hợp tác với nhau để cùng tìm kiếm tài năng tin học trẻ. Dĩ nhiên đối tượng không hạn chế là bất kỳ ai, nhưng sinh viên các trường ĐH được khuyến khích và không phải qua vòng sơ loại. Đồng thời sinh viên được chọn từ các trường sẽ được tài trợ chi phí nghiên cứu và phát triển. Trường mình đang bị đánh giá là thua kém 1 số trường về thực hành, và chỉ mạnh về mặt nghiên cứu. Thầy hiệu trưởng muốn nâng cao danh tiếng của trường mình bằng cách phải có sinh viên trong trường được giải vàng.

Tôi nghe cả đoạn kịch tính dài rằng rặc của Dì mà vẫn không hiểu tại sao mình bị lôi lên đây. Mặt tôi dần ra:

- Dạ. Thế thì có liên quan gì đến em ạ?

Dì rời mắt khỏi màn hình laptop, nhìn sang phía tôi. Có vẻ như tôi hỏi hơi ngu thì phải.

- Trường mình có 5 chỉ tiêu được tham gia với những ưu tiên trên. Và mỗi giảng viên sẽ được chọn và hướng dẫn 1 sinh viên. Tôi chọn em.

Tôi vẫn dần cái mặt ra:

- Dạ.

Nhưng ngay lập tức tôi tỉnh hẳn người. Chọn tôi, danh dự của trường, và có thể là cả danh dự của Dì. Không được đâu. Duyên đấy, Hải Anh đấy, sao không chọn mà lại chọn tôi? Lại còn 1 danh sách dài các đít chai trong lớp cử nhân tài năng, ngày đêm hùng hục ôm ấp các dòng code. Tôi vừa lười vừa nhác lại chẳng có chí hướng gì to tát cả, đi thi có mà làm trò cười cho thiên hạ. Tôi phản bác ngay:

- Nhưng thầy ơi, còn rất nhiều anh chị khóa trên. Trong lớp em cũng có rất nhiều bạn xuất sắc. Lại còn lớp cử nhân tài năng...

Dì vẫn rất cương quyết. Dì nhìn thẳng vào mắt tôi, rất nghiêm túc:

- Tôi tin là em sẽ làm được. Em rất thông minh.

Tôi chờ người ra. Dì nổi tiếng là giảng viên khắt khe, luôn yêu cầu rất cao ở sinh viên. Chẳng phải được Dì công nhận là 1 niềm hạnh phúc vô cùng lớn lao đó sao. Nhưng mà nếu nhận lời Dì, chẳng khác nào tôi chấp nhận bị đá đề, không khéo có ngày tắc thở, đây có phải chuyện chơi đâu. Thấy tôi vẫn còn lưỡng lự, Dì tiếp tục:

- Nếu em chiến thắng, vừa là làm rạng rỡ cho trường, vừa là tạo ấn tượng với các công ty. Sau này ra trường em không cần đi xin việc, các công ty cũng sẽ tự động tìm đến em với mức lương em mơ ước.

Nói đến tiền quả thực tôi thấy rung động mãnh liệt, có thể nói tiền còn hấp dẫn hơn cả trai đẹp. Đúng là tôi cũng lo lắng không biết ra trường sẽ làm gì. Đây là thử thách nhưng cũng là cơ hội hiếm có đối với tôi. Tôi được cùng hội cùng thuyền với Dì. Giả sử thuyền có lật thì có Dì chết chung cơ mà. Sợ cái gì nữa. Với lại tôi cũng hoàn toàn tin tưởng và nể phục tài năng của Dì. Chắc không đến nỗi ba bét nhè đâu. Tôi khẽ gật đầu.

- Dạ. Em vẫn còn rất mơ hồ. Em sẽ phiền thầy nhiều đấy ạ.

Gương mặt Dì như thoải mái hẳn ra khi thấy tôi đồng ý.

- Tôi đã chuẩn bị sẵn tài liệu và đề tài cho em tìm hiểu. Tôi nghĩ nên làm 1 phần mềm nho nhỏ thôi nhưng có tính ứng dụng cao.

Và Dì bắt đầu nói sơ lược về những ý tưởng Dì muốn tôi tìm hiểu để chọn lựa, và cả những đoạn tài liệu cần focus nhất. Chỉ mới nghe Dì nói 1 lúc mà tôi càng thấy nể phục Dì bao nhiêu, không dám tin Dì hơn tôi có vài tuổi. Không những Dì có kiến thức chuyên ngành rất sâu, rất rộng, kiến thức xã hội cũng không hề tồi.

Dì cho tôi 3 ngày tìm hiểu, 3 ngày để khởi động. Sau đó sẽ là làm việc thực sự.

Tôi ôm đống tài liệu vừa cứng vừa mềm mà Dì tặng cho, mang về tìm hiểu. Phải nói là tôi chờ người ra đến 30 phút vì mức độ nhiều và khó của nó. Lúc này tôi thực sự hối hận. Đâu có ngon lành cảnh đào như Dì nói. Dì đúng là thiên tài lừa gạt bẩm sinh, lẽ ra Dì nên làm sale hoặc CEO mới đúng. Làm giảng viên mà đi gạt người quả thực không hợp chút nào. Chả may chó ngáp phải ruồi, tôi có làm được 1 cái gì đấy ra hồn, cũng chưa chắc thắng nổi sinh viên trường khác. Huống chi còn rất nhiều người yêu lập trình và có năng lực thực sự. Tôi chả là cái đinh gì đâu mà võ vè. Tôi gấp sách lại, tắt laptop, nằm dài ra giường. Cảm giác chán nản, khó chịu cứ bủa vây lấy tôi. Tự nhiên tôi nghĩ đến cuốn sổ hồng. Hay là tôi lệnh cho Dì chọn sinh viên khác. Như thế sẽ thật đơn giản và nhẹ nhõm.

Tự nhiên nước mắt tôi ứa ra. Tôi thấy tôi hèn. Người ta đã tin tôi như thế mà tôi lại lười biếng sợ khổ sợ khó, chưa lâm trận đã lùi bước. Tôi xô dép xuống sàn kí túc đi dạo. Những lúc buồn thì nên ăn, những lúc bế tắc thì nên vận động. Phương châm sống của tôi chỉ đơn giản có thể thôi.

Ngày hôm sau lên giảng đường, mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt rất khác. Hình như tin đồn tôi được Dì chọn đã lan khắp trường. Có lẽ mọi người đều đang nghĩ tôi đã bỏ bùa mê thuốc lú nên Dì mới chọn tôi. Tôi ngồi xuống ghế thở dài thườn thượt.

Duyên vẫn cầm mắt vào cái laptop mà không nhìn tôi. Nếu là bình thường, thấy tâm trạng tôi nặng nề, Duyên sẽ bông đùa vài câu rồi hỏi rõ mọi chuyện. Nhưng hình như tâm trạng Duyên cũng đang rất nặng nề. Tự nhiên tôi thấy khó xử, không biết nên mở lời trước hay không.

- Tổ thực sự ghen tỵ với cậu đấy.

Giọng nói của Duyên phát ra có âm hơi trầm buồn. Tôi còn chưa biết phải trả lời thế nào thì Duyên quay sang cười:

- Tổ tin cậu sẽ làm được. Cố lên.

Trong phút chốc mắt tôi đỏ hoe. Tôi như người cô đơn trên hoang đảo, không ai ở bên chia sẻ khó khăn, ai cũng nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, và chính bản thân tôi cũng nghi ngờ năng lực của mình. Hơn ai hết, tôi biết Duyên khao khát được thay vị trí của tôi đến như thế nào. Vậy mà Duyên vẫn gạt bỏ được nỗi buồn của bản thân để khích lệ tôi. Tôi cười buồn:

- Tổ cũng không biết.

Duyên cười:

- Thôi nào. Ngày mai lớp mình có buổi dã ngoại. Cậu bỏ hết mọi chuyện qua 1 bên đi.

Tôi gật đầu. Tôi thôi không nghĩ đến đồng tài liệu tiếng Anh mà Dì nhồi nhét cho tôi nữa. Tôi phải xả stress trước khi làm việc lớn.

Thầy mạng máy tính bước vào. Trước khi bắt đầu chuỗi bài giảng dài lê thê, thầy hỏi:

- Em nào là Vũ Trang Vân.

Tôi ngẩn người nhưng cũng đứng dậy. Lạ thật, thầy nổi tiếng là vui tính và thân thiện với sinh viên. Không lẽ thầy tính bắt chước cách giảng dạy của Dì. Nếu đúng thế thì thảm rồi : (

- Dạ, là em.

Thầy nhìn tôi 1 lúc rồi bảo:

- ừ được rồi. Mời em ngồi xuống.

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống mà vẫn không hiểu ý đồ của thầy. Nhưng đến các tiết tiếp theo, tôi lại được các thầy cô khác hỏi đến thì tôi không còn nghi ngờ gì nữa. Trong lớp này các thầy cô đều không biết tôi là ai, nên khi được Dì chọn, ai cũng tò mò muốn biết mặt mũi nhân. Khổ thật.

Chapter 7: Dã ngoại

Cuối tuần, lớp tôi mời Dì đi bảo tàng chơi để mừng Dì khỏi chân và trở lại lớp. Tôi không hiểu nào thằng lớp trưởng làm bằng cái gì. Hẳn đối với con gái trong lớp thì chẳng bao giờ nhẹ nhàng, chẳng bao giờ gallant. Ấy thế mà với Dì, hẳn tỏ ra nịnh nọt rõ rệt. Phấn. Có ngày tôi phải chơi xỏ hấn mới hả dạ được. Bình thường cứ cuối tuần là Duyên về nhà với bố mẹ, nhưng lần này Duyên ở lại, đi dã ngoại cùng lớp. Tôi biết chắc chắn là vì Dì. Tôi cũng không dại gì mà ở ký túc, tôi sợ Cái mông đẹp lại đến ăn vạ tôi. Nếu như tôi có viết 1 lệnh cấm đoán anh ta, thảo nào anh ta cũng sai người đến. Thế là tôi lê cái chân đau đi bảo tàng cùng lớp. Hải Anh cứ kè kè bên Duyên, xách đồ cho Duyên. Không hiểu sao tôi không còn cảm thấy tủ thân như trước, bởi bên cạnh tôi đang có ngọn Thái Sơn là Dì. Dì cũng đi cạnh tôi và Duyên. Thực sự nhìn chúng tôi giống 2 đôi tình nhân. Hình như trong hoàn cảnh này có chút ngại ngùng thì phải. Tôi với Dì giống 1 đôi? Có nằm mơ tôi cũng không dám tưởng tượng. ==!

Tôi mè nheo, than chân đau rồi tổng đồ đạc cho Dì xách. Duyên đi bên cạnh cầm ô che nắng nhat giúp tôi. Hình như Dì rất hay nhìn tôi, Hải Anh thì nhìn Duyên, còn Duyên nhìn Dì. Sao kỳ cục vậy == Tôi là kẻ bình thường nhất nhóm này mà == Trước là chọn tôi đi thi, sau là âm thầm nhìn tôi đăm đuối (ây, đăm đuối là tôi suy đoán thế thôi, còn thực hư thế nào có trời mới biết), chắc Dì yêu tôi rồi. Tôi thật ra không xinh lắm nhưng cũng có nhiều duyên thầm duyên kín mà. Suốt buổi, Dì không hề đi trước tôi, lúc nào cũng đi ngang hoặc đi sau. Chắc là muốn âm thầm bảo vệ tôi đây mà. Chẳng phải trong film, các nam phụ thường yêu nữ chính theo cách như thế hay sao. Mà tôi thì thường thích nam phụ hơn nam chính. Nếu thế thật tôi sẽ không để Dì phải thất tình như nam phụ trong film đâu ^^.

Buổi trưa, Dì mời lớp tôi ăn kem. Dì ngồi cạnh tôi, vu vơ hỏi:

- Chân đau mà còn đi dã ngoại. Em có vấn đề về nhận thức à.

Tôi phần không nói lên lời. Hóa ra ban nãy Dì nhìn tôi như vật thể lạ ngoài hành tinh, chứ không phải nhìn cô tiên xinh đẹp. Đúng là đồ di ghẻ, đến cảm nhận cũng vô cùng đanh đá. Nếu như tôi tía đều Dì như mọi lần thì thật tâm thường. Chi bằng lần này tôi chơi shock, nhất định phải làm cho Dì sợ tôi. Tôi quay sang nhìn Dì, cười thật ngọt ngào:

- Em cố lết đi, cũng chỉ vì anh.

Tôi vừa quay sang thì chạm phải ánh mắt Dì, rất ấm. Trong giây phút ấy, tôi ngẩng ra nhìn Dì, tôi hình như không kiểm soát được nhịp tim của mình nữa. Còn Dì, Dì cũng nhìn tôi như thể đang bị cái gì đó thuộc siêu nhiên chi phối. Vừa lúc, Duyên và Hải Anh mang theo 2 cây kem đưa cho chúng tôi. Tôi cầm cây kem cần nhiệt tình mặc dù cảm thấy buốt đến tận tủy vì kem lạnh. Dì cũng quay sang hướng khác chạm rãi ăn kem.

Trước khi về Di tổng cho tôi thêm 1 đồng tài liệu rồi bảo:

- Hôm trước tôi mới chỉ đưa cho em 1/3 số tài liệu. Hôm nay là thứ 7, bắt đầu từ thứ 2 chúng ta sẽ làm việc thực sự. Sau 2 tháng, chúng ta phải có sản phẩm mang đi thi.

Tôi ôm đồng tài liệu trong tay mà sờ sờ cả người. Số tài liệu hôm trước đã khiến tôi shock đến nỗi muốn bỏ cuộc rồi. Thêm nữa liệu tôi có sống nổi đến lúc thi không đây. Chẳng lẽ Di muốn tranh thủ dịp này trả thù tôi.

Tôi định rủ Duyên bắt xe bus ra về thì bạn bè nhắc tôi.

- Anh BMW đến đón cậu kìa Vân.

Cái mông đẹp bước ra từ chiếc BMW. Tôi phát hoảng. Không biết anh ta đợi tôi từ lúc nào. Không lẽ đây là cái giá phải trả vì đã trót lợi dụng anh ta. Xui xẻo thay, tôi không mang theo cuốn sổ hồng. ==!!

Di lại trở về với khuôn mặt lạnh te, hình như có 1 chút khó chịu. Di về trước. Duyên cũng không lên xe bus cùng tôi mà để Hải Anh đưa về. Duyên khẽ gật đầu chào Cái mông đẹp rồi bước đi. Anh ta nhìn theo Duyên hết sức khó hiểu.

Tôi ngoan ngoãn bước vào trong chiếc xe BMW sang trọng và nhỏ nhẹ bảo:

- Thời gian tới anh có thể tha cho em được không?

Cái mông đẹp không nói gì. Tôi tiếp tục lần tới:

- Anh có nhìn thấy đồng tài liệu này không? Em muốn được chuyên tâm học hành trong 2 tháng. Em sắp có 1 kỳ thi rất quan trọng.

Cái mông đẹp vẫn không có biểu hiện gì khác ngoài chuyên tâm lái xe. Lát sau anh ta chậm rãi hỏi:

- Cuộc thi mà Microsoft tổ chức à?

- Dạ

- Sẽ rất vất vả đấy. Nếu em cần tiền thì anh rất nhiều. Nếu em cần công việc thì anh có thể xin cho em. Em không cần phải vất vả thế đâu.

Tôi giận lắm rồi. Tôi lấy tiền của anh ta làm gì. Tôi có phải gái bao đâu. Tôi đổi ngay sang ngữ điệu căng thẳng:

- Đây không hoàn toàn là chuyện tiền nong. Là danh dự anh ạ.

Cái mông đẹp không thuyết phục tôi nữa mà gật đầu:

- Ừ.

Cái mông đẹp chở tôi về ký túc. Trước đó anh ta đã mua cho tôi rất nhiều đồ ăn, dặn dò tôi phải chú ý chế độ ăn, nếu không sẽ không có sức mà học. Tôi lấy làm cảm động lắm. Gì chứ ăn thì tôi chả chê bao giờ.

Buổi tối, tôi bắt đầu đọc tất cả tài liệu mà Di đưa cho tôi. Tôi biết rõ tư duy của tôi ok nhất là vào tầm nửa đêm nên tôi dành cả đêm ngủ ngày. Duyên luôn sinh hoạt đúng giờ giấc, cứ 12h là đi ngủ. Trước khi đi ngủ Duyên cũng nhắc nhở tôi hãy ngủ sớm. Chỉ sợ nếu kéo dài, tôi sẽ thành ma trôi mất. Thức đêm rất có hại cho nhan sắc và sức khỏe. Nhưng mà tôi đã lỡ nhận lời rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi.

Sau 2 ngày nghỉ, tôi như đứa bị tự kỷ. Hình như là quá sức tôi, tôi không làm được thật. Tôi vừa đi vừa nghĩ, lúc ngồi cũng nghĩ lung tung, tôi giống như người bị mộng du vậy. Di hẹn tôi lên văn phòng khoa.

Tôi thập thò ngoài cửa như đứa đi ăn trộm. Di ra ngoài gặp tôi, phong thái của Di cứ nhẹ tênh như chẳng có chuyện gì ghê gớm vậy. Dĩ nhiên rồi, cái đứa đang bị tra tấn bởi đồng tài liệu là tôi chứ đâu phải Di. Di nói vẫn bằng cái giọng nhẹ nhõm như không:

- Sao rồi?

Tôi hơi cúi mặt:

- Em.. em...

Dì nhìn xuống dưới khuôn viên trường, ngữ điệu vẫn là hết sức lạnh lùng:

- Em muốn nói em không làm được? Tôi không nghĩ em chậm tiến thế. Có lẽ người chỉ suốt ngày biết yêu đương trai gái như em không làm được thật. Tôi đã nhìn nhầm người.

Tôi rất ghét bị người khác coi thường. Chỉ có tôi có quyền nhận mình dốt nát, nhận mình yếu kém, còn người khác, bất kể là nói hay nghĩ về tôi như thế cũng đều là không thể tha thứ, kể cả đó có là Dì. Không tha thứ thì tôi sẽ làm thế nào? Song phi nó à? Trong hoàn cảnh này, chỉ cần song phi 1 phút là Dì bay vào xuống sân trường. Nhưng không, đã nói là tôi không ưa bạo lực mà. Cách của tôi đơn giản lắm, tôi phải làm cho Dì sáng mắt ra vì đã coi thường tôi. Mới mấy hôm trước Dì khiến tôi bay lên tận mây xanh, lúc này lại chìm ngay xuống vũng lầy. Tại sao Duyên lại yêu 1 người như thế cơ chứ.

Tôi ngẩng mặt nhìn Dì, nói chắc như đinh đóng cột:

- Không. Em sẽ làm được.

Hình như Dì đang mỉm cười. Nhưng đến lúc Dì quay mặt sang nhìn tôi thì vẫn là gương mặt lạnh te thường lệ:

- Tốt. Vậy tối nay đến nhà tôi.

Nói xong Dì đi vào văn phòng khoa.

Buổi tối, tôi đến nhà Dì. Nếu là bình thường trong đầu tôi sẽ đầy những suy nghĩ ám muội. Nào là 1 nam 1 nữ độc thân ở cùng sẽ xảy ra chuyện gì, nào là đối phương có ý đồ gì khi hẹn mình đến nhà,... Nhưng mối quan tâm của tôi đã đặt hết ở đồng tài liệu Dì quảng cho tôi rồi, hơi đâu mà nghĩ linh tinh.

Dì mời tôi ngồi xuống ghế rồi đưa cho tôi 1 thời gian biểu. Đại loại là 1 cái lịch làm việc rất ư là chi tiết, có các vấn đề phải tìm hiểu và mốc thời gian sẽ phải hoàn thành, phần lớn trong những task này không có chú thích là tham khảo tài liệu, mà là google. Tôi chẳng biết miêu tả bằng từ gì khác ngoài từ choáng váng. Đúng là đồng tài liệu Dì đưa cho tôi chỉ là màn khởi động. : ((

Dì hỏi tôi:

- Em hãy nói qua về điểm mạnh và điểm yếu của bản thân.

Ồ, tôi tưởng Dì hẹn tôi đến đây là để giảng về đồng tài liệu, về dự án mà chúng tôi sẽ làm. Hóa ra Dì bảo tôi đến là để tìm hiểu nhau à. Nhưng ít ra câu này còn dễ trả lời, chứ nếu hỏi về tài liệu thì tôi chịu.

- Nhược điểm của em là rất lười nhác, thoáng nhìn thì luôn tự tin mình sẽ làm được, nhưng đi sâu tìm hiểu thì thấy sợ, thấy nản, càng học càng thấy mình dốt nát. Tuy nhiên, ưu điểm của em là không bao giờ bỏ dỡ.

Dì vẫn chưa hài lòng lắm về câu trả lời của tôi, Dì im lặng chờ đợi. Đúng là nói chuyện với con người này cũng mệt chết thôi. Tôi tiếp tục:

- Em không giỏi trong những việc lớn lao, nhưng nếu cho em 1 cái khuôn nhỏ nhỏ, em có thể đào sâu nó hơn bất cứ người nào.

Dì mỉm cười, hình như đây là câu trả lời Dì đã mong đợi.

- Xem ra em rất hiểu bản thân mình. Tôi đã xem bảng điểm học tập của em. Đúng là em không học đều các môn, nhưng nếu cố gắng ở 1 phạm vi nào đó, em sẽ vượt trội hơn hẳn người khác.

Tôi xấu hổ lắm rồi, có cái lỗ nào cho tôi chui xuống tôi thề sẽ chui xuống luôn và ngay. Dì đã xem bảng điểm học tập của tôi mà vẫn vững niềm tin chọn tôi ư? Cái đầu Dì làm bằng đất à? Bảng điểm ấy đến tôi còn không có dũng khí xem nữa là. Thành tích be bét nhất trong các cấp học của tôi là thành tích đại học ạ.

Dì quay laptop về phía tôi và bắt đầu giảng giải qua về những thứ Dì đã tổng cho tôi tìm hiểu. Chỉ nửa tiếng, tôi đã cảm thấy mình có 1 nền tảng cơ bản, mọi thứ được kết nối với nhau rất logic. Tại sao bày đặt bắt tôi tìm hiểu, cứ bỏ ra nửa tiếng giảng cho tôi thì có phải là nhanh không --

- Em đang có cảm giác em hiểu hết rồi, em biết hết rồi đúng không?

Tôi gật đầu:

- Dạ.

Dì rót cốc nước cho tôi uống. Hic. Nãy giờ tôi thèm nước lắm mà không dám đòi. Cũng may Dì nhớ ra kịp lúc không tôi chết khô mất rồi.

- Thật ra cứ tưởng là biết hết rồi, nhưng khi bắt tay vào đào sâu em sẽ phát hiện là mình chưa biết gì. Nền tảng căn bản xem như em đã có rồi. Việc tiếp theo là em cần đào sâu chúng. Nếu có khó khăn gì cứ bảo tôi.

Tôi đưa cốc nước lên miệng uống 1 hơi hết sạch. Uống xong thì thấy Dì nhìn tôi, như là đang nhìn quái nhân vậy ==! Bộ chưa thấy đứa con gái nào uống nước theo cách này sao.

Tôi chẳng thích ánh mắt của Dì chút nào. Nhân thể tôi cũng muốn biết trong mắt Dì, Duyên ở vị trí nào, tôi lên tiếng phá vỡ không khí này:

- Mẫu người phụ nữ mà thầy thích là mẫu người như thế nào ạ?

Thấy tôi hỏi, Dì hơi khựng lại, cứ tưởng Dì sẽ châm chọc tôi theo kiểu: “Chắc chắn là ngược lại với em”. Nhưng Dì lại nghiêm túc trả lời tôi:

- Cuộc sống của tôi khác. Tôi không được như các em, lúc nào cũng có thể cười đùa và mộng mơ. Khi nào cuộc sống của tôi bớt vội vã, tôi mới nghĩ đến chuyện đó được.

Tự nhiên tôi cảm thấy Dì khác chúng tôi thật. Nhưng khác như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm.

- Người ta nói 1 nhà khoa học không thể thành công nếu bị ràng buộc bởi cơm áo gạo tiền. Nhưng tôi chưa có giây phút nào không bị ràng buộc bởi điều đó. Và chắc chắn nếu không dùng tiền làm động lực, tôi không thể chăm chỉ đến thế. Theo lẽ thường, dù thông minh đến mấy, nếu không có sự cần cù và nhẫn nại vô hạn, cũng không thể trở thành thiên tài. Không có cái gì tự nhiên mà có, tất cả đều phải trả giá bằng mồ hôi.

Dì đang nói về bản thân mình sao? Tôi chỉ biết Dì ưa hoàn hảo, đòi hỏi cao ở bản thân và ở người khác. Nhưng tôi không biết Dì cũng chỉ là 1 con người bình thường bị thúc đẩy bởi cơm áo gạo tiền. Thảo nào mà Dì luôn nhận gia sư cho các gia đình giàu có. Đột nhiên tôi cảm thấy Dì cũng tầm thường. Đối với tôi mà nói, “thầy” phải là người làm việc vì yêu học sinh, vì yêu nghề, vì cái gì cao cả hơn cơ. Tôi lại thấy băn khoăn về chuyện sau khi ra trường, Dì từ chối du học, nghe nói vì chuyện gia đình. Rút cuộc là chuyện gì? 1 người bị bó buộc bởi cơm áo gạo tiền, lấy đồng tiền làm động lực phấn đấu thì ắt hẳn phải đi du học bằng mọi giá chứ. Tôi chưa kịp hỏi thì đã bị đuổi về:

- Em cứ về và tiếp tục tìm hiểu nhé. Bây giờ tôi phải làm việc rồi, không tiếp em được nữa.

Gì vậy? Đuổi cũng có trăm ngàn cách, đuổi gì mà khó nghe như ma. Tôi ôm laptop và đóng tài liệu bước ra cửa, tôi cúi đầu chào Dì rồi ra về. Sau buổi gặp hôm nay, tôi đã mừng tượng được những việc mình phải làm, giới hạn và đích đến đều rất rõ ràng. Nếu cứ để tôi mò mẫm trong đồng tài liệu, chả khác nào mò kim đáy bể cả. Tôi sẽ cố gắng, bằng mọi giá phải chứng minh cho Dì thấy cái tôi của Vũ Trang Vân.

Chapter 8: I can do it.

Những ngày sau đó, tôi nằm gai nệm mật. Bên cạnh luôn là chiếc laptop được mở, cuốn từ điển chuyên ngành và 1 đồng tài liệu. Thậm chí ngay cả lúc đi ngủ, tôi cũng không được yên giấc. Trước khi ngủ tôi cũng luôn nghĩ về điều mà mãi vẫn chưa hiểu được. Đôi khi phát hiện ra 1 ý tưởng nào đấy, tôi bật đèn, mở laptop và thử nghiệm. 1 đêm tôi bị như thế không dưới 5 lần. Ngay cả khi mơ ngủ, tôi cũng mơ thấy Dì, thấy ánh mắt thất vọng của Dì, thấy giọng nói mai mỉa của Dì. Đúng là khổ chết đi được. Bù lại, những đêm thức khuya, tôi đều thấy Dì vẫn online. Dì luôn online để giải đáp thắc mắc của tôi chỉ cần tôi cần đến. Hoặc là Dì muốn đồng cam cộng khổ cùng tôi? Dì cũng có lương tâm đấy chứ. ==

Tuần thứ nhất, tôi đã tìm hiểu xong nền tảng công nghệ. Tôi đến nhà Dì để hỏi về tất cả những vấn đề chưa thông suốt. Dì cũng chỉ cho tôi nửa tiếng, rồi tùy tôi chọn: đi về hoặc cứ ngồi đó cũng được. Lúc Dì có việc phải ra ngoài 1 lát, tôi thử lần mò history của Dì để xem Dì hay vào những website nào. Bình thường các bạn nam trong lớp hoặc là có history trắng tinh (vì đã kịp xóa sạch) hoặc kiểu gì cũng còn link web đen. Ở Dì, tôi cũng chẳng hi vọng gì hơn. Nhưng khi history hiện lên, tôi thấy chỉ có 3 trang Dì hay vào nhất: google, freelancer, odesk. Thì ra Dì luôn luôn bận là vì vậy. Ngoài giảng dạy trên lớp, gia sư cho nhà giàu, học thạc sĩ, Dì còn làm dự án cho nước ngoài. Dì là cái máy hay là con người vậy? Tôi hãi ==

Lát sau Dì bước vào phòng thì tôi đã ngồi ngoan ngoãn trên ghế, mặt cắm vào cái laptop của tôi, y như 1 sinh viên nghiêm túc. Dì tạm hài lòng. Có lẽ Dì cũng tự hào vì đã chọn đúng người ==. Dì ngồi vào bàn và tiếp tục làm việc. Lúc Dì làm việc, sự tập trung của Dì khiến cho tôi cảm thấy mình không hề tồn tại. Thôi thì tôi cũng cố tập trung làm việc vậy. Nhưng ngồi thêm 1 lúc, tôi cảm thấy hơi khó chịu trong bụng, tôi mắc tè ++ Có điều phòng Dì cũng nhỏ nhỏ thôi, tôi mà vào wc giải quyết thì cũng kỳ lắm. Lỡ có tiếng thì mặt mũi nào nữa. Tôi đành cấp laptop ra về.

Tuần thứ 2 tôi bắt tay vào phân tích thiết kế hệ thống. Mấy đề tài mà Dì đề xuất đều khiến tôi phát sợ. Có 2 đề tài tôi thấy dễ ăn nhất là trợ giúp khả năng tư duy cho con người và quản lý tiền bạc cá nhân. Để làm 1 phần mềm vẽ sơ đồ tư duy đơn giản, gọn nhẹ, dễ dùng thì chắc đợi 10 năm nữa tôi đủ lông đủ cánh cái đã. Tôi đành chọn đề tài Tư duy triệu phú. Tôi bắt tay vào thiết kế phần mềm quản lý tiền bạc cá nhân. Thực ra có kiếm tiền nhiều đến mấy mà không quản lý được thì cũng không giàu có được, tôi nghĩ ý tưởng này rất hay và thiết thực. Đầu vào là những khoản tiền mà cá nhân nhận được. Đầu ra chia thành các loại tài khoản: NEC, LTSS, EDU, FFA, Play, Give. Nếu đầu vào chỉ là tài khoản ngân hàng: hàng tháng sinh viên được nhận từ cha mẹ, nhân viên được công ty trả lương thì còn có thể làm tự động. Nếu đầu vào từ nhiều nguồn khác nhau thì rắc rối hơn 1 chút. Cách giải quyết là tôi tạo ra 1 giao diện nhập số tiền thu nhập mỗi tháng. Cứ mỗi lần thu nhập được thêm 1 khoản nào đó, người dùng có thể nhập luôn vào hệ thống. Đến cuối tháng, hệ thống sẽ cộng tất cả lại, rồi sẽ chia ra các loại tài khoản khác nhau để chi tiêu cho tháng sau. Mỗi lần chi tiêu, người dùng sẽ nhập số tiền đã chi vào tài khoản tương ứng. Nếu có loại tài khoản nào bị âm, tiền sẽ tự động chuyển từ loại tài khoản khác sang, chỉ có loại tài khoản LTSS là không chuyển đi đâu cả. Nếu tháng nào dư tiền, hệ thống sẽ cộng dồn lại để làm input cho tháng sau...

Cuối tuần tôi đến nhà Dì để Dì kiểm tra tiến độ làm việc. Dì nhìn vào bản phân tích thiết kế của tôi rồi khê lắc đầu:

- Chưa được, rườm rà quá. 1 ứng dụng cá nhân thì cần phải tiện ích, dễ dùng thì mới có người chịu dùng chứ. Em cần tạo ra 1 ứng dụng đáp ứng được đa số thị hiếu của người dùng. Có thể là doanh nhân thành đạt, cũng có thể là học sinh sinh viên. Em sửa lại hết cho tôi.

Tôi xì cái mặt ra. Sửa, sửa, sửa. Dì có biết là Dì đã phủ định sạch trơn những cố gắng của tôi suốt tuần qua không? Gọn nhẹ, dễ dùng, tiện ích, mà lại còn phải phát triển được trên nhiều nền tảng khác nhau: j2me, android, iphone. Đã vậy, còn phải có khả năng kết nối với tài khoản ngân hàng. Dì thử làm đi nào, xem có hơn tôi không mà chê. Đây là tôi tự nhủ thế thôi, chứ có gan tày đình cũng không dám nói == Thôi thì sửa vậy. Tôi ngồi ăn vạ luôn ở nhà Dì, để ngộ nhớ Dì không vừa mắt thì tôi sửa luôn. Chứ xong rồi lại bắt sửa thì tôi lao đầu vào gối tự vẫn mất. Tôi ngồi ì ở đấy, cắm mặt vào cái laptop. Thỉnh thoảng Dì nhìn sang màn hình laptop của tôi rồi lại chăm chú làm việc. Đến tầm trưa thì Dì bảo tôi:

- Trưa nay em ăn cơm ở đây chứ?

Tôi đang rất tập trung nên không để ý lắm đến lời Dì vừa nói, tôi khê gật gù. Nhưng khi bộ não tôi kịp xử lý thông tin thì tôi phản ứng ngay:

- Dạ, em chưa đói.

Dì tính bắt tôi làm ô sin không công à? Tôi đến đây để học chứ không phải đến để nấu cơm rửa bát cho Dì. Vả lại 1 nam 1 nữ trong 1 căn phòng, nấu ăn với nhau thì khác nào sống thử. Không được đâu à. ==

Dì tắt màn hình rồi đứng dậy:

- Nhìn em khá mệt mỏi rồi. Hãy ngủ 1 lúc đi. Khi nào cơm chín tôi gọi dậy.

Dì càng nói càng khiến tôi cảm thấy không ổn. Tôi có vô duyên cách mấy cũng không đến nhà người ta ăn vạ, rồi chờ người ta bưng cơm lên cho ăn. Huống chi người ta ở đây lại là thầy tôi ~. Tôi gấp laptop lại và nhanh nhẩu chào Dì:

- Em phải về rồi ạ. Hôm nay em hẹn với Duyên đi ăn trưa.

Nói xong tôi cũng thấy ngưỡng hết cả mặt. Nếu ai không quen biết thì còn tin lời tôi nói. Chứ Dì với Duyên cũng là chỗ thân quen, chắc Dì cũng biết cuối tuần Duyên luôn luôn về nhà với bố mẹ. Tôi nói điều ngày càng trắng trợn thì phải. Dì cũng không giữ tôi nữa, Dì gật đầu và dặn dò tôi:

- Có nhiều thuật toán em không cần mò mẫm trong sách. Google đã cung cấp sẵn cho em rồi.

Tôi gật đầu như bả cũi rồi gấp laptop đi về.

Tuần thứ 3 là coding. Cứ hễ có free time là tôi lại ôm ấp cái màn hình đen ngòm toàn những dòng code khó chịu. Mắt tôi căng ra, cơ thể tôi mệt mỏi. Code, debug, code, debug... Duyên ngó ngó vào màn hình của tôi trên chộc:

- Sắp chạy được rồi. Cậu cũng siêu đấy chứ.

Tôi liếc sang lườm Duyên:

- Nếu không chạy thì tớ khó sống lắm đấy. Làm việc với 1 cái mặt sắt khổ lắm cậu biết không.

Duyên pha 1 cốc sữa nóng rồi đặt xuống bàn tôi:

- Nhìn cậu bây giờ héo hon quá. Cần tắm bổ nhiều vào.

Tôi đưa cốc nước lên miệng tu 1 hơi hết sạch, còn Duyên nhìn chòng chọc vào màn hình của tôi:

- Cậu chỉ cần sửa chỗ này là nó chạy được này.

Tôi mở to mắt nhìn vào đoạn code Duyên chỉ. Đúng là tôi đã quá mệt mỏi đến mức tẩu hỏa nhập ma. Còn mỗi 1 khúc mắc nhỏ nhỏ mà nghĩ mãi không ra. Tôi cười sung sướng:

- Cậu dễ thương quá đi mất.

Sửa xong thì đoạn code chạy phăm phăm. Phải công nhận là Duyên rất thông minh. Thông minh + trí nhớ tốt + sự cần cù, kỷ luật, Duyên không nổi trội về thành tích học tập mới là lạ đấy. Tôi thật hãnh diện biết bao vì thân được với người bạn này.

Cứ thế em cứng cỏi đến lúc hoàn thành. Tôi mang cho Dì xem thành quả, Dì khẽ gật đầu:

- Chạy được là tốt lắm rồi. Tôi chỉ sợ em không làm cho nó chạy được cơ.

Xúc phạm quá nha. Sao Dì có thể coi thường tôi đến mức ấy. Đã coi thường sao còn chọn tôi đi thi?

- Tuy nhiên, bây giờ em cần làm là test, fix bugs và tối ưu sản phẩm. Tôi cần 1 sản phẩm hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ nhất. Vả lại giao diện không thân thiện, nhìn rất chán, em cũng sửa lại ngay cho tôi.

Quả nhiên Dì vẫn chưa tha cho tôi. Mặt tôi bí xị bê cái máy về kí túc.

Tuần 4, sau khi fix bugs, làm slide xong, tôi tự cảm thấy hài lòng với thành quả mình đạt được. Tôi hớn hở mang sản phẩm đến nhà Dì mà quên mất cơ thể mình đã suy kiệt.

Trong thời gian Dì kiểm nghiệm sản phẩm, tôi gục xuống bàn. Tôi đã quá mệt mỏi vì thiếu ngủ. Đến khi tỉnh dậy thì đã là nửa đêm và tôi đang nằm trên giường ==!, còn Dì đang ngồi trên ghế nhìn tôi rất chăm chú.

Tôi giật mình:

- Thôi chết rồi. Em xin lỗi, em ngủ quên. Thật tai hại quá.

Dì khẽ thở dài:

- Thời gian qua em đã vất vả rồi.

Tự nhiên Dì khách sáo thế làm tôi ngại lắm ạ. Tôi sốt sắng thu dọn laptop và tài liệu để đi về thì Dì bảo:

- Để tôi đưa em về?

Hả???????????????? Dì đưa tôi về? Đùa à? Chẳng phải đối với Dì, thời gian là vàng bạc hay sao. Với lại Dì đâu cần phải gallant với 1 đứa học trò. Tôi xua tay phản đối:

- Như thế thì phiền lắm ạ.

Nhưng Dì đã kịp xách laptop của tôi và bước ra ngoài cửa. Tôi không còn cách nào khác đành đi theo.

Nhà Dì gần ký túc nên chúng tôi đi bộ. Hương hoa sữa nồng nàn suốt cả chặng đường đi. Sao mà giống với đôi tình nhân thế này. == Tôi cứ bước theo Dì mà không nhận ra ban đêm rất lạnh, gai ốc nổi đầy trên tay tôi rồi. Cơ mà mặt tôi thì nóng bừng.

Suốt chặng đường tôi với Dì không nói với nhau câu nào. Về đến cổng ký túc thì Dì hỏi tôi:

- Tương lai em định sẽ làm gì?

Ồ, tôi là 1 đứa sống đến đâu thì nghĩ đến đấy thôi mà. Mục tiêu trước mắt là lấy cái bằng và ra trường. Tương lai làm gì và ở đâu tôi còn chưa nghĩ đến. Nhưng nếu thừa nhận điều đó với 1 người nhiều chí tiến thủ như Dì thì hơi mắc cỡ. Tôi cười, nửa đùa nửa thật mà trả lời Dì:

- Dạ, chắc là em sẽ xin vào 1 công ty lớn, sống cuộc đời rót nước pha trà. Biết đâu lại được 1 chú hói đầu nhiều tiền để mất. Thế là xong.

Dì bật cười, rồi lại tiếp tục hỏi bằng cái giọng ban nãy:

- Em có bao giờ nghĩ sẽ chờ đợi người khác không?

Mẹ ơi, sao Dì nói toàn chuyện mộng lung khó hiểu khó xác định thế này.

- Em vẫn luôn chờ đợi mà thầy. Em chờ chàng hoàng tử trên trời rớt trúng đầu em mà mòn hết cả mắt.

Hình như Dì lại cười, nụ cười nhẹ bằng như gió buổi đêm. Tôi ngẩn tò te nhìn nụ cười ấy, nụ cười đầy hư ảo nhưng đẹp lạ lùng.

May có Dì xin giúp tôi, bảo vệ mới cho qua cổng lớn. Tôi chào Dì rồi bước vội vào trong. Nếu chậm tí nữa thì chỉ có mà đi nhà nghỉ == . Đứng bên trong song sắt, tôi chưa về phòng ngay mà đứng nhìn theo Dì. Dì đưa tay kéo vạt áo rồi quay lưng bước vội. Không khí lạnh lạnh của buổi đêm càng làm nổi bật nét cô đơn ở Dì. Tại sao tôi cảm thấy nhói trong lòng đến vậy? Hình như tôi cũng đang rất cô đơn...

Đến khu kí túc xá nữ tôi đành bật tường mà vào. == Xấu hổ quá đi mất. Cũng may Dì đã về rồi, nếu không thảo nào cũng nhìn tôi như nhìn dị nhân.

Lên đến phòng, tôi rón rén đi vào. Lúc tôi còn ở dưới sân, đèn trong phòng vẫn sáng. Vậy mà khi tôi lên đến nơi thì đèn đã tắt hết. Tôi biết Duyên chưa ngủ vì Duyên luôn là người đi ngủ cuối cùng. Vậy tại sao lại giả vờ là đã ngủ? Tôi bật đèn thì thấy trên giường tôi là 1 cốc sữa vẫn còn nóng và 1 ít hoa quả. Là Duyên chuẩn bị cho tôi. Lúc này tôi rất muốn nói chuyện với Duyên, rất muốn chia sẻ niềm vui là sản phẩm đã hoàn thành và được Dì chấp nhận, nhưng có vẻ Duyên cố tình lánh mặt tôi. Tôi ăn hết hoa quả, uống hết cốc sữa thì tâm trạng cũng thoải mái hơn, tôi đặt mình xuống giường và nhanh chóng thiếp đi. Tôi đâu còn hơi sức đâu mà suy nghĩ lung tung.

Cuối cùng thì ngày thi cũng đến. Tôi lê cái xác mệt mỏi, người ngợp hom hem hết cả đi thi, nhưng tâm trạng thì hết sức hớn hở. Dù sao thì sau những nỗ lực bỏ ra, tôi và Dì cũng có 1 đứa con chung khá hoàn hảo còn gì. Tôi băng quơ hỏi Dì:

- Sao thầy không làm cho nhanh. Nếu thầy làm, em mang đi thi, trường mình chắc chắn có giải vàng rồi.

1 nét cười thoáng hiện lên trên gương mặt Dì nhưng ngay lập tức lại bị thay thế bằng gương mặt nghiêm túc thường ngày:

- Em nghĩ thế thật à?

Tôi không đáp. Ý Dì là sao? Chê tôi gian dối hay là đang tự hào vì được tôi ca ngợi? Tôi chỉ là thấy bức xúc vì Dì đầy dọa tôi, chứ không hề có ý gì khác. Dì lại nghĩ đi đâu mất rồi. ==

Tôi là người trình bày ý tưởng cuối cùng. Người trình bày đầu tiên là Đặng Bằng Anh, sinh viên Bách Khoa. Cậu này có cái dáng vẻ cặm cụi lỳ lợm và đặc biệt gây ấn tượng là cặp đít chai dày cộm. Tôi nhìn cậu này mà cũng thoáng cảm thấy Giải vàng của mình bị đe dọa. Đít chai lên trình bày và demo phần mềm của cậu ta. Ứng dụng mà cậu ta làm khá quy mô, 1 hệ thống quản lý tội phạm liên quốc gia, tạm thời “mới chỉ” hỗ trợ 50 ngôn ngữ khác nhau, sau này sẽ còn phát triển tiếp. Ngôn ngữ sử dụng là C sharp.

Tôi nhụt hết nhuệ khí rồi. 2 tay tôi đan vào nhau đang bắt đầu lúng túng nhưng mắt vẫn không thể thôi dán vào màn hình lớn. Cậu ta ăn cái gì vậy, óc cậu ta làm bằng gì vậy? ==

Thí sinh thứ 2 là Nguyễn Nam Trung, sinh viên Công Nghệ. Cậu ta nhìn gầy queo như que củi, cách ăn mặc cũng dị với chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình buông thông và chiếc quần jean bạc màu. Đứa con cưng của cậu ta là hệ thống quản lý tiền tệ của ngân hàng, viết bằng ngôn ngữ java.

Thí sinh thứ 3 là Đỗ Toàn Phương, sinh viên FU. Cậu ta có phong cách khác hẳn với các thí sinh trước đó. Những thí sinh trước giống như là chỉ biết đâm đầu vào học, còn cậu này rất sành điệu. Tóc nhuộm ánh đỏ, vuốt keo, áo sơ mi body trắng tinh phối cùng chiếc cà vạt teen và chiếc quần jean rách. Sản phẩm mà cậu ta mang đến thi là ứng dụng interview trực tuyến, viết bằng ngôn ngữ PHP. Đại loại là bên tuyển dụng có thể nhập vào 1 ngân hàng câu hỏi, rồi cho thí sinh làm bài test trực tuyến. Sau bài test là bài interview trực tiếp. Hệ thống nhận mặt ứng viên thông qua webcam.

Thí sinh thứ 4 là Nguyễn Quang Hùng, sinh viên lớp cử nhân tài năng trường tôi. Anh này sử dụng ngôn ngữ DotNet để phát triển wapsite chơi FX trên iphone. Nền tảng công nghệ và business đều tuyệt vời, thể hiện được anh này vừa giỏi toán lại vừa giỏi tin. Rõ ràng người Dì nên chọn là anh này chứ sao lại chọn tôi. Đúng là bông hoa nhài cấm bãi... Thôi không tự đim hàng mình nữa. ==

Thí sinh thứ 5 là Quách Phương Long, học sinh trường Ams. Cậu này chơi trội y như cái tên của cậu ta vậy, cậu ta phát triển phần mềm nhúng bằng C++. Sản phẩm là hệ thống quản lý nhân viên thông qua vân tay.

Thí sinh thứ 6 là Nguyễn Đắc Cường, học sinh lớp 12 khối THPT chuyên KHTN. Em trai này nhìn mặt mũi cực kỳ sáng sủa, thông minh, ăn vận không cầu kỳ nhưng phù hợp. Nhìn cậu ta rất trí thức, đáng mến, đầy tự tin nhưng vẫn hết sức khiêm tốn. Em cưng của cậu ta được viết bằng ngôn ngữ đang rất là hot: Objective C. Cậu ta chưa kịp trình bày thì Dì đã đuổi tôi ra ngoài:

- Em ra ngoài hít thở không khí trong lành đi. Khi nào đến lượt tôi sẽ gọi. Đừng lo lắng.

Đúng là nếu có ở đây xem tôi cũng chẳng tiến bộ thêm được 1 tí ti nào, thậm chí còn có nguy cơ bị mất tinh thần, không thi thố gì được nữa. Tôi bỏ ra ngoài. Dì vẫn ngồi trong phòng, gương mặt tỉnh như nước. Đằng nào thì cuộc thi này cũng đã được ghi hình trực tiếp, nhất định sẽ phát lại. Nếu muốn xem lại tôi hoàn toàn có thể xem trên truyền hình hoặc tìm trên youtube mà.

Lát sau thì chuông điện thoại reo, tôi vội vàng quay trở lại hội trường. Tôi vẫn là rất mất bình tĩnh. Chết tiệt thật, tôi đã bỏ ra bao nhiêu công sức, tại sao tôi chẳng có chút tự tin nào cả thế này. Dì lại gần bảo tôi:

- Tôi chọn em vì tôi thích những viên ngọc chưa được mài dũa, nhưng cũng vì em đối mặt với tôi tự tin hơn bất cứ sinh viên nào. Em hãy phát huy sự tự tin đó ở đây. Đừng làm tôi thất vọng.

Phải rồi. Tôi đã có gan dám đối mặt với Dì thì 1 cuộc thi như thế này nhằm nhò gì đâu. Vả lại, dù tôi có run đến thế nào, có mất bình tĩnh thế nào, tôi vẫn có thể giữ 1 thái độ nhẹ như thính không mà. Phong cách của Dì, của Duyên cứ ngấm dần vào tôi, và hình như cả sự tự tin của họ cũng ảnh hưởng đến tôi. Tôi hít thở sâu và bình tĩnh bước lên bục. Tôi bắt đầu trình bày và demo sản phẩm.

Trình bày xong tôi trở lại chỗ ngồi thì gặp ngay nụ cười toe toét của Vy:

- Tuyệt vời lắm con quý.

Không biết Vy đến từ lúc nào nhưng lời khen của khiến tôi cảm thấy vui vui mới lạ chứ, mặc dù Vy học khoa hóa, đối với CNTT mà nói thì mù tịt, lời khen của Vy có thể nói là không có 1 gram trọng lượng nào. Tôi lên nhìn Di thì cũng nhận được 1 nụ cười mỉm rất nhẹ.

Vy ngồi cạnh tôi và Di cùng chờ kết quả.

Thời gian ngồi đợi kết quả đích thực là rất dài. Tôi rất hi vọng Duyên ở bên tôi lúc này. Tiếc là Duyên đang phải làm bài kiểm tra giữa kỳ và hứa với tôi là sẽ đến sớm nhất có thể.

Đến giờ công bố giải thưởng,

Thí sinh cứ lần lượt được nêu tên mà chẳng thấy tên tôi đâu. Kiểu này giải rút tôi cũng chả được nhận nữa là giải vàng. Nếu đúng thế thật thì tôi hụt hẫng lắm, ra đường có khi cũng phải đeo mo che mặt mắt. Khi tôi ở trong tâm trạng thất vọng nhất thì nghe được tiếng tuyên bố phía trên:

- Đồng giải bạc là Vũ Trang Vân với phần mềm tư duy triệu phú và Đặng Bằng Anh với phần mềm quản lý tội phạm.

Tôi quay sang ôm chầm lấy Di, cười giòn tan:

- Thành công rồi, thành công rồi. Con chung của chúng ta...thành công rồi.

Ồ hơ. Tôi chưa kịp hoan lạc thì đã cảm thấy xấu hổ muốn chết luôn rồi. Tôi...đã...ôm người khác giới, và đó là Di. Mọi người bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía tôi và Di. Tôi buông Di ra và ngồi xuống ghế, không dám nói cũng chẳng dám cười. Tôi ngồi im thín thít. Di còn cao thủ hơn tôi, cái mặt sắt ấy chẳng hề biến sắc. Đáng lẽ Di nên đổi tên thành Hoàng Kim Tiền mới đúng ~. Di đạo mạo ngồi xuống, thái độ như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Tưởng Vy vẫn ngồi yên, tỏ ra hơi thất vọng:

- Thế là không được giải vàng à.

Tôi nhìn Vy cười đe dọa:

- Vũ Trang Vân bạn của thím đâu phải thánh thần.

Giải vàng cuối cùng cũng được công bố. Chính là Nguyễn Đắc Cường, học sinh lớp 12 chuyên KHTN. Tôi hậm hực lắm nha. Nếu không bị Di đuổi ra ngoài thì tôi đã biết cậu ta thần thánh đến mức nào.

Thái độ của Di hình như vẫn còn chút nuối tiếc. Di bắt đầu phân tích:

- Đáng lẽ ra em có cơ hội giành được giải vàng, nhưng cậu học sinh kia quá xuất sắc. Mọi thí sinh đều quên rằng để làm được việc to tát thì cần làm hoàn hảo từ những thứ nhỏ nhất. Họ quan tâm đến tầm vĩ mô và thuật toán hơn cả chất lượng. VD như sinh viên Bách Khoa, đa ngôn ngữ nhưng thậm chí tiếng Việt còn sai chính tả, lại còn không đảm bảo được security. Phần mềm của em không quy mô nhưng bù lại nó được làm hoàn hảo từ những chi tiết nhỏ. Sự cầu thả trong bất cứ nghề gì cũng là một sự bất lương rồi. Thêm nữa, đối với 1 người không biết gì về CNTT mà cũng khen ngợi em thì ứng dụng ắt hẳn sẽ được ưa chuộng.

Nghe Di phân tích mà tôi tỉnh hẳn ra. Thảo nào Di bình tĩnh suốt buổi thi hôm đó. Tôi gật gù:

- Sản phẩm của 2 phụ nữ làm thì hiển nhiên phải tỉ mỉ hơn hẳn nam giới làm rồi.

Di tụt húng, im lặng không nói tiếp nữa. Phải nói thật là tôi nể Di lắm. Di bị tôi trêu chọc thế nào cũng chưa bao giờ nổi nóng với tôi. Đúng ra là Di chưa từng chấp tôi.

Giải 3, giải khuyến khích thì tôi không quan tâm lắm. Thường thì người ta hay để ý những kẻ đập trên đầu mình thôi. Phải nói rằng trường tôi tuy không có ai được giải vàng nhưng cũng được xem là thành công. Nếu không phải là nhờ có Di thì chắc tôi chỉ được giải rút. Tôi cũng phải công nhận Di rất giỏi cả về chuyên môn lẫn cách truyền đạt, làm giảng viên cũng thích hợp lắm chứ.

Mỗi sinh viên lên bục nhận giải đều phát biểu vài câu bằng tiếng Anh. Tôi vẫn biết trình độ mình còn non kém, chỉ sợ nói nhiều lại ngọng lú ngọng lồ nên quyết định chơi trội bằng cách dùng tiếng Việt. Tôi lên bục nhận giải và thánh thót nói 1 câu:

- I'm sorry. I want to talk by Vietnamese.

Trong hội trường mọi người đều im lặng, ban tổ chức khẽ gật đầu. Tôi tiếp tục:

- Em muốn tặng 1 người thầy mà em rất kính trọng. Nhờ có thầy em mới có cơ hội lên nhận giải thưởng này. Em xin phép được tặng thầy 1 bài hát. Đó là thầy Hoàng Kim Chung, thầy đã hướng dẫn em.

Hội trường bắt đầu có tiếng vỗ tay rồi càng lúc càng vang. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Dì theo ánh mắt tôi. Tôi bắt đầu hát:

Người thầy, vẫn lặng lẽ đi về sớm trưa

Từng ngày, giọt mồ hôi rơi đầy trang giấy.

Để em đến bến bờ ước mơ,

Rồi năm tháng sông dài gió mưa,

Cành hoa trắng, vẫn lung linh trong vườn xưa.

Người thầy, vẫn lặng lẽ đi về dưới mưa,

Dòng đời, từng ngày qua êm đềm trôi mãi,

Chiều trên phố bao người đón đưa,

Dòng sông vắng bây giờ gió mưa,

Còn ai nhớ, ai quên con đò xưa.

ĐK:

Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi,

Có hay bao mùa lá rơi.

Thầy đã đến như muôn ngàn tia nắng,

Sáng soi bước em trong cuộc đời.

Vẫn nhớ những khi trời mưa rơi,

Vẫn chiếc áo xưa sờn đôi vai,

Thầy vẫn đi, buồn vui, lặng lẽ.

Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi,

Tóc xanh bây giờ đã phai,

Thầy vẫn đứng bên sân trường năm ấy,

Dõi theo bước em bước em trong cuộc đời,

Dẫu đếm hết sao trời đêm nay,

Dẫu đếm hết lá mùa thu rơi,

Nhưng ngàn năm, làm sao em đếm hết công ơn người thầy.

Mọi người đều say sưa thưởng thức giọng hát của tôi. Tôi cũng rất tự hào thừa nhận giọng hát của tôi khá hút hồn. Giọng hát nhẹ nhàng, truyền cảm và trong veo, rất hợp với tình ca. Tuy nhiên, gương mặt Dì thì vô cùng khó coi.

Tôi thực lòng cảm ơn Dì nhưng cũng không quên rằng vì Dì mà tôi vất vả cùng cực 2 tháng qua. Tôi còn khổ hơn cả phu hồ ngày ngày phơi nắng. Tôi không xỏ Dì thì cũng không hả dạ nổi.

Sau khi tiếng hát ngừng, hội trường vỗ tay không dứt, có cả những tiếng cười rất sảng khoái. Tôi xuống khỏi bục nhận giải để cậu học sinh phổ thông chuyên lên nhận giải vàng. Tôi ngồi cạnh Dì mà không ngớt lời ca tụng cậu học sinh kia.

- Nhìn em ý thật thông minh. Không biết có chịu lái máy bay không nữa. Em ý học ở ngay trong khu kí túc em ở đây thầy ạ.

Tôi quay sang thì thấy sắc mặt Dì còn khó coi hơn cả lúc tôi tặng Dì bài Người thầy. Eo ôi. Tôi khen em kia nhưng tôi đâu có dám phủ nhận tài năng của Dì. Nói thẳng thớm ra, nếu để Dì làm thì chắc chắn chúng tôi rinh giải vàng rồi.

Tốt nhất là không nên làm Dì giận trong ngày vui như thế này. Tôi quay ra nhìn em học sinh được giải vàng và đám đông đang chúc mừng em ấy. Bỗng nhiên em ấy rẽ đám đông và đi về phía tôi. Không lẽ nhan sắc và tài năng của tôi đã làm cho em ý mê mẩn rồi sao, dù gì tôi cũng là nữ sinh duy nhất lọt đến vòng này. Thật khổ quá đi. Tôi không dám tưởng tượng nữa đâu. ==

- Anh Chung. Năm nay em sẽ thi KHTN để được chung trường với anh. Đến tận bây giờ các thầy vẫn ca ngợi anh. Em muốn gặp anh lâu rồi. Không ngờ lại được làm đối thủ với sinh viên của anh.

Dì đứng dậy vỗ vai Giải vàng:

- Anh tự hào về các em lắm. Tương lai các em sẽ còn nhiều điều để nói.

Ô hô, tôi trở thành người thừa mất rồi. Trong mắt thằng oắt này tôi không có nổi 1 kí lô trọng lượng. Hóa ra thằng nhóc qua đây chào hỏi đàn anh của nó, chứ chẳng liên quan gì đến tôi sất.

- Chào chị. Chị hát rất hay.

Tôi đứng dậy bắt tay Giải vàng và cười tươi như hoa:

- Em quá khen rồi.

Khổ thế đấy, ban nãy còn giận dùm dùm. Vậy mà người ta chỉ cần khen ngợi tôi 1 câu, tôi đã cảm thấy mọi sự buồn bực tan biến hết. Đối với trai đẹp tôi ưu ái 1, thì trai tài tôi ưu ái gấp đôi.

Nhận giải xong tôi ngồi chờ hoài mà không thấy Duyên. Hôm nay Duyên bận nhưng Duyên đã hứa sẽ đến cổ vũ cho tôi mà. Duyên chưa bao giờ thất hứa.

Đột nhiên, Hải Anh lại gần tôi:

- Chúc mừng Vân. Viên ngọc thô đã được mài sáng bóng rồi.

Tôi nhận bó hoa Hải Anh tặng mà không có nhiều cảm xúc. Không biết từ lúc nào Hải Anh đối với tôi trở nên mờ nhạt lắm. Tôi đưa tay nhận bó hoa, cười đáp lễ:

- Cảm ơn cậu.

Hải Anh nhìn quanh quẩn như đang tìm kiếm ai đó. Rõ ràng trong mắt Hải Anh vẫn mãi mãi chỉ có Duyên. Thật lòng như vậy, tại sao Duyên còn chưa đổ? Tình cảm thật khó lý giải, không phải cứ yêu chân thành là được đáp lại, cũng không phải cứ thấy người ta chân thành với mình là có thể yêu lại. Hải Anh nhìn tôi dò hỏi:

- Cậu có nhìn thấy Duyên đâu không? Lúc nãy Duyên vào trước tớ mà.

Tôi vội vàng ra cửa sổ nhìn xuống sân thì thấy Duyên đang thất thểu đi về. Tại sao không đến chúc mừng tôi? Tôi chợt dạ nghĩ ra, lúc nãy vì quá vui mừng tôi đã ôm lấy Dì. Tình ngay lý gian, tôi phải giải thích thế nào đây. Hơn ai hết tôi rất hiểu cảm giác của Duyên. Ngày ấy chính tôi cũng bị xát muối rất nhiều lần vì phải nhìn Hải Anh theo đuổi Duyên. Niềm vui ngày hôm nay không trọn vẹn mất rồi.

Chapter 9: Giải vàng

Mặc dù tôi là người chiến bại trở về, nhưng ai gặp tôi cũng chúc mừng. Có lẽ họ cũng chẳng kỳ vọng gì hơn ở tôi 1 giải bạc. Mà cũng có thể họ thấy tôi đã làm được 1 thứ mà họ phải bắt ngờ?

Ngày nghỉ, Duyên về nhà, Vy đi quây. Tôi buồn chán mò lên thư viện ký túc đọc sách và đọc truyện. Cuộc sống vốn dĩ vẫn có quỹ đạo của nó mà. Lúc đọc truyện thì mắt tôi sáng rõ như đèn pha ô tô, đến lúc cầm cuốn sách thì 2 mắt díp lại, tôi gục xuống bàn. Tôi mơ thấy Dì, nhưng không phải là cái mặt sắt lạnh lùng mà là nụ cười đẹp rạng người hôm tôi bị đau chân. Tôi đang lằng lằng trong giấc mơ ấy thì bị đánh thức:

- Vũ Trang Vân.

Tôi giật thót mình. Cách réo cả họ cả tên tôi ra chắc là Dì rồi ==. Chẳng lẽ tôi ngủ quên trong tiết của Dì? Nếu thế thì thế thảm rồi. Tôi ngồi nghiêm chỉnh và vội vã nhìn người vừa gọi mình. Nhưng kìa, đây không phải là giảng đường, mà người đối diện tôi cũng không phải là Dì. Tôi mắt chữ O mồm chữ A nhìn đối phương:

- Là nhóc à?

Giải vàng nhìn tôi cười tươi rói:

- Em qua sinh nhật rồi, đủ 18 tuổi rồi, là người lớn rồi, không phải nhóc đâu nhé.

Tôi cũng chẳng hơi đâu mà giằng co với trẻ con:

- Chị đang mơ giấc mơ đẹp, em thật lịch sự khi phá hỏng nó đấy.

Giải vàng cười toe:

- Chị lên thư viện để ngủ à? Thế mà cũng được giải bạc cơ đấy.

Thằng nhóc này hay thật. Tôi làm gì kệ tôi chứ. Ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới? Tôi đang định đuổi nó đi, để ngủ tiếp thì đã thấy Giải vàng ngồi gọn gàng bên cạnh tôi. Tôi ngơ ngác:

- Em ngồi đây làm gì?

Giải vàng mở laptop, đáp thản nhiên như không:

- Học. Có phải ai cũng lên thư viện để ngủ như chị đâu.

Ồ hơ, thằng nhóc này hỏng hắc rồi. Chẳng biết kính trên nhường dưới gì cả. Thôi thì thây kệ nó. Tôi gục xuống bàn ngủ tiếp. Tôi cũng không biết tôi ngủ bao lâu, chỉ biết lúc tỉnh dậy thì thư viện đã vắng người. Cơ mà thằng nhóc Giải vàng vẫn ngồi bên cạnh tôi, gương mặt hết sức tập trung. Ồi, coder, chẳng khác Dì tí nào cả. Chắc bây giờ tôi mang kéo cắt trụi tóc nó nó cũng không biết gì đâu. Tôi thở dài thườn thượt hỏi nó:

- Em chưa về à? Ngồi đây làm gì thế?

Thằng nhóc thấy tôi tỉnh dậy thì cũng gấp laptop lại chuẩn bị đi về:

- Em không ngồi đây thì chị mất laptop, mất điện thoại rồi. Ngủ gì mà như trâu.

Hơ. Tôi nhờ cậu ta đấy à? Chưa gì đã lên mặt kẻ công.

Giải vàng bảo tôi:

- Chị em mình đi ăn miễn đi. Em mời.

2 người, 1 nam 1 nữ đi ăn với nhau. Kỳ lắm a. Lại còn đi với thằng nhóc mặt mũi non choẹt nữa. Tôi chưa kịp từ chối thì đã thấy chuông điện thoại đổ dồn. Trời ạ. Lại là Cái mông đẹp. Anh ta không đến xem tôi thi đấu là vì có cuộc họp rất quan trọng. Bây giờ chắc anh ta muốn tìm mọi cách để bù đắp cho tôi. Anh ta cứ tốt với tôi như thế tôi ngại lắm a. Hay là giải phóng cho anh ta nhỉ?

- Anh đang ở trước cửa ký túc. Tối nay đi ăn với anh nhé.

Tôi quay sang bảo Giải vàng:

- Đi với chị.

Tôi với Giải vàng đến bên cạnh chiếc BMW sáng bóng thì đã thấy Cái mông đẹp cầm 1 bó hoa lớn đứng đợi từ bao giờ. Tôi cười khổ nhận bó hoa rồi khéo léo từ chối:

- Em cảm ơn anh nhé. Nhưng hôm nay em bận đi ăn với cậu bé này.

Cái mông đẹp vẫn chưa chịu thỏa hiệp. Anh ta nhìn Giải vàng 1 lượt như thể đang cân đo đong đếm thăng nhóc. Trời ạ, thăng nhóc này ngoại trừ có 1 bộ óc thiên tài thì mọi mặt khác đều không thể bằng anh ta, việc gì phải nhìn người ta như vậy. Nhìn xong 1 lượt, thái độ của anh ta vẫn là rất đứng đưng. Anh ta rút ví, đưa card visit cho Giải vàng rồi bảo:

- Sau này nếu muốn tìm việc thì có thể liên hệ với anh.

Tôi ngậm bồ hòn làm ngọt. Con người này đúng là có cốt cách làm chủ bẩm sinh, lúc đi tán gái mà cũng có thể làm việc được ==. Và lại bằng cách này, anh ta đã đánh phủ đầu đối phương: “Chú cho dù có tài cán cỡ nào thì cũng chỉ là nhân viên của anh thôi.” ==

Anh ta lại quay sang nhìn tôi như thể muốn cướp tôi đi luôn và ngay, hoặc cùng đường là ngồi đợi tôi ăn xong rồi đưa tôi đi chơi. Tôi vẫn nhớ rõ hành động thô bạo lần trước của anh ta nên cảm thấy chột dạ. Đột nhiên chiếc iphone của anh ta kêu ầm ỹ, anh ta cầm điện thoại nghe máy, khuôn mặt hiện lên 1 nỗi lo lắng rõ rệt. Hình như nhà anh ta có chuyện, và có liên quan đến thằng em anh ta, Trần Bình Minh.

Nghe xong điện thoại, Cái mông đẹp chui vào xe và lái đi. Trước lúc đi không quên bảo tôi:

- Lúc khác anh đến.

Quả thực tôi thấy hơi lo lắng cho anh ta. Chuyện gì lại khiến anh ta đi vội vã như thế.

Giải vàng cầm card visit, hỏi tôi:

- Bạn trai chị đấy à? Hình như em có đọc bài báo viết về anh ấy rồi.

Tôi lắc đầu, cười khổ:

- Không phải đâu. Em nhìn chị với anh ta có thấy đẹp đôi không mà hỏi thế.

Giải vàng nhìn theo chiếc BMW đã mất dạng cũng không tò mò thêm nữa. Chúng tôi cùng nhau đi ăn tối.

Cách nói chuyện của Giải vàng khá thoải mái, hài hước và đặc biệt là cách nghĩ về cuộc sống khá giống Dì. Có điều ở cậu ta tôi vẫn nhận thấy có gì đó bình thản nhẹ nhõm hơn. Có lẽ cậu ta được sinh ra trong 1 gia đình giàu có nên nhìn cuộc sống có phần giản đơn hơn. Nói chuyện với Dì luôn khiến tôi căng thẳng, còn với cậu ta thì ngược lại, cậu ta làm cho tôi cảm thấy gần gũi như chị em, như bạn bè vậy. Đột nhiên cậu ta hỏi tôi:

- Anh Chung có bạn gái chưa vậy chị?

Suýt chút thì lỗ mũi tôi ứa miến. Đừng nói là cậu ta thích Dì, đang muốn tôi giúp đỡ cậu ta tìm hiểu và tán tỉnh Dì nhé.

- Sao lại hỏi chị? Chuyện đó em nghĩ chị biết à?

Giải vàng vẫn hồn nhiên ứa miến.

- À không. Em chỉ lo chị là bạn gái anh ấy.

Là ý gì đây? Cậu ta sợ tôi là tình địch của cậu ta à. Tôi thủng thẳng:

- Chưa có đâu. Cái mặt sất ấy thì ai mà yêu cho nổi.

Giải vàng đặt bát miến đã hết cả nước lẫn cái xuống bàn rồi cười khó hiểu:

- Em hi vọng chị nói thật.

Ôi trời, những con người có bộ óc thiên tài đều khó hiểu như nhau thì phải. Tôi cũng chẳng có thời gian mà phân tích xem cậu ta nghĩ gì. Ăn xong, tôi đứng dậy cảm ơn cậu ta rồi về phòng.

Tôi tắm gội và giặt giũ. Tối nay tôi cũng chưa biết là nên đi đâu chơi cho nhẹ nhõm cả. Thời gian vừa rồi lao vào học như 1 cái máy, tôi tưởng tôi biến thành con trâu chỉ biết lo cày cuốc rồi cơ. May mà cuộc thi ấy đã chấm dứt. Nhưng hình như sự nhàn nhã này khiến tôi hơi buồn chán thì phải. Tôi chợt nhớ đến gương mặt lo lắng của Cái mông đẹp. Không biết tôi có nên hỏi thăm anh ta không?

Tôi mở điện thoại ra xem lại nhật ký cuộc gọi, do dự không biết có nên gọi cho Cái mông đẹp không thì thấy 1 cuộc gọi đi William Cường. Sao lạ vậy, tôi chưa từng lưu cái tên nào như thế cả. Hôm nay tôi cũng đâu có gọi cho ai. Tự nhiên tôi nhớ đến thằng nhóc Giải vàng. Có lẽ trong lúc tôi ngủ quên, nó đã lấy số của tôi, đồng thời lưu luôn số nó vào máy tôi. Tôi tiện tay xóa bém. Gớm, lưu xù thành WC đi cho gọn, lại còn William Cường. Về chuyện.

Sau đó tôi rất hay gặp thằng nhóc Giải vàng. Có lẽ trước đây tôi với nó cũng hay chạm mặt, nhưng không ai để ý đến ai, có khi ngồi gần nhau cũng chẳng có ấn tượng gì. Nhưng sau cuộc thi đó, tôi biết nó và nó cũng biết tôi nên phát hiện ra là 1 tuần chúng tôi chạm mặt ít nhất là 2 lần. Lạ chúa! == Nó có 1 bộ óc thông minh vượt trội nhưng làm việc có phần cảm hứng. Không giống như Dì, nó cũng khá là ham chơi, điểm này thì có vẻ hợp với tôi. Có điều mỗi lần gặp nó là thấy nó đi cùng 1 em xinh tươi. Thậm chí còn có lúc nó đi với 2, 3 em xinh. Các em gái này cứ bu lấy nó. Thật mất giá nữ giới quá đi. Thằng nhóc này xem chừng đào hoa lắm. Cách nói năng thì vui vẻ, tán nửa đùa nửa thật, khiến các em gái cứ bay lên tận mây xanh. Trẻ con bây giờ ghê thật ==

Tối thứ 3, tôi đang ngồi ôn bài vì hôm sau có tiết của Dì thì thấy có cuộc gọi. Là số mới. Tôi nghe điện:

- A lô ạ.

Từ bên kia phát ra 1 tiếng cười vô cùng khả ố:

- Chị ngoan thế. Giọng nói cũng lừa tình ghê.

Tôi mất hứng quá, giọng nói này, cách xưng hô này, chính xác là thằng nhóc Giải vàng. Tôi lịch sự thật, nhưng không muốn lịch sự với thằng nhóc Giải vàng này đâu. Tôi giữ giọng khó tính:

- Nhóc. Tính trêu chị à.

Giải vàng tỏ vẻ đắc thắng:

- Em đã lưu số em vào máy chị rồi mà. Không ngờ chị ngoan với em thế.

Nó lại cười. Ôi trẻ con, thật là nhúc óc.

- Thế tìm chị có việc gì? Chị đang bận lắm đấy.

Giải vàng thôi cười, bắt đầu tỏ ra lịch sự:

- Mấy thằng bạn em thấy chị trên truyền hình hôm thi đấu, muốn làm quen lắm. Hôm nay mấy đứa mời chị đi hát, chị đồng ý nhé.

Trong mắt tôi là 1 cánh đồng hoa bát ngát đang nở rộ. Gì chứ karaoke thì tôi chả từ chối bao giờ, tôi gật đầu đánh rụp:

- Ok, cho chị địa chỉ. Tí nữa chị với bạn sẽ đến.

Giải vàng đọc cho tôi địa chỉ rồi cúp máy. Tôi rủ Duyên với Vy đi cùng nhưng Duyên từ chối. Duyên không giống tôi, Duyên rất chịu khó và kỷ luật. Khi nào chưa xong bài thì Duyên chưa thể đi chơi. Vả lại, Duyên sợ mất hình tượng trước Dì. Tôi cùng Vy đến quán karaoke thì mấy thằng nhóc đã ngồi đợi nãy giờ. Mặt đứa nào đứa nấy đều sáng choang như gương tàu. Tôi với Vy ngồi xuống và chọn bài. Tôi chọn 1 đồng bài hát nhẹ nhàng tình cảm, đủ cả thể loại thất tình lẫn đơn phương lẫn chờ đợi. Còn Vy chọn nhạc nhảy. Cứ 1 bài nhẹ nhàng tình cảm của tôi xong là lại đến 1 bài nhạc nhảy của Vy. Tôi hát truyền cảm đến mức mấy thằng nhóc cứ tròn mắt ngồi nghe, còn Vy nhảy đẹp đến nỗi mấy thằng nhóc há mồm ngồi nhìn. Hát được hơn 10 bài thì tôi với Vy cũng thấy hơi ngượng ngượng. Nãy giờ có mỗi tôi với Vy hát, mấy thằng nhóc chỉ ngồi làm khán giả, thỉnh thoảng cầm cốc bia lên chúc nhau. Kể ra tuổi nhỏ nhưng cũng biết nhường nhịn đấy chứ, hơn hẳn mấy thằng bạn cùng lớp tôi. Tôi cười khách sáo:

- Mấy đứa hát đi. Ngồi đấy làm gì.

Giải vàng lại gần tôi bảo:

- Chị song ca với em nhé.

Ồ, song ca với nó bài gì giờ? Làm gì có bài tình ca nào dành cho chị em ==. Tôi chưa gật cũng chưa lắc thì đã thấy thằng nhóc mang giấy ra ngoài đưa cho người phục vụ. Tôi trở mắt nhìn lên màn hình: 1 vòng trái đất.

Không nhất thiết phải đúng tâm trạng, không nhất thiết phải là đã từng trải qua, chỉ là hát thôi mà. Tôi cầm mic hát nhiệt tình. Thằng nhóc này có giọng hát tuyệt vời thật. Giọng hát của nó quyện vào giọng hát của tôi đầy cảm xúc. Ý chàng tình nhân thật vậy ==. Cơ mà chả sao cả. Có phải thật đâu mà lo.

-

Trái đất cứ lặng lẽ quay

Đôi ta cứ lặng lẽ xa

Xa nhau không phải không hợp nhau

Xa nhau vì bao lỗi lầm

Yêu em không ?

-

Anh yêu em, yêu anh không ?

-

Thật em yêu anh

Đến đây thì tôi hết hát nổi nữa rồi. Mặc ới quá == Nếu thằng nhóc hơn tuổi tôi thì còn đỡ, đằng này == Thà tôi song ca với Di hoặc Cái mông đẹp còn dễ chấp nhận hơn. Tôi bỏ ngay mic xuống:

- Em ơi. Chuyển bài đi. Sến súa quá.

Thằng nhóc Giải vàng cũng bỏ mic xuống, cười giòn tan. Nó lại gần tôi, ghé tai tôi nói nhỏ:

- Hay chị làm bạn gái em thật đi.

Tôi có nghe lắm không vậy? Lần đầu tiên tôi được nghe người ta “tỏ tình”, lại là trong 1 quán karaoke âm ỉ, và thậm chí là thái độ của đối phương lững lờ như con cá cờ, nửa như đùa, nửa như nói thật. Tôi lên mặt dạy đời ngay:

- Ở tuổi của em, chị đang lo thi ĐH đấy.

Thằng nhóc tỏ vẻ bất ngờ, hỏi lại tôi:

- Ủa, chị chưa biết sao? Em được tuyển thẳng vào lớp cử nhân tài năng trường chị, mặc dù còn chưa thi tốt nghiệp.

Gì cơ? Trường tôi sao lại mất giá như vậy ==. Tôi tỏ ra thờ ơ, bảo nó:

- Tại sao chị lại phải biết chứ?

Giải vàng nhìn thấy thái độ GATO thẳng thừng của tôi thì cười vang.

Đến lúc kí túc sắp đóng cửa, tôi với Vy về trước. Thằng nhóc Giải vàng định đưa tôi về nhưng tôi từ chối. Đến cổng ký túc thì Vy hỏi tôi:

- 2 đứa mày đang chiến tranh lạnh à.

Tôi ngó người ra. Vy đang ám chỉ tôi và Duyên à. Đúng là tôi với Duyên dạo gần đây cứ xa nhau dần, khiến cho tôi rất khó chịu nhưng chẳng biết phải làm thế nào. Đôi mắt trong veo của Vy được 1 nét buồn hoang hoải:

- Bọn mày hâm lắm. Chỉ vì trai mà sút mẻ hết cả. Tao cũng chẳng biết ai đúng ai sai để mà can thiệp.

Tôi đứng lặng trước cổng ký túc, tự nhiên tôi thấy nhớ da diết nụ cười nhẹ bẫng trong đêm ấy, và cả cái dáng vẻ cô đơn ấy. Tôi với Duyên trở nên như thế này cũng chỉ vì con người ấy. Hoàng Kim Chung...

Tối hôm ấy tôi nghĩ nhiều lắm. Tôi chỉ biết hành động đúng đắn nhất là chứng minh cho Duyên thấy tôi với Di hoàn toàn trong sáng. Mà trong sáng hay không tôi cũng không biết nữa. Tại sao trên giảng đường, tôi lúc nào cũng mong đến tiết của Di? Tại sao có lúc ngồi nhìn màn hình laptop, tôi cũng mừng tượng ra dáng vẻ tập trung của Di? Tại sao mỗi lần nhìn thấy nick Di online là tôi lại cảm thấy ảm áp lạ lùng? Tại sao chứ? Tôi không cao thượng nhưng tôi biết rõ, dù tôi có tình cảm với Di thì cũng là đến sau Duyên. Vả lại Duyên yêu Di đến vậy còn không được đáp lại, thì tôi là gì trong mắt người ta? Bạn trai thì tôi chưa có, và cũng chưa chắc đã có được, tại sao tôi không giữ bạn thân cho bằng được?

Tôi đành phải lợi dụng Cái mông đẹp 1 lần nữa. Chỉ hi vọng tình bạn của tôi sẽ lại như ngày nào.

3. Mọi Thứ Đã Ra Đi Như Chưa Từng Đến

Hoa sữa rất đẹp, vẻ đẹp giản dị mà kiêu sa; bên trong vẻ mỏng manh, yêu kiều ấy còn ẩn chứa 1 sức sống mãnh liệt...

Chapter 10: Tôi bị thất tình

Tôi với Cái mông đẹp bắt đầu hẹn hò.

Mỗi lần hẹn hò với Cái mông đẹp, tôi đều là công khai cho cả lớp biết, tôi muốn Duyên nhìn thấy thật rõ. Hẹn hò với Cái mông đẹp, tôi mới nhận ra quá nhiều ưu điểm của anh ta. Có hôm đang đi chơi với tôi, anh ta nhận được điện thoại từ nhà báo rằng em trai anh ta lại đưa bạn bè gay đến nhà quây phá, anh ta lập tức đưa tôi về ký túc và trở về nhà. Dích thực bên trong cái bề ngoài hào nhoáng ấy, gia đình anh ta cũng có rất nhiều vấn đề. Anh ta rất yêu thương em trai, rất có hiếu với bố mẹ. Mọi chuyện xấu của em trai, anh ta đều tự mình bưng bít, không để bố mẹ phải nhức đầu, và bản thân anh ta phải răn dạy em, tìm cách trị liệu tâm lý cho em. Em trai anh ta có đợt còn bị tự kỷ, tự mình xa lánh xã hội vì bị kỳ thị. Thậm chí có lần tôi phải vào bệnh viện cùng anh ta vì Trần Bình Minh tự sát, nghe nói cậu ta thất tình. Lần ấy tôi đã nhìn thấy anh ta khóc vì bất lực.

Cuối tuần, tôi đi chơi với anh ta. Đang ngồi ăn thì anh ta lại có điện thoại. Hình như công ty anh ta có việc gấp lắm. Tôi thấy ân hận dần dần vì đã lợi dụng anh ta. Anh ta rất bận, mà lại phải bỏ thời gian ra cho tôi thế này. Nhân tiện, chỗ chúng tôi dùng cơm cũng gần công ty anh ta, anh ta đưa tôi đến công ty luôn. Chắc việc gấp lắm nên anh ta bất đắc dĩ phải làm vậy. Tôi vào phòng làm việc của anh ta, ngồi ghế đợi. Anh ta điêm tính nghe nhân viên trình bày về sự cố server, và nghe cả đoạn trình bày về khó khăn mà người đó gặp phải. Nghe xong anh ta lạnh lùng bảo:

- Từ mai anh không cần đến công ty nữa.

Tôi hãi. Anh ta có thể đuổi việc nhân viên nhẹ nhàng như thế sao. Nhân viên vừa bị đuổi việc đưa tay lên quệt mồ hôi và cả nước mắt. Gương mặt người này này giờ căng ra vì căng thẳng, lúc đó trở nên tuyệt vọng vô cùng. Nhưng người nhân viên đó cũng không nói thêm nữa, anh ta lặng lẽ quay về phòng thu dọn đồ đạc. Có vẻ như anh ta hiểu rõ, lời nói của CEO 1 khi đã nói ra rồi thì không thể thay đổi được.

Tôi lại gần Cái mông đẹp, hỏi nhỏ:

- Anh có nghiêm khắc quá không?

Anh ta ngồi xuống ghế, thở ra 1 cách mệt mỏi:

- Công ty anh trả lương cao cho nhân viên, nhưng cũng yêu cầu cao ở nhân viên. Sự cố server lần này khiến công ty anh bị thiệt hại cả tỉ đồng. Đuổi việc là hình phạt nhẹ nhàng lắm rồi.

Nói xong, anh ta đứng dậy lại gần tôi. Anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên 2 vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt vừa nghiêm túc vừa chân thành:

- Bao giờ tốt nghiệp đến làm cho anh nhé.

Ôi trời, tôi mà đến làm cho anh ta, không khéo vài ngày sau anh ta lạnh lùng bảo: “Không làm được thì nghỉ đi.” Làm việc với Dì 2 tháng đã khiến tôi suýt thắng thiên rồi, làm việc với anh ta có mà chết queo. Tiền thì tôi chỉ cần đủ tiêu, có cần nhiều đâu mà phải làm cho anh ta chứ. Tôi cười:

- Anh có đủ lương trả cho em không mà mớ sớm thế?

Nghe xong, anh ta cũng cười. Anh ta nhẹ nhàng đưa 1 tay lên chạm vào má tôi:

- Cho em làm chủ công ty luôn, sợ gì lương thấp.

Đến đây thì tôi chịu rồi. Cái tương lai ấy không xảy ra đâu, tuyệt đối không thể xảy ra được. Động tác của anh ta rất dịu dàng, khuôn mặt anh ta từ từ cúi xuống và tiến sát mặt tôi. Thảm rồi, anh ta muốn kiss tôi sao? Tôi nhanh nhẹn né tránh sao cho tự nhiên nhất rồi nhỏ nhẹ bảo:

- Hay em ra bắt xe bus về nhé, để anh tập trung làm việc.

Cái mông đẹp bắn khoăn đứng nhìn tôi. Hẹn hò với tôi đã lâu mà 1 nụ hôn anh ta cũng chưa có được. Đẹp trai, phong độ, nhiều tiền, có bao nhiêu người đẹp chân dài lấn xả vào anh ta, thậm chí chỉ cần được 1 nụ hôn cũng cảm thấy hài lòng. Ấy thế mà... Anh ta đứng mỉm cười, cái cười nửa miệng kiêu ngạo như tự muốn mỉa mai chính mình. Rồi anh ta chỉnh lại cà vạt, xuống lấy xe đưa tôi về ký túc.

Tôi công khai hẹn hò với Cái mông đẹp nhưng trong lòng lại cứ nghĩ đến Dì. Tôi cố kìm nén nhưng không kìm nén nổi nỗi mong chờ đến giờ Dì giảng, cứ lén nhìn theo dáng Dì bước ra khỏi lớp. Thậm chí khi đi ngoài hành lang, đi dưới sân trường, tôi cũng phóng tầm mắt tìm kiếm bóng Dì. Nhưng đến lúc đối diện, tôi lại không thể làm gì được ngoài việc cúi đầu, tự mình mỉm cười 1 mình. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ thích Dì nên tôi mới có thể vô tư chọc phá Dì đến thế. Còn hiện tại, tôi nhận ra cảm xúc khác đang len lỏi trong tim mình. Dì quá cao, quá xa, quá lạnh lùng, khiến cho tôi không đủ tự tin. 1 người nếu thích tôi, dù anh ta có bao nhiêu ưu điểm, tôi cũng thấy bình thường; nhưng nếu tôi chủ động thích người ta, nếu người ta có 1 điểm nào đó hơn hẳn tôi, sẽ khiến cho tôi vô cùng tự ti. Khi đi làm, người ta so sánh về nhan sắc, về khả năng kinh tế. Còn trên học đường, người ta so sánh về đẳng cấp, về IQ. Dì với tôi quá chênh lệch. Mỗi lần gặp Dì, nếu có mặt kẻ thứ 3, tôi hoàn toàn bình thường, luôn vui vẻ, lễ phép, nhưng nếu chỉ có tôi với Dì, tôi vẫn là không dám đối diện. Tôi sợ tôi yêu Dì, tôi sợ đau khổ, tôi cũng sợ Duyên bị tổn thương. Nhất định sẽ có 1 chàng trai khác khiến cho tôi rung động. Sẽ nhanh thôi. Dì cũng sẽ đi qua đời tôi, giống như Hải Anh vậy.

Tôi lảng tránh Dì...

Dì nhìn thấy Cái mông đẹp đưa đón tôi mà thái độ cứ đứng đưng như không. Chẳng hiểu sao tôi lại hụt hẫng đến thế. Không lẽ Dì không ghen 1 chút nào sao? Nếu là trong film, nhân vật nam sẽ bị kích động cho phải nói ra tình cảm với nhân vật nữ. Vậy mà Dì đối xử với tôi như người xa lạ, Dì giống như kẻ mất trí, quên sạch thời gian tôi với Dì cùng làm việc.

Lý trí bảo tôi lảng tránh Dì... Nhưng trong sâu thẳm trái tim, tôi vẫn hi vọng Dì sẽ cầm tay tôi nín lại. Chỉ cần thế thôi, chỉ cần 1 gợi ý nhỏ thôi, tôi sẽ bỏ hết tự trọng xuống, tôi sẽ vượt qua cả nỗi tự ti để tìm đến tình yêu của mình. Nhưng

Hình như chúng tôi đang dần dần đi về 2 phía ngược nhau, ngày càng xa nhau.

Buổi chiều thứ 6, tan học, Duyên về nhà với bố mẹ. Còn tôi lững thững bước trên sân trường, ôm lấy nỗi buồn không tên. Duyên không còn tránh mặt tôi, nhưng tôi chưa có giây phút nào thanh thản cả. Bất chợt, tôi nhìn thấy Dì đi ngược hướng với tôi. Tôi đứng như trời trồng, tim đập loạn, tôi cúi đầu không nhìn Dì, còn Dì đi lướt qua tôi giống như tôi không hề tồn tại vậy. Trong khoảnh khắc Dì đi lướt qua tôi, tôi cảm thấy như tim mình bị bóp nghẹt. Tôi đứng giữa sân trường mà nước mắt cứ thánh thót rơi.

Vũ Trang Vân, cứ tưởng mình là thiên thần, cứ tưởng mình thông minh, cứ tưởng mình tài giỏi. Nhưng thật ra Vũ Trang Vân chẳng là cái gì hết. Cái mặt sắt ấy chưa từng có cảm xúc đặc biệt với người. Bỏ đi. Quên tất cả đi. Quên luôn cái mặt sắt không có trái tim ấy đi.

Buổi tối về ký túc, tôi nhắn tin cho Giải vàng, hẹn nó đi hát karaoke. Lúc buồn bã, lúc thất vọng, nếu ăn không giải quyết được vấn đề, nếu vận động không khiến tôi nhẹ nhõm, thì chắc chắn tôi phải đi hát karaoke. Chỉ cần gào thét lên, mọi nỗi buồn cũng theo đó mà đi vào hư vô.

Tôi chọn toàn bài thất tình, và ngồi rên rỉ. Tôi hát 1 lúc 15 bài. Giải vàng cũng cứ ngồi yên lặng lắng nghe, chẳng nói gì. Tôi hát đến gần khản cổ thì cũng nhường mic cho nó. Giải vàng chỉ chọn duy nhất 1 bài: Điều ngọt ngào nhất.

Giọng hát của nó cất lên cũng khiến cho tôi ngẩn ngơ lắng nghe: “Hạnh phúc 1 ngày sẽ đến, anh vững tin vào điều ấy...”. Ước gì đây là những lời ca Dì dành tặng tôi. Nhưng mãi mãi chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Đến lúc về, tôi cười tươi rồi bảo nó:

- Nhẹ nhõm quá.

Giải vàng không cười như mọi lần. Trên gương mặt cậu ta lẩn khuất nét suy tư. Cậu ta bảo tôi:

- Nếu lần sau muốn hát hò thì cứ rủ em.

Tôi khẽ gật đầu. Lúc này tôi cảm thấy thằng nhóc này người lớn lạ kỳ. Thảo nào mà các em xinh tươi cứ bu quanh nó. Có tài, hiểu phụ nữ, biết nói chuyện, biết chia sẻ. Có điều nó không mang lại cho người khác cảm giác an toàn. An toàn ư? Tin tưởng ư? Tôi lại đứng ngẩn ngơ nghĩ về Dì, mừng tượng đến dáng đi lạng lã, cô đơn của Dì. Cái dáng vẻ ấy tôi được nhìn rõ nhất là từ phía sau. Dì không nhìn tôi thì tôi mới có thể nhìn Dì thật kỹ. Chẳng biết từ khi nào tôi nhớ như in cái dáng vẻ vừa cô đơn vừa kiêu hãnh ấy. Đường như đối với Dì, mọi thứ đều không quan trọng, không có thứ gì có thể cản bước Dì đi. 1 mình 1 bóng, 1 mình 1 hướng đi. Rất vội vã và thờ ơ.

Thấm thoát cũng hết năm học. Tôi về quê Tuyên Quang với gia đình, tránh xa chốn thành thị phồn hoa mà lạnh lẽo. Cái môn đẹp vẫn bận rộn với công việc của anh ta. Dì cũng đã học xong thạc sĩ. Ngày Dì bảo vệ, tôi từ quê lên Hà Nội, lạng lã đứng từ đằng xa cổ vũ cho Dì, và thầm vui sướng vì Dì đã bảo vệ xuất sắc, dù tôi biết trước kết quả sẽ là như vậy. Giải vàng có vẻ bận bịu chia tay lớp cũ và kỳ thi tốt nghiệp. Thấy cậu ta xoắn hết cả lên khiến tôi cũng mắc cười. Kỳ thi tốt nghiệp làm khó cậu ta hơn cả kỳ thi quốc gia ấy chứ. Học lệch 1 cách đáng lo.

Năm thứ nhất, tôi đã rất yếu đuối khi lẻ loi giữa chốn thị thành. Quê tôi xa quá nên ít khi được về quê. Có lúc mẹ tôi gọi điện hỏi han mà nước mắt tôi giàn giụa. Tôi nhớ nhà da diết. Cũng may thời gian đó tôi quen và thân với Duyên. Tôi chuyển vào kí túc ở cùng Duyên và cuộc sống của tôi cũng bớt cô đơn. Có đợt đến tháng, tôi đau đến mức ôm bụng quặn quại trên giường. Vẫn là Duyên luôn ở bên cạnh tôi, thậm chí còn giặt đồ giúp tôi, mặc dù chính bản thân tôi đụng đến còn thấy ghê ghê. Duyên cũng nhớ nhà, nhưng thỉnh thoảng tôi buồn, Duyên không về nhà mà ở lại đi chơi cùng tôi. Với tôi, Duyên không chỉ là bạn, còn là người thân, như chị em vậy. Tình bạn ấy có lẽ đã đi qua thật rồi. Có nhiều thứ đành phải để cho nó ra đi theo lẽ tự nhiên, không thể nào nắm bắt...

Tôi với Duyên lại bình thường như trước, nhưng có nhiều chuyện không thể nói với nhau. Đôi lúc tôi thấy ánh nhìn của Duyên rất xa xôi.

Đầu năm học mới, tôi là sinh viên năm thứ 3. Tôi lên Hà Nội, tự nhủ với lòng là sẽ sống 1 cuộc sống vui vẻ và đơn giản. Tình yêu có cũng được, không có cũng chẳng sao. Tôi vẫn là tôi, độc thân kiêu hãnh, có chết được đâu mà sợ. Tôi cũng nhất thiết không tự hạ giá mình. Đối với tôi mà nói, những anh chàng ẻo lả không bao giờ có nổi 1 gram trọng lượng. Dù sao thì tôi cũng đã quen với chuyện bị chửi là “đã xấu lại còn kiêu”. Đúng là lũ dở người, thấy bà xấu còn tán bà làm gì ==!. Với lại sau những gì tôi làm được trong kỳ thi đó, tôi đã quen với ánh mắt người khác nhìn tôi ngưỡng mộ. Tôi phải cố gắng học hành, không thể để người khác nhìn vào kết quả học tập của tôi mà cười mỉa mai.

Duyên vẫn xinh đẹp, vẫn yêu kiều, vẫn thân thiện và vẫn rất cần cù. Tường Vy cũng chẳng có gì thay đổi. Người tôi muốn gặp nhất lúc này là Dì. Mấy tháng nghỉ hè trôi qua mà tôi vẫn thế, chẳng thể nào xóa bỏ hình ảnh ấy ra khỏi đầu.

Lên giảng đường, tôi ngồi học mà cứ mong mau hết tiết. Giờ giải lao tôi lẩn vẩn ở khu văn phòng khoa để hi vọng sẽ gặp được Dì, nhưng vẫn là chẳng thấy đâu. Đến cuối buổi chiều, tôi gặp Dì ngoài hành lang, tôi mừng rỡ cúi chào Dì:

- Em chào thầy ạ.

Dì chỉ gật đầu rồi bước vội.

Tôi cứ đứng nhìn theo mà hụt hẫng không thể nào tả được. Tôi đứng phía sau người ta, nhìn theo với cảm xúc chơi vơi vô cùng. Muốn khóc cũng không khóc nổi. Con người này, lúc thì gần gũi như người thân, lúc thì xa xôi quá, trước mặt anh ta luôn có 1 bức tường vô hình, không ai có thể bước qua. Là tự mình khiến bản thân mình trở nên cô độc. Bản năng của người mẹ cứ thôi thúc tôi lại gần, nhưng lý trí lại nhắc tôi dừng lại, tôi không đủ tự tin, vì người ta đâu có cần tôi. Đang ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng ấy thì tôi bị 1 tiếng gọi từ phía sau làm cho giật mình:

- Vũ Trang Vân.

Tôi quay lưng lại thì nhìn thấy nụ cười toe toét của Giải vàng. Muốn dọa tôi chết à. Tôi cau mày:

- Nhóc làm gì ở đây?

Giải vàng bắn khoản nhìn theo bóng Dì đã đi mất, rồi quay sang bảo tôi:

- Chị quên nhanh nhĩ. Em được tuyển thẳng mà. Lớp cử nhân tài năng đấy.

Cậu ta nhấn mạnh nhất là câu cuối: “Lớp cử nhân tài năng đấy.” Rõ là đáng ghét ~. Trước mặt mọi người, cậu ta luôn thể hiện mình là người ôn hòa, khiêm nhường. Ấy thế mà trước mặt tôi thì tinh tướng thế. Tôi phải dìu cậu ta xuống thật thấp, tốt nhất là dìu xuống tận dưới gót giày tôi:

- Chị tưởng em không đỡ nổi tốt nghiệp cơ. Cũng giỏi ghê nhĩ.

Giải vàng cười vang rồi bước vội:

- Em phải lên thư viện mượn sách đã. Em ở ngay trong kí túc xá nam. Khi nào chị nhớ em thì qua đó nhé.

Gì vậy? Cậu ta nghĩ cậu ta là ai? Cậu ta nghĩ tôi là ai mà phải lết sang ký túc xá nam tìm cậu ta? Vũ Trang Vân này chưa bao giờ chủ động tìm đến trai đâu nhé. Mà nhà cậu ta ở khu Văn Quán, cũng gần mà, bày đặt vào kí túc ở làm gì. Hấp không tưởng tượng nổi.

Buổi tối, tôi lết cái thân thể nặng nề với nhiều suy nghĩ phức tạp về ký túc. Nằm nghỉ 1 lúc cũng chẳng thoải mái hơn được, tôi đứng phắt dậy bảo Duyên:

- Rượu ọc đi.

Duyên nhìn tôi 1 lúc, rồi cũng khẽ gật đầu. Vẫn là Duyên hiểu tôi nhất, cả ngày thấy tôi thần thờ, khuôn mặt nhiều tâm trạng, Duyên cũng đoán biết phần nào.

Thế là tôi, Vy, Duyên đi bộ ra khu Phùng Khoang ăn ốc. Chén đầu tiên, tôi nhắc lên mời Duyên:

- Đơn phương đúng là khó chịu cậu nhĩ.

Duyên khẽ gật đầu, im lặng 1 lúc rồi Duyên cũng đưa chén rượu lên miệng uống. Đứa con gái ngoan ngoãn, kỷ luật như Duyên cũng bị tôi làm cho bê tha rượu chè rồi. Vy không uống mà chỉ ngồi khều ốc và ăn hoa quả. Tôi càng uống càng muốn nói, tôi đang rất buồn bã, nhưng cũng rất muốn chia sẻ những chuyện Duyên đã phải chịu đựng, đó là cảm giác yêu đơn phương. Chỉ có những kẻ đang yêu đơn phương mới hiểu nhau và mới có thể chia sẻ với nhau. Hướng chỉ tôi với Duyên lại yêu đơn phương cùng 1 người. Tôi vừa uống vừa nói, tôi sẽ nói thay cho tâm sự của cả 2 người.

- Biết là khó chịu nhưng lại không thể quên. Cái mặt sắt ấy đích thực là vô cùng đáng ghét.

Duyên cười buồn, Duyên không nói, không than trách, mà chỉ suy tư. Tôi vẫn nói, tôi muốn nói hết trong hôm nay. Mắng chửi, than trách,...miễn sao thấy thoải mái trong lòng.

- Chúng ta, cả 2 đứa đều trở thành con ngốc. Tự nhiên mang tình cảm của mình cho không biết không. Mà người ta thì chẳng coi nó ra gì.

Duyên lén lau nước mắt. Tuy vậy tôi vẫn cảm nhận được niềm vui trong ánh mắt Duyên. Tôi với Duyên chính thức lật bài, chúng tôi đã cùng yêu đơn phương 1 con người không có trái tim.

Nhưng thật ra không thể trách Dì được. Dì đâu có lừa dối chúng tôi, và thực tế là tôi chưa làm gì để chứng minh tình cảm của mình cả. Nếu như Duyên cần cù tiến từng bước 1, nhẫn nại thể hiện tình yêu của mình, từng ngày một cố gắng hoàn thiện bản thân thì tôi chẳng làm gì cả. Tôi chỉ biết chờ đợi nhân duyên, không bao giờ nghĩ đến chuyện thể hiện bản thân hay chinh phục. Tôi giống như Đại Lân nằm dưới gốc sung chờ sung rụng, còn Duyên từng ngày một, cần mẫn chăm sóc cây và chờ thu hoạch.

Từ đó, tôi với Duyên thân thiết hơn, có lẽ là do đồng cảm với nhau. Hoặc là chính Duyên đã chờ đợi tôi trải lòng với Duyên từ rất lâu rồi. Chúng tôi không ai nói nhưng xem như ngầm thỏa thuận là cạnh tranh công bằng.

Lại 1 lần nữa tôi vẫn thấy Duyên may mắn hơn tôi. Duyên vẫn có thể gần gũi và tiếp xúc tự nhiên với Dì. Còn tôi thì ăn bơ toàn tập. Không chừng họ sắp yêu nhau cũng nên. Trên đời này chẳng có ai là không ích kỷ hết. Tôi cũng tự mình hiểu rõ bản thân là vô cùng ích kỷ. Nhìn Duyên lại gần hỏi bài Dì mà lòng tôi thất lại. Vẫn biết Dì nên yêu Duyên, nhưng điều đó sẽ rất tàn nhẫn đối với tôi.

Chinh phục ư? Với tình thế hiện tại, gặp mặt nói chuyện bình thường còn không được, thử hỏi tôi làm sao có cơ hội chinh phục, làm sao có cơ hội biểu đạt tình cảm? Tôi lại nhớ đến câu nói ấy: “Không có cái gì tự nhiên mà có cả, tất cả phải trả giá bằng mồ hôi.” Tôi có gì để mà trả giá cho tình cảm này đây?

Nếu đã lật bài, sao tôi còn phải hẹn hò với Cái mông đẹp nữa? Đã đến lúc tôi giải phóng cho anh ta. Tôi đi chơi với anh ta lần cuối. Liệu sau này anh ta có thể coi tôi như em gái được không? Nếu được như thế thì có lợi cho tôi quá. Tuy nhiên, tôi cảm thấy quý mến anh ta thật lòng. Nếu như không còn gặp gỡ, nếu như không còn quan hệ gì cả thì thật đáng tiếc. Thật ra chúng tôi chỉ là người dưng. Mọi thứ đều có quỹ đạo của nó, mọi sự vật đều có vị trí của nó rồi. Việc tôi cần làm là trả tất cả về chỗ cũ theo lẽ tự nhiên.

Đi ngang 1 cửa hàng truyện, tôi sà vào. Tôi bối rất nhiệt tình nhưng mà vẫn không thấy tập truyện còn thiếu.

- Vẫn không có tập 2, em đã tìm kiếm lâu lắm rồi mà không tìm nổi.

Cái mông đẹp cầm mấy tập truyện Candy lên rồi nói:

- Có khó gì đâu. Anh sẽ tặng em.

Lời hứa này, sự chân thành này lại khiến lòng tôi nhức nhối. Tôi cầm mấy cuốn truyện trên tay anh ta đặt xuống:

- Chuyện đó không cần phiền anh đâu ạ.

Đây là lần cuối rồi. Sẽ không có chuyện đó đâu. Đừng nói những chuyện ở tương lai, chỉ khiến cho tôi nuối tiếc.

Tối hôm ấy, tôi về ký túc viết kín trang giấy có chữ ký của Cái mông đẹp:

- Uống nước

- Uống nước

.....

Kiểu này có khi anh ta uống nhiều nước đến mức đêm không ngủ nổi vì tức bụng mất. Có khi còn phải ôm wc giữa đêm == Lê ra tôi có thể viết: “Ngừng theo đuổi Vũ Trang Vân”. Nhưng tôi sợ nếu để khoảng trống trên tờ giấy của anh ta, 1 ngày nào đó tôi sẽ không kiềm lòng được mà tiếp tục lợi dụng anh ta. Tôi buộc phải dứt khoát chấm dứt mọi chuyện với anh ta.

Từ mai, cuộc sống của tôi sẽ không còn anh ta nữa. Cuộc sống vốn dĩ đã có quỹ đạo của nó rồi.

Chapter 11: Nếu phải đánh đổi 1 tình bạn đẹp lấy 1 tình yêu qua đường, sống chết gì tôi cũng không đánh đổi.

Thời gian Cái mông đẹp ngừng theo đuổi tôi, Dì cho tôi ăn bơ, đúng là rất nhàm chán. Cũng may tôi còn có thằng đệ là Giải vàng. Thỉnh thoảng gặp nhau tám chuyện trên thư viện. Thỉnh thoảng buồn chán tôi rủ nó đi ăn ốc. Thỉnh thoảng nó rủ tôi đi chơi. Trên trường cũng thường xuyên chạm mặt nó. Noel, chẳng có ai thêm ngó ngang đến tôi cả. Chẳng lẽ lại tự sướng 1 phát, viết vào trang của đầu gấu trường tôi, lệnh cho anh ta mang hoa đến ký túc tặng tôi. Xời ơi, thôi khỏi đi. Nói gì thì nói, anh ta chẳng bằng 1 góc Cái mông đẹp. Đi với anh ta chẳng khác nào bị r@pe cả. Thôi thì lại nằm trong ký túc tự kỷ với đồng film sến súa vậy. Hôm nay là sinh nhật Dì, tôi cũng đã đan 1 chiếc khăn len để tặng Dì rồi mà chưa có dũng khí để đưa. Tôi nhét vào trong cặp chéo. Hoa rơi hữu ý, lưu thủy vô tình. Thôi kệ đi, quăng xuống sông cho cá nó rĩa. Thế là nhẹ đầu chứ gì. Có chấp chỉ thêm đau khổ, mà có khi lại làm người ta khó xử.

Vừa mới mở laptop lên xem được nửa tập 1 thì có chuông điện thoại reo. WC. Ồm, tôi đã lưu lại số thằng đệ là WC. Nó hỏi bảo tôi:

- Chị em mình đi chơi đi.

Quái. Nó có 1 list em xinh tươi xếp hàng, sao lại ngó ngang đến tôi trong 1 ngày như thế này. Thôi thì cũng đang chán quá đây, tôi xỏ dép, mặc quần áo chỉnh chu, đi chơi cùng nó. Tôi vận 1 chiếc áo dạ màu đỏ, chiếc quần legging đen và đôi boot màu đen. Đi chơi với thằng nhóc này cũng không cần cầu kỳ lắm, đẹp vừa phải là ổn rồi. Nhìn tôi khá ấm áp, nổi bật và dễ thương. Không hẳn là xinh nhưng hơi bị lung linh. Thằng nhóc lôi đầu ra xe SH bảo tôi lên, tôi nhìn nó chần chờ. Sinh viên thôi mà, còn bày đặt S với chả H, ra oai với ai đây. Nó bảo:

- Em được giải vàng nên được thưởng 1 số tiền lớn. Mua SH xài cho biết thôi mà.

Tôi leo lên xe nó, bám lấy đuôi xe. Nó lái xe cũng chậm rãi và cẩn thận lắm. Tôi với nó đến nhà thờ lớn, cơ mà đông quá, chen chúc thế nào mà suýt nữa thì tôi bẹp rúm mặc dù đã có thằng nhóc đi trước dọn đường. Lát sau, thấy tôi có vẻ không thoải mái, nó cầm tay tôi lôi ra khỏi nhà thờ.

- Thôi mình đi uống cà phê đi.

Tôi đâu có thích cà phê. Hic. Nhưng mà nghe Giải vàng PR là quán này có cả nhạc nhèo. Thôi cũng được.

Tôi đứng bên ngoài nhà thờ, đợi thằng đệ đi lấy xe. Vài đợt gió lạnh thổi qua, hất tung mái tóc tôi. Không hiểu sao tôi cảm thấy cô đơn đến vậy. Tôi bỏ điện thoại ra, cài tai phone, phát bài Melancholy rồi lẩm nhẩm hát theo:

Những hạt mưa đầu mùa mang kí ức xưa từ dĩ vãng,

Những điều còn thầm kín đã vùi sâu trong nỗi đau...

ĐK: Tình thâm mấy cũng nhạt nhòa,

Dù tiếc mấy cũng đi qua.

Chẳng bảo tố, chẳng phong ba, tự mình nên cách xa...

Nghìn năm sau vẫn còn chờ

Tình đã vỡ, ngỡ cơn mơ.

Dù nỗi nhớ chỉ còn vang những âm thanh buồn...

Bất giác, tôi ôm lấy chiếc cặp chéo đựng chiếc khăn đã đan tặng Dì. 1 dáng người lướt qua tôi, sao mà giống Dì đến thế. Cái dáng vẻ lặng lẽ, đơn độc ấy đã quá quen thuộc với tôi rồi. Tôi chạy theo nín lấy cánh tay anh ta:

- Thầy Chung.

Anh ta quay lại nhìn tôi, tôi hụt hẫng buông ra. Anh ta không phải, gương mặt này không phải. Chỉ là dáng dấp hơi giống thôi. Tôi cúi đầu xin lỗi. Anh ta nhìn tôi cười rồi bước vội. Hic. Màu sắc răng anh ta thật khó coi, chắc chắn là nghiện thuốc lá nhiều năm. Tôi bị bệnh supper soi trong mọi hoàn cảnh mà lại ==. Tại sao 1 người như thế này lại có dáng vẻ giống Dì đến thế. Trông xa thì tưởng nàng Kiều / Lại gần mới biết người yêu Chí Phèo. Người ấy của tôi, dáng vẻ đơn độc mà kiêu hãnh, lúc cười thì đẹp mê hồn.

Tự nhiên tôi thành đứa ngẩn ngơ, đứng giữa đám đông đang chen chúc mà cảm giác như mình đang ở trên 1 đảo hoang. Rất cô đơn... Ước gì có người ấy ở đây...

Vừa lúc đó có 1 người nhẹ nhàng đặt chiếc mũ bảo hiểm lên đầu tôi và cài dây. Gương mặt chăm chú ấy khiến tôi cảm thấy ngưỡng ngưỡng. Tôi đưa tay lên tự cài dây mũ thì thằng đệ cũng cài xong giúp tôi rồi. Tôi lại leo lên xe nó. Lần này nó bảo tôi:

- Chị bám chắc vào nhé. Em phóng nhanh đấy.

Tôi chưa kịp phản ứng thì nó đã phóng vù vù. Buộc tôi phải bám vào eo nó, có lúc rẽ gấp quá đành ôm nó. Cảm giác phóng nhanh rất là phê. Tôi dường như quên hết muộn phiền. Thảo nào mà Vy thích đua xe thế. Lúc xe dừng, tôi xuống xe, đứng mắng vốn:

- Nhóc tính lợi dụng chị đấy à. Lần này chị tha, lần sau thì biết tay chị nghe chưa.

Thằng nhóc cười nhe hết cả răng ra.

Quán cà phê không đông khách lắm. Việc đầu tiên khi bước vào quán là soi. Tôi bị mắc bệnh nghề nghiệp là nghề soi mà lại ==. Tôi ấn tượng nhất là 1 đứa con gái mặc trong bộ váy đỏ rất đẹp mắt, trên viền cổ còn đính kim sa óng ánh. Nhỏ đó đang ngồi 1 mình, nhìn rất xinh xắn và hơi kiêu kỳ. Học sinh mà đã có Samsung Galaxy xài, chắc là tiểu thư nhà giàu có. Tôi hất hàm thách thằng đệ.

- Đố em xin được số điện thoại em ý.

Thằng đệ nhìn sang phía em gái ấy rồi lại nhìn tôi:

- Để làm gì chứ? Em đâu có rảnh.

Tôi khích tướng:

- Chị thấy ngoại hình của em không bằng người ta. Không đủ tự tin chứ gì.

Ngay lập tức, thằng đệ đứng dậy, mặt lạnh tanh đầy tự tin. Nó cởi áo khoác đặt xuống chỗ ngồi, chỉnh lại cặp kính toan bước đi. Tôi vội vàng nín tay nó lại và thì thầm vào tai nó:

- Nhớ hỏi giúp chị xem cái váy đấy mua ở đâu nhé.

Nó hơi sững người lại, rồi nó mỉm cười bước đến chỗ em gái váy đỏ. Quả thực đáng người Giải vàng khá đẹp, mặc sơ mi body, quần thô vừa đơn giản, lại vừa tôn dáng. Mái tóc húi cua cộng thêm cặp kính khiến nó vừa có vẻ phong trần, lại vừa trí thức. Nó bị lợi dụng, và nó vui vẻ chấp nhận.

Tôi giả vờ thờ ơ nhưng đôi lúc vẫn đánh mắt sang xem tiến độ đến đâu rồi. Lạy chúa, thằng nhóc với con bé nói chuyện sôi nổi như bạn 10 năm chưa gặp vậy. Chắc phải gọi nó là thiên tài tán gái bẩm sinh quá ==

Lát sau thằng đệ trở về chỗ tôi ngồi, chìa tờ giấy ra trước mặt tôi:

- Đây là số điện thoại. Còn đây là địa chỉ shop mua váy. Lúc nào em đưa chị đi mua.

Tôi cười hớn hở cầm lấy, chỉ kịp xem lướt qua thì nó đã rút lại ngay.

- Chị có lợi thật đấy. Hậu ta em cái gì đã chứ.

Tôi lườm nó:

- Thế em muốn gì nào?

Nó cười gian xảo:

- Hát tặng em 1 bài đi. Bằng cả trái tim của chị.

Ồ hơ, chơi gì mà khó thế. Tôi chỉ giỏi hát tình ca, mà làm gì có bài tình ca nào của chị dành cho em. Hay là tôi tặng nó bài Tình bạn. Tôi đang đắn đo suy nghĩ thì đã thấy nó đứng dậy:

- Thôi để em tặng chị vậy.

Nó lên đăng ký bài rồi ngồi hát: Yêu em. Tôi lại say sưa lắng nghe từng điệu nhạc, từng lời hát. Có thể nói nó hát còn hay hơn cả ca sĩ đã thể hiện bài này. Chất giọng hay hơn, tâm trạng hơn. Từng câu từng chữ cứ như nó đang hát dành cho tôi vậy.

Bằng tất cả những gì anh có, bằng cả yêu thương...dù dần thân vào ngực tôi.....Yêu thôi cứ yêu thôi, em là ánh sáng....xin em gần lại bên anh...đừng rời xa anh.....

Nó vừa hát vừa nhìn tôi, ánh mắt rất dịu dàng. Tôi thấy ngại lắm à. Tôi cố tình tránh né ánh mắt của nó. Chắc nó đồn đồ hàng đồng gái theo cách này rồi. Nhưng mà chị già rồi nó cũng phải biết thương chị chứ. Đàng này, trẻ không tha, già nó cũng chẳng thương ==

Lúc về tôi bảo nó:

- Nay. Em đã từng thích ai 1 cách nghiêm túc chưa?

Nó hơi ngỡ ngàng nhưng ngay lập tức trả lời tôi:

- Chị hỏi hay nhỉ. Chị nói cứ như em là thằng đểu ấy.

Thằng nhóc khiến tôi mắc cười không chịu được. Nó nói cứ như là nó oan lắm ấy. Tôi cười giòn tan rồi tiếp tục “ca ngợi” nó:

- Ô. Chị nói thật mà. Chắc em chưa bao giờ tán tỉnh ai mà thất bại đâu nhỉ.

Nó khẽ cau mày, ra vẻ đang suy nghĩ xa xôi lắm:

- Chưa. Nhưng em sợ là sẽ có. Tán 1 người đã có tình cảm với người khác sẽ khó khăn lắm chị nhỉ?

Có vẻ như nó đang nói thật. Không ngờ thằng nhóc này cũng gặp khó khăn trong tình cảm cơ đấy. Tôi cười buồn bảo nó:

- Nếu khó thì bỏ đi em à. Đời còn dài, gái còn nhiều, việc gì phải đâm đầu vào bụi rậm.

Đây là tôi suy luận từ bản thân tôi mà ra. Cả tôi cả Duyên, cứ tưởng rằng chân thành thì sẽ được đáp lại. Suy nghĩ quá ngây thơ nên mới phải đau lòng như thế.

Đi qua khu nhà Dì tự nhiên lòng tôi thất lại. Hôm nay không biết có ai chúc mừng sinh nhật Dì không. Tôi lại tự cười mình. Tôi lo xa quá rồi, chắc chắn là có quà của Duyên, Duyên đã cẩn thận chuẩn bị quà cách đây 1 tháng. Tôi bảo Giải vàng:

- Đợi chị 1 lúc được không?

Nó dừng xe cho tôi xuống. Tôi đi loang quanh rồi lén lút đến trước cửa nhà Dì. Hay thật, căn nhà tối om. Chắc không phải đang đi chơi với em nào chứ. Dù sao thì tôi cũng vẫn muốn tặng Dì món quà này, chẳng mong cầu được đáp lại tình cảm. Hi vọng chiếc khăn này sẽ giữ ấm cho Dì trong những ngày đông giá. Như thế tôi cũng được an ủi phần nào. Với lại không tặng Dì thì tôi cũng không biết tặng ai.

Tôi nhét món quà vào sau xong sắt cửa. Đột nhiên đèn xe máy sáng choang, chiếu thẳng vào sau lưng tôi. Tôi giật mình, nhịp tim tăng đột biến cứ như là đi ăn trộm bị bắt quả tang. Tôi quay ra, cố gắng cười hồn nhiên nhất có thể, trong đầu cố phịa ra lý do gì đó lấp liếm mục đích thật. Cơ mà trước mặt tôi không phải là Dì mà là Giải vàng. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tôi lại gần đẩy nhẹ vào vai nó:

- Em dọa chết chị rồi.

Nó nhìn về phía song sắt cửa, gương mặt khẽ tỏ vẻ dăm chiêu:

- Em thấy hành tung của chị mờ ám nên đi theo. Không ngờ.

Tôi nhanh nhẩu năn nỉ nó:

- Giữ bí mật cho chị nhé. Chuyện này không phải chuyện đùa đâu.

Nó không cười, nó im lặng 1 lúc cứ như đang nhiều tâm sự lắm. Rồi nó bảo tôi:

- Nói yêu đơn giản thôi mà. Chị việc gì phải làm thế này.

Tôi xua tay bảo nó:

- Đơn giản với em thôi. Với chị thì khác.

Nó hơi thất vọng, ngữ điệu trở nên nặng nề:

- Chị không hề phủ nhận. Là yêu thật phải không?

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi của nó. Hóa ra lúc này nó test tôi. Đáng lẽ tôi nên lấp liếm khôn khéo hơn: “Yêu đâu mà yêu. Chị chỉ muốn tặng quà để cảm ơn thôi mà.”

Nó cũng chẳng bắt bẻ tôi nữa, nó đưa tôi về. Tôi không biết nó đang nghĩ gì, chỉ thấy nó im lặng cả đoạn đường đi.

2 tuần sau, thằng nhóc lại rủ tôi đi tiệc. Tôi mặc váy, đi boot, khoác thêm 1 chiếc áo dạ dáng dài và trang điểm nhẹ. Thỉnh thoảng khùng khùng, tôi cũng trang điểm, mặc dù chẳng phải là trang điểm để của trai. Dù cho cả thế giới này không ai yêu mình, thì mình cũng phải yêu lấy mình chứ. Lúc nào cũng phải tự tin mà ngẩng mặt nhìn đời. Độc thân kiêu hãnh là phải thế.

Tôi xuống dưới đội 1 lúc thì Giải vàng cũng đậu xe ngay trước mặt tôi. Thằng nhóc đứng nhìn tôi 1 lúc, hình như cũng hơi bất ngờ trước nhan sắc của tôi.

- Hôm nay là sinh nhật em.

Trời ạ. Ngại quá là ngại. Chơi với nhau lâu thế mà tôi chẳng biết sinh nhật nó là ngày nào. Tôi chưa có quà gì tặng nó cả.

Tôi dò hỏi:

- Em thích quà gì? Chị sẽ tặng em sau được không?

Nó cười ranh mãnh:

- Quà em thích đơn giản lắm. Lát nữa sẽ nói với chị.

Tôi ngồi lên xe, cười tươi nịnh nó:

- Ngày sinh của em đẹp nhỉ. 10/01 cơ đấy.

Thằng nhóc vênh mặt tự hào:

- Dĩ nhiên. Tháng 1 là tháng sinh của những thiên tài đấy chị à. Còn số 10 rất hợp với con người hoàn hảo như em.

Nó lại cười giòn tan. Chẳng hiểu sao tôi thích cách cười của nó thế. Luôn luôn là nhe hết hàm răng trắng bóng ra, âm thanh thì cực kỳ sáng khoái, khiến cho người nghe cũng cảm thấy thoải mái theo.

Đúng là tôi có đọc 1 bài báo viết về các thiên tài tháng 1, nhưng cái thái độ tình tượng này khiến tôi xốn con mắt thật. Tôi nịnh nhằm người rồi ==

Nó tổ chức sinh nhật ở 1 quán karaoke lớn. Thằng nhóc này lắm bạn thật. Kiểu người như cậu ta đúng là khiến cho người khác muốn gần gũi, muốn giao lưu. Suốt buổi sinh nhật, nó tiếp bạn bè nhưng vẫn ngồi cạnh tôi. Bạn bè nó cứ nhìn tôi rồi lại quay sang nhìn nhau thì thâm to nhỏ. Có đứa còn giơ ngón cái ra dấu, gật đầu cười với nó. Tôi xuất hiện ở chỗ này hơi lạc loài thì phải. Tôi chọn 1 bài hát, hát cho đỡ buồn. Chất giọng của tôi hợp với những bài buồn, và chỉ có những bài hát buồn mới khiến cho tôi hát bằng cả trái tim. Không biết liệu đó có phải là điểm báo chuyện tình cảm của tôi không bao giờ suôn sẻ và kết thúc chắc chắn sẽ buồn thảm hay không. Tôi chìm đắm trong lời hát và buông thả cảm xúc của mình vào đó:

Tìm nơi hạnh phúc mỉm cười, trọn đời yêu thương cùng người.

Giấc mơ không chỉ là những tiếc nuối ngày nào.

Sẽ cùng nhau đi chung lối, tự tình yêu đi qua đêm tối.

Để những hạt mưa mùa đông đừng mang thêm buồn giá.

Hát xong tôi đặt mic xuống bàn, tôi mới để ý không khí xung quanh đang trùng xuống thật ==. Hôm nay là sinh nhật thằng đệ mà tôi lại hát 1 bài hát buồn như đưa tang. Thật ngại quá đi. Tôi lên nhìn thằng đệ, gương mặt nó đầy cảm xúc. Bạn bè nó cũng vậy, hình như vẫn bị lời hát và chất giọng của tôi làm cho ngơ ngẩn cả rồi ==. Đến khi màn hình hiển thị bài hát tiếp theo thì mới nghe được tiếng vỗ tay ầm ỹ.

1 thằng nhóc lại gần Giải vàng, 2 đứa cầm cốc bia chúc nhau. Thằng oắt này ghé tai Giải vàng nói “nhỏ” mà cứ như cố tình để tôi nghe rõ mồn một:

- 2 chị em đẹp đôi đấy. Chúc mừng mày, cổ mà thi bằng lái máy bay đi nhé.

Giải vàng cũng chẳng giải thích, nó vừa gãi đầu vừa cười, cầm cốc bia lên uống.

Cái gì mà đẹp đôi ==. Mấy thằng nhóc này nghĩ đi đâu mất rồi. Chẳng lẽ cứ 1 nam 1 nữ chơi với nhau thì ắt hẳn phải là tình yêu à. Tôi với thằng đệ bắt quạ cũng chỉ giống như cặp đôi hoàn cảnh, lúc buồn chán thì rủ nhau làm bạn thôi mà. Tôi mà yêu nó á. Nó mà yêu tôi á == Mấy thằng oắt này khiến cho tôi nuốt miếng nước mà cũng mắc nghẹn ở cổ họng. == Sỉ nhục quá chừng.

Lúc sắp tan tiệc, tôi lại gắng hỏi nó:

- Em thích quà gì. Mai chị tặng em nhé.

Nó ghé tai tôi bảo:

- Em thích Vũ Trang Vân.

Nói xong nó không cười. Dưới ánh đèn mờ, tôi thấy nó nhìn tôi rất nghiêm túc. Thế mà tôi chẳng có cảm giác gì cả ngoài sự ái ngại. Tự nhiên tôi cười phá lên, vỗ vai nó:

- Thế em muốn gì ở Vũ Trang Vân nào? Chị có 3 cái váy trắng đắt tiền, 1 cái điện thoại Nokia, 1 cái laptop Lenovo và 1 đồng truyện tranh.

Nó vẫn nghiêm túc nhìn tôi:

- Em thích trái tim Vũ Trang Vân.

Thế này thì khó xử lắm nha. Nếu nó đùa thì còn dễ, chứ nếu nó thật lòng mà nói thế thì tôi chẳng biết phải làm thế nào cả đâu. Đột nhiên nó cũng cười phá lên:

- Quà hôm nay em cho chị nợ. Sau này nói tiếp nhé.

Trên giảng đường, bạn bè không thấy Cái mông đẹp xuất hiện nữa thì thi nhau hỏi tôi:

- Anh BMW dạo này sao không theo đuổi cậu nữa?

Tôi xua tay cười xuề xòa:

- Anh ấy gặp được người đẹp chân dài, ngực bự hợp với anh ấy rồi.

Vừa lúc thì Di cũng bước vào lớp. Tôi rất thất vọng vì Di không dùng chiếc khăn tôi đã bỏ công ra đan cả tháng trời. Không khéo quăng ra sọt rác rồi. Nhưng mà Di lại sử dụng món quà của Duyên. Hụt hẫng lắm, nhưng cũng chẳng sao cả. Những thứ vốn dĩ không thuộc về tôi thì mãi mãi không phải của tôi. Cái mông đẹp không phải, Di cũng không. Có nuôi tiếc thì cũng đến thế mà thôi. Đối với Di tôi chẳng vốn vã, cũng chẳng lạnh nhạt. Chỉ đơn giản là đối diện như thầy trò.

Mùa xuân,

Tôi vu vơ nhìn ra ngoài cửa lớp. Cái se lạnh và ẩm ướt của mùa xuân cùng 1 chút ánh nắng le lói khiến cho vạn vật đều trở nên tươi mới. Chúng tôi vừa kết thúc kỳ nghỉ Tết và uể oải bước vào học kỳ mới. Tết năm nào cũng thế, tôi có cảm giác mình tăng cân thêm 1 chút, và gương mặt cũng đầy đặn tròn trịa hơn. Có lẽ là nhìn dễ thương hơn 1 chút. Con gái phải đầy đặn, có da có thịt thì mới đẹp, mới có sức sống. Tôi ngồi

quay bút chờ đến giờ học. Sắp đến tiết của Dì. Thật ra cũng không cần thiết phải được sở hữu, chỉ cần hiểu rõ mình là ai, nhận thức được vị trí của mình và hài lòng với nó, tôi vẫn có thể âm thầm nhìn theo người ta cùng với 1 niềm vui nho nhỏ mà không cần đòi hỏi. Thật ra, đơn phương cũng không tồi.

Lát sau, giảng viên bước vào lớp, không phải là Dì, lại khiến sóng lòng tôi trĩu nặng. Cả tiết học tôi không thể tập trung. Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? Liệu có phải Dì lại gặp scandal không? Giờ giải lao tôi không thể chờ được nữa, tôi chủ động hỏi Duyên:

- Dì lại có chuyện à cậu?

Duyên lặng nhìn tôi, đôi mắt Duyên buồn thăm thẳm:

- Ủ... Bố anh ấy mất... Cậu có muốn đến viếng với tớ không?

Tôi dờ dẫm cả người. Dì đang phải đối diện với chuyện khủng khiếp như vậy. Còn tôi lúc nào cũng suy nghĩ linh tinh rồi đoán bậy đoán bạ, rồi lại hờn, lại trách, lại tủi thân.

Tôi gật đầu:

- Lát nữa hết giờ mình đi luôn nhé.

Tan học, tôi với Duyên cùng lên chiếc xe camry mà Duyên nhờ người mang tới. Duyên lái xe còn tôi ngồi cạnh. Chơi với Duyên rất lâu tôi mới biết gia đình Duyên giàu lắm. Ở kí túc, Duyên có lối sinh hoạt giản dị và thái độ ứng xử hòa nhã nên chẳng ai biết nhà Duyên rất giàu. Có lẽ Duyên vào kí túc là để chứng minh cho Dì thấy người khác chịu khổ được thì Duyên cũng chịu được. Duyên đích thực là rất yêu Dì. Duyên làm mọi việc chỉ để chứng minh tình yêu ấy. Duyên biết nhiều thông tin được bảo mật là vì thầy hiệu trưởng là bạn của bố mẹ Duyên.

Nhà Dì ở Hưng Yên, có 1 đoạn đường đang làm không thể đi ô tô được mà phải đi bộ, rất bẩn thỉu và lầy lội. Vậy mà Duyên vẫn chẳng hề quản ngại. Gia đình Dì cũng được gọi là khá giả. Ấy thế mà Dì lao vào kiếm tiền như 1 cái máy, có lẽ là vì người cha đang bệnh. Nghe Duyên kể tôi mới biết bố Dì bị suy thận, phải chạy thận nhân tạo nhiều năm rồi. Dì luôn phải nỗ lực kiếm tiền để trang trải chi phí chạy thận cho bố, đồng thời tích góp tiền để phẫu thuật thay thận cho bố. Nhưng ngày phẫu thuật chưa đến thì bố Dì đã qua đời. Có lẽ Dì đau đớn lắm.

Tôi lặng nhìn Dì lúc này, nét buồn u uẩn, đầy tang thương khiến cho Dì nhìn rất đàn ông, rất trách nhiệm. Dì mặc áo tang đứng cạnh bàn thờ và vong linh cha, thỉnh thoảng lại đưa tay lên dụi mắt, đôi mắt Dì đỏ hoe. Không hiểu sao tôi rất muốn lại gần và ôm lấy người ta. Tôi rất ân hận vì thời gian vừa qua tôi nhiều lần thầm chửi rửa người ta là kẻ máu lạnh. Tôi cũng rất ân hận vì đã không ở bên người ta chia sẻ khó khăn với người ta, tôi cứ bo bo sống với những cảm xúc của bản thân mình, chưa bao giờ muốn mình phải chịu thiệt thòi.

Sau đó, tôi tự nhủ với bản thân, tôi phải sống khác, tôi sẽ giống như Duyên, vứt bỏ hết tự cao xuống. Tôi sẽ biểu đạt tình cảm của mình, dù cho có được đáp lại hay không.

Buổi chiều, tôi lang thang ở sân trường, tôi không muốn về ký túc. Sự nhàn nhã này, sự yên bình này đích thực khiến cho tôi buồn lắm. Vẫn là cảm giác cô đơn trống trải của ngày nào. Vẫn là không có gì trong tay hết. Bỗng nhiên tôi cảm giác có ai đó đang ở rất gần.

Ngẩng đầu lên thì thấy Dì đang đi ngược hướng với tôi. Dì không nhìn tôi, rất lặng lẽ lướt qua tôi. Nhịp tim tôi lại 1 lần nữa hỗn loạn, rồi trong giây phút Dì lướt qua tôi, tôi như muốn vỡ òa trong đau khổ. Tôi có lỗi lầm gì mà lại đối xử với tôi như thế? Tôi chỉ muốn lại gần, hiểu và cảm thông thôi. Tôi đâu có bắt người ta phải chịu trách nhiệm với tôi, phải yêu tôi. Cớ sao lại dựng lên 1 bức tường vô hình kiên cố đến vậy?

Cái cảm giác cô đơn như muốn nuốt chửng tôi, như thôi thúc tôi nắm lấy tay Dì. Nhưng lý trí của tôi lại nhắc tôi rằng, để anh ta đi. Đối với anh ta tôi có là cái cóc khô gì đâu.

Đột nhiên cơ thể tôi run bắn khi có 1 bàn tay cầm lấy tay tôi. Dì vừa lướt qua thì dừng lại, cầm lấy tay tôi. Ấm quá. Bàn tay to và vững vàng ấy, đây là lần đầu tiên tôi được nắm lấy.

- Tôi muốn cảm ơn em vì đã đến viếng cha tôi.

Tôi thấy lúng túng lắm rồi. Chỉ là cảm ơn thôi mà, sao phải cầm tay cầm chân. Ngại chết đi được, nhưng cũng sợ chết mất thôi. ==

Giọng nói của Dì cất lên rất trầm:

- Tôi sắp đi du học rồi, học tiến sĩ bên Pháp. Em sẽ đợi tôi chứ?

Tôi shock, đây có phải là 1 lời tỏ tình hay không? Trong chốc lát tôi lâng lâng như ở trên mây, thậm chí là quên luôn hình ảnh người bạn thân của mình đã đau khổ bao nhiêu.

- Nhưng mà, em ... rất... bình thường.

Dì chạm nhẹ vào vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói rất nhẹ nhưng chắc nịch:

- Không. Em rất sinh động.

“sinh động” chứ không phải “xinh đẹp” ạ. Tôi chưa từng thấy ai tán gái kiểu này. == Tôi bẽn lèn hỏi nhỏ:

- Khi nào thầy...anh đi?

Gương mặt Dì giãn hẳn ra. Hình như bây giờ Dì rất căng thẳng. Dì bảo tôi:

- Ngày mai.

Tôi hơi giật mình. Ngày mai bay rồi mà hôm nay mới nói với tôi. Có lẽ Dì cũng không nắm chắc phần thắng nên lưỡng lự đến tận bây giờ. Trong tình cảm, ai cũng là kẻ ngốc. Dì nói rằng sau cuộc thi ấy, Dì đã rất muốn rút ngắn khoảng cách với tôi. Nhưng đột nhiên Dì thấy tôi hẹn hò với Cái mông đẹp, lại còn cố tình lảng tránh Dì. Dì cũng đã chơi vơi rất nhiều, không hiểu nổi tình cảm của mình: ghen tuông, thất vọng, buồn bã, và cả coi thường tôi. Và rồi Dì đè nén nó xuống, điều Dì quan tâm hơn là người cha đang bệnh. Thế là Dì quay về với cuộc sống vốn có của mình, làm việc và làm việc. Rút cuộc cũng đủ tiền để phẫu thuật cho cha. Tiếc rằng ngày ấy chưa đến thì cha Dì đã qua đời. Khi mới ra trường, Dì từ chối du học là vì người cha đang bệnh. Học xong thạc sĩ cũng vậy. Không ngờ Dì lại là người bị ràng buộc, thậm chí là bị trói chặt bởi tình thân. Hiện tại, dù đau khổ nhưng Dì đã có thể bước trên con đường của mình.

Anh đưa tôi về ký túc. Bây giờ là tháng 3, hoa sữa nở trắng tinh 1 góc trời. Ký túc xá Mễ Trì trở nên thơ mộng, đắm mình trong 1 chút hồn xưa. Chúng tôi đứng dưới gốc cây, nhìn nhau rất lâu, cầm tay nhau cũng rất lâu. Những bông hoa sữa nhỏ xíu rơi rơi trong gió, nhẹ nhàng, man mác, vương cả trên tóc tôi. Hoa sữa rất đẹp, vẻ đẹp giản dị mà kiêu sa. Lẽ ra lúc này tôi phải lâng lâng sung sướng vì cảm giác yêu và được yêu, nhưng không hiểu sao trong lòng lại chệnh vênh đến vậy. Tôi không muốn xa anh, không muốn xa 1 chút nào. Nhưng tôi tự nhắc mình phải giống như đóa hoa kia, không tỏa hương ngào ngạt, nhưng bên trong vẻ yêu kiều, mong manh ấy là 1 sức sống mãnh liệt. Tôi cũng phải mạnh mẽ lên.

Như thế, xem như tôi đã nhận lời anh nhưng còn Duyên, tôi vẫn không biết phải làm thế nào. Mặc dù tôi đã muốn giấu, nhưng chuyện tôi trở thành bạn gái anh đã lan truyền khắp trường.

Hôm sau, tôi tiễn anh ra sân bay. Duyên không đi cùng. Mới yêu được có 1 ngày đã phải tiễn người ta đi thế này. Tôi cũng xui xẻo quá chứ. Biết được tương lai thế nào. Ngộ nhỡ sang bên kia, anh thiếu thốn tình cảm lại đổ rụp em xinh tươi nào đấy thì sao. Cơ mà tôi lập tức vững tin ngay. Cái mặt sắt này chắc không dễ dàng bị chinh phục thế đâu.

Trước khi anh lên máy bay, tôi vẫn là không biết phải nói gì, phải làm gì lúc này, hình như là thiếu thiếu cái gì đó. Đột nhiên, anh cúi xuống, hôn tôi. Toàn thân tôi mềm nhũn ra. Đúng là thiếu khúc này rồi. Cầm tay cũng cầm rồi, sờ ngực cũng sờ rồi (là tôi sờ anh ==), ôm cũng ôm rồi (cũng là tôi ôm anh ==) Có hôn là chưa thôi. Tôi say đắm trong nụ hôn đầu vụng về. Cả anh và tôi, đều rất vụng về. Xong xuôi, tôi đỏ hết cả mặt. == Làm nhiệm vụ xong rồi, thì cũng nên cho người ta đi thôi. Tôi cẩn thận quàng chiếc khăn lên cổ người yêu. Không phải tự hào nhưng chiếc khăn tôi đan tặng xết về màu sắc, kích thước đều rất hợp với anh.

Tôi cứ đứng nhìn theo chiếc máy bay cất cánh, lại là 1 nỗi cô đơn vô hình bao bọc lấy tôi. Là xa cách... là chờ đợi...Lúc trước thì bị ngăn cách bởi bức tường lạnh lùng. Bây giờ lại là khoảng cách địa lý xa vời vợi.

Bất chợt trên mắt tôi có 1 giọt nước trong veo rơi xuống.

Chờ... đơn giản chỉ là chờ thôi mà...

“Paris ơi, xin hãy che chở cho người tôi yêu!...”

Chapter 12: Hình như tôi đã đánh đổi tất cả những người bên cạnh tôi để lấy 1 tình yêu xa xôi

Tôi thần thờ quay về ký túc, tôi vẫn chưa biết phải nói thế nào với Duyên. Tôi nhắn tin cho thằng đệ, rủ nó đi giải khuây, nhưng nó bảo nó bận mất rồi. Đến sân ký túc thì tôi gặp thằng đệ. Nó đang đi cùng 1 em xinh xắn, vừa thấy tôi, nó quay ngoắt sang ôm vai em gái kia. Tôi lại gần nó, cười ranh mãnh:

- Nhóc. Có người yêu rồi thảo bạn thế.

Em gái kia cúi đầu bên lên. Thằng đệ quay sang nhìn tôi lạnh nhạt:

- Chị cũng thế thôi. Có người yêu rồi còn gì.

Tôi hơi ngại ngùng:

- ừ. Không ngờ người ta cũng thích chị. Quả thật là rất hạnh phúc.

Thằng đệ hình như cảm thấy khó chịu. Nó bỏ đi luôn:

- Em bận mất rồi. Lúc khác gặp chị nhé.

Thế là nó quay lưng đi thẳng, bước chân gấp gáp như bị ma đuổi. Hình như nó giận tôi. Hic. Tôi mắc lỗi gì với nó sao? Tôi có hơi nghịch ngợm nhưng cũng đâu đến mức là ma quỷ hiện hồn ám nó mà nó sợ thế. Em gái kia vội vã chạy theo thằng nhóc, vừa chạy theo vừa gọi tên thằng nhóc, giống như con bé đang bị ruồng bỏ vậy. Sao tôi cảm thấy hụt hẫng thế này. Có thứ gì đó lại vừa tuột khỏi tay mất rồi. Tôi đứng dưới sân ký túc, đưa tay hứng từng đợt hoa sữa rơi xuống. Vẫn là hoa sữa, trong sáng, ngây thơ, nhẹ nhàng, bình yên thế, mà đối với tôi, nó lại dấu hiệu của xa cách, của chia ly.

Về đến phòng, tôi cũng thấy Duyên đang sắp xếp đồ đạc:

- Xin lỗi, nhưng tớ không có cách nào để đối diện. Tớ sẽ về ở với bố mẹ.

Tôi dờ dẫm ngồi xuống giường. Hình như tôi đã đánh đổi tất cả những người bên cạnh tôi để lấy 1 tình yêu xa xôi. Không được, tôi không muốn mọi chuyện lại kết thúc như thế này. Tôi nhảy vào nick YM của Duyên:

- Tớ nghĩ chúng ta cần nói chuyện.

Duyên ngồi trên chiếc giường tầng 2, tôi ngồi chiếc giường tầng dưới. Nhưng không đủ dũng cảm để nói chuyện với nhau, chúng tôi đành mượn YM để nói rõ. Duyên bắt đầu gõ:

- Cậu có chuyện gì giấu tớ phải không?

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi này của Duyên. Chuyện tôi với Di là 1 cặp đã lan truyền khắp trường rồi. Tôi còn chuyện gì giấu Duyên nữa đâu. Tôi nhanh chóng trả lời:

- Giấu? Ý cậu là sao?

Duyên gõ rất lâu, viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, tôi hồi hộp chờ đợi, rồi cuối cùng những dòng chữ dài rặng rặc cũng được hiển thị trên màn hình laptop:

- Anh Phong đã theo đuổi tớ 5 năm. Đối với những người con gái khác, anh ấy rất lạnh nhạt, nhưng đối với tớ thì vô cùng chu đáo. Bỗng nhiên anh ấy theo đuổi cậu, nhất định là cậu đã giở trò gì đó. Anh ấy không phải hạng người có thể dễ dàng yêu thích 1 người mới quen. Chuyện đó có thể là không quan trọng, nhưng tớ không dám tin chỉ trong chốc lát, anh Chung lại trở thành người yêu của cậu. Tớ đã cảm nhận được điều bất thường từ lâu. Tớ đã chờ để cậu tự nói với tớ. Nhưng cậu vẫn là không chịu nói. Tớ cảm thấy như cậu đã làm gì đó, như là cố tình cướp tất cả mọi thứ từ tay tớ vậy.

Tôi ngẩn người ra. Vậy ra Trần Hùng Phong đã từng theo đuổi Duyên. Tôi đã lợi dụng Trần Hùng Phong, thậm chí còn cố tình để Duyên thấy. Tôi đã vô tình cướp từ tay Duyên, 1 cách trắng trợn.

Nói đến đây thì Duyên không nói nữa, tôi biết Duyên đang kiềm chế cảm xúc. Duyên không muốn phải khóc lúc này. Mà tôi đang ngồi giường tầng dưới, Duyên ngồi giường tầng 2, Duyên có khóc tôi cũng đâu có nhìn thấy. Mặc kệ, nhất định lần này phải thẳng thắn với nhau. Tôi muốn Duyên phải bùng nổ, nói hết mọi ầm ứ trong lòng ra. Trách mắng nhau cũng được, cãi nhau to cũng được, miễn là có thể đựng đến được gốc rễ của vấn đề. Tôi cũng quyết định phải nói hết những cảm xúc mình đã giấu kín từ trước đến nay:

- Tớ xin lỗi, nhưng cậu nghĩ cảm giác của 1 cái bóng dễ chịu lắm sao? Hải Anh luôn nhìn cậu mà không bao giờ thấy tớ.

Duyên im lặng 1 lúc rồi YM cũng hồi âm tôi:

- Nhưng Hải Anh đâu phải của cậu.

Tôi lưỡng lự gõ rồi cũng enter:

- Anh Chung cũng không phải của cậu, tớ không cướp thứ gì của cậu cả.

Đây là tôi tự bào chữa cho hành động của tôi, để lương tâm tôi được thanh thản, chứ tôi vẫn biết so sánh như thế quá khập khiễng. Không hiểu sao, gõ xong dòng này tôi lại chỉ thấy nặng nề hơn.

Duyên im lặng. Tôi cảm thấy sợ sự im lặng này. Lại là chiến tranh lạnh à. Nếu chiến tranh lạnh, vấn đề sẽ không bao giờ được giải quyết triệt để. Tôi cũng biết không thể so sánh 2 chuyện này với nhau được. Bất quá tôi với Hải Anh chỉ là ngắm nhìn từ xa rồi thăm mơ mộng, còn Duyên đối với Di là tình yêu chân thành từ cấp 3. Hải Anh với Duyên cũng chưa từng thành 1 cặp, còn tôi đã nắm tay trên tình yêu của đứa bạn thân. Thử hỏi làm sao không đau cho được.

Tôi chưa kịp giải thích mọi chuyện và kể về cuốn sổ hồng thì Duyên đã offline. Duyên cất laptop vào cặp.

Tôi chuyển vào ký túc là vì Duyên. Nếu có ai đó phải đi thì người đó là tôi chứ không phải Duyên. Sau những tổn thương này, tôi tự nhiên nghĩ: "Lẽ ra chúng tôi không nên làm bạn, đúng hơn là không nên là bạn thân."

Vy sắp xếp đồ đạc giúp Duyên, Vy chỉ thở dài rồi nói 1 câu:

- Chúng mày gần bỏ mẹ. Vì trai mà xung đột đến mức này à.

Tôi đứng dưới gốc sưa lén nhìn theo chiếc Camry mà lòng nặng trĩu. Yêu 1 người là sai hay sao? Nếu được chọn lại, giữa bạn thân và tình yêu, tôi sẽ chọn điều gì? Tôi không biết, mà cũng không dám lựa chọn. Tôi ngồi xuống gốc sưa, tựa lưng vào gốc cây, nhắm mắt lại, để cảm nhận từng bông hoa đang rơi trên đầu mình, và để cảm nhận mùi hương nhẹ nhẹ của đất trời. Chồng chênh... thênh thênh. Chỉ là mọi thứ đã ra đi như chưa từng đến thôi mà.

Sau khi Duyên về nhà ở, tôi cũng chuyển ra khỏi ký túc để không phải nhìn thấy chiếc giường tầng 2, để không phải đối mặt với nơi mà chỗ nào cũng có dấu ấn tình bạn của chúng tôi. Trên lớp, tôi không dám nhìn thẳng vào Duyên. Duyên đi học bằng xe của gia đình, có hôm là tài xế đưa đi, có hôm là Duyên tự lái. Duyên ngồi trong xe, tóc búi cao, mắt nhìn thẳng, đây vế cao sang lạnh lùng. Tôi càng nhìn Duyên như vậy tôi càng cần rút. Bởi vì trong nét phồn hoa đó là 1 bức tường cô độc bao bọc lấy Duyên, không ai có thể xâm phạm. Kể cả Hải Anh cũng tự ti mà không dám tiếp tục tấn công. Sau này tôi mới biết bố Duyên là giám đốc ngân hàng. Gia đình Trần Hùng Phong là bạn làm ăn. 2 bên có qua có lại, tương trợ lẫn nhau và cũng thâm có ý làm thông gia. Trần Hùng Phong theo đuổi Duyên, nhưng Duyên lại chỉ coi đó là anh trai. Trong lòng Duyên đã sớm ngưỡng mộ gia sư của mình. Đợt scandal, Duyên đã nài nỉ Trần Hùng Phong thôi kiện, nhưng anh ta không chịu. Anh ta nhất quyết phải bảo vệ em trai mình, đồng thời cũng là muốn dìm tình địch xuống bùn đen. Sau lần đó, Duyên đã chiến tranh lạnh với anh ta.

Chapter 13: Yêu mà không thể nói

Những ngày sau đó rất buồn,

Tôi với Duyên trở thành kẻ xa lạ. Còn Giải vàng thì mất tâm mất tích. Có lúc tôi đi dưới sân trường, bất chợt nhìn lên hành lang thì thấy Giải vàng đang đứng 1 mình, nhìn về phía tôi. Cả sân trường có mỗi tôi, chả nhìn tôi thì nhìn ai chứ, không phải tôi hoang tưởng đâu à ~. Nhưng vừa thấy tôi nhìn nó, nó lập tức quay lưng bước vào giảng đường.

Sinh nhật tôi là ngày 4/4, nó cũng không đến. Nó gửi Vy mang đến cho tôi 1 món quà. Tôi mở ra xem, thì ra là chiếc váy đỏ mà tôi từng bảo nó xin địa chỉ shop. Chiếc váy nó tặng tôi vẫn còn mắc. Trên móc in giá 300K. Kỳ cục thật, ai lại tặng quà vẫn còn giá tiền bao giờ ==. 1 lần lang thang internet, ghé qua mấy shop thời trang, tôi bắt gặp chiếc váy đỏ y chang, cũng là hãng ấy, nhưng giá tiền là 3M. Nó tặng tôi món quà đắt tiền như thế, tôi thật ái ngại khi đã nhận. Nó cũng thật tế nhị khi dán giá móc 300K. Tôi nhớ ra tôi vẫn còn nợ nó 1 món quà sinh nhật.

Tôi với Duyên chấm dứt, Giải vàng lánh mặt tôi. Vy cũng không còn thân thiết với tôi, vì Vy không muốn thiên vị bất kỳ ai. Người yêu tôi thì ở trên đất Pháp. Tôi chỉ có chiếc laptop làm bạn. Ngày ngày tôi chat chít tâm sự với người ấy. Lúc thì tôi tập trung học bài. Nếu để ỉnh rảnh rỗi, tôi sẽ lại buồn. Mỗi lần chat với người ấy xong tôi rất nhẹ nhõm hẳn, mặc dù hầu như toàn tôi nói là nhiều. Tôi biết anh im lặng, nhưng rất quan tâm đến cảm xúc của tôi. Tôi đếm ngược từng ngày, mong anh về nước với tôi. Có đêm chat với anh xong, tôi nằm khóc. Trông trái, cô đơn thực sự rất đáng sợ. Nhưng tôi chẳng thể lúc nào cũng làm phiền anh được, anh bận lắm. Tôi cũng nên bận rộn thì hơn.

Tháng 5 là tháng của thi cử, là tháng của chia tay. Tôi lang thang trên sân trường mà sắc phượng cứ thiêu đốt lòng tôi. Thậm chí đi đường, nhìn thấy từng tốp học sinh vui vẻ bên nhau cũng khiến tôi hoài niệm quá khứ. Đã có lúc tôi với Duyên như hình với bóng, tôi chấp nhận làm cái bóng mờ để thân thiết với Duyên. Nhưng tình bạn cũng chỉ mong manh như thế thôi sao? Còn Giải vàng nữa. Tại sao cứ lánh mặt tôi?

Kết thúc mấy tháng hè, tôi là sinh viên năm cuối. Nhanh thật. Thời gian đúng là 1 sự phũ phàng. Nhưng thời gian qua đi cũng là khoảng cách giữa tôi và anh ngắn lại. Thu Hà Nội rất buồn, rất lãng mạn, rất chơi vơi.

1 lần trên trường tôi gặp Giải vàng. Tôi đã quen với chuyện có rồi mất. Nên việc mất đi 1 thằng đệ như Giải vàng cũng khiến tôi nhanh chóng quen được. Là nó xa lánh tôi, chứ không phải tôi xa lánh nó. Cũng chả sao. Đang lững thững bước trên sân trường thì thằng đệ đuổi theo tôi:

- Vũ Trang Vân.

Nửa năm trôi qua rồi. Tình nghĩa vẫn còn à? Nó muốn tôi phải thế nào? Lúc thì thân thiết với tôi thế. Lúc thì đối xử với tôi như người dưng. Tôi giả điếc bước tiếp.

Cơ mà nó đuổi kịp tôi, níu lấy cánh tay áo tôi giữ lại:

- Chị. Từ từ đã nào.

Tôi nhìn nó rất đững đưng:

- Chị có quen hot boy như em à. Sao chị không nhớ nhỉ.

Thằng nhóc cười hối lỗi:

- Chị nói gì vậy. Em xin lỗi chị được chưa nào. Ai bảo chị có người yêu nhanh quá, làm cho em khó chấp nhận thôi.

Tôi đồng ý đi ăn chè với nó. Tôi hỏi về em người yêu của nó. Nó lắc đầu bảo là không phải. Nó bảo là yêu không phải đơn giản thế. Nó bảo nó thấy hối hận. Bình thường nó gặp đứa con gái nào hay hay là nó cũng buông lời tán tỉnh rồi. Mồm mép quá nên là rất nhiều em chết đứng chết ngồi. Cơ mà nó có xác định gì đâu. Không yêu, chỉ trêu cho vui thôi. Mà cũng có thể do nó nhanh chán. Khởi đầu thì thấy thú vị, nhưng đối phương nhanh đố quá lại khiến nó chán. Chắc vì khiến nhiều người đau lòng quá nên bây giờ nó mới bị thất tình. Tôi nghe nó nói thế mà cười phá lên. Biết ân hận là tốt. Tình cảm là thứ dễ khiến con người ta tổn thương nhất. Bị lừa tình là 1 chuyện vô cùng tàn nhẫn. Nó quay sang nhìn tôi:

- Anh Chung đi học còn lâu mới về. Em phải trông chừng chị mới được. Biết đâu có cơ hội nước đục thả câu.

Tôi đẩy nhẹ vào vai nó:

- Thôi đi. Chị có ngoại tình cũng phải ngoại tình với người lạ. Chứ với em mà lộ ra thì chỉ có chết.

Đúng là tật xấu muôn đời khó sửa. Ban nãy còn bảo là ân hận, mà bây giờ đã mồm năm miệng mười “tán tỉnh” chị ngay được. Nhưng mà không sao, tôi chấp được hết. Tôi quý mến nó vì nó là bạn tốt của tôi. Thì cứ để cho nó tán tôi cho đỡ buồn đi.

Lâu lắm rồi mới nói chuyện với nó thoải mái như thế này. Từ đó tôi luôn có nó bầu bạn. Nó vẫn rất quan tâm, hay giúp đỡ tôi. Có lần tôi đang chăm chú làm bài, quay sang thì bắt gặp ánh nhìn của nó. Hình như nó ngồi yên lặng nhìn tôi rất lâu rồi. Vừa chạm ánh mắt tôi, nó lại quay đi chỗ khác, vui vẻ trò chuyện với đứa bạn ngồi cạnh. Tôi thấy con người nó tốt, rất muốn biết thật ra trong chuyện tình cảm nó là người như thế nào. Nếu như phải đổi 1 tình bạn đẹp thế này, lấy 1 tình yêu chơi bời qua đường thì tôi chẳng bao giờ đánh đổi. Cũng may trước những câu tán tỉnh nửa đùa nửa thật của nó, tôi chưa hề lung lay ý chí, ngay cả khi tôi bị thất tình.

Tôi không hiểu tại sao thằng nhóc này mãi vẫn chưa yêu ai. Phải chăng có vấn đề về giới tính rồi == Cơ mà chắc không phải đâu. Người ấy của tôi cũng tận lúc học xong thạc sĩ mới yêu tôi cơ mà. Tôi bảo nó:

- Sao không yêu ai đi? Yêu vào thấy cuộc sống tươi đẹp hơn đấy.

Nó vẫn cắm mặt vào laptop, thờ ơ nói 1 câu:

- Nếu em có người yêu, chị sẽ rất cô đơn đấy.

Nó nói đúng. Ở hiện tại tôi chỉ có nó để dựa dẫm thôi. Nếu nó có người yêu, chắc tôi cũng không dám thân thiết với nó nữa. Tôi sợ người yêu nó sẽ hiểu lầm, sợ nó gặp rắc rối. Nếu nó có người yêu, chắc là tôi sẽ cảm thấy mất mát ghê lắm. Bây giờ, thậm chí về quê chơi với mẹ chồng tương lai, tôi cũng rủ nó về cùng. Chúng tôi về chơi chỉ với tư cách là sinh viên của anh. Mẹ chồng tôi có gương mặt hiền lành, lại là giáo viên nên rất biết cách ăn nói, ứng xử. Thấy chúng tôi đến, lần nào mẹ anh cũng mừng mừng tủi tủi đón tiếp chúng tôi.

Tôi cũng quyết tâm phải học hành cho ra hồn. Tôi muốn Duyên thua tâm phục khẩu phục. Không muốn Duyên phải ầm ức vì đã bị 1 đứa nhan sắc thường thường, học hành lẹt đẹt năng tay trên. Mỗi lần có bảng điểm, tôi nhìn điểm của Duyên trước rồi mới lần mò xuống xem điểm của tôi. Cũng là 1 cách chiến tranh ngầm. Không có anh bên cạnh nhưng tôi có thằng đệ giúp đỡ tôi. Nó học sau tôi 2 khóa, nhưng chuyên ngành nó học rất đỉnh. Lúc nào có khúc mắc, chỉ cần ới nó là chuyện trở nên vô cùng đơn giản.

Tôi qua nhà thằng đệ học nhóm. Thằng nhóc này chấp thật. Hồi trước nó chuyển vào ký túc, nó bảo ở 1 mình buồn lắm nên mới vào ký túc. Sau đó tôi chuyển ra ngoài ở, nó cũng chuyển về nhà. Nhà nó khá rộng và đẹp. Ở 1 nơi như thế này 1 mình có vẻ hơi hoang phí thì phải. Bố mẹ nó đều thường xuyên phải đi công tác nước ngoài, nên nó hay phải ở nhà 1 mình.

Tôi ngồi cạnh nó, bật laptop. Mang tiếng là đến học nhóm với nó, tôi thấy nick Dì online, thế là tôi lao vào chat với anh, chat đến cả nửa ngày, vừa chat vừa cười 1 mình như 1 con khùng. Đến lúc Dì bận phải lên trường tôi mới ngưng ngừng chào Dì. Tôi lại làm tốn thời gian của người ta rồi. Tôi cũng phải công nhận tính cách của tôi khinh khinh thật. Biết là người ta rất bận mà tôi cứ bắt người ta đều đặn gửi ảnh cho tôi mỗi tuần, để tôi xem mập ốm thế nào, có đẹp trai hơn tí nào không. Thậm chí tôi còn bắt chụp ảnh lúc cười. Nếu gửi ảnh cái mặt sứt cho tôi là tôi không chụp.

Tôi quay sang nhìn thằng đệ thì thấy nó đang chăm chú cắm mặt vào laptop.

Chán quá đi, ngồi gần nó cứ cảm giác như đang ngồi gần 1 con rô bốt ấy. Tôi bắt chuyện với nó:

- Chị vẫn nợ em 1 món quà sinh nhật, em thích gì chị tặng?

Nó rời mắt khỏi màn hình laptop, lắc đầu nhìn tôi:

- Thứ em thích chị không tặng được đâu

Cũng may nó không leo mép đùa cợt tôi: “Em thích trái tim chị” . Tôi tiếp tục hứa như đúng rồi:

- Chỉ cần chị đủ tiền mua được, chị nhất định sẽ mua tặng em. Hứa danh dự đấy.

Nó im lặng suy nghĩ 1 lúc rồi bảo tôi:

- Em muốn 1 nụ hôn.

Nói xong nó đưa mặt ghé sát mặt tôi, ánh mắt của nó sao lại có thể đầy cảm xúc thế kia. Theo phản xạ tự nhiên, tôi ngồi dịch ra 1 chút, nghiêng đầu né tránh. Nó hơi khựng lại:

- Nếu khó quá thì ôm thôi cũng được.

Nó vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt tôi, chẳng có vẻ gì là đang đùa cả. Tôi chết đứng như Từ Hải trước cái nhìn của nó. Nói gì thì nói, nó tuy ít tuổi hơn tôi nhưng khá đàn ông. Nó xích lại gần tôi, ánh mắt đê mê ấy khiến tôi không biết phải làm thế nào. Khi nó sắp choàng tay ôm lấy tôi thì tôi cũng kịp lắc đầu nguầy nguậy:

- Quả khác được không? Chị không thể làm gì có lỗi với anh ấy.

Nó quay đi che giấu nỗi thất vọng rồi cười vang:

- Chán chị quá đi. Em từng tuổi này mà chưa được 1 lần ôm hôn con gái. Thế mà chị không chịu chiều em.

Tôi cầm cuốn sách lên, đập vào đầu nó:

- Xạo vừa thôi. Nói điều trắng trợn thế ai tin em đây.

Nó tựa lưng vào ghế, nhắm mắt thở đều đặn rồi bỏ ra ban công hút thuốc. Lát sau nó quay vào ngồi học, còn tôi thì đầu óc để tẹt tẹt đâu đâu.

Tôi buồn chán cầm chiếc Nokia Lumia 800 của nó lên nghịch. Nhưng loay hoay chán chê cũng không mở nổi. Thằng nhóc này cần gì phải bảo mật ghê thế, bày đặt để password điện thoại cơ à. Hay nó tán tỉnh 1 list các em nên nó sợ người khác phát hiện. Tôi phải nắm thóp nó mới được. Tôi bảo:

- Này, password là gì? Chị mượn chị gọi về nhà với. Điện thoại chị hết tiền rồi.

Nó bảo:

- i want to kiss you

Tôi lườm nó:

- Nghiêm túc nào.

Gương mặt nó vẫn lạnh tanh, ra vẻ người lớn lắm:

- Thế chị nhập: I love vtv thử xem.

Ầy, thằng nhóc này đùa gì mà dai thế. Mã pin thì làm gì mà toàn chữ thế được. Tôi tỏ vẻ ngơ ngác nhìn nó:

- Vtv là Vũ Trang Vân à? Chị cũng vậy, chị cũng love Vũ Trang Vân.

Nói xong tôi cũng cười giòn tan. Để đối phó với chị thì trình độ của chú còn non lắm em à.

Nó mất hứng, dán mắt vào laptop:

- Chị nhập: 10010404 là được.

Tôi gõ đúng dãy số nó vừa đọc. Khi khóa được mở thì tôi ngơ ngàng nhìn màn hình. Sao lại có thể như thế chứ. Hình nền là hình tôi đang ngủ trên thư viện. Trời ơi, sao lại đẹp dã man như vậy. Đôi môi khép hờ hững, tôi ngủ ngon lành, gương mặt dịu dàng, hiền lành, ngoan đạo như công chúa ấy. Tôi mà cũng có lúc xinh đẹp đến thế sao ==. Mặc dù hình ảnh này chụp đột chúng tôi mới thi xong, gặp Giải vàng trên thư viện lần đầu tiên. Thời điểm đó rõ ràng nhan sắc của tôi héo hon, tàn tạ nhất. Ấy thế mà lại có khoảnh khắc đẹp thế này sao. Tôi chẳng bao giờ ngắm được mình trong gương lúc ngủ, nên tôi chẳng biết tôi lại có lúc đẹp 1 cách hút hồn đến thế. Tôi cuống quýt bảo nó: “Bắn cho chị hình này đi. Chị gửi cho anh Chung. Xinh đẹp thế này cơ mà”.

Giải vàng hơi khó chịu, giật luôn điện thoại khỏi tay tôi:

- Cái này là của riêng em. Không cho ai được.

Tôi vẫn nài nỉ nó:

- Nhưng là hình chị cơ mà.

Ồ, hình của tôi, mà lại làm hình nền điện thoại của nó? Tôi im lặng 1 lúc rồi ái ngại hỏi nó:

- Sao em lại lấy ảnh chị làm hình nền?

Nó im lặng, chẳng giải thích cũng chẳng tỏ thái độ gì cả. Nó đứng dậy bỏ ra ban công đứng hút thuốc.

Tôi ngồi trong phòng mà bồn thần mất 1 lúc. Nó đối với tôi là thật lòng sao? Tôi không phải quá ngây thơ để không biết nó vẫn tán tỉnh tôi, nhưng tôi nghĩ bản chất nó là thế, mồm mép tép nhảy quen rồi. Sống chết gì tôi cũng không bao giờ đánh đổi 1 tình bạn đẹp để lấy 1 tình yêu qua đường. Huống chi trong thời gian quen nó, tôi đã có tình cảm với người khác.

Tôi mê mẩn chiếc điện thoại Lumia. 10010404. 10 01 là ngày sinh của nó, còn 04 04 là ngày sinh của tôi. Nếu là thật lòng thì thời gian qua nó đã phải chịu khổ nhiều rồi. Có tình cảm với 1 người mà không thể nói, thực sự rất đau lòng.

4. I Love To Be Loved By You

Hạnh phúc chỉ là khoảng khắc, không phải mãi mãi. Rồi sẽ có lúc tan biến như bong bóng xà phòng...

Chapter 14: Thành phố tình yêu

Tôi gấp laptop, ra ban công chào thằng đệ 1 câu rồi đi về. Thằng đệ bỏ điều thuốc vào sọt rác rồi chạy theo tôi:

- Để em đưa về.

Tôi cười ái ngại:

- Thôi. Chị về 1 mình được.

Nó kéo tay tôi lại:

- Chúng ta vẫn là bạn mà.

Dĩ nhiên là tôi vẫn muốn là bạn của nó. Tôi cũng thừa nhận là tôi cũng có chút tham lam. Nếu tự nhiên mất đi sự quan tâm của nó, tôi sẽ rất hụt hẫng. Cái cảm giác được theo đuổi, được chăm sóc chẳng có ai là không thích cả. Nhưng tôi đã có anh rồi, tuyệt đối không nên nghĩ gì khác. Giả sử cứ lờ đi mọi chuyện, để thằng đệ chờ đợi tôi, theo đuổi tôi, thì tôi vừa có lỗi với nó, vừa có lỗi với anh. Vả lại tôi có thể lợi dụng người khác, chứ không muốn lợi dụng thằng đệ. Tôi cười tươi bảo nó:

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng chị vẫn mong em có người yêu sớm 1 chút.

Thằng đệ lắc đầu, tôi đọc thấy nỗi buồn trong ánh mắt nó, làm cho tôi cảm thấy rất khó xử. Nó buông tay áo tôi ra:

- Em không làm được.

Thằng đệ quay đi. Hình như mắt nó đỏ. Tôi làm thế nào mới đúng đây? Nếu cứ như thế này, tôi chẳng khác nào đang lợi dụng nó, tựa vào nó lúc tôi thiếu thốn tình cảm. Đến khi anh trở về, chẳng phải nó sẽ bị cho ra rìa hay sao? Tôi cần rõ ràng và dứt khoát với nó. Thực ra tôi cũng giống anh ở mặt nào đó: máu lạnh và rất dứt khoát trong tình cảm. Tôi có thể từ bỏ bất cứ điều gì chỉ cần tôi quyết tâm.

Tôi đi bộ ra bến xe bus. Khu đô thị Văn Quán rất đẹp, rất thoáng đãng và quan trọng là nó ở gần ngay 1 cái hồ lớn. Tôi với thằng đệ nhiều lần ra hồ hóng gió, cũng có lúc tôi đi dạo 1 mình. Mùa thu se lạnh, nhưng bên hồ cũng đầy lãng mạn. Từng rừng liễu rủ xuống hồ, từng chiều lá rụng đều khiến tâm hồn con người ta tìm về khoảng lặng. Mỗi lần gặp 1 đôi tình nhân nào đó là tôi lại dán mắt vào soi. Thằng đệ thấy vậy hay trêu tôi: “Hay để em làm nhiệm vụ thay anh Chung nhé.” Lần nào tôi cũng quay sang lườm nó rồi

cười ngọt ngào: “Em ngoan thế. Đúng là chị cần vệ sĩ, cần người trả tiền những lúc đi ăn, cần người tặng hoa tặng quà, cần xe ô-m, cần cả người nấu cơm rửa bát,...”. Nó tỉnh bơ bảo tôi: “Làm hết mới được hôn à? Yêu chị cũng cực khổ nhỉ?”. Tôi hất hàm bảo nó: “Chứ lại không à?”.

Và thường là cứ thấy 1 đôi tình nhân hôn nhau, tôi với nó lại cá với nhau là bao nhiêu phút. Có lần tôi cá 5 phút, thằng đệ cá nửa tiếng. Tôi đã chắc mẩm trong bụng là mình thắng oanh liệt, nên tôi thách cá ăn buffet. Ai dè đôi đấy kiss nhau hơn nửa tiếng thật ==. Con bé thỉnh thoảng lại phải quay đi, ngáp ngáp, thở thở, còn thằng người yêu thì cứ đưa tay lên giữ mặt nó, kiss tiếp. Nhìn đứa con gái cứ như bị cưỡng hôn. Thật tức cười không chịu nổi. Tôi lại nhớ nụ hôn đầu của mình. Nụ hôn của tôi với anh chỉ diễn ra 1 phút là cùng. Sau đó phần vì ngượng, phần vì không muốn mọi người trên sân bay chúm mắt nên chúng tôi đành rời nhau ra, 1 nụ hôn đầu vụng về, qua loa, nhưng để lại nhiều cảm xúc trong tôi. Thằng đệ thắng kèo, cười khà ồ suốt cả buổi. Tôi phát hiện là không nên cá cược với nó, vì tôi toàn thua và phải khao nó.

Tôi ngược nhìn trời xanh, thở dài. Thật đáng tiếc. Tôi buộc lòng phải giữ khoảng cách với nó. Người như nó, vợ 1 lúc thì được 1 tá em cỡ tôi, việc gì cứ phải cố chấp mãi. Điều tôi có thể làm cho nó chỉ là dứt khoát và lạnh lùng hơn thôi.

Tháng 12 lại đến. Tôi có kỳ nghỉ Tết khá dài. Tôi quyết định bay sang Pháp gặp anh. Số tiền thưởng được giải bạc tôi vẫn chưa dùng hết. Tôi đưa bố mẹ nhưng bố mẹ không cầm, bảo tôi cứ giữ lấy mà tiêu. Tôi bỏ 1 số kha khá ra để mài mòn ở mấy trung tâm tiếng Anh nhưng số còn lại vẫn đủ cho tôi làm 1 chuyến du lịch thoải mái. Lương tháng mà bố mẹ chu cấp, tôi vẫn nhận đều đặn. Cũng phải công nhận là tôi may mắn vì được sinh ra trong 1 gia đình khá giả, được nuôi ăn học đầy đủ.

Tôi đặt vé máy bay bay sang Pháp. Lẽ ra tôi có thể nhờ thằng đệ đưa ra sân bay, nhưng tôi không muốn nợ nó điều gì cả. Với lại bắt nó đưa tôi đi gặp anh, chẳng khác nào cố tình xát muối vào trái tim nó. Tôi bắt xe bus ra sân bay. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà lúc đợi xe bus, tôi lại bắt gặp ngay thằng đệ và cái SH của nó. Tôi chưa kịp che mặt đi để nó không nhận ra thì nó đã đỗ xe ngay trước mặt tôi. Nó nhìn lom lom vào chiếc vali to bự rồi dò hỏi:

- Chị đi đâu đây?

Tôi cười hồn nhiên (chuyện, nói điều là phải hồn nhiên mới gạt được người khác chứ):

- À, chị về quê ăn Tết.

Thằng đệ chống chân chống xuống, chẳng nói chẳng rằng nhấc chiếc vali lên buộc vào xe. Tôi lúng túng hỏi nó:

- O, này, em làm cái trò gì đấy?

Nó nhanh nhẹn cầm sợi dây chun buộc vali vào đuôi xe:

- Em đưa chị ra bến xe.

Cậu ta làm việc tốt mà chả khác nào chặn đường cướp của ==. Cậu ta nghĩ tôi là ai? Đây là Việt Nam chứ không phải Hàn Xê-nô, có mấy em mất to thụ động nhìn đối phương muốn làm gì thì làm. Tôi chặn tay cậu ta lại:

- Thôi khỏi cần. Chị tự đi được.

Thằng đệ quăng cho tôi chiếc mũ bảo hiểm rồi cau mày nhìn tôi:

- Chị tự ngồi lên xe hay để em bế nào?

Thằng này láo thật. Nó ra lệnh cho tôi cứ như nó là bố tôi ấy. Nhưng mà thôi lằng nhằng với nó nữa, lỡ chuyến bay thì cũng chết. Tôi trả lại nó mũ bảo hiểm rồi nhỏ giọng:

- Thực ra chị cần ra sân bay Nội Bài.

Thằng đệ im lặng 1 lúc, không rõ nó đang nghĩ gì nhưng tôi cảm thấy nó giận tôi. Tôi chọc tay khều khều nó:

- Thôi đưa vali cho chị.

Nó gạt chân chống xe, bảo tôi:

- Chị ngồi lên xe đi. Em cũng đang ra sân bay đón mẹ.

Thế này tôi có muốn từ chối cũng không được rồi. Tôi ngồi lên xe nó. Chiếc vali chết tiệt chồm hồm chiếm 1 chỗ lớn rồi nên tôi ngồi rất sát thẳng đê. Mẹ ơi, thế này thì khó xử lắm nha. Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi thẳng đê lại có tình cảm với tôi. Thằng đê thấy tôi đang khó nghĩ thì bảo:

- Chị không cần ngại. Áo rét dày thế kia rồi, có cảm giác gì đâu mà ngại.

Nó nói đúng, chả sai câu nào cả. Tôi bình tĩnh ngồi trên xe, bám vào eo nó. Nó lái xe rất cẩn thận và chắc chắn. Nếu như nó là anh thì tốt, tôi có thể ôm lấy người đằng trước rồi. Thời tiết Hà Nội thật lạnh giá...

Đến sân bay Nội Bài. Cái rét của Hà Nội khiến tôi co rúm người lại, nhưng không ngăn được nỗi háo hức trong lòng tôi. Tôi sắp được đến 1 vùng đất mới, được gặp người mình yêu. Tôi nhanh nhẹn đi làm thủ tục, còn thằng đê qua đón mẹ nó. Làm thủ tục xong tôi lại gần thằng đê thì thấy nó đang đứng gần 1 phụ nữ trung niên. Cô ấy rất đẹp, sang trọng. Nghe thằng đê kể thì nó còn 1 chị gái hơn tôi 2 tuổi, đi du học từ khi hết THPT. Bố nó với mẹ nó cũng thường xuyên ở nước ngoài. Tôi biết chị nó với mẹ nó cũng thuộc hàng nhan sắc, nhưng không nghĩ mẹ nó lại có nét đẹp quý phái thế này. Tôi lại gần chào hỏi:

- Cháu chào cô ạ. Cháu là Vân, bạn của Cường.

Mẹ thằng đê nhìn tôi rồi cười rất tươi:

- Cháu chính là sinh viên được giải bạc đúng không? Cường hay kể về cháu lắm. Nhìn cháu xinh hơn trên truyền hình nhỉ.

Cứ tưởng người ta chỉ nhớ đến người đứng số 1, chẳng bao giờ ngó ngang đến người đứng thứ 2, không ngờ tôi cũng nổi tiếng cơ đấy. Dù sao cũng là truyền hình trực tiếp, cái mặt tôi chình ịch trên đấy rồi, bảo người ta không nhớ cũng đâu được. Tôi cười khiêm tốn:

- Giải bạc của cháu chỉ là may mắn thôi ạ. Con trai cô mới thật tài giỏi.

Nói xong tôi quay sang nhìn thằng đê thì thấy nó cười tít hết cả mắt. Mới nịnh cho 1 câu mà đã thế kia rồi. Đúng là đồ trẻ con. Thằng đê quay sang bảo mẹ nó ngồi đợi rồi tiễn tôi ra cửa soát vé. Chắc nó biết thừa là tôi đi đâu, tại sao vẫn tử tế với tôi như thế chứ?

Giải vàng bảo tôi đưa điện thoại cho nó nhưng tôi không đưa. Tôi để hình nền là hình anh, đưa cho nó xem làm gì chứ. Thế là nó nhắn cho tôi 1 tin nhắn rồi bảo:

- Em vừa nhắn cho chị số điện thoại của chị gái em. Nếu anh Chung không có thời gian thì bảo chị gái em đưa đi chơi.

Tôi kéo vali đi, vẫy tay chào nó:

- Em không cần lo cho chị nhiều thế đâu.

Điều nó nghĩ cũng là điều tôi từng nghĩ mà. Đâu phải tôi không biết anh bạn thế nào. Lúc còn ở Việt Nam, anh hiếm khi bỏ thời gian ra chơi bởi lười lười. Có thể chuyến này tôi phải nằm nhà lướt internet chờ đợi anh, chỉ để 1 ngày được bên anh ít phút. Nhưng thôi kệ, tôi vẫn muốn gặp anh.

Khi máy bay cất cánh, tôi nhìn từ trên xuống, thấy toàn cảnh thành phố, thân thương biết chừng nào. Nhìn từ trên cao, Hà Nội cũng đẹp ghê. Khi nào anh về nước, tôi với anh sẽ có thể sống vui vẻ bên nhau trọn đời trên vùng đất này rồi.

Sân bay Charles-de-Gaulle,

Máy bay hạ cánh, tôi xuống sân bay, lơ ngơ như bò lạc. Sân bay gì mà rộng, đẹp thế này. Thật xấu hổ khi phải so sánh sân bay này với sân bay Nội Bài. Ở đây đa số người châu Âu, thỉnh thoảng mới thấy 1 vài người châu Á. Cũng đúng thôi, mùa này đâu phải mùa du lịch. Tôi đứng 1 chỗ chờ anh, tốt nhất là cứ đứng im nếu tôi không muốn lạc. Tôi mặc 1 chiếc váy ngắn, 1 chiếc áo len dày cổ rất rộng khoác thêm chiếc áo dạ đỏ dáng dài và đi boot đen. Tôi cao 1m63 nhưng vẫn rất nhỏ bé so với những người ngoại quốc, bù lại nhìn tôi khá nổi bật. Thực sự thì tách ra khỏi Duyên, tôi thấy mình tự tin hơn hẳn.

Nước Pháp lạnh thật. 1 mình ở trên đất nước này chắc là rất cô đơn. Thế mà anh chẳng bao giờ than phiền hay kêu ca khó khăn của mình với tôi cả. Chân tôi bắt đầu run rẩy. Sao mà lạnh thế này cơ chứ. Càng lạnh, gương mặt tôi càng hồng hào, đôi môi càng đỏ. Nhưng mà tôi xuống sức còn nhanh hơn cả chết đói. Sợ rằng đứng cũng không vững ấy chứ. Đột nhiên anh xuất hiện giữa đám đông. Anh nhỏ bé hơn họ nhưng dáng dấp của anh thì chỉ cần nhìn thoáng qua là tôi nhận ra ngay. Anh lại gần tôi, bước chân gấp gấp hơn thường lệ. Anh hiện đại hơn, phong độ hơn nhưng gương mặt lạnh lùng thì vẫn thế. Tôi mừng rỡ toan kéo vali chạy lại gần anh nhưng mà hình như đôi chân không nghe theo lệnh chủ nhân của nó. Thấy tôi dơ ra vì lạnh, anh ôm lấy tôi và khoác thêm cho tôi 1 chiếc áo rất ấm. Tôi được cứu rồi.

Anh kéo vali giúp tôi và đưa tôi về phòng anh. Anh ở gần trường. Điều kiện sinh hoạt và nghiên cứu có vẻ đều tốt hơn hẳn Việt Nam. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế và nhanh nhẹn búi tóc lên. Tôi cảm thấy bối rối vì anh đóng cửa và bật điều hòa. Liệu có gì mờ ám không đây? Tôi không quen với những việc như thế này, 1 không gian kín mít chỉ có 2 người: 1 nam 1 nữ, kiểu gì cũng xảy ra chuyện đó đó. Anh cởi bớt áo ra và ngồi xuống cạnh tôi ==. Tôi cũng thấy nóng nóng trong người nhưng mà tôi nào dám cởi. Hoàn cảnh này khiến tôi cứ phải suy nghĩ ám muội. Mặc dù xem như tôi đã là người của anh rồi. Mặc dù tình yêu nào chẳng dính líu đến sex, tình yêu mà không có sex thì chẳng khác nào tình đồng chí. Nhưng tôi còn muốn giữ cảm giác thiêng liêng ấy cho đêm tân hôn. Anh thấy tôi nóng toát mồ hôi mà vẫn mặc nguyên chiếc áo dạ dày cộm thì cười:

- Em cởi bớt áo ra đi chứ.

Tôi lắc đầu cười ngọt ngào:

- Em không nóng.

Tôi đứng dậy lần mò tìm nước lạnh uống cho đỡ nóng. Dĩ nhiên tôi cũng không quên công việc quen thuộc: soi. Căn phòng anh ở khá tiện nghi, thoáng đãng. Căn phòng được trang trí bằng gam màu lạnh: trắng kết hợp với tím nhạt, nhìn vừa đơn giản lại vừa ấn tượng. Không ngờ anh lại thích màu tím mộng mơ cơ đấy. Tôi ngồi lên chiếc giường ấm áp của anh, đưa tay mân mê lớp ga trải giường, cũng là màu tím nhạt. Điều kiện sinh hoạt của anh tốt thật đấy, chả khác gì 1 tiểu thư đài các cả ==. Tôi định chọc ghẹo anh thì đã thấy anh ở trước mặt tôi. Anh sắp lại gần tôi, gương mặt và cơ thể càng lúc càng gần hơn. Ồ, không khéo phen này xong rồi ==. Tôi chớp mắt nhìn anh, vừa muốn lại vừa không muốn. Tôi ngồi lì lại 1 chút. Anh cười hết sức nguy hiểm:

- Anh thích suy nghĩ của em.

Tôi ngơ ngẩn nhìn nụ cười ấy. Quả thực vũ khí mạnh nhất của anh là nụ cười. Nó luôn khiến nhịp đập trái tim tôi thay đổi. Anh nhìn thấy tôi như vậy thì cũng ngẩn ngơ nhìn tôi. Và cơ thể anh, bờ môi anh lại càng gần tôi hơn nữa. Tôi không kiểm soát được lý trí của mình nữa. Anh hình như cũng vậy. Ánh mắt anh càng lúc càng mơ màng. Và rồi bờ môi anh tham lam nuốt trọn bờ môi tôi, đầu lưỡi của anh cũng đi sâu vào trong miệng tôi. Tôi tê dại đi trước nụ hôn này. Tôi giật bắn người vì bàn tay anh đang lần mò khắp cơ thể tôi. Nhưng dần dần tôi quen với cảm giác này, cả cơ thể như lịm đi, chìm dần trong mê mẩn, khoái lạc. Hơi thở của anh càng lúc càng gấp. Khi chiếc áo len bị tụt xuống dưới lớp nội y, tôi bất chợt cảm thấy tội lỗi. Vừa lúc ấy, anh cũng dừng lại. Anh bỏ vào trong wc rửa mặt bằng nước lạnh. Anh bắt đầu chế biến đồ ăn và bảo tôi không cần giúp. Tôi đang ngượng chín cả mặt vì chuyện vừa nãy, anh không bảo tôi cũng không dám đến gần anh.

Buổi tối, anh nhường cho tôi ngủ trong phòng anh. Còn anh qua phòng bạn ngủ. Ngủ 1 mình ở nơi đất khách quê người thực sự rất khó khăn. Nhưng tôi cũng không dám kêu ca. Bởi đây là giải pháp duy nhất trong lúc này.

Hôm sau, việc đầu tiên là anh đưa tôi đi mua thêm 1 đồng áo ấm. Số quần áo tôi mang từ Việt Nam sang đều theo tình thân: thời trang hơn thời tiết, nên nếu không mua thêm áo ấm, chắc tôi không còn mạng mà về Việt Nam. Xong xuôi, anh đưa tôi đi chơi khắp các thắng cảnh. Nước Pháp đẹp thật, vừa cổ kính, vừa trầm tư, vừa hiện đại lại đầy lãng mạn. Tôi cứ thế tung tăng khắp các cánh đồng hoa, còn anh cầm máy ảnh chụp ảnh cho tôi. Ở đây dù có thể hiện cảm xúc cũng không bị kỳ thị nên chúng tôi có thể ôm nhau đi trên đường, hôn nhau dưới gốc cây mà không bị ai soi mói. Tôi đặt chế độ chụp ảnh tự động để chụp mấy kiểu ôm hôn, nhưng dĩ nhiên những kiểu ảnh public lên Facebook đều là những tấm ảnh chụp riêng, hoặc

có thân mật thì cũng chỉ là cái nắm tay là cùng. Chúng tôi du lịch bằng xe bus, xe đạp và xe điện ngầm. Được khám phá 1 vùng đất mới, mà bên cạnh lại luôn có anh, tôi thấy hạnh phúc vô cùng. Quả thực tôi đã quá may mắn khi được anh yêu.

Buổi tối, tôi mặc chiếc váy mà Giải vàng tặng tôi. Chiếc váy này mặc buổi tối lại càng đẹp lộng lẫy vì kim tuyến óng ánh đính trên thân váy. Anh ngẩn ngơ nhìn tôi mất 1 lúc. Thấy anh không nói gì tôi nhỏ giọng hỏi:

- Chiếc váy này có đẹp không anh? Em hi vọng nó không đồng bóng quá. Cường tặng em đấy.

Tôi thấy gương mặt anh chuyển dần sang sắc lạnh tanh. Tôi thấy cảm thấy hơi sợ không khí này, tôi dò hỏi anh:

- Nếu không đẹp thì em thay chiếc khác nhé.

Tôi chưa kịp bước vào trong phòng để thay váy khác thì anh đã lùi lại:

- Đẹp lắm. Em không cần thay đâu. Nhưng sau này giữ khoảng cách với cậu ta 1 chút được chứ?

Ồ, hóa ra anh ghen. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy vui thế. Ngoài mặt tôi tỏ ra biết lỗi, tỏ ra ngoan ngoãn nhưng trong bụng thì cười thầm. Ghen đúng là 1 thứ gia vị không thể thiếu của tình yêu nhỉ. Tôi gật đầu:

- Anh yên tâm đi. Em không có hứng thú với trẻ con.

Tôi với anh leo lên tháp Effen để ngắm toàn cảnh Paris. Tôi giống như người nhà quê ra tỉnh, cái gì cũng khiến tôi thích thú. Còn anh cứ đi bên cạnh tôi, thỉnh thoảng lại mỉm cười. Anh giao tiếp với người địa phương bằng tiếng Pháp, lúc nào bí vốn thì anh chuyển sang tiếng Anh. Đi bên cạnh anh, tôi luôn cảm thấy an toàn và tự hào.

Đứng trên tháp Effen, nhìn xuống dưới Paris thật đẹp. Thật không hổ danh là thành phố tình yêu. Tôi chạy qua chạy lại ngắm cảnh. Anh đang sống ở 1 nơi không khác gì thiên đường cả. Ghen tị quá đi mất. Chẳng như Hà Nội, vừa chật chội vừa bụi bặm == Nhưng nếu bảo tôi bỏ Hà Nội để sống ở đây thì chắc chắn là tôi không đồng ý. Dù sao Việt Nam cũng là nơi chôn rau cắt rốn, nhiều tình yêu thương và kỷ niệm.

Đêm về, tôi lại online lướt FB.

Những tấm ảnh tôi đưa lên FB, thằng đệ đều like nhưng không ment gì cả. Chắc nó cũng không ngờ anh lại dành thời gian cho tôi nhiều đến thế.

Lẽ ra tôi định sang Pháp 5 ngày rồi về quê ăn Tết. Nhưng ngắm thấy anh ở đất Pháp ăn Tết 1 mình sẽ buồn, tôi quyết định đón Tết trên đất Pháp.

Ban ngày, tôi với anh đi ngắm cảnh, đêm đến chúng tôi lên tháp Effen ngắm cảnh hoặc đi dạo trên đường phố. Thường thì chúng tôi tay trong tay, hoặc là ôm nhau đi trên đường. Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi lại đổ đốn đến mức này. Trước đây, thấy 1 đôi ôm nhau ở nơi công cộng tôi đã thấy ngứa mắt lắm rồi. Nhưng hình như ở trên đất Pháp, tôi chẳng còn cảm thấy ngại ngùng gì hết. Tối về, thường là anh nấu cho tôi ăn. Anh nhất định không chịu cho tôi vào bếp, anh nói muốn bù đắp cho tôi. Anh ở xa nên không thể thường xuyên quan tâm tôi được. Tôi đành lằng nhằng làm chân sai vặt cho anh. Có lúc anh đứng cạnh bếp, tôi tò mò lại gần, nhìn món ăn đẹp mắt anh đang nấu bằng ánh mắt thích thú. Dù vậy, mùi đàn ông tỏa ra từ cơ thể anh lúc này còn hấp dẫn hơn cả món ăn kia. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy anh từ phía sau. Tôi gục đầu vào vai anh, chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, thầm cảm ơn cuộc sống vì đã cho tôi có được 1 người yêu như thế. Hình như anh cũng bị đứng hình, đến mức chỉ 1 lát sau tôi đã ngửi thấy mùi khen khét. Tôi lập tức buông anh ra, ngượng ngùng nhìn vào chiếc chảo đang bốc khói. Anh nhanh nhẹn tắt bếp rồi thở dài. Anh nhẹ nhàng cốc đầu tôi bảo: “Là tại em đấy”. Tôi chỉ biết cười trừ. Anh nấu ăn rất ngon. Nói chung là tôi cũng thấy thẹn vì không bằng anh. Tuy nhiên anh không hề chê trách tôi. Ăn xong, tôi bê bát đi rửa, còn anh ngồi lướt internet.

Nhìn cái dáng chăm chú của anh, tôi lại tự cười mình. Dáng vẻ này tôi cứ nhớ từng đêm, nhớ ngay cả lúc ngồi học bài trên giảng đường. Anh thấy tôi cứ đứng nhìn anh thì tắt luôn màn hình. Anh ôm eo tôi rồi ngồi xuống ghế. Chỉ lát sau, chúng tôi quấn lấy nhau bằng 1 nụ hôn say đắm. Tôi bảo anh:

- Chúng mình cứ như đi trăng mật ấy anh nhỉ.

Anh tủm tỉm cười, nhìn vào mắt tôi:

- Chúng ta có nên làm nốt những việc chưa làm cho trọn vẹn trăng mật không em.

Tôi thừa biết anh đang ám chỉ điều gì. Tôi nhìn anh cười lém lỉnh:

- Chuyện đó chỉ xảy ra khi anh chịu nằm dưới.

Tôi bị lạm SA kinh khủng, hentai tôi chưa xem, sex tôi cũng chưa từng xem, nhưng SA thì có từng xem cả những đoạn chăn gối nóng bỏng. Tự nhiên, anh đè tôi xuống, mắt anh nhìn thẳng vào mắt tôi, tay nhẹ nhàng gạt những sợi tóc lòa xòa trên trán tôi. Trong chốc lát tôi không biết phải làm thế nào. Anh lạnh lùng, mà không, đã từng lạnh lùng, thì anh cũng chỉ là đàn ông, 1 người đàn ông đầy ham muốn. Anh đắp 1 nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước lên môi tôi rồi bảo:

- Trước giờ em luôn cho rằng anh không phải đàn ông. Đây là cơ hội tốt để anh thể hiện mình phải không?

Khiếp. Cứ tưởng là anh không chấp tôi. Ấy thế mà cũng để bụng ghê ra phết ==. Kiểu này có khi xong rồi. Tôi nhắm nghiền mắt, giữ chặt 2 vạt áo của mình, mặc dù bàn tay anh đặt lên tay tôi, đang nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra. Tim tôi đập loạn. Bờ môi của anh thì đang lén xuống cổ tôi. Đột nhiên tôi không cảm thấy gì nữa. Không còn cảm giác cơ thể anh đang ở trên cơ thể tôi, và cũng không cảm giác được bờ môi anh nữa. Tôi mở mắt ra thì thấy anh đã đứng dậy đi ra cửa:

- Em mệt rồi thì nghỉ sớm đi nhé.

Kỳ thật. Muốn dọa chết người ta sao. Tôi lưỡng cuống đứng dậy rồi đóng chặt cửa. Tôi nhắm mắt tựa lưng vào cửa. Hình như anh cũng vẫn đang đứng bên ngoài. 1 lát sau mới nghe được bước chân anh rời đi. Khi nhịp tim ổn định trở lại, tôi mở laptop ra, hết số ảnh hôm nay vào laptop. Lúc nào không ở gần anh, tôi lại ôm lấy cái laptop và ngắm số ảnh đã chụp được. Mỗi bức ảnh dù đẹp dù xấu đều khiến cho tôi hạnh phúc. Thời gian tôi ở trên đất Pháp, anh chăm sóc cho tôi, quan tâm tôi rất tỉ mỉ. Có lẽ anh muốn bù đắp cho tôi khoảng thời gian xa cách. Có những ngày lễ, nhìn tình nhân tay trong tay trên đường, tôi cũng đứng lặng lẽ gạt nước mắt. Rồi cả những đêm tôi khóc xót cả vùng má vì nhớ anh. Anh hiểu hết những gì tôi phải chịu đựng. Anh gạt hết công việc và việc nghiên cứu để lông bông chơi bời cùng tôi. Tôi làm hỏng anh rồi ==.

Chúng tôi ở cách nhau có vài bước chân nhưng đành phải chat với nhau qua FB và YM. Nếu ở gần, nhờ không kiềm chế được bản thân thì nguy to. Tôi tiện tay chuyển luôn trạng thái FB của tôi thành in relationship với anh. Tình yêu thật ngọt ngào và đắm đuối. Tôi càng không muốn có thêm tình địch. Để xem có đứa nào dám dòm ngó người yêu bà không nào.

Đang tải ảnh lên FB thì thằng đệ vào chào tôi. Nó hỏi tôi sao buổi tối lại ôm lấy cái laptop làm gì. Tôi cũng quên bồng là đang muốn giữ khoảng cách với nó, tôi chia sẻ hết mọi niềm vui cảm xúc của tôi lúc này, kể hết cả kỷ niệm đẹp với anh. Giá nó là con gái thì tôi còn có thể chia sẻ với nó nhiều chuyện thầm kín hơn nữa. Tôi đang rất hạnh phúc.

Mùng 1 Tết Việt Nam. Tôi với anh đành ăn Tết thông qua internet. Chúng tôi ngồi trên salon dùng laptop truy cập VTV1 để hưởng không khí Tết ở Việt Nam. Sao mà tôi thèm vị bánh chưng thế, thèm cảm giác quây quần bên gia đình thế. Tôi lén ngắm nhìn anh. Gương mặt anh lúc nào cũng thế, rất tĩnh lặng. Nếu ngắm kỹ thì anh cũng khá đẹp trai. Làn da hơi ngăm đen, mũi cao, lông mày rậm, mắt sáng. Và đẹp nhất là nụ cười thì anh lại hiếm khi chưng nó ra. Anh ở Pháp 1 mình trong suốt thời gian qua chắc là cô đơn lắm. Tôi vòng tay luồn vào eo anh, ôm chặt anh, nhắm mắt tận hưởng hơi ấm từ cơ thể anh. Tôi gục đầu vào vai anh, không hiểu sao tự nhiên nước mắt tôi tuôn rơi. Anh nhẹ nhàng hôn lên mắt tôi bảo:

- Em sao thế?

Tôi mỉm cười bảo anh:

- Em không biết. Hãy cứ để em như thế này 1 lúc.

Anh im lặng ôm lấy tôi. Còn tôi cứ thế mà gục đầu vào vai anh khóc thút thít.

Thời gian ngọt ngào ở Pháp cũng sớm qua. Tôi phải về trường để học nốt kỳ cuối. Thực tập và thi tốt nghiệp.

Ngày về Việt Nam, anh đưa tôi ra sân bay. Trên đời này có buổi tiệc nào không tan đâu. Thời gian vừa rồi tôi đã được nếm trải cảm giác ngọt ngào, yêu và được yêu, cũng là đủ rồi. Còn rất nhiều thứ đang chờ tôi ở Việt Nam. Tôi cũng cần trả anh về với công việc và nghiên cứu. Đang bịn rịn chia tay, tôi bị thu hút bởi cô gái đang đứng trước mặt. Soi là bản năng của tôi rồi. Dù là trai đẹp hay gái xinh cũng đều thu hút được tôi. Trai đẹp thì ít gặp, nhưng gái xinh tôi gặp rất nhiều. Có thể là tia khuôn mặt, có thể là tia phong cách thời trang, cũng có thể là tia ứng xử, điệu bộ. Tôi học được rất nhiều từ thói quen soi hàng này. Cô gái này không đơn giản chỉ là gái đẹp. Ở cô ấy có gì đó quen thuộc lắm. Nhưng mà tôi có quen đứa con gái nào bên Pháp đâu nhỉ. Đột nhiên tôi nhớ ra, gương mặt cô gái này nhắc giống mẹ của thằng đệ. Cô ấy đẹp thật, và trẻ hơn tuổi nữa. Cô ấy có làn da trắng, môi hồng, lông mi dài, mặt trái xoan, để mái bằng và tóc dài tầm ngang lưng, làm xoắn tít. Tôi bị vẻ đẹp sắc sảo, năng động của cô ấy cuốn hút. Giữa miền đất lạ mà gặp người quen, là 1 chuyện rất đáng mừng. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa dám chắc đây là chị gái thằng đệ. Tôi mượn anh điện thoại, nhắm mắt nhắm mũi call số mà thằng đệ đã nhắn cho tôi. Dùng chuyển vùng quốc tế mắc tiền lắm nha nên tôi đành phải mượn điện thoại của anh vậy. Mấy bữa trước, anh đưa tôi 1 chiếc iphone có sim được hòa mạng bên này nhưng tôi ngần ngại không lấy. Tôi nghe thấy tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, còn cô gái bỏ điện thoại ra. Không để cô gái nghe máy, tôi ngắt cuộc gọi rồi cười ngai. Vừa lúc, cô ấy cũng nhìn thấy đối tượng đã nháy máy mình. Tôi đưa lại iphone cho anh rồi lại gần chào hỏi:

- Chào bạn. Mình là Vân. Gặp đồng hương thật vui quá.

Cô gái nhìn tôi 1 lúc, có vẻ cô ấy ngạc nhiên lắm:

- Nhìn bạn quen quen, nhưng tớ không nhớ bạn là ai cả.

Tôi cười lịch sự:

- Mình là bạn của Cường. Quen nhau qua cuộc thi lập trình.

Mắt cô gái sáng hẳn lên như gặp người quen, cô gái nhoẻn miệng cười tươi tắn:

- À. Đúng rồi. Chị có đọc bài báo trên internet về kết quả cuộc thi. Cường có nhờ chị chăm sóc cho em mà mãi không thấy liên lạc.

Tự nhiên cô ấy gọi tôi là em tôi cảm thấy ngại. Nhưng nếu người ta muốn xưng hô như vậy thì tôi cũng chiều lòng. Vừa lúc, anh cũng lại gần tôi. Tôi nhân tiện giới thiệu luôn:

- Đây là thầy Chung, người đã hướng dẫn em. Còn đây là chị gái của Nguyễn Đắc Cường...

Tôi quay sang nhìn cô gái, tôi thật sơ suất vì chưa hỏi tên cô ấy. Cô ấy khẽ gật đầu, mỉm cười rất tươi:

- Em là Nguyễn Kim Chi. Rất vui được gặp anh và Vân.

Anh cũng gật đầu chào cô ấy:

- Chào em.

Nói chuyện 1 lúc tôi mới biết Chi đang học thạc sĩ cùng trường với anh. Nếu biết Chi thế này, tôi đã chủ động liên lạc với Chi trước. Tôi muốn mời Chi đi uống nước và tâm sự cùng chúng tôi, nhưng sắp đến giờ bay, tôi đành mang hộ chiếu đi làm thủ tục xuất cảnh. Vả lại, Chi cũng đang kéo vali, Chi cũng sắp bay. Chi đi 1 mình, không lẽ Chi vẫn chưa có người yêu. Trước đó, Chi cũng đã lưu lại số máy của anh. Đến lúc này tôi mới thấy mình dại. Tại sao lại lấy điện thoại của anh nháy máy cho Chi? Chi đẹp như thế, lại còn ở gần anh nữa. Nếu chi thành tình địch của tôi thì... Nếu so sánh thì tôi cũng không biết Chi hay Duyên đẹp hơn. Chi hiện đại, năng động, phóng khoáng, đầy tự tin. Còn Duyên lại nhẹ nhàng, yếu điệu như 1 tiểu thư đài các. Thôi bỏ đi. Chuyện ấy chắc không xảy ra đâu.

Chapter 15: Tìm lối đi riêng ình

Hết kỳ nghỉ Tết,

Về Việt Nam tôi mới biết cuộc sống thường nhật của tôi thật buồn chán. Tôi nhớ anh, nhớ da diết. Nhưng cũng may bận rộn làm cho tôi nguôi ngoai. Tôi và bạn bè cùng lớp bắt đầu kỳ học cuối cùng của đời sinh viên. Hầu hết đều bước vào guồng xoáy, vào nỗi lo toan tìm kiếm 1 công việc tốt sau khi ra trường. Bạn bè tôi, đứa thì học thêm chứng chỉ nghiệp vụ sư phạm để về quê làm giáo viên, đứa thì xin đi thực tập, đứa

thì làm part time. Tôi cũng không thể bình tĩnh ngồi chơi xơi nước được, tôi tìm việc part time. Tôi muốn làm việc thực sự để được rèn luyện. Thế nên xin làm part time là cách tốt nhất. Chúng tôi tìm kiếm thông tin trên internet, nào là vietnamwork, nào là careerlink,.. rất nhiều cơ hội được mở ra. Ban đầu tôi gửi CV đến những công ty lớn, sau đó không thấy phản hồi tôi đành gửi đến cả những công ty nhỏ. Tôi đã nghĩ rằng thành tích giải bạc của tôi ắt hẳn sẽ rất thuận lợi để xin vào 1 công ty hoành tráng, nhưng tôi đã lầm. Hầu hết các công ty phản hồi lại tôi đều là hỏi tôi có muốn làm nhân viên kiểm thử phần mềm hay không. Rõ ràng họ ưu ái tuyển lập trình viên là nam giới hơn nữ giới. Tôi chưa biết gì về nghề kiểm thử cả, nên tôi vẫn quyết định sẽ làm lập trình viên. Tôi đành gửi CV cả những công ty chỉ tuyển nhân viên thực tập.

Khoảng 2 tuần sau thì cũng có 1 công ty gọi tôi đến làm bài test và phỏng vấn. Chỉ là xin thực tập mà bắt tôi test: IQ, GMAT, English rồi mới đến vòng phỏng vấn. Có cần phải khổ như vậy không? Nhưng qua thông tin tuyển dụng, tôi được biết công ty này ưu đãi nhân viên thực tập còn hơn cả việc part time ở mấy công ty tôi đã fail đẹp.

Tôi ăn mặc chỉnh tề đi phỏng vấn. Nói gì thì nói, ăn mặc đẹp lịch sự là cách ghi điểm đơn giản nhất, cũng là thể hiện thái độ tôn trọng đối phương. Đến công ty họ tôi cũng thấy háo hức vì mức độ hoành tráng ở đây. Tôi đến quầy lễ tân để nhận thẻ khách vào trong tòa nhà. Vừa lúc tôi nhìn thấy 1 đoàn người mặc vest đen, sơ mi trắng, cà vạt đen đang bước đi rất vội vã. Phong thái này, ngoại hình này, không thể lẫn đi đâu được. Mẹ ơi, sao chổi chiếu mệnh hay sao mà tôi lại gặp Cái mông đẹp ở đây chứ? Cũng may anh ta đang vừa đi vừa nghe báo cáo nên không để ý đến tôi. Tôi trả lại thẻ khách, lấy lại chứng minh thư rồi chuồn êm. Có thưởng thêm tiền tôi cũng không muốn gặp mặt anh ta nữa. Tôi không có mặt mũi nào đối diện sau những gì đã xảy ra. Đến giờ phỏng vấn thì bên HR gọi cho tôi:

- Xin lỗi bạn. Chúng tôi gọi đến từ công ty IT (intelligent technology). Hôm nay chúng tôi có hẹn bạn đến phỏng vấn.

Tôi cười khỏ, biện hộ ình:

- Em xin lỗi ạ. Hôm nay em bị mệt nên đành cáo lỗi.

Bên kia vẫn chưa chịu buông tha:

- Hôm nay tổng giám đốc trực tiếp đến phỏng vấn chỉ để phỏng vấn bạn. Vậy bạn có thể sắp xếp thời gian khác được không?

Cái gì cơ. Hóa ra anh ta đến đây chỉ để phỏng vấn tôi à? Lần trước tôi đến công ty anh ta, không phải chỗ này, chắc nơi đó là trụ sở chính. Tôi không để ý lắm đến tên công ty anh ta nên mới rúc đầu vào. Không lẽ anh ta muốn tôi đến công ty anh ta làm việc để anh ta hành hạ dần dần, trả thù cho khoảng thời gian bị tôi hành hạ tới bời. Tôi khéo léo từ chối.

- Dạ. Chuyện này em không hứa trước được. Có thể em không đăng ký thực tập nữa đâu ạ.

- À. Chuyện đó thì bạn không cần lo. CEO muốn tuyển bạn làm nhân viên chính thức chứ không phải thực tập. Khi nào bạn cần việc làm thì vui lòng liên hệ với chúng tôi.

Chị này, nói gì mà dai thế. Tôi không đời nào lại vào đó làm. Tôi ậm ừ cho qua chuyện rồi cúp máy.

Về phòng, tôi chat với anh, kể cho anh nghe chuyện xui xẻo tôi gặp phải hôm nay. Anh im lặng 1 lúc rồi bảo tôi:

- Xét về quy mô thì ở Việt Nam không có công ty nào vượt được công ty ấy. Nếu em muốn phát triển sự nghiệp thì đến đó làm cũng được.

Tôi há hốc mồm miệng ngạc nhiên. Lẽ nào anh không nhớ CEO của họ từng theo đuổi tôi như thế nào.

Tôi vẫn tiếp tục miệt mài tìm việc và đi phỏng vấn. Nhưng mỗi lần đi phỏng vấn đều khiến tôi thấy chán nản. Công ty thì quá ít nhân viên, công ty thì cơ sở vật chất sập sệ, công ty thì quá xa trường. Mấy tập đoàn lớn như Samsung, Viettel, FPT... đều không có nhu cầu tuyển dụng part time hay thực tập. Nửa đêm tôi cũng nằm nghĩ vẩn vơ. Đắn đo mãi cũng chẳng có ích gì. Có lẽ tôi nên nghe theo lời khuyên của anh. Ngay lập tức, tôi mở laptop, đăng nhập email và reply lại lời mời phỏng vấn trong tuần tới. Nếu lương lự

thêm nữa, tôi sẽ không quyết được. Tôi sẽ đối mặt với Cái mông đẹp. Tôi sẽ là 1 nhân viên gương mẫu, ngoan ngoãn của anh ta. Anh ta sẽ là người trả lương, còn tôi sẽ là người chìa tay nhận. Ôi, thật thê thảm ==.

Ngày phỏng vấn, tôi đến tòa nhà Keangnam như đã hẹn. Tôi đến sớm khoảng 20 phút và ngồi đợi. Tranh thủ thời gian đợi, tôi tiếp tục soi. Nhịp sống ở đây có vẻ rất hối hả. Bước chân của mọi người đều vội vã. Cũng may tôi diện juypp đen, sơ mi trắng vừa đẹp vừa lịch sự vừa tôn dáng nên so với nhân viên ở đây, tôi không giống một đứa sinh viên quê mùa.

Đến giờ phỏng vấn, tôi bước vào trong phòng, nhanh nhẩu chào:

- Em chào các anh chị.

Một người đàn ông đeo kính, có gương mặt thân thiện, ngay lập tức mỉm cười:

- Mời em ngồi.

Tôi ngồi xuống ghế, thẳng lưng và giữ cho cơ thể thật thoải mái. Tôi lia ánh mắt một lượt nhìn những người sẽ phỏng vấn tôi. Người có vẻ dễ mến nhất chính là người đàn ông đeo kính, khoảng 35 tuổi, bằng tên của anh ta ghi rõ anh ta là trưởng phòng Nhân sự. Tiếp đó là một người phụ nữ tầm 27 tuổi, vẻ mặt khó đoán, bằng tên cũng chỉ rõ chị ta là trưởng phòng Công nghệ. Còn 2 người nữa là phó giám đốc và giám đốc chi nhánh. Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng vì Cái mông đẹp không có mặt. Tôi đã chuẩn bị tâm lý để đối diện với anh ta như một sinh viên đi xin việc và không có dây dưa gì với anh ta rồi. Nhưng có lẽ anh ta không có mặt vẫn khiến tôi thấy nhẹ nhõm hơn. Mà thôi, tập trung phỏng vấn nào.

Các câu hỏi được đưa ra, tôi lần lượt trả lời được hết với thái độ rất tự tin và một nụ cười tươi. Về mặt của người tuyển dụng nói lên rằng họ rất hài lòng, chỉ có trưởng phòng Công Nghệ là không tỏ thái độ gì cả. Chị ta có vẻ nghiêm túc và cứng nhắc. Nếu tôi trúng tuyển vào công ty này, chắc tôi sẽ trở thành nhân viên của chị ta. Mới nghĩ thôi đã thấy rét rồi.

Phỏng vấn xong tôi ghé qua kí túc xá Mễ Trì ngắm hoa sữa. Lại 1 mùa hoa sữa đến. Tôi với anh đã yêu nhau 1 năm rồi nhỉ. Và tôi với Duyên cũng không nói chuyện 1 năm rồi. Tôi ngồi dưới gốc hoa sữa, đưa tay hứng từng cánh hoa rơi. Hoa sữa vẫn thế, ký túc vẫn chẳng đổi thay, chỉ có chúng tôi là đã khác. Không biết Duyên bây giờ còn yêu anh không. Và không biết tôi với Duyên có thể làm bạn lại không. Sắp ra trường rồi, sẽ là mỗi đứa 1 nơi. Tôi không muốn cả 2 đứa cứ khư khư giữ lấy cái tôi của bản thân để rồi rạn nứt không bao giờ lành lại. Có lẽ tôi nên xin lỗi Duyên.

- Vân. Trang Vân phải không?

Giọng nói quen thuộc quá. Tôi mừng rỡ quay sang nhìn đứa con gái đang cười toe toét. Đã lâu lắm rồi tôi mới gặp Vy.

Phòng ký túc của tôi có 6 nữ sinh nhưng ngoài tôi ra, chỉ có Tường Vy là có thể chơi thân được với Duyên. Hình như các bạn còn lại đều sợ cái bóng quá lớn của Duyên làm mình bị lu mờ. Vy thì khác. Vy sở hữu 1 đôi mắt trong veo, cái mũi thẳng và cái miệng xinh. Gương mặt Vy vừa hiền vừa ngây thơ, cũng khiến cho bao nhiêu chàng trai điêu đứng. Tuy nhiên tính cách của Vy thì ngược hẳn với ngoại hình. Duyên có nét đẹp nền nã của tiểu thư đài các, còn Vy ngược lại, Vy nghịch ngợm, rất hay vắng tục, nói bậy. Thế mà tôi lại chấp nhận điều đó như 1 nét duyên của Vy chứ không kỳ thị. Có lẽ là do tôi đại gái xinh, cũng có thể là do tôi thích tính cách thẳng thắn, vô tư và rất fair với bạn bè của Vy. Vy không quan tâm đến cảm nhận của người khác về mình. Vy đua xe, Vy đánh lộn, Vy xem đó là quyền cá nhân. Ai chấp nhận tính cách Vy thì làm bạn, còn không thì Vy cũng không cần. Vì thế mà Vy ít bạn gái. Tuy vậy, khi đi cùng tôi và Duyên, Vy hiếm khi nói tục, chỉ thỉnh thoảng quen miệng mà vắng ra, đó cũng là cách mà Vy tôn trọng lại chúng tôi. Tôi, Duyên và Vy giống như 1 bộ 3 kỳ quái vậy. Tôi cũng không biết tôi xui xẻo hay may mắn khi thân thiết với 2 hoa khôi của trường: 1 hoa khôi khoa tin và 1 hoa khôi khoa hóa.

Đột nhiên tôi nảy ra 1 ý tưởng. Nếu tôi giúp Cái mông đẹp chinh phục Duyên, và âm thầm làm mai mối cho Giải vàng với Vy thế nào cũng có 1 kết thúc hoàn hảo. Phong Duyên, Chung Vân, Cường Vy. Mới nghĩ đến thôi đã thấy hưng phấn rồi. Sau này, vợ chồng tôi, vợ chồng Duyên, vợ chồng Vy có thể thường xuyên gặp nhau, và còn có thể cùng nhau đi du lịch. Tôi phấn khích quá đến mức cái miệng cứ ngoác ra cười. Vy xua tay trước mặt tôi, bảo:

- Này này, đang nghĩ cái biến thái gì thế?

Tôi cười gian xảo, ôm lấy tay Vy:

- Lâu lắm không gặp cổ nhân, vui quá ấy mà. Đi đâu trò chuyện đi.

Vy gật đầu đi cùng tôi.

Chúng tôi đến quán sữa chua nếp cẩm gần ký túc. Ngày trước, cả 3 chúng tôi đều nghiện món này. Đây cũng là quán chè chúng tôi hay đến nhất vì nó đáp ứng được tiêu chí: ngon, bổ, rẻ và gần.

Lâu lắm không gặp, tôi lại tranh thủ ngồi soi hàng. Vy thật đẹp, thật trong sáng, thơ ngây. Cái má bầu bĩnh của Vy khiến người ta muốn cắn, muốn véo, muốn cắn. Nếu tôi là con trai, không biết tôi sẽ yêu Duyên hay Vy nữa. Chắc là cả hai ==. Nhưng quả thực muốn chinh phục 2 cô nàng này là chuyện vô cùng khó khăn. 1 nàng tiền đề chết người, 1 nàng cá tính chết người. Đâu phải thằng con trai nào cũng dám thử thách bản thân.

Vy là sinh viên khóa sau nhưng Vy không gọi tôi với Duyên là chị. Lên đại học mà Vy vẫn quậy phá như thời học trung học. Chuyện cúp học, đánh nhau với con trai là chuyện thường thường như cơm bữa. Dĩ nhiên bọn con trai chỉ đùa với Vy, chứ chẳng ai ra tay nặng cả. Những người theo đuổi Vy đều bị Vy ngược đãi. Nếu chặn đường Vy, thảo nào cũng bị Vy xô ngã. Nếu tặng quà, thảo nào cũng bị ném vào sọt rác. Thường thì những sinh viên đó tự thấy khó mà lùi, nản lòng mà bỏ hẳn. Nhưng cũng có những người càng bị ngược đãi thì càng không chịu buông bỏ. Đối với Vy, con trai chỉ có 2 loại: 1 là yếu đuối đến phát ghét, loại thứ 2 là chỉ thích chơi bởi lêu lổng. Thế nên Vy chưa từng yêu cho đến khi gặp Long.

Đó là 1 lần Vy quẹt xe, Vy ngã nhào xuống nền đường. Vy chưa kịp mở miệng ra mắng đối phương thì anh ta đã lại gần ân cần hỏi han rồi tỉ mỉ chăm sóc Vy. Có lẽ nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác đáng thương của Vy, anh ta tưởng như bị choáng ngợp trước 1 nàng công chúa hiền lành gặp nạn. Lập tức anh ta mua bông băng, nước muối sinh lý, urgo mang đến sơ cứu vết thương cho Vy. Sau khi những vết trầy xước được băng lại cẩn thận, anh ta đưa Vy đi sửa xe, mặc dù vết thương của anh ta nặng hơn, xe của anh ta hỏng cũng nặng hơn. Vy chính thức cảm nắng anh ta cũng là lúc đó.

Vy bị thương không nặng lắm, nhưng Vy cố tình giả bộ rằng Vy đau nặng để sau đó, anh ta vẫn phải quan tâm đến Vy. Long cũng học khoa hóa, trên Vy 2 khóa. Vy tìm hiểu mới biết anh ta là sinh viên gương mẫu, điển hình của mẫu con ngoan trò giỏi mà Vy luôn cho rằng không có cá tính và nhạt toẹt. Ấy thế mà Vy vẫn bị đốn đổ hoàn toàn bởi sự dịu dàng, ân cần và tử tế của anh ta. Có lẽ vì Long khác hẳn với đám bạn trai đầu gối, suốt ngày chỉ lo chơi bởi, quậy phá của Vy.

Một lần, Vy cùng 1 nhóm nam sinh trong trường đi quây, xỏ xẻo thế nào lại gặp Long. Vy đánh lộn, Vy văng tục. Long lặng lẽ đứng nhìn. Sau một chốc bàng hoàng, anh ta bỏ đi. Lúc ấy, Vy mới phát hiện Long có mặt ở đó. Chắc là hình ảnh trong sáng, ngây thơ như nàng công chúa trong lòng Long đã vỡ nát, chỉ còn lại Đồ Tù Vy tầm thường, xấu xí. Sau đó, nếu có vô tình gặp, Long đều tránh mặt Vy, xem Vy như người không quen biết. Kể cả Vy có cố tình tìm gặp Long cũng đều không được, Long luôn luôn bận. Vy phát hiện Vy rất nhớ Long, rất yêu Long và rất ân hận. Nếu biết trước, Vy đã thay đổi để giữ gìn hình ảnh đẹp đẽ trong mắt Long.

Một ngày mùa xuân, trời mưa tầm tã,

Trời mưa luôn khiến tâm trạng con người ta trở nên bất thường, Vy cũng không ngoại lệ. Thấy Vy tự nhiên nằm khóc, tôi với Duyên lại gần hỏi chuyện mới biết tình cảm của Vy thăng trầm thế nào. Những dịp Noel, sinh nhật Long,.. Vy đều chuẩn bị quà rồi đến kí túc nam tìm Long nhưng đều không gặp. Long tránh mặt Vy lâu rồi, ngay cả tin nhắn cũng ít khi trả lời. Tự nhiên, Vy ngừng khóc, ngồi dậy và quyết định đi tỏ tình. Duyên muốn ngăn lại, khuyên Vy thăm dò tình hình đã, xem Long có tình cảm với Vy hay không rồi mới tính tiếp. Còn tôi lại ủng hộ Vy: “Cố lên, đừng sợ mất thứ mà mình chưa có”. Lúc ấy là thời điểm tôi bị anh ném bọ, tôi yêu anh mà không dám thể hiện, nên tôi rất ngưỡng mộ quyết định của Vy, mặc dù nó hơi điên điên.

Thế là Vy sang ký túc xá nam. Tôi với Duyên đứng ở ban công nhìn xuống, thầm mong Vy may mắn. Vy đứng dưới mưa, ướt sũng. Nam sinh nhao nhao ra hành lang nhìn xuống sân ký túc. Có người cười chê, có người thương hại, có người thì đau lòng vì người mà Vy đợi không phải mình. Vy nhắn tin cho Long: “Nếu

không chịu gặp em, em sẽ đứng mãi dưới này”. Khổ nhục kể ấy cũng khiến Long phải lộ mặt. Long đầu trần bước xuống dưới sân kí túc, cầm 1 chiếc ô màu xanh đưa cho Vy và nói:

- Anh xin lỗi. Nhưng tình cảm là không thể ép buộc.

Nói xong, Long lạnh lùng bước vào kí túc. Vy cay đắng hiểu cảm giác bị ngược là thế nào. Vy buông rơi chiếc ô màu xanh xuống đất, hứng lấy từng hạt mưa lạnh buốt. Màu xanh là màu hi vọng ư? Mưa lạnh nhạt thì có. Vy lầm lũi trở về phòng, ai hỏi gì cũng không trả lời. Vy đi thẳng vào phòng tắm xả nước rồi ngồi khóc như mưa. Cả tôi và Duyên đều thấy sợ cảnh này. Long là tên khốn, là thằng hèn, hay tình cảm không thể ép buộc, chúng tôi đều không muốn phán xét. Sau này, đôi khi vô tình gặp Long ngoài đường, vô tình nhìn thấy Long đội mũ bảo hiểm cho 1 người con gái khác, đều khiến Vy lặng lẽ lau nước mắt.

Đúng là tình cảm thì rất khó miễn cưỡng. Học hành thì cứ cố là sẽ đạt được thành tựu nào đấy, còn tình cảm, dù có cố gắng chứng minh bằng cả cuộc đời cũng chưa chắc được đáp lại.

Nghĩa lại thì, tôi đã may mắn được yêu, còn Duyên đã không may mắn. Có lẽ chuyện qua rồi, Vy cũng dần nguôi ngoai. Nếu Vy yêu thằng đệ, đảm bảo Vy sẽ hạnh phúc.

Tôi vừa đảo đảo khuấy khuấy vừa té nhị hỏi Vy:

- Thế đã quên Long chưa?

Tôi đang mê mẩn tưởng tượng ra cái tương lai hoàn hảo đầy màu hương phấn thì bị Vy lôi tuột xuống đất.

- Yêu nhau lâu rồi.

Tôi há hốc mồm miệng nhìn Vy. Yêu? Yêu á? Vy làm thế nào mà đồn đồn Long được chứ. Con người Long coi vậy mà cứng đầu lắm a. Dù gì người ta cũng là con ngoan, trò giỏi, lý lịch không vết xước, ngoại hình lại điển trai.

Tôi tròn mắt nghe Vy kể lại tình sử.

Ngày mà bộ 3 rạn nứt, Vy quyết định không thiên vị ai, nên cũng không đặc biệt thân thiết với tôi hay Duyên. Vy thất tình và không còn bạn. Vy cũng chán cảnh quạ phá tùm lum. Tối nào không bạn học thì Vy đi lang thang dưới sân ký túc như đứa ngẩn ngơ.

Hôm Long bảo vệ tốt nghiệp, không hiểu chập cheng thế nào, Vy đến trường đứng ngoài cửa xem Long bảo vệ. Long bảo vệ xong, tiếng vỗ tay tràn ngập hội trường. Long hiền lành, chăm chỉ, chuyện thành công cũng là chuyện sớm muộn.

Vy lững thững bỏ về. Tương lai đang rộng mở đón Long, còn Vy, tình bạn cũng chẳng còn mà tình yêu cũng không có. Đến giữa sân trường thì Vy nghe tiếng Long gọi. Long chạy theo, nói cảm ơn Vy. Trước giờ Long vẫn âm thầm dõi theo Vy, chỉ là không cho Vy biết. Mỗi lần thấy Vy đi bộ 1 mình trong ký túc, cái dáng mong manh cô độc của Vy khiến Long lại 1 lần nữa muốn che chở, muốn ôm chặt Vy vào lòng, Long rất muốn đến gần nhưng lại sợ mình vô duyên. Sau khi từ chối lạnh lùng như thế, Long chẳng có lý do gì để gặp Vy nữa. Cho đến hôm đó, Long thấy Vy đứng ngoài cửa cổ vũ cho Long, ánh mắt trong veo của Vy khiến Long không thể kiềm lòng được nữa.

Vy mút chiếc thìa đầy sữa chua, khiến sữa dính lên khóe miệng, nhìn thật buồn cười mà cũng dễ thương:

- Anh ấy bảo anh ấy thích mẫu con gái hiền lành, nữ tính. Chuyện đó thì có khó gì. Vy đã bỏ hẳn chuyện đánh lộn, đua xe và văng tục rồi.

Tôi hời. Trước kia, Vy toàn xưng hô mày tao với tôi và Duyên. Bây giờ tự nhiên lại xưng Vy. Nói năng thì nhỏ nhẹ nữa chứ. Từ lúc gặp trong ký túc xá, tôi đã thấy Vy có gì đó khang khác. Hóa ra Vy đang thay đổi bản thân vì Long. Tôi chống 2 tay vào cằm, chán nản nhìn Vy:

- Chắc là bình mới rượu cũ thôi. Con người làm sao thay đổi ngay được.

Vy chỉ cười, cười rất hiền. Thôi rồi, còn đâu nàng Vy cá tính của tôi. Nếu là ngày trước, Vy sẽ lên giọng ngay: “Chị đây đã muốn thì sẽ làm được”. Ôi thôi, cái tương lai hương phấn của tôi đổ bể thật rồi. Không ngờ anh chàng Long này lại có khả năng làm thay đổi hẳn con người Vy. Tình yêu thật có sức mạnh ghê gớm. Dù sao tôi cũng thấy mừng cho Vy.

Tôi với Vy trò chuyện gần 2 tiếng đồng hồ. Không hiểu sao chúng tôi lại nói được nhiều thế. Cái cảm giác thân thiết ấy vẫn chẳng hề phai nhạt. Giá mà Duyên cũng ở đây.

Chapter 16: Scandal

Buổi tối hôm ấy check mail, tôi nhận được email thông báo trúng tuyển từ IT. Và ngày bắt đầu làm việc là sáng hôm sau. Như thế có phải gấp quá không. Lúc này điều mà tôi lo ngại không phải Cái mông đẹp mà chính là trường phòng Công Nghệ. Cảm giác về chị ta rất khó tả, có lẽ giống với con dâu đứng trước bà mẹ chồng khó tính. Tạm gọi chị ta là Yêu nữ đi. Những tháng ngày sắp tới, tôi sẽ phải đối phó với chị ta. Mới nghĩ thôi đã nhụt hết nhuệ khí rồi. Kệ đi, tôi nhất định sẽ khiến chị ta hài lòng, sẽ yêu thích và thân thiết với tôi. Tôi lục tủ quần áo, chọn ình chiếc sơ mi trắng điệu đà và chân váy hoa, trẻ trung và nổi bật. Xong xuôi, tôi yên tâm lên giường đi ngủ.

Hôm sau, tôi xuất hiện ở công ty với nụ cười thường trực, gặp ai tôi cũng mỉm cười. Nụ cười là bí quyết để thành công trong giao tiếp ứng xử mà. Tôi đến gặp bộ phận HR và được họ cử đi học văn hóa công ty. Đầu tiên là văn hóa tổng công ty. Tên tổng công ty đơn giản lắm, chỉ 1 chữ W. Nếu không biết Cái mông đẹp là sếp tổng, tôi sẽ nghĩ W là Win. Nhưng anh ta là sếp tổng nên tôi dám khẳng định W là Wind (Phong). Anh ta cũng biết cách tự sướng đấy chứ. Yêu bản thân quá đáng rồi. Nếu không phải anh ta có mẹ là doanh nhân, có bố làm chính trị thì anh ta làm sao có được vị trí này khi còn trẻ thế.

Trên màn hình hiển thị slide về lịch sử phát triển tổng công ty và những nhân vật quan trọng. Hình ảnh CEO hiện lên khiến cho các nhân viên nữ dán mắt vào màn hình. Cô nào cũng dầy vẻ thèm thuồng như muốn ăn tươi nuốt sống sếp tổng. Haizzzz. Đã lắm tiền, đã quyền lực, lại còn đẹp trai hơn cả diễn viên điện ảnh. Không khéo tất cả nhân viên nữ ở cái công ty này trở thành fan của anh ta mất. Nếu không phải trước đây tôi đã dè anh ta thâm hiểm, thì chắc tôi cũng nhìn anh ta đầy ngưỡng mộ như thế kia thôi.

Lịch sử phát triển IT (công ty con của W), chính là công ty tôi, khiến tôi chú ý hơn. Tôi bị ấn tượng mạnh bởi đoạn giới thiệu về Yêu nữ. Chị ta có bằng tiến sĩ CNTT và cử nhân kinh tế ở Anh Quốc, thành thạo tiếng Nhật, tiếng Hàn, tiếng Đức. Đoạn giới thiệu về chị ta khiến tôi không thể rời mắt khỏi màn hình. Không khéo tôi thành fan girl của chị ta mất ==. Tài năng chừng này, về Việt Nam và rúc ở IT làm gì cơ chứ. Ở đời gái đẹp thật là nhiều. Sao đi đâu cũng đụng trúng người đẹp thế này. Tôi phải thừa nhận, chị ta có nét đẹp rất lạ. Đó là vẻ đẹp của người trưởng thành, khiến tôi kính sợ. Đó là vẻ đẹp sang trọng và bác học, rất khác với những nét đẹp trước đây tôi được tiếp xúc.

Một tuần liền tôi đến IT chỉ để học văn hóa công ty. Hết 1 tuần ấy tôi được join vào dự án, dưới sự quản lý của Yêu nữ. Tôi gặp chị ta, chẳng bao giờ cảm thấy thoải mái cả. Ở chị ta lúc nào cũng toát ra 1 thứ áp khí, khiến tôi không thể kết thân.

Hôm ấy, Cái mông đẹp đến IT. Nhưng anh ta đến họp với các VIP của IT chứ không phải đến tìm tôi. Cũng đúng thôi, tôi bây giờ giống như hạt bụi nhỏ nhoi bên lề đường, có can hệ gì tới anh ta đâu.

Lúc anh ta ra về, nhân viên nữ của công ty ùn ùn kéo đến ngắm anh ta như ngắm idol. Anh ta đi qua chỗ tôi, khẽ nhếch mép cười, vẫn là cái cười nửa miệng, cười mà như không. Tôi có hơi bối rối. Thế nghĩa là anh ta vẫn chưa quên tôi. Không hiểu bây giờ anh ta đang toan tính điều gì.

Cửa thang máy đóng lại, các VIP của IT cũng quay vào. Yêu nữ quay sang nhìn tôi, mỉm cười. Đây là lần đầu tiên chị ta cười với tôi. Nhưng xin lỗi cuộc đời, cái cười này rất đáng sợ. Nó không phải là nụ cười ngoan ngoãn chị ta dành cho CEO, không phải nụ cười thoải mái với các VIP của IT, nó là 1 cái cười rất đặc biệt, đầy ẩn ý, dành cho riêng tôi thôi. Xem chừng Cái mông đẹp và Yêu nữ đang bắt tay nhau cố tình hành hạ tôi.

Sau đó, tôi phải over time thường xuyên, phải cắm mặt vào cái máy tính như con dằm. IT rất trú trọng đảm bảo security vì các dự án out sourcing cần được bảo mật hoàn toàn nên chúng tôi không được mang dự án về nhà. Tôi có thể cúp học nhưng không được nghỉ làm. Dự án chúng tôi làm là web site bán ô tô cho 1 công ty Nhật. Công ty này chiếm thị phần thứ 2, đang muốn bật lên đứng nhất. Nếu lộ ra bí mật kinh doanh của họ, IT sẽ bị kiện và thậm chí là có nguy cơ phải đóng cửa vì đền bù. Cái mông đẹp, Yêu nữ. Ta hận. Tại sao ta mới vào công ty mà đã bắt ta làm cái dự án khó nhe răng thế này.

Tôi bận đến mức chẳng có thời gian mà than vãn. Đạo này anh cũng rất bận. Vừa nghiên cứu trên trường,

vừa làm chuyên gia ấy công ty CNTT bên Pháp. Anh bây giờ đã thôi code. Anh nghiên cứu giải pháp và tư vấn, đồng thời giải quyết khó khăn cho các công ty ấy. Thịnh thoảng tôi cũng gặp thằng đệ trên trường. Cứ gặp nó là tôi lại nhớ ra tôi còn nợ nó 2 món quà sinh nhật. 1 món quà sinh nhật năm ngoái, 1 món quà năm nay. Năm nay sinh nhật nó tôi đang ở Pháp nên chỉ chúc mừng nó qua FB. Mà cũng sắp đến sinh nhật tôi rồi. Thời gian đúng là chẳng chờ đợi ai.

Cuối tuần, tôi băng quơ lướt internet, đọc mấy trang tin tức xã hội. Đột nhiên, rất nhiều tin hot đập vào mắt tôi, đều là tin về IT và tập đoàn W. Tôi lao vào đọc ngẫu nhiên. IT đang dính scandal và có thể sẽ bị phá sản nếu đối tác đâm đơn kiện. Tập đoàn W cũng sẽ lao đao, uy tín bị ảnh hưởng, sẽ khó mà kiếm được hợp đồng. Cái gì thế này. Tôi là sao chổi chiếu mệnh hay sao mà mới vào công ty đã khiến nó trên bờ phá sản. Tối hôm ấy tôi trăn trở khó ngủ. Tôi rất muốn biết thái độ của Cái mông đẹp trước chuyện này.

Sáng hôm sau trên công ty chỉ toàn tiếng bàn tán, không 1 ai có tâm trạng làm việc. Yêu nữ cũng không làm việc, chị ta chỉ nghe ngóng, quan sát và chờ đợi. Lát sau, công ty triệu tập cuộc họp khẩn cấp. Tất cả nhân viên đều kéo đến hội trường lớn. Cái mông đẹp bước lên bục, chậm rãi phát biểu:

- Các anh chị chắc đã đọc rất nhiều tin tức được đưa lên internet ngày hôm qua. Tôi đến đây để hứa với các anh chị rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Hãy cứ yên tâm làm việc. IT sẽ không bị phá sản. W cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Ngay lập tức bên dưới hội trường có tiếng nói lớn:

- Anh nói thì dễ đấy. Công ty sắp chết đến nơi rồi mà anh còn đứng đây hứa hẹn viễn vông. Định mị dân chúng tôi đến khi nào?

Tiếp đó là hàng loạt tiếng ồn, tiếng cười, tiếng nói, tiếng bàn tán. Sắp loạn rồi. Tôi thấy lo cho anh ta quá. Cái mông đẹp im lặng. Giám đốc IT là Nguyễn Quang Huy chăm chú ghi chép cái gì đó. Thịnh thoảng anh ta nhìn xuống hội trường, nghe ngóng rồi lại cắm đầu ghi chép. Lát sau, Cái mông đẹp nhìn thẳng vào nhân viên lúc này to tiếng cãi lại anh ta:

- Anh đã bị sa thải.

Nhân viên bị sa thải có chút run sợ trước thái độ của sếp tổng, nhưng anh ta có còn gì để mất nữa đâu. Anh ta nóng giận bỏ về, cố giữ im 1 chút phong độ:

- Anh đừng có tinh tướng. Tôi làm ở đây là vì tiền. Bây giờ công ty đã không còn là mỏ vàng nữa. Có cầu xin, tôi cũng không thèm ở lại đâu.

Cái mông đẹp quay sang nói với giám đốc Nguyễn Quang Huy:

- Anh Huy. Sa thải hết những người chống đối cho tôi.

Giám đốc chỉ nhánh gật đầu. Lập tức hội trường im re. Thì ra này giờ giám đốc Huy lặng lẽ quan sát và ghi tên những nhân viên có ý nổi loạn. Tôi đứng bên dưới mà rửa thầm. Tại sao đến nước này rồi mà anh ta vẫn thô bạo như thế. Anh ta vừa sa thải khoảng 1/3 IT. Và rất có thể sẽ có thêm rất nhiều người chủ động xin nghỉ việc. Công ty đang trên đà phá sản mà anh ta không chịu nhường nhịn gì cả. Đúng là đồ dần.

- IT chưa bao giờ chậm lương. IT luôn đáp ứng đủ quyền lợi cho các anh chị. Thậm chí trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế hiện nay, IT cũng không sa thải nhân viên, vì họ có tài năng và đã có nhiều đóng góp. Ở lại hay không là tùy các anh chị. Tôi chỉ đến đây để hứa rằng IT sẽ không phá sản. Tối nay tôi sẽ bay sang Nhật.

Nói xong, Cái mông đẹp lập tức bước xuống hội trường. Hội trường rẽ sang 2 bên cho anh ta đi. Lúc anh ta đến gần tôi, tôi vẫn đứng như tượng. Tôi lúng túng bảo:

- Em... em cũng muốn đi.

Ngay lập tức hội trường lại rì rầm tiếng bàn tán. Ai cũng nhìn tôi rồi rì tai nhau cười cợt. Chỉ có Yêu nữ và Cái mông đẹp là không biểu hiện thái độ gì.

Tôi cười ngọt ngào:

- Ý em là em đã muốn sang Nhật từ lâu rồi. Em rất... yêu nước Nhật. Từ nhỏ.

Nói xong tôi cũng thấy ngược. Chả liên quan gì cả ==. Họ sang đây làm việc, còn tôi sang đây làm gì? Tôi đang mặt dày xin họ cho tôi sang đây chơi ~. Chưa đủ loạn hay sao mà tôi còn đổ thêm dầu vào lửa.

Cái mông đẹp gật đầu rồi đi thẳng, vừa đi vừa dặn dò trưởng phòng nhân sự giữ cho nhịp độ làm việc bình thường. Anh ta đúng là điển hình của 1 nhà tư bản. Bóc lột nhân viên từng giờ từng phút. Thậm chí scandal cũng không cho phép nhân viên lơ là làm việc. Cái mông đẹp đi khỏi, hội trường lại xì xào bàn tán:

- Lạ thật. Sao sếp tổng lại đồng ý cho con bé vắt mũi chưa sạch ấy đi cùng. Chuyến đi này đâu phải rong chơi.

- Hay cô ta sang đây giúp sếp tổng giải tỏa nhu cầu.

- Chắc không đâu. Cô ta bình thường lắm mà. Sếp có muốn giải tỏa cũng phải lựa chọn chứ.

Trời ơi. Họ nghĩ đi đâu thế này ==. Thôi kệ. Dù sao thì tôi cũng sẽ đi theo anh ta. Tôi sẽ dùng cuốn sổ hồng để giúp anh ta. Các người chứ chống mắt mà chờ xem. Anh ta đưa tôi đi theo là hành động đúng đắn nhất cuộc đời.

Họp xong, mọi người đều về chỗ làm việc như thường lệ. 1/3 số ghế trống vì nhân viên bị sa thải. Tất cả những người khác làm việc như chưa có chuyện gì xảy ra. Có vẻ như họ đều tin rằng sau chuyến đi Nhật, W và IT sẽ đứng vững và thậm chí còn giàu mạnh hơn. Tôi cảm thấy hơi chột dạ. Hình như Cái mông đẹp cố tình lợi dụng vụ scandal để giảm biên chế, vì rõ ràng tất cả các công ty ở Việt Nam đều đang cắt giảm biên chế hàng loạt. Đây là thời điểm khủng hoảng kinh tế trầm trọng nhất trong 50 năm qua. Xin lỗi vì đã chửi anh ta đần. Tôi mới là đồ đần ==!

Tôi để ý thấy nhân viên ban này bị sa thải lủi thủi dọn đồ đạc. Mất anh ta đỡ ngầu. Có vẻ như miệng anh ta nói cứng, nhưng trong lòng thì hoàn toàn đổ vỡ.

Sang Nhật Bản có 4 người: Tôi, Cái mông đẹp, Yêu nữ và anh Huy. Tôi như 1 đứa ngớ ngẩn khi đi cùng họ vậy. Ở họ đều tỏa ra áp khí, rất khó gần. Phải chăng vì họ có năng lực làm sếp bẩm sinh, hoặc đã thành thạo đến mức cả con người đều toát ra áp khí.

Lên máy bay, chỗ ngồi của tôi là ở cạnh Cái mông đẹp ạ. Đứa chết toi nào đặt vé máy bay mà hiểm thế này. == Tôi ngại ngồi xuống ghế, anh ta đang thoải mái nhìn ra cửa sổ.

- Tôi từng theo đuổi em nhĩ? Thế thì lạ thật đấy.

Hả????????? Đây là câu đầu tiên Cái mông đẹp nói với tôi kể từ khi được tôi giải phóng. Và anh ta vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng thèm nhìn tôi lấy 1 giây.

- Chưa từng có ai dám ngược tôi như em. Em to gan lắm.

Tôi ngược chín người, quay sang phía anh ta toan giải thích. Cơ mà anh ta đã nhắm mắt ngủ mất tiêu rồi. Nhìn ta anh lúc ngủ thật... thật... thật đẹp. *Xin lỗi cuộc đời, xin lỗi người em yêu, xin lỗi. Em chỉ là đang thưởng thức cái đẹp thôi mà. Không có ý gì khác. Tuyệt đối không*

Từ lúc biết Yêu nữ có bằng tiến sĩ CNTT bên UK và bằng cử nhân kinh tế UK, tôi liền nhìn chị ta bằng con mắt khác. Tôi rất hay lên nhìn trộm chị ta. Và tôi lại phát hiện 1 bí mật, ánh mắt chị ta nhìn Cái mông đẹp rất ngọt ngào. Có những con người sinh ra được thượng đế ban cho đủ thứ. Cái mông đẹp là 1 người như thế. Cũng may anh ta đào hoa mà không biết hưởng. Nếu không đã có vô số con gái khổ vì anh ta.

Nhật Bản đúng là 1 xứ sở xinh đẹp. Tôi yêu đất nước này từ nhỏ, yêu từng nét văn hóa và từng địa danh mà tôi được đọc trong truyện tranh. Tổng giám đốc của đối tác lại là 1 mangaka mà tôi hâm mộ. Thật may mắn, tôi đã có lý do để xin chữ ký.

Song song, tôi cũng nhờ thằng đệ điều tra giúp xem IT bị lỗ hổng bảo mật ở đâu. Tại sao thông tin lại bị rò rỉ ra ngoài. W là công ty tuân theo chuẩn quốc tế. Tất cả phần mềm được sử dụng đều có bản quyền. Bảo mật thông tin cũng vượt xa các công ty khác. Chính vì thế mà W kiếm được rất nhiều hợp đồng béo bở từ nước ngoài.

Ngày buổi sáng hôm sau, Cái mông đẹp cùng mọi người vội vã đi họp. Anh ta bảo tôi:

- Em muốn đi du lịch thì cứ thoải mái.

Tôi chạy theo anh ta, nhanh nhẩu phản đối:

- Không. Em cũng muốn họp. Em muốn tiến bộ.

Cái mông đẹp nhìn tôi lạ lắm, rồi gật đầu:

- Vậy hãy vào họp với tư cách là thư ký của tôi.

Nói xong anh ta ngồi xuống ghế, ra hiệu cho Yêu nữ kiếm cho tôi 1 bộ cánh. Ngay lập tức, Yêu nữ đưa cho tôi chiếc túi có 1 bộ sơ mi, juyup rất sang trọng. Cứ như chị ta biết trước tôi sẽ đòi đi họp. Sơ mi và juyup đều vừa khít với cơ thể tôi. Kỳ thật. Tại sao chị ta lại biết rõ số đo của tôi như thế.

Sau khi diện bộ cánh sang trọng, và được yêu nữ vẽ vẽ quệt lên mặt. Tôi nhìn mình trong gương cũng thấy chút khí chất. Yêu nữ cũng trang điểm nhẹ, tông lạnh, sang trọng và lịch sự.

Xong xuôi, tôi lẻo đẻo theo Cái mông đẹp vào phòng họp.

Mọi người đều ngồi, chỉ có tôi là đứng == Tôi đứng cạnh Cái mông đẹp cứ như là đang rao bán: 2000đ 1 đáng đây, mại dzô, mại dzô. Không được, tôi mặc đẹp thế này, phải bán đáng với giá 2000 USD chứ ^__^

Họ giao tiếp bằng tiếng Anh. Cũng may thời gian vừa rồi, cô đơn, buồn chán, tôi mài nhẵn mông ở mấy trung tâm tiếng Anh rồi. Bây giờ mới có thể nghe và hiểu những gì họ nói. Đại loại thế này.

- Chuyện rò rỉ thông tin. Tôi xin các vị thứ lỗi và tạm ngưng việc kiện cáo. Tôi đang nhờ công an kinh tế điều tra nội bộ.

- Bí mật kinh tế là vô cùng quan trọng. Bên anh đã không giữ được chữ tín thì không thể trách chúng tôi.

- Thông tin bị rò rỉ vẫn chưa biết là lỗi của bên nào cơ mà. Nếu như công ty anh đã cố tình làm lộ thông tin để bắt chúng tôi bồi thường thì sao?

Bác người Nhật mắt bình tĩnh, đập bàn đứng dậy:

- Anh đừng ăn nói hàm hồ.

Cái mông đẹp vẫn điềm tĩnh ngồi ở ghế đối diện. Tôi chỉ đứng quan sát mà cũng phát mẹt vì căng thẳng. Anh ta đến nhà người ta thách thức người ta thế này. Không sợ bị ăn đấm rồi bị tổng cổ ra đường à ==
Bác ơi, nếu có đấm thì đấm anh ta thôi. Tôi chỉ là thư ký dỏm, không liên quan gì đâu a.

Cái mông đẹp bình tĩnh đáp lời:

- Cho đến hiện tại, công ty anh vẫn chưa bị thiệt hại gì đúng không? Tất cả thông tin bị rò rỉ, chuyên gia bên anh và chuyên gia bên tôi đã xóa hoàn toàn khỏi internet. Chỉ có công ty tôi bị ảnh hưởng. Tôi hoàn toàn có quyền nghỉ ngơi.

Bác người Nhật im lặng 1 lúc rồi ngồi xuống ghế:

- Thế anh muốn sao?

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Mặt Cái mông đẹp dày thật. Nãy giờ chẳng hề biến sắc. Không nóng giận, không vui vẻ, chỉ đơn giản là lãnh đạm nhưng lại tỏ ra đầy trách nhiệm.

- Hãy cho tôi thêm thời gian điều tra. Nếu bên tôi làm lộ bí mật, tôi sẽ khiến kẻ đó phải ngồi tù một gông. Đồng thời sẽ bồi thường thiệt hại cho quý công ty. Tôi cũng hứa sẽ không để cho thông tin bị rò rỉ thêm nữa. Bằng danh dự của tôi. Xin hãy thôi kiện.

Bác người Nhật đưa cốc nước lên uống để hạ hỏa, rồi gật đầu:

- Được. Tôi sẽ chờ.

Cuộc họp kết thúc. Tôi ra cửa phòng họp chờ bác sếp tổng người Nhật. Cũng may bác ấy đã lớn tuổi, nếu không người ta lại nghĩ tôi trồng cây si để dụ dỗ trai trẻ nhiều tiền. Cái mông đẹp thấy tôi chưa chịu về, cũng ngồi xuống ghế chờ tôi. Yêu nữ và giám đốc IT về khách sạn trước theo ý của anh ta.

Lát sau sếp tổng người Nhật ra khỏi phòng họp, tôi mang theo 1 tờ giấy xé từ cuốn sổ hồng, lại gần mỉm cười bắt chuyện với bác. Ban đầu mặt bác khó khăn. Nhưng đến khi tôi tươi cười khen ngợi tác phẩm của bác thì gương mặt bác tươi tỉnh hẳn. Tôi dễ dàng xin được chữ ký của bác. Xong xuôi, tôi ra về. Cái mông đẹp vẫn ngồi ghế chờ tôi. Cả tư thế ngồi lẫn ánh mắt và biểu cảm trên khuôn mặt đều rất đẹp. Trời đánh anh ta đi. Đừng có quyến rũ như thế, tôi không muốn có lỗi với người yêu dù chỉ trong ý nghĩ đâu.

Xin được chữ ký bác tổng, tôi mới nghĩ ra là vẫn còn vấn đề không nhỏ. Trước giờ tôi toàn sử dụng cuốn sổ với người Việt Nam, không biết liệu nó có tác dụng với người nước ngoài không. Tôi nhanh nhẩu viết 2 lệnh lên tờ giấy:

“Mời Vũ Trang Vân ăn táo”

“Invite Tran Hung Phong, CEO of W, eat a banana”.

Định viết thêm 1 lệnh tiếng Nhật, cơ mà tôi làm gì biết tiếng Nhật mà viết ~~ Nếu Yêu nữ còn ở đây, tôi cũng không dám nhờ chị ta. Viết xong tôi thấy hơi đỏ mặt. Banana. Có phải là hơi gợi hình không ==. Bác mangaka đã lớn tuổi nhưng cũng manly ra trò. Bác ấy tầm 40 tuổi, Cái mông đẹp cũng tầm 29 tuổi, thật ra cũng đâu chênh lệch lắm. Nếu bác ấy với Cái mông đẹp thành 1 cặp thì sẽ là cường công – mỹ thụ (chảnh thụ, ương bướng thụ) quá đẹp, quá tuyệt vời =o=. Stop! Stop! Hình như trí tưởng tượng của tôi ngày càng biến thái thì phải ==.

Tôi lại gần Cái mông đẹp cười hiền lành, nhưng trong mắt vẫn ánh lên nét tinh ranh. Tôi làm sao có thể hiền lành 100% được sau khi quật anh ta xuống làm thụ (dù chỉ trong trí tưởng tượng):

- Sếp vẫn đợi em ạ.

Cái mông đẹp nhìn tôi rồi gật đầu, cả ánh nhìn lẫn phong thái đều ung dung. Đang chưa biết phải bắt đầu câu chuyện thế nào thì bác mangaka đã bước đến chỗ chúng tôi, trong tay bác cầm 1 quả chuối ạ ==. Dích thân bác ấy lại gần Cái mông đẹp rồi đồng dục:

- Banana. I hope you like it.

Cái mông đẹp đứng dậy, đưa tay nhận chuối mà cái mặt cứ dần ra. Mặt tôi cũng dần chả kém. Thật khó tưởng tượng quá đi. Cuốn sổ này đúng là khốn nạn hàng đầu == Có thể bắt người ta làm những chuyện mất hết thể diện ~~. Cái mông đẹp bắt tay và cảm ơn bác sếp tổng. Anh ta lúc nào cũng rất lịch lãm và đầy khí phách. Nghĩ lại thì bác sếp tổng làm sao mà đề nghị anh ta chứ ==

Xong xuôi, Cái mông đẹp chào lịch sự rồi cùng tôi bước ra khỏi tòa nhà. Trong tay anh ta vẫn cầm quả chuối. Ở nhưng mà, táo của tôi đâu? Nghĩa là tôi có thể viết lệnh chỉ cần đối phương hiểu ngôn ngữ ấy, không hạn chế quốc tịch à. May mắn thật ^____^

Cái mông đẹp gọi taxi. Anh ta bảo người lái taxi đưa đi khắp các địa điểm nổi tiếng của Tokyo. Không lý nào. Tôi có còn nắm quyền lực trong tay nữa đâu. Bây giờ anh ta là siêu VIP, còn tôi chỉ là nhân viên quèn, có khi vất vưởng ở lề đường cũng chẳng ai thèm để ý. Trước đây, trong mắt tôi, anh ta chỉ là 1 người đàn ông đẹp trai nhiều tiền. Còn bây giờ, anh ta là cái gì đó ở tít trên cao. Dĩ nhiên không phải là con gà khỏa thân trên nóc tủ rồi. Chẳng có lý do gì khiến anh ta đưa tôi đi du lịch cả. @@

- Anh Phong. Chúng ta không về khách sạn ạ?

- Em thích Nhật Bản mà. Hãy tranh thủ hưởng thụ đi.

- Nhưng tại sao?

- Tôi có tiếc em thứ gì đâu, cả cơ thể này cũng có thể cho em. Thế thì em cũng phải đối đãi với tôi như vậy chứ.

Sao lạ vậy? Có phải anh ta đang tán tỉnh tôi không? == Siêu VIP của W mà có thể nói ra những lời như thế này sao. Tôi không biết đáp lại thế nào, đành đáp gọn lỏn:

- Dạ?

Anh ta nhìn tôi chăm chăm, cứ như nhìn thấu tâm can tôi vậy:

- Em không nghĩ là nên cho tôi biết vì sao tự nhiên tôi lại theo đuổi em sao?

Tôi chết ngay đơ. Đúng là không nên dây dưa với anh ta. Thông minh quá sức tưởng tượng của tôi rồi. Tôi cảm giác anh ta biết chuyện gì đó, có khi còn nhiều hơn cả những điều tôi biết. Tôi còn chưa biết phải đối đáp thế nào, thì lại thấy anh ta khẽ mỉm cười, cầm quả chuối quăng ra hàng ghế sau. Nụ cười này vừa là 1 cái cười khẩy, lại vừa là 1 cái cười nửa miệng. Khá ngạo mạn, kèm thêm 1 chút nguy hiểm.

- Mà thôi. Tôi nghĩ tôi sẽ tự tìm ra.

Tôi ngồi im thin thít. Nếu như anh ta biết tôi dùng cuốn sổ sai khiến anh ta, không biết anh ta sẽ làm gì tôi nữa. Tôi lại khéo lo xa rồi. Tôi sẽ không để lộ chuyện đó ra đâu.

Ngồi trong taxi, Cái mông đẹp cầm chiếc iphone trong tay như 1 bảo bối. Hình như anh ta luôn luôn như vậy. Chỉ có 1 lần duy nhất tôi thấy anh ta vội vàng quăng nó đi. Đây chính là lần xả thân cứu tôi. Có vẻ chiếc iphone này rất quan trọng với anh ta. Tôi dò hỏi:

- Chiếc iphone của anh có vẻ đã cũ rồi?

- Nó rất quan trọng đối với tôi.

Tôi lên nhìn thấy anh ta đang mỉm cười, nụ cười rất ấm áp, ánh mắt nhìn ra cửa kính nhưng tâm tưởng rõ ràng đang để ở nơi khác. Phải chăng chiếc iphone là quà tặng của ai đó? Bản thân anh ta nhiều tiền như vậy, không lý nào cứ dùng mãi 1 chiếc iphone đã cũ. Ít ra cũng phải Vertu chứ ^^ Nụ cười của anh ta khiến tôi thấy anh ta đáng yêu hẳn. Ẩn sâu trong con người anh ta là 1 tính cách rất dịu dàng. Nếu bị anh ta phát hiện, chắc không đến nỗi mang tôi ra xử bắn đâu ~. Tôi định hỏi anh ta là có phải chiếc iphone do Duyên tặng không thì lại thấy anh ta nhắm mắt ngủ mất tiêu rồi. Túm lại là vẫn không khai thác được gì. Haizz.

Tokyo đang là mùa xuân. Thời tiết lành lạnh, không khí trong lành và hoa anh đào nở rộ. Đẹp, đẹp hơn sự tưởng tượng của tôi. Tôi hưng phấn quá, hạnh phúc quá. Cứ thế chạy nhảy khắp nơi, tạo dáng tự sướng đủ kiểu. Tôi không dám nhờ Cái mông đẹp nên đành nhờ người dân ở đây chụp hình giúp tôi. Thích nhất là chụp với hoa anh đào. Hoa rơi lớt phớt như mưa bay, đậu trên tóc, bám cả vào áo tôi, thật tuyệt diệu làm sao. Cứ như tôi đang ở trên thiên đường vậy. Tôi thầm cảm ơn Cái mông đẹp. Bằng bất cứ giá nào, tôi cũng sẽ không để cho kẻ khác làm hại anh ta. Tôi sẽ âm thầm bảo vệ anh ta và sản nghiệp của anh ta. Đương nhiên, chỉ là sự trả ơn mà thôi.

Về khách sạn, Yêu nữ nhìn tôi đầy lạnh nhạt, bảo:

- CEO vẫn nuông chiều cô quá. Đáng lẽ chuyện như thế phải chấm dứt rồi chứ.

Tôi vẫn biết chị ta có tình ý với Cái mông đẹp, nhưng đâu nhất thiết phải công khai ghen tị với tôi như thế này. Chị ta hơn tôi đủ thứ, thua tôi mỗi điểm là tôi được Cái mông đẹp ưu ái hơn tí xíu. Cần gì ghen tuông lồng lộn lên như thế.

Kể ra cũng hơi kỳ quặc thật. Cái mông đẹp vẫn nuông chiều tôi, chẳng khác gì thời gian anh ta theo đuổi tôi cả. Chỉ khác là thời gian đó, tính chiếm hữu của anh ta cao hơn nhiều. Cơ mà sao chị ta lại khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng “chuyện như thế phải chấm dứt rồi”. Tự nhiên tôi có cảm giác, tôi là con thỏ đang hồn nhiên gặm cỏ, còn tất cả bọn họ, đều là những con hổ đang nấp trong bụi rậm nhìn tôi. Chỉ chờ tôi sơ hở là nhảy ra vồ lấy, xé xác, nhai rau rầu. Ừc. Ghê quá. Tôi lại nghiêm trọng hóa vấn đề rồi. ==||

Buổi tối hôm ấy, tôi cắt thật kỹ tờ giấy có chữ ký của bác mangaka. Tôi không mang theo cuốn sổ là 1 quyết định đúng đắn. Tôi nghĩ trong thời điểm nhạy cảm này, tôi nên án binh bất động. Đang sắp xếp lại đồ đạc để sáng mai bay về Việt Nam thì Cái mông đẹp đến gặp tôi:

- Em đi với tôi.

Tôi ngờ người ra không hiểu là anh ta định đưa tôi đi đâu. Tôi vội vàng phản đối:

- Nhưng chúng ta phải nghỉ ngơi, ngày mai bay về Việt Nam mà.

Anh ta liếc tôi, ánh mắt sắc lẹm. Tôi rùng mình, lùi lại 1 chút. Bản tính thô bạo của anh ta sắp được kích hoạt rồi. Tôi gật đầu ngoan ngoãn:

- Dạ.

Chúng tôi đến nhà xuất bản Shogakukan. Giám đốc của họ xuất hiện, đưa cho chúng tôi 1 bộ Candy bằng tiếng Anh. Tôi cứ há hốc mồm miệng mà nhìn. Vậy ra anh ta vẫn nhớ hết những lời đã hứa với tôi: Cho tôi 1 công việc, và tặng tôi cuốn truyện Candy mà tôi còn thiếu.

Trời ạ. Biết vậy tôi đã nói với anh ta rằng tôi còn muốn nhiều nữa, nhiều nữa. Tôi muốn được anh ta tặng SA và yaoi nữa cơ. Ở Việt Nam 2 loại truyện này không được xuất bản nên tôi toàn phải đọc online, với lại đặt mua ở các trang web nước ngoài. Tôi đúng là lòng tham không đáy, được voi đòi Hai Bà Trưng mà ^^~. Lúc ra ngoài taxi, tôi bảo anh ta:

- Anh chờ em 1 lúc được không ạ?

Anh ta gật đầu. Tôi hớn hở chạy vào gặp bác giám đốc nhà xuất bản để hỏi mua mấy bộ truyện SA và yaoi tôi thích, đồng thời mua cả mấy bộ shounen đang hot.

Tôi khệ nệ ôm đống truyện ra taxi. Cái mông đẹp nhìn tôi tò mò. Anh ta ngó qua bìa truyện rồi nhìn tôi như nhìn 1 đứa biến thái vậy. Thôi kệ đi. Đã dám đọc yaoi thì mặt phải trơ trước ánh nhìn của người đời.

Xe lăn bánh. Anh ta lơ đãng nhìn ra ngoài đường phố:

- Em đang vui lắm phải không?

Nãy giờ tôi như chuột sa hũ gạo, sướng không tưởng được, cứ cười hạnh phúc như 1 con khờ. Nghe anh ta hỏi vậy, tôi gật đầu lia lịa:

- Em cảm ơn anh nhiều lắm.

Tôi hưng phấn quá, ôm gọn bộ Candy vào lòng, rồi bỏ mấy cuốn SA ra sờ mó, ngửi mùi giấy mới. Cái mông đẹp à. Anh thật tốt bụng, thật dễ thương.

- Em ủng hộ đồng tính à?

Anh ta hỏi chuyện này, có phải nghiêm túc quá không. Tôi không ủng hộ đồng tính nhưng cũng không phản đối. Tôi thích đọc SA vì nó buồn lãng mạn, thích yaoi vì nó mới lạ, hài hước, hường phấn, kèm 1 chút thú tính gây tò mò. Thật ra giữa truyện và đời, tôi phân biệt rất rõ ràng, chưa bao giờ lẫn lộn.

- Không hẳn đâu ạ. Nhưng em nghĩ cuộc đời con người rất ngắn ngủi. Không cần thiết phải gò bó con người ta để suốt đời người ta sống trong bất hạnh. Gia đình anh đã có anh hoàn hảo rồi, cũng nên để Trần Bình Minh sống theo cách mà cậu ấy muốn. Như thế có thể cậu ấy sẽ hạnh phúc.

Anh ta im lặng. Nói đến em trai anh ta, có lẽ đến tận bây giờ vẫn là 1 điểm yếu không nhỏ. Tôi vẫn nhớ lần anh ta khóc khi Trần Bình Minh tự sát. Lúc ấy, tôi cũng cảm thấy bất lực không kém, vì tôi không có cách gì giúp anh ta cả.

- M2.

Tôi chưa hiểu anh ta định nói gì. Tôi quay sang toan thắc mắc thì đã thấy anh ta nhắm mắt tựa lưng vào ghế, nhịp thở đều đều. Ngủ rồi sao? Có lẽ anh ta quá bận nên đã học được cách tranh thủ ngủ trên mọi địa hình. Tiền nhiều để làm gì, khi mà thời gian cho bản thân cũng không có?

Tôi cũng tựa lưng vào ghế, nhìn ra đường phố Tokyo. Có 1 nỗi buồn dịu nhẹ.

- Sau này tôi sẽ bảo vệ em.

Tôi không nghe nhầm chứ? Anh ta vẫn đang ngủ mà. Tôi đâu có làm gì phạm pháp mà cần anh ta bảo vệ. Tôi mới là người đang cố bảo vệ anh ta đây. Đừng có nhầm lẫn à nha. Mà chắc anh ta nói mơ trong lúc ngủ thôi. Chỉ tại tôi nghĩ nhiều quá @@.

Đêm Nhật Bản, Tokyo rất đẹp, CEO cũng rất đẹp...

5. Bí Mật Về Cuốn Sổ

Ngoại truyện : Câu chuyện iphone

(Đoạn này, Duyên là người kể ^^)

Lớp 9, tuổi trăng rằm, chẳng phải là tuổi mộng mơ, lứa tuổi đẹp nhất của thiếu nữ hay sao?

Tôi cầm trong tay cuốn sách hóa học, thở dài. Chẳng vui gì cả. Cuộc sống sao lại buồn tẻ thế này. Có lẽ tôi chẳng cần cố gắng cũng được sống 1 cuộc sống sa hoa suốt đời. Lúc nhỏ được gia đình bao bọc, khi lớn chắc sẽ được bao bọc bởi đàn ông thôi.

Đẹp. Thông minh. Gia đình giàu có.

Mọi thứ đều dễ dàng, khiến cuộc sống thật nhàm chán.

Suốt thời THCS, tôi chẳng cần học nhiều nhưng năm nào cũng là học sinh khá. Học để làm gì? Tôi cũng chỉ cần là 1 học sinh khá, không hơn không kém. Người ta chỉ để ý học sinh giỏi và học sinh dốt, còn cuộc sống của 1 học sinh khá luôn êm đềm. Và tôi đã quen với sự êm đềm ấy.

Đối với cha mẹ, tôi lúc nào cũng ngoan ngoãn. Đối với người ngoài, tôi cư xử đúng mực. Không một ai có thể nhìn về tôi, bởi tôi luôn làm hài lòng họ. Trong lớp vỏ bọc của 1 tiểu thư ngoan ngoãn, tôi sống rất ổn.

Cũng có rất nhiều người tán tỉnh tôi. Trong số đó có cả những người thật lòng, cũng có những người vì tiền của gia đình tôi. Ban đầu tôi cũng đâu có nghi ngờ gì, nhưng 1 người, rồi 2 người,.. lộ rõ bản chất lợi dụng, hám tiền, khiến tôi dần mất lòng tin. Con người làm sao có thể ngây thơ mãi. Đã vậy, tôi cũng đối xử với họ theo lẽ nghĩa, còn trái tim tôi tuyệt nhiên không bao giờ trao đi.

Tôi quen 1 nhóm bạn trên mạng. Sau vài lần đi off, tôi thấy tình bạn online cũng rất thú vị. Chúng tôi như được là con người thật của mình. Tôi yên tâm kết bạn vì họ không nhìn thấy tiền của gia đình tôi.

Chẳng bao lâu sau, chúng tôi đi off ở bar. Tiếng nhạc ầm ĩ, tiếng cười nói. Tại sao tôi lại cảm thấy lạc lõng đến thế? Nhóm off có mấy đôi tình nhân, cứ ngồi bên nhau thân mật. Riêng tôi, chỉ ngồi 1 góc uống nước lọc. Tôi là tiểu thư được giáo dục từ căn bản, chưa đủ tuổi vị thành niên đáng lẽ không nên đến những chỗ như thế này. Nhưng chẳng phải cuộc sống đang rất nhàm chán hay sao. Biết đâu tôi có thể tìm thấy thứ gì đó khiến cuộc sống của tôi thay đổi. Chỉ cần tôi dám bước ra khỏi vạch an toàn, tôi sẽ tìm thấy chẳng?

Anh ta tên Tuấn, là người duy nhất trong nhóm off chưa có người yêu. Anh ta rất quan tâm tôi, nhưng chưa bao giờ nói gì hay làm gì quá đáng. Vì thế mà tôi tôn trọng anh ta, xem anh ta như anh trai vậy.

- Duyên. Em thử uống rượu xem. Cảm giác khác lắm.

Tôi cười, gạt đầu cầm ly rượu uống thử. Mùi vị thật khủng khiếp. Thứ này làm sao mà thích được đây. Tôi đặt ly rượu xuống bàn khi mới chỉ uống 1 ngụm nhỏ. Thế mà tôi mê man.

1 người thanh niên sắp lại gần tôi, ngửi lên tóc tôi, thì thầm:

- Anh yêu em. Hãy là của anh nhé. Anh sẽ chịu trách nhiệm.

Gương mặt ấy từ từ tiến sát mặt tôi, tôi hoảng loạn đưa tay tát mạnh 1 cái. Chính là Tuấn, người mà tôi đã tin tưởng như anh trai:

- Đừng chạm vào tôi.

Và tôi quy xuống salon, dần dần lịm đi. Hình như có tiếng ầu ẩu, tiếng cốc chén vỡ, tiếng kêu la, tiếng cãi vã.

Lúc tỉnh dậy thì tôi đang ở trong khách sạn. Tôi bừng mắt khóc. Tôi kinh tởm bản thân mình.

Một người thanh niên từ ngoài cửa bước vào. Anh ta rất đẹp. Tại sao những thằng đều luôn có 1 ngoại hình đáng ngưỡng mộ như thế chứ. Ghê tởm thật.

- Em tỉnh rồi à.

Tôi đứng dậy, cầm chiếc điện thoại ở trên bàn, quăng vào mặt anh ta. Anh ta né tránh. Chiếc điện thoại đập mạnh vào tường, rồi rơi xuống đất. Tôi càng hoang mang hơn khi anh ta lại gần, khóa chặt tay tôi:

- Em đúng là thứ không biết điều. Đây là cách em trả ơn người đã cứu em à?

Tôi có nghe nhầm không? Chuyện tối hôm qua xảy ra nhanh quá, lại là lúc tôi mê man nên tôi cũng chẳng rõ nữa. Tôi buông lỏng cơ thể, không chống cự nữa. Anh ta cũng buông tay tôi ra. Tôi dè dặt hỏi:

- Anh nói thật chứ?

Anh ta nhặt sim điện thoại bỏ vào túi. Xong xuôi, anh ta đứng dậy, dẫm chân lên chiếc điện thoại đất tiền, đang nằm chổng queo trên đất, đá văng vào tường:

- Hối dư thừa.

Tôi kiểm tra lại quần áo, tư trang trên người. Không có cảm giác đau đớn, cũng chẳng có vết máu nào trên ga trải giường cả. Đúng là không có chuyện gì xảy ra. Tôi như trút được gánh nặng.

- Giờ thì tôi sẽ đưa em về.

Tôi làm sao có thể về nhà với 1 người thanh niên, khi vừa qua đêm ở ngoài. Tôi vội vàng tìm chiếc iphone. 50 cuộc gọi nhớ. Lần này thì thảm hại rồi. Tôi vội vàng gọi lại ẹ tôi:

- Mẹ ơi. Con xin lỗi. Con về ngay đây ạ.

Cứ tưởng bên kia, mẹ tôi sẽ khóc lóc, sẽ trách mắng tôi 1 trận. Không ngờ mẹ tôi ngọt ngào bảo:

- Cứ từ từ cũng được. Không cần vội

Người thanh niên kia nãy giờ ngồi trên salon, nhìn tôi chăm chăm:

- Học sinh nữ hư đốn. Đi bar, uống rượu, suýt nữa lên giường với bạn trai. Cũng có lúc tỏ vẻ ngoan hiền thế sao.

Tôi bực mình, vùng vằng xô dếp:

- Hấn ta không phải bạn trai tôi.

Anh ta cười. Lúc tôi xô dếp xong xuôi, anh ta cầm lấy tay tôi, lôi đi:

- Giờ thì về nào.

- Buông ra. Tôi tự về.

- Tôi không có thời gian đâu. Thôi không nhèo đi. Tôi đã hứa với mẹ em là đưa em về tận nhà, thì không thể thất hứa.

- Anh nói sao?

- Nếu tôi không dùng điện thoại của tôi gọi ẹ em. Chắc mẹ em đã đến đồn cảnh sát nhờ tìm con rồi.

-Sao anh biết số của mẹ tôi?

- 50 cuộc gọi trong đêm làm tôi nhớ đầu.

Tôi im lặng. Anh ta gọi ẹ tôi và chỉ hứa 1 câu là xong ư? Chẳng phải khi con gái đang ở với 1 thằng con trai, mọi chuyện sẽ càng nguy hiểm hơn sao? Thế mà mẹ tôi chẳng buồn lo lắng. Nghĩ chưa xuôi, anh ta đã trả phòng và dúi tôi vào ô tô.

Chết tiệt. Anh ta đúng là loại người mà tôi ghét nhất. Không tôn trọng người khác và luôn tỏ ra quyền lực. Nhưng tôi nợ anh ta.

Đi ngang shop điện máy, tôi bảo:

- Cho em xuống đây 1 lát được không?

Giọng nói nhẹ nhàng của tôi ngay lập tức khiến anh ta mềm lòng. Anh ta mở cửa ô tô cho tôi xuống. Tôi vừa đi được mấy bước đã thấy anh ta ở ngay đằng sau. Tôi bị giám sát thì cảm thấy vô cùng khó chịu:

- Anh không cần đi theo đâu.

- Không được. Em chạy mất thì phải làm sao.

Tôi chẳng buồn tranh luận với anh ta nữa. Chuyện anh ta muốn làm, tôi cản không nổi. Tôi dừng lại trước quầy iphone ngắm nghía và chọn ngay 1 chiếc iphone đen. Tôi dúm vào tay anh ta.

- Tôi không mua nổi chiếc điện thoại đắt tiền hơn, nên đành phải đền cho anh chiếc iphone này. Hi vọng anh nhận nó.

Anh ta đưa tay nhận chiếc iphone. Trả nợ xong, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tôi rảo bước ra chỗ để xe. Phía sau lưng tôi, hình như anh ta đang mỉm cười.

Anh ta mở cửa xe cho tôi vào. Vừa lúc cũng có 2 người cảnh sát giao thông lại gần:

- Xin lỗi. Anh đã đậu xe sai nơi quy định. Vui lòng cho chúng tôi kiểm tra giấy tờ và nộp phạt.

Anh ta rút ví ra, đưa giấy tờ lên trước mặt cảnh sát giao thông:

- Tôi được đi chưa?

Vừa nhìn thấy giấy tờ xe, 2 người cảnh sát giao thông niềm nở cúi chào, giống như người phục vụ cúi chào chủ nhân vậy. Thật chẳng có tí phong độ nào.

Về đến nhà, mẹ tôi đã đón ở cổng từ lúc nào. Mẹ tôi nói chuyện với anh ta rất niềm nở. Anh ta không vào trong nhà chơi mà về luôn. Con người này lạ thật. Đã bạn như vậy, đâu cần phải đưa tôi về tận nhà.

Sau đó, thỉnh thoảng anh ta cũng đến chơi và thường xuyên mua đồ cho tôi. Dần dần tôi cũng cảm thấy quý anh ta.

Tôi đã bước ra khỏi vạch an toàn, thế mà cuộc sống vẫn nhàm chán như thế. Tôi bỏ bê học hành. Tôi muốn thử cảm giác được người ta để ý. 1 học sinh dốt. Bài kiểm tra, bài thi, kể cả tôi làm được tôi cũng cố tình bỏ dở để nhận điểm kém.

Tôi được chú ý ngay sau đó. Bố mẹ thì lo sốt vó, bạn bè coi thường. Cảm giác này khá lạ, nhưng có vẻ không hay ho lắm.

Tôi cũng chẳng buồn cố gắng thi vào trường chuyên lớp chọn. Cố gắng làm gì khi bạn biết trước cuộc sống của bạn, con đường bạn đi luôn trải sẵn hoa hồng?

Bố mẹ tôi bỏ 1 đồng tiền cho tôi vào trường chuyên, và bỏ 1 đồng tiền lấy lòng thầy cô, nếu tôi không cần, chắc họ cũng bỏ 1 đồng tiền để mua điểm số cho tôi.

Tôi đã nghĩ cái họ cần chỉ là hư danh rằng họ có 1 cô con gái xinh đẹp, biết nghe lời, học trường chuyên với điểm số cao. Nhưng không phải vậy, họ đã tìm gia sư cho tôi vì thành tích lớp 10 của tôi quá thảm hại.

Rồi tôi gặp anh, gia sư của mình.

Chapter 17: Rạn nứt

Hôm sau chúng tôi bay về Việt Nam.

Tôi nhìn qua cửa máy bay. Trời xanh, mây trắng, nắng vàng. Tại sao cảm giác khó chịu cứ vậy lấy tôi? Kể từ lúc anh khuyên tôi vào IT làm việc thì chúng tôi cứ như càng lúc càng xa nhau. Tôi tự hỏi không biết lúc này anh đang làm gì? Dạo gần đây anh bận lắm khiến tôi nhớ lại cái cảm giác của trước đây. Có 1 vỏ bọc vô hình đang ngăn tôi lại gần anh. Tôi không muốn làm phiền anh nên mọi phiền phức lại lôi thẳng đệ vào.

Giải vàng đến sân bay đón tôi. Cái mông đẹp và ekip VIP của IT đến công ty luôn. Không hiểu sao ánh mắt của Giải vàng cứ dán vào Yếu nữ. Khi sắp chạm mặt, Giải vàng buông 1 câu rất khó hiểu:

- Nụ cười thiên thần.

Yêu nữ cũng khựng lại 1 lúc rồi rảo bước đi theo Cái mông đẹp.

Yêu nữ đi rồi, Giải vàng vẫn đứng nhìn theo, lẩm bẩm: “Dáng dấp này, và cả chiếc dây chuyền này. Không ổn rồi”. Tôi kéo tay áo cậu ta bảo:

- Em thật có con mắt tinh đời. Nhưng chị ta hơn em 7 tuổi đấy.

Giải vàng choàng tay qua vai tôi, làm tôi mất thăng bằng, suýt nữa thì ngã dúm dui:

- Chị ghen à.

Nói xong nó nhìn tôi cười bí hiểm. Tôi hất tay nó ra bảo:

- Không. Chị chỉ muốn cảnh báo em. Chị ta thích Cái mông đẹp rồi.

Giải vàng ngơ ngác hỏi tôi:

- Cái mông nào cơ?

- À, ý chị là sếp của W, Trần Hùng Phong ấy.

Giải vàng ôm bụng cười sằng sặc.

- Người ta đẹp trai phong độ thế kia mà chị nỡ.

Cười xong 1 tràng thì nó im bặt hỏi tôi:

- Thế chị đặt biệt danh cho em là gì?

Ách. Hỏi thế này thì khó nha. Tốt nhất không nên thành thật. Tôi thản nhiên đáp:

- Có gì đâu. Chị toàn gọi em là William Cường. Rất quý tộc nha.

Tôi mà nói tôi đã lưu nó thành WC thì thảo nào nó cũng dỗi. Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau. Cứ tưởng thằng đệ sẽ cười mãn nguyện, ai dè nó đăm chiêu lạ:

- Chị nhờ em điều tra. Hệ thống bảo mật của W và IT rất tốt. Thậm chí em còn không xâm nhập vào được.

Thôi cũng không sao. Dù sao tôi cũng nắm quyền sinh sát bác sếp tổng người Nhật trong tay rồi. Ít ra IT cũng sẽ không bị kiện. Cơ mà hệ thống bảo mật ổn thì thông tin bị lộ bằng cách nào? Phải chăng IT có gián điệp? Tôi hỏi nó:

- Em còn thông tin nào khác không?

- À. Tất cả thông tin được đưa lên internet từ 1 IP trong IT. Chứng tỏ IT có gián điệp. Và em linh cảm người đó là 1 trong các VIP đã đi cùng chị sang Nhật.

Tôi bị đứng hình. Không thể nào chứ. Yêu nữ yêu Cái mông đẹp thì không thể có khả năng chị ta làm hại IT. Anh Huy là giám đốc công ty, ai lại tự hại mình. Cái mông đẹp thì càng không thể.

Nhưng nghĩ kỹ ra thì cũng có lý. Tôi được join vào dự án nhưng tài liệu quan trọng và bí mật kinh doanh tôi vẫn chưa không được đụng đến. Nếu không phải hệ thống bảo mật bị hack, thì chắc chắn là 1 VIP của IT là gián điệp. Thằng đệ vu vơ hỏi tôi:

- Nếu W bị thôn tính thì chị tính sao?

- Không được. Chị nhất định không thể để chuyện đó xảy ra.

- Chị muốn giúp anh ta à?

- Chị nghĩ chỉ có anh ta mới có thể mang lại hạnh phúc cho Duyên.

- Có thể chị không làm gì được đâu.

Giải vàng nhìn xa xăm, nghĩ ngợi gì đó. Khó trách nó lo xa. Vì nó vẫn không biết tôi nắm trong tay quyền lực là cuốn sổ. Tôi nhất định sẽ bảo vệ W.

Về Việt Nam, việc đầu tiên là đổi avatar FB. Tôi yêu những tấm hình này quá đi. Cứ như 1 giấc mơ vậy. Thấy nick FB của anh online, tôi hí hửng nhảy vào khoe:

- Em vừa đi Nhật về. Thích ơ là thích...

Tôi gõ 1 lèo, khoe về những địa danh tôi được đi, kể lại cảm xúc hạnh phúc của tôi khi ở Nhật Bản. Lúc không có giao tiếp, thật lòng tôi cảm thấy chúng tôi đã xa nhau. Nhưng chỉ cần có giao tiếp, tôi chẳng buồn nghĩ ngợi, mọi muộn phiền như tan biến hết. Tôi muốn được chia sẻ mọi thứ với anh.

Không thấy anh trả lời, tôi mới cảm thấy có gì đó bất thường, tôi hỏi:

- Anh có ở đó không vậy? Tại sao không trả lời em?

- Em đi với Trần Hùng Phong à?

Ồ. Thế ra anh đang ghen. Đáng yêu thế cơ chứ. Tôi cười ngọt ngào:

- Em sang Nhật với họ để làm việc. Không phải anh ta đưa em sang đây chơi đâu.

Giải thích thế này cũng không ổn lắm thì phải. Rõ ràng anh ta đưa tôi đi chơi mà. Anh im lặng. Sau đó, anh càng bận bịu hơn. Cảm giác trong lòng tôi là xa lạ, cứ như vết nứt càng lúc càng rộng ra. Xa xôi quá.

Con người hay khoảng cách?

Tôi sử dụng cuốn sổ hồng viết lệnh cho bác mangaka không được kiện IT dù có chuyện gì xảy ra. Tôi cũng lo sợ tài liệu mật sẽ tiếp tục bị đưa lên mạng. Nếu tài liệu được đưa lên, rất có thể tập đoàn của bác mangaka bị lao đao mạnh. Tôi không hề muốn chuyện đó xảy ra.

Tôi cũng cẩn thận quan sát Yêu nữ nhưng không tìm ra biểu hiện kỳ lạ nào. Nếu có thể xâm nhập máy tính cá nhân của chị ta, tôi sẽ tìm được câu trả lời chẳng?

Sau đó mọi chuyện cứ êm đềm trôi đi. Kể từ lúc ở Nhật về, tôi không có cơ hội gặp Cái mông đẹp. Anh ta rất ít khi đến IT. Rút cuộc thì lại bị anh ta cho ăn bơ. Đúng là thứ quỷ quái, lúc thì nuông chiều như công chúa, lúc lại lạnh nhạt như người dưng. Loại người như anh ta, nếu yêu phải, đúng là bất hạnh ><. tôi="” chữi="” thì="” chữi="” thế="” thôi,="” chứ="” thật="” ra="” anh="” ta="” cũng="” không="” đến="” nõi="”">

Tôi bị cuốn vào kỳ thi tốt nghiệp, và rất bận bịu với công việc ở IT. Tôi không có thời gian nghĩ ngợi linh tinh nữa. Chuyện gì đến sẽ đến thôi.

Duyên bảo vệ tốt nghiệp còn tôi thi tốt nghiệp. Chỉ vì mấy kỳ đầu lẹt đẹt mà tôi không được bảo vệ. Nhưng cũng không sao cả. Tôi vẫn là sinh viên có điểm chuyên ngành cao nhất. Còn Duyên có điểm tổng kết cao nhất. Ngày Duyên bảo vệ tôi cũng đến xem. Ủ, có phải mỗi Duyên bảo vệ đâu, rất nhiều bạn trong lớp tôi cũng bảo vệ mà. Thực ra tôi rất muốn làm lành với Duyên nhưng không hiểu sao tôi không đủ dũng khí. Tôi không nói được lời xin lỗi. Kém cỏi thật.

Tôi ngồi ở khuôn viên trường, thở dài mệt mỏi. Bỗng dưng Duyên lại gần tôi. Duyên cười rất gượng gạo:

- 1 năm rồi cậu nhỉ.

Tôi quay sang nhìn Duyên, vẫn không tin được là Duyên lại chủ động làm lành với tôi.

- Nhận bằng tốt nghiệp xong tớ sẽ sang Pháp.

Tôi cảm thấy có điều gì đó chết lặng trong lòng. Không lẽ Duyên vẫn còn tình cảm với anh. Không lẽ Duyên muốn sang Pháp để tiếp tục theo đuổi anh?

- Cậu đừng lo. Với thành tích cao nhất khóa, tớ được đi du học. Tớ sẽ học lên, tớ sẽ làm giảng viên.

Sao tự nhiên tôi thấy nhói trong lòng thế này.

- Khi nào cậu đi?

- Tháng sau.

- Nhanh vậy.

- Ủ... ra sân bay tiễn tớ được không?

Tôi đứng dậy, mặt đối mặt, dù chẳng biết nên nói gì với Duyên. Tại sao tha thứ cho tôi dễ dàng như vậy? Tôi không biết phải làm gì để chuộc lỗi với Duyên cả. Tôi bảo Duyên:

- Cậu làm gì đi chứ?

- Làm gì?

- Tớ là người có lỗi. Cậu có thể chửi tớ, hoặc bạt tai, tuyệt đối không chống cự.

- Cậu tính biến tớ thành sư tử cái à? Thôi đi.

Duyên cười, nụ cười này là thật. Nụ cười này khiến tôi nhẹ nhõm. Một vài đợt gió thổi qua. Tôi cảm giác mùa hạ không còn oi bức, ánh nắng không còn gay gắt.

Tôi rất muốn nói với Duyên sự thật về cuốn sổ. Nhưng tôi vẫn chưa thể vứt bỏ, tôi còn cần nó để bảo vệ W.

Tôi dè dặt hỏi Duyên:

- Cậu với anh Phong thế nào rồi?

- Cậu vẫn thích lo những chuyện không liên quan đến mình nhỉ.

- Tớ nghĩ tớ nên giải thích. Trước đây tớ với anh Phong chỉ là hợp tác diễn kịch để thử thách trái tim cậu. Hoàn toàn không có chuyện anh ấy theo đuổi tớ. Anh ấy thôi kiện cũng là vì cậu. Vì thế, hãy mở lòng ra nhé.

Nói dối xong, tôi cảm thấy tinh thần kiệt quệ, ngay cả trái tim cũng đau đớn. Người bạn này có lỗi gì mà tôi lại lừa dối người ta hết lần này đến lần khác. Khó chịu đến mức tôi chỉ muốn hét lên.

Duyên nhìn lên bầu trời cao rộng. Đôi mắt khẽ nheo lại vì ánh nắng chói chang. Bầu trời bao la, khiến trái tim con người ta cảm thấy yên bình lạ. Gương mặt chênh chếch nắng ấy rất đẹp.

Ngày chúng tôi nhận bằng tốt nghiệp,

Những tháng ngày ngồi trên ghế nhà trường đã kết thúc. Cuộc sống mới đang đón chờ tôi. Tôi háo hức trước con đường phía trước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy 1 nỗi buồn u uẩn.

Học đường, sách vở, những kỳ thi, bạn bè đều mang lại nhiều niềm vui.

Vụ đến chúc mừng chúng tôi, tặng tôi với Duyên mỗi người 1 bó hoa rồi về trước. Đáng lẽ hôm nay bộ 3 của chúng tôi có thể họp mặt nhưng anh đang đứng ngoài cửa đợi tôi. Tôi để ý thấy Duyên luôn tươi cười, nhưng đôi mắt chứa đựng cả bầu trời tâm sự.

Anh bay về nước từ hôm qua, nhưng anh về nhà thăm mẹ trước rồi mới đến trường gặp tôi. Anh ôm theo 1 bó hoa có 11 bông hồng đỏ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì 11 bông hoa hồng đỏ có thông điệp là: 1 đời 1 kiếp yêu em.

Nhận bằng xong tôi cùng anh đi ăn tiệm. Lặng lẽ thôi chứ không ồn ào. Tôi sợ Duyên lại bị tổn thương. Anh hôn lên môi tôi rồi nói:

- Mình làm đám cưới đi.

Tôi hơi bất ngờ trước câu nói của anh, nhưng nói thật là tôi cũng rất muốn được làm vợ anh, càng sớm càng tốt. Với lại tôi đã ra trường rồi mà.

- Cưới xong, sang Pháp với anh nhé. Mẹ đã đồng ý sang Pháp rồi.

Tôi hơi bàng hoàng trước đề nghị này của anh:

- Anh muốn định cư ở Pháp ă?

Anh gật đầu:

- Sau mấy tháng làm việc, em đã thấy chán với cuộc sống bon chen cơm áo gạo tiền chưa? Vậy nên, anh muốn em sang Pháp với anh, anh sẽ kiếm tiền, còn em nội trợ.

Quả thực công việc áp lực đã vắt kiệt sức của tôi, nhiều lần tôi đã muốn buông tay. Nhưng ở nhà nội trợ thì công sức ăn học của tôi đổ sông đổ biển hay sao. Bất ngờ quá. Tôi vẫn là không biết phải trả lời thế nào. Gia đình tôi, họ hàng của tôi, cả bạn bè nữa đều ở Việt Nam. Tôi làm sao có thể vứt bỏ tất cả lại để theo anh.

- Em muốn sống ở Việt Nam. Mình cùng chia sẻ khó khăn. Được không anh?

Anh tiếp tục thuyết phục tôi:

- Anh không muốn sống an phận. Pháp là 1 đất nước đầy hứa hẹn. Tài năng của anh sẽ được phát huy ở đất Pháp. Ở Việt Nam anh sẽ mãi mãi thua kém Trần Hùng Phong. Em hiểu không?

Thế ra thời gian vừa rồi anh luôn bận, anh làm việc không ngừng là vì không muốn thua kém Trần Hùng Phong, chứ không phải vì muốn mang lại hạnh phúc cho tôi. Tôi cười mà thấy nhói trong tim.

Trong phút chốc tôi cảm thấy mọi thứ đều chệnh vênh. Nếu tôi không đồng ý sang Pháp thì sao? Nếu tôi không chịu ở nhà nội trợ thì sao? Có phải là anh sẽ bỏ tôi không? Tôi yêu anh và tôi biết sẽ chẳng có đứa con gái nào có thể xen vào giữa chúng tôi. Nhưng hiện tại tôi lại hiểu ra 1 thực tế, con đường anh chọn tôi có thể theo hoặc không theo. Chứ không bao giờ có chuyện anh lựa chọn điều gì đó vì tôi. Tôi buồn bã hỏi anh:

- Nếu em không muốn sang Pháp thì sao?

Anh im lặng. Tôi đã biết trước câu trả lời nhưng tôi vẫn muốn bầu víu vào niềm tin rằng anh sẽ nghĩ cho tôi, dù chỉ 1 lần. Tôi nuốt nước mắt vào trong lòng. Tôi chào anh rồi về trước. Anh bảo để anh đưa về nhưng tôi từ chối:

- Em muốn về 1 mình.

Tôi không muốn khóc trước mặt anh. Mà thật ra tôi đâu có khóc nổi. Con người này, mới đây còn khiến tôi hạnh phúc như trên thiên đường. Trong phút chốc đã chìm tôi xuống địa ngục đau khổ. Anh không nói những điều ngọt ngào, anh chỉ hành động. Và lời nói của anh thường là rất thực tế, thực tế đến mức tôi ước anh ta biết nói dối dù chỉ 1 lần. Nếu anh nói rằng anh yêu tôi hơn mọi thứ trên đời, nếu tôi không muốn sang Pháp, anh sẽ về với tôi, thì tôi sẽ hạnh phúc mà có thể sẽ hi sinh tất cả vì anh. Nhưng không... điều đó chẳng bao giờ xảy ra.

Anh bay sang Pháp, tôi không tiễn. Có lẽ cả tôi và anh đều đang ôm lấy 1 nỗi thất vọng mơ hồ. Anh nhắn tin cho tôi:

- Anh sẽ chờ câu trả lời của em. Dù là bao nhiêu năm. Vậy nên hãy nghĩ kỹ trước khi quyết định. Anh yêu em.

Đây là lần đầu tiên anh nói yêu tôi. Nhưng tại sao tôi không thấy hạnh phúc. Nước mắt cứ lã chã rơi.

Tôi lặng lẽ chuyển trạng thái FB về single. Sợi dây ràng buộc nhiều khi rất mong manh. Tôi không cần ràng buộc người ta nữa. Tôi đang mâu thuẫn lắm, không thể quyết định được điều gì bây giờ cả. Tôi cần thời gian.

Thằng đệ thấy tôi chuyển trạng thái FB về single thì nhảy vào chat với tôi. Nó hỏi:

- Chị chia tay rồi à?

- Chắc vậy.

- Nghĩa là em có cơ hội phải không?

Tôi đang rất khó chịu. Đừng nói rằng tôi có thể yêu người khác ngay lúc này chứ.

- Nhưng chị không còn xứng với em nữa. Chị đã trao cho anh ấy tất cả.

Thằng đệ im lặng 1 lúc. Tôi cảm nhận được sự đau khổ của nó. Tôi mới là người đau khổ chứ. Tại sao tôi có cảm giác nó còn đau khổ hơn tôi?

- Từ lúc chị ở Pháp phải không?

Tôi không do dự mà trả lời:

- Ừ.

Đi hết cả đi. Tôi chẳng cần ai hết. Tôi vẫn sống được, sống tốt là đằng khác. Họ nói họ yêu tôi, nhưng 1 người thì có thể ruồng bỏ tôi vì sự nghiệp; còn 1 người chỉ vì cái màng trinh. Tôi chỉ muốn ở 1 mình thôi. Làm ơn để tôi yên

Hà nội mùa mưa.

Sốt. Tôi nằm co ro trên giường, uể oải. Đường như tôi không còn sinh khí nữa. Tôi không khóc, chẳng cười, chỉ đơn giản là trống rỗng đến từng tế bào trên cơ thể. Tình yêu duy nhất, tình yêu đẹp nhất có phải chỉ tồn tại trong mộng mị? Anh đã không do dự mà chọn sự nghiệp của anh, tôi ở trong lòng anh có vị trí như thế nào đây? Đầu óc tôi nặng trĩu.

Bên ngoài cửa sổ, cơn mưa đổ xuống như trút nước. Tôi lật cuốn nhật ký viết viết rồi gấp lại. Tất cả những chuyện đã qua, những ngọt ngào, những tiếc nuối, tôi chỉ có thể gửi gắm vào nhật ký. Bởi vì không còn ai để chia sẻ, không có ai hiểu tôi. Tôi lật chăn ngồi dậy lấy nôi cơm điện cắm cháo ăn lót dạ. Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa tôi cũng phải sống tốt.

Chuông điện thoại reo ầm ĩ. Đã mấy cuộc rồi. Phiên phức thật. Tôi uể oải nhấc máy.

- Vũ Trang Vân. Em đang ở nhà nghỉ đầu đường Phùng Khoang. Chị nói chị không xứng với em. Thì bây giờ em cũng sẽ đánh mất cái lần đầu tiên nữa. Để mình xứng với nhau.

Tôi giật mình hoảng sợ. Thằng ngốc này. Nó làm cái quái gì vậy. Muốn tôi phải thế nào đây? Tôi vội vàng lấy ô, xỏ dép rồi bước ra cửa. Tôi cầm điện thoại và không ngừng nói:

- Cậu điên à. Đừng mang chuyện này ra đùa chứ. Tôi không chịu trách nhiệm được đâu.

Một đợt gió thổi tới như thách thức. Tôi khẽ rung mình trước gió lạnh và mưa hắt vào mặt đau rát. Vừa bước chân xuống sân bì bõm nước thì tôi đứng im như tượng. Thật may mắn, thằng đệ không làm điều điên khùng như nó nói. Nó đang đứng trước mặt tôi, biểu cảm chân thành, nó nói:

- Anh yêu em, rất nhiều.

Nói xong nó lại gần tôi, ôm tôi chặt cứng, tôi không cự quây được. Chiếc ô trên tay tôi rơi xuống đất. Cơ thể tôi rất nóng. Tôi không buồn chống cự, mà cũng không có sức chống cự. Tôi từ từ lịm đi, trong nụ hôn say đắm của nó. Hình như cả tôi với nó đều ướt sũng.

Tôi tỉnh dậy trên giường. Đầu óc nặng trĩu. Tôi đã ngủ mê man khá lâu thì phải. Trên người tôi là chiếc áo sơ mi rộng và chiếc quần ngủ rộng, hoàn toàn không có nội y. Tôi chết điếng người, vạch chăn lên tìm kiếm. Thằng đệ thấy tôi tỉnh lại, vội vàng mang bát cháo lại gần tôi.

- Tìm gì thế?

- Máu

- Sao lại tìm thứ đó?

- Tôi còn chưa lên giường với ai. Nếu xảy ra chuyện gì thì phải thấy máu. Hôm qua không có chuyện gì xảy ra đúng không?

- Ờ

- Phù

- Thế tại sao lại nói dối.

Phiền rồi. Tôi quên mất là tôi đã nói dối nó rằng tôi đã trao tất cả cho anh. Tôi thở dài một cái, hỏi nó:

- Ngay cả mất trinh cậu cũng chấp nhận à? Cậu điên thật rồi.

Thằng đệ ngồi xuống giường, đưa thìa cháo lên gần miệng tôi:

- Chuyện đó quan trọng lắm sao? Ăn cháo đã rồi nói tiếp.

Tôi gạt nhẹ tay nó ra, tiếp tục truy vấn:

- Không có chuyện gì xảy ra thật không? Thế... ai thay đồ cho tôi.

- Tôi đã phải rất kiềm chế. Nhưng lần sau không đảm bảo là sẽ kiềm chế được.

Còn có lần sau sao? Đùa chắc.

Tôi dờ dẫm nhìn ra cửa. Thế ra anh đã bớt đường lùi cho tôi, luôn luôn lo cho tôi. Chính anh ấy chọn con đường này cho tôi. Bất giác tôi cảm thấy hối hận, nếu như ngày ấy chúng tôi là của nhau, thì anh ấy đã không thể bỏ rơi tôi như thế này. Và tôi cũng không thể bỏ anh ấy được. Tôi tự nhiên dờ người ra vì thằng đệ đặt 1 nụ hôn lên trán tôi.

Theo phản xạ tự nhiên, tôi đẩy nó ra. Nó hơi thất vọng, nhìn tôi đầy một cái:

- Món quà sinh nhật thứ nhất, tôi muốn không gọi tôi là em nữa. Món quà thứ 2 tôi sẽ nói sau.

Hay thật. Lúc tôi đang ôm yếu, đang tổn thương, nó lại vùng lên bắt nạt tôi thế này à. Tôi thờ ơ bảo nó:

- Không xưng chị em thì phải xưng thế nào?

- Anh em.

- Đùa à?

- Gọi anh 1 lần cũng được

- Để sau đi, bây giờ không làm được.

- Thế nào cũng được, miễn là không phải chị em.

Vậy là cậu ta đã quyết định chơi canh bạc này. Hoặc là có được tình cảm của tôi, hoặc là chúng tôi sẽ không thể làm bạn như lúc đầu. Tại sao trong tim tôi toàn là cảm giác mất mát như vậy? Tôi không quay đầu được nữa rồi. Dù sao thì việc này dễ hơn việc yêu nó, hay ôm hôn nó. Không phải hôm qua nó đã ôm và hôn tôi rồi sao. Nghĩ lại thấy nhức đầu rồi. Tôi không do dự trả lời:

- Được.

Nếu có 1 người thay thế, thì chuyện quên 1 người sẽ rất dễ dàng. Nhưng tôi chưa muốn quên anh, không hề muốn quên 1 chút nào cả. Tôi còn đang chờ đợi điều gì đó từ anh. Tôi muốn anh không lạnh lùng chờ đợi câu trả lời của tôi như bây giờ, mà muốn thấy anh hành động. Có điều, tôi cũng không biết mình đang chờ đợi hành động gì ở anh.

Ngoại truyện 2: Gia sư của tôi

Ngày đầu tiên gia sư của tôi đến.

Tôi xuống dưới nhà gặp anh ta. Nhìn anh ta chẳng có gì nổi bật cả ngoại trừ 1 gương mặt lạnh tanh. Tôi hơi có chút thất vọng. Theo thói quen, tôi cười rất tươi, chào anh ta lễ độ. Bố mẹ tôi ngồi tiếp anh ta, có vẻ khá quý trọng anh ta. Cần gì phải như vậy?

Lên phòng riêng, tôi rót 1 cốc nước mời anh ta rồi ngồi vào bàn học. Tôi hỏi:

- Mỗi buổi học bố mẹ em trả cho anh bao nhiêu vậy?

Anh ta hơi bất ngờ trước câu hỏi của tôi, hình như chưa có ai hỏi anh ta câu tương tự. Anh ta tiếp tục mở tài liệu ra, thờ ơ trả lời:

- Cũng khá.

-Anh cần tiền lắm phải không?

- Việc gì kiếm ra nhiều tiền mà không phạm pháp tôi đều làm.

- Nếu em trả thêm cho anh gấp 2 lần số tiền đó thì anh nghĩ sao?

- Em muốn gì?

Thật là. Thỏa thuận với những người nghèo cũng thật đơn giản nhỉ. Tôi có chút khinh bỉ anh ta. Chung quy lại, ai chẳng sống vì tiền.

- Để em ngồi chơi. Hoặc đến kể chuyện cười cho em là được. Em không thích học.

Anh ta nhìn tôi rất lạnh nhạt. Rồi anh ta đưa cho tôi 1 tập đề:

- Chúng ta đã hiểu nhau rồi. Bây giờ thì bắt đầu nhé. Em làm giúp tôi đề toán lý hóa này.

Hơ. Anh ta chê tiền cơ đấy. Hay anh ta đang giả vờ? Nhưng ít ra cũng có tí cá tính nhỉ. Tôi uể oải cầm tập đề:

- Làm được bao nhiêu điểm thì đạt vậy anh?

- Tôi đã xem bảng điểm học tập của em. Chỉ dám kỳ vọng em làm được 5 điểm.

Tôi cười thầm trong bụng, cầm bút làm 1 lúc rồi đưa bài làm cho anh ta. Anh ta ngồi kiểm tra rồi bảo:

- Được 10 điểm.

Tôi cười:

- Thế anh nghĩ xem em có cần gia sư không?

Anh ta gấp tập đề lại, đưa cho tôi 1 tập khác:

- Tôi đã đánh giá thấp em. Làm lại tập đề này giúp tôi.

Tôi nhận tập đề và cắn bút ngồi nghĩ. Nếu thừa nhận với anh ta là tôi làm không được 3 điểm thì cũng xấu hổ thật. Tôi buông bút xuống:

- Em nghĩ không cần kiểm tra nữa. Học luôn là được rồi.

Từ đó, anh ta bắt đầu gia sư cho tôi. Anh ta giảng bài rất dễ hiểu. Dần dần tôi thấy cảm phục tài năng của anh ta. Ra lớp, chẳng cần chú ý nhiều, tôi cũng làm bài kiểm tra, bài thi rất dễ dàng.

Có hôm, tôi ngồi chống tay ngắm anh ta. Không hiểu sao tôi rất tò mò về anh ta. Tôi muốn biết tất cả, quan niệm sống, gia cảnh, con người. Anh ta quay sang hỏi tôi:

- Có chuyện gì thế?

- Đạo này em toàn được 9 điểm thôi. Chúng ta thư giãn chút được không?

- Em muốn sao?

- Em muốn nghe về anh.

- Tôi không có gì để khoe cả.

- Em sẽ trả anh gấp 3 lần số tiền bố mẹ em trả ngày hôm nay. Chỉ để nghe chuyện của anh.

-

- Việc này không phạm pháp mà.

Anh ta đứng dậy, cầm sách vở ra về:

- Được. Nếu em không muốn học thì tôi cũng không có thời gian ở lại đây. Ngày mai ra ngoài với tôi.

Đêm ấy tôi cứ trần trọc suy nghĩ mãi.

Tôi mua được gia sư của tôi rồi đây. Sao tôi lại cảm thấy thao thức khó ngủ thế này. Tôi đã hi vọng anh ta sẽ hắt cốc nước vào mặt tôi vì dám coi thường anh ta. Không ngờ anh ta chấp nhận dễ dàng như vậy. Dù vậy, hẹn hò với anh ta cũng khiến cho tôi mong chờ.

Mâu thuẫn thật.

Hôm sau tan học, anh ta đến đón tôi bằng 1 chiếc Jupiter. Tôi cũng không dám kỳ vọng nhiều hơn thế. Liệu có phải anh ta sẽ tán tỉnh tôi vì tiền của gia đình tôi không. Tôi cười nhạt, leo lên xe anh ta.

Nơi anh ta đưa tôi đến là bệnh viện. Tôi bắt đầu cảm thấy ớn lạnh. Bệnh viện là nơi không có 1 chút lãng mạn nào cả. Khắp nơi là cảnh người bệnh hốc hác, còn người chăm bệnh nhếch nhác.

Tôi lặng lẽ đi theo anh ta, không ngừng quan sát. Lát sau, chúng tôi cũng đến 1 phòng bệnh. Anh ta lại gần giường bệnh 1 người đàn ông. Gương mặt người đàn ông trung niên này nhác giống anh ta. Anh ta ngồi trên giường bệnh, ân cần chăm sóc cho người đàn ông ấy. Không hiểu sao tự nhiên tôi thấy day dứt dỗi dằn. Người đàn ông ấy gầy tong teo, có vẻ như đã phải nằm viện khá lâu rồi.

Giường bên cạnh là 1 đứa trẻ bị đao và gia đình nó. Đôi chân nó bị teo, nằm co ro trên giường, hơi thở yếu ớt. Mẹ nó đang ngồi cạnh chăm sóc nó. Tôi nghe có tiếng nói chuyện:

- Tội nghiệp. Cô ấy có mỗi 1 đứa con gái. Bỏ cũng không được mà nuôi cũng không xong. Cứ đặt dẹo mà sống như thế, cũng chẳng có tương lai.

Tôi cảm thấy tức ngực khó chịu, bỏ ra ngoài hành lang hít thở không khí trong lành. Lát sau anh ta ra ngoài hành lang bảo tôi:

- Mình về nhé.

Tôi gật đầu, bước vào trong phòng, lễ phép chào người đàn ông đang bệnh rồi đi về. Trên đường đi tôi hỏi:

- Bác ấy là bố anh phải không vậy?

- Đúng. Bố tôi phải chạy thận nhân tạo.

Tôi im lặng. Anh ta cũng im lặng. Rất nhiều suy nghĩ dày vò tôi liên 1 lúc.

Hôm sau anh ta không đến nữa. Tôi chạy xuống hỏi bố mẹ thì được biết anh ta xin ngừng gia sư, bởi vì tôi đã tiến bộ vượt bậc.

Những ngày sau đó, tôi nhớ anh ta khủng khiếp. Cảm giác tội lỗi cứ gặm nhấm tôi. Tôi không thể tập trung học bài, với lại tôi không muốn học. Nếu thành tích của tôi thấp, phải chăng anh ta sẽ quay lại?

Đúng 2 tuần sau, anh ta lại đến thật. Không hiểu sao tôi lại vui mừng đến thế. Thì ra bố mẹ tôi đã cố thuyết phục anh ta quay lại gia sư cho tôi.

Lên phòng, anh ta lãnh đạm hỏi tôi:

- Em lại muốn gì nữa đây. Với trí thông minh của em, tự học cũng có thể được 8 phần trăm chuyên rồi. Em không cần gia sư. Đừng làm phí thời gian của tôi.

- Em không muốn 8 phần, em muốn 10 phần.

- Em nghĩ kỹ chưa?

- Em sẽ cố gắng. Nếu bài kiểm tra nào không được 10, anh nghỉ em cũng không giữ.

- Được.

Anh ta nhận lời mà tôi cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng. Chưa bao giờ tôi vui đến thế.

Tôi ngoan ngoãn nghe giảng và nỗ lực học bài. Tôi sợ nhất là bài kiểm tra điểm 9. Dĩ nhiên tôi trở thành học sinh nằm trong top của trường chuyên. Bạn bè ngưỡng mộ tôi, thầy cô yêu mến tôi. Cảm giác ấy không hề tồi chút nào.

Thậm chí có nhiều học sinh yếu kém trở thành fan của tôi. Họ rất hay đến gặp tôi để hỏi bí quyết tiến bộ. Có bạn chăm chỉ nhiều lắm mà sức học vẫn không lên. Có bạn học thì khá mà làm bài thi, bài kiểm tra

không ra gì. Họ rất thật lòng chia sẻ với tôi mọi chuyện. Tôi chẳng có chút kỳ thị nào với họ cả. Thậm chí nếu có thời gian, tôi sẵn sàng kèm họ học.

Từ lúc nào tôi hiểu ra rằng mình may mắn, có 1 trí thông minh đủ dùng, 1 sức khỏe tốt và 1 nhan sắc không tồi. Đều là trời phú cho tôi cả, không có tư cách để chê bai kẻ khác. Vì thế, tôi không ngại giúp đỡ người thua thiệt hơn mình trong khả năng có thể.

Tôi với anh ta trở nên thân thiết hơn. Anh ta cũng chia sẻ 1 số quan điểm sống của mình. Tôi cũng rất thích kể chuyện riêng với anh ta.

8/3 của lớp 11.

Tôi nhận được rất nhiều hoa và quà đắt tiền, nhưng không hiểu sao tôi chẳng thấy vui. Buổi tối, tôi ở lại trong nhà chờ gia sư đến dạy.

Anh ta đến, trong tay không mang theo thứ gì cả. Tôi cảm thấy hơi có chút hụt hẫng. Suốt giờ học tôi chẳng tập trung được gì. Cuối giờ học, anh ta bảo:

- Có vẻ hôm nay tôi không nên đến đây. Ngày này nhẽ ra phải để em đi chơi với bạn trai.

Nghe anh ta nói vậy, tôi vội vàng lắc đầu:

- Không có. Em không có bạn trai nào hết.

Đột nhiên tôi thấy anh ta cười:

- Em cũng ngoan nhỉ.

Nói xong, anh ta đưa cho tôi mấy cây kẹo mút và xoa đầu tôi:

- Thưởng cho em vì đã tiến bộ vượt bậc trong thời gian qua.

Tôi nhận mấy cây kẹo mút mà trong lòng giấy lên 1 cảm giác ấm áp lạ kỳ. Tôi thậm chí chẳng dám ăn, mà chỉ bỏ ra ngậm chúng. Đến khi chúng chảy nước, đành phải bỏ đi.

Hôm ấy, lúc tiễn gia sư về. Tôi cũng gặp Trần Hùng Phong. Anh ta mang hoa và quà đến, đợi tôi hết giờ học thì đưa tôi đi chơi. Nhưng tôi từ chối với lý do, chưa đủ tuổi vị thành niên, không ra ngoài với nam giới. Anh ta nghe vậy, khẽ mỉm cười, nụ cười rất ẩn ý. Có lẽ anh ta chưa từng bị từ chối nên mới có ấn tượng đặc biệt với tôi, đứa con gái mà lần đầu tiên gặp đã ném thẳng chiếc điện thoại vào mặt anh ta. Chắc anh ta là kiểu người thích bị ngược thân. Anh ta đành ngồi lại phòng khách của gia đình tiếp chuyện bố mẹ tôi và dĩ nhiên, tôi ngồi cạnh như 1 con thỏ con ngoan ngoãn.

Chapter 18: Asian' whisper và M2

Tốt nghiệp,

Tôi trở thành nhân viên chăm chỉ của IT. Mối quan hệ giữa tôi và Giải vàng cũng thay đổi. Bình thường chúng tôi nói trống không với nhau. Thỉnh thoảng thì xưng hô tôi cậu. Đang thoải mái, tự nhiên đòi thay đổi cách xưng hô, làm ọi chuyện trở nên khó xử thế này. Thỉnh thoảng tôi lỡ miệng xưng chị với nó, rồi ngay lập tức sửa lại luôn. Thằng đệ cũng có vẻ bực bội lắm. Nó hay stress và tôi cảm giác được rằng nó có chuyện gì đó giấu tôi, nhưng chuyện đó là chuyện gì chứ? Có lúc đang đưa tôi đi chơi, nó đưa tôi về nhà rồi vội vã đi đâu đó. Nó biết tôi không muốn nên luôn giữ khoảng cách an toàn với tôi, không có cử chỉ thân mật, đi quá giới hạn nào. Có lẽ nó chờ cho tôi quên anh, và chấp nhận nó. Đúng là thằng ngốc chính hiệu.

Tôi cũng hay lén vào FB của anh, rồi lại đi ra, không biết nên vui hay nên buồn vì anh vẫn im lặng, không có update nào mới cả. Sao tôi lại cảm thấy buồn đến thế? Nếu cứ im lặng thế này, cả 2 chúng tôi, có thể sẽ xa nhau, vĩnh viễn xa nhau.

Ngày Duyên bay sang Pháp, tôi cùng Vy ra sân bay tiễn Duyên. Duyên biết chuyện tình cảm của tôi trực trặc thì khẽ cười buồn bảo:

- Cậu làm tớ thất vọng quá đấy.

Tôi cũng không biết nữa. Phải chăng những gì người ta chưa có, người ta luôn gồng mình để đạt được. Còn khi đã có rồi, lại cảm thấy không trân trọng nữa. Vậy nên tôi với anh mới sút mẻ thế này. Nếu là Duyên, chắc chắn Duyên đã không ngần ngại mà sang Pháp định cư cùng anh. Duyên mỉm cười vẫy tay tạm biệt chúng tôi. Duyên là thế, nhìn đầy vẻ mỏng manh yếu đuối, ứng xử thì mềm mại nhưng bản thân lại rất mạnh mẽ. Duyên đã có thể chấp nhận vun đắp cho tôi và anh.

Sau khi máy bay cất cánh, tôi định quay về thì chạm mặt Cái mông đẹp. Tôi giật thót mình như gặp ma. Anh ta cầm theo 1 bó hoa ly trắng, cứ thế đứng nhìn theo chiếc máy bay đã cất cánh. Con người luôn tỏ ra quyền lực, làm bất kỳ chuyện gì anh ta muốn, lại có lúc do dự đứng nhìn thế này sao. Tôi nhỏ nhẹ hỏi:

-Tại sao anh không gặp Duyên?

Anh ta vẫn nhìn lên trời cao rộng, nơi chiếc máy bay chỉ còn là 1 chấm nhỏ:

-Em thích lo chuyện của người khác nhỉ?

Miệng lưỡi 2 người này giống nhau thật. Tôi chỉ muốn tốt cho họ thôi mà. Anh ta mắc chứng gì, sao không thể hiện quyền lực đi. Tấn công mạnh vào xem nào. Cái mông đẹp ném bó hoa lên không trung rồi vu vơ hỏi:

-Du học thạc sĩ mất 1 năm à? Chắc tôi phải đến Pháp sớm thôi.

Nói xong anh ta mỉm cười, cái cười nửa miệng nhẹ như không.

Tôi quay về với nhịp sống bình thường. Cơm áo, gạo tiền đúng là chẳng thú vị chút nào. IT vẫn phát triển bình thường. Tôi ngày ngày đi làm, cuối tuần thỉnh thoảng over time. Có thời gian rảnh tôi đi chơi với Giải vàng hoặc với Vy. Giải vàng càng ngày càng bận hơn thì phải. Hình như ai dính với tôi cũng đều trở nên bận rộn. Tôi chẳng muốn suy đoán rằng nó không muốn thua kém Cái mông đẹp nên lần xả vào học hành và làm việc. Tôi không phải là con người tham lam, chỉ cần vừa đủ, không cần thừa thãi. Họ có hiểu không? Mà chuyện đó thật ra cũng chẳng liên quan đến tôi. Đàn ông lúc nào chẳng có máu hiếu thắng trong người.

Có lần tôi với Vy đi uống cà phê thì bắt gặp thằng đệ với Cái mông đẹp đang hẹn hò. Tôi tò mò, lại gần quan sát. Đầu óc giỏi tưởng tượng của tôi lại bắt đầu suy diễn. Giả sử họ thành 1 đôi cũng rất đẹp đấy chứ. Cơ mà nếu thành 1 đôi thật, chắc Cái mông đẹp sẽ là công, còn Giải vàng làm thụ. Sinh sau đẻ muộn hơn, chịu khó nằm dưới đi.

Sau màn tưởng tượng, tôi lại chú ý quan sát. Giải vàng rút trong túi ra 1 đĩa DVD màu đen và đưa cho Cái mông đẹp. Thực tế, họ không có nhìn nhau đắm đuối lần nào cả. Tôi cố gắng nghe ngóng mà không nghe được gì cả. Không lẽ thằng đệ làm thêm dự án cho Cái mông đẹp, hoặc là cậu ấy đã quyết định sẽ trở thành nhân viên của W chẳng?

Lúc về, tôi lang thang trên đường Nguyễn Trãi, tìm mua ít hoa hồng về cắm. Tôi thích con đường này lắm vì họ bày bán rất nhiều hoa. Đang lựa hoa hồng, và trả giá nhiệt tình (chuyện, dù nhiều tiền hay ít tiền thì thói quen của tôi vẫn là mặc cả ^^) Đột nhiên có 1 người đi xe máy lướt qua tôi, tôi có cảm giác đã va chạm nhẹ. Tôi nhìn theo rồi lại tiếp tục lựa hoa hồng. Đến lúc thanh toán, tôi không tìm thấy túi xách của tôi đâu cả. Thế ra ban nãy tôi bị giật đồ à. >< .=" bây=" giờ=" có=" tri=" hô=" thì=" cũng=" đã=" muộn=" rồi=" tôi=" trả=" lại=" hoa=" rồi=" thất=" thiếu=" đi=" tiếp=" đột=" nhiên=" chiếc=" xe=" máy=" ban=" nãy=" lướt=" qua=" tôi,=" quãng=" trả=" cho=" tôi=" chiếc=" túi=" xách.= " tôi=" vội=" vàng=" kiểm=" tra=" lại=" tư=" trang=" thì=" thấy=" không=" mất=" mất=" thứ=" gì.= " chuyện=" khi=" gì=" xảy=" ra=" vậy?=" trên=" người=" tôi=">

Thời gian đó, bỗng nhiên thế giới nổi lên 1 loại virus. Tên của nó là Asian's whisper, xuất hiện như 1 lời thách thức. Nó tấn công mọi hệ thống bảo mật nổi tiếng, đầu tiên là Microsoft và google. Nó hack vào hệ thống của Microsoft, lấy bí mật công nghệ, nó ngừng hoạt động của google. Và nó tấn công cả hệ thống bảo mật của các ngân hàng lớn, hack tiền và account. Kỳ lạ thay, W không hề bị tấn công, hay nói đúng hơn là W không hề bị ảnh hưởng gì cả. Tin về loại virus này trở thành tin hot mà báo mạng nào cũng đưa. Các

công ty liên kết với nhau ngay lập tức ngăn chặn sự hoành hành của nó. Tôi quan tâm nhất là phản ứng của Microsoft trước chuyện này. Bài phát biểu của Billgates khiến cho tôi cực kỳ ấn tượng:

“Hành động phá hoại này không phải là hành động tự phát của 1 cá nhân. Đứng sau nó chắc chắn là 1 tổ chức lớn. Chúng tôi đã bắt tay với google mời các chuyên gia trên thế giới tìm hiểu và tiêu diệt loại virus này.

Chúng tôi cũng gửi đến các vị câu trả lời rằng chúng tôi nhất định sẽ điều tra ra và phá hủy Database (cơ sở dữ liệu) của quý vị. Mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi. Vì thế đừng tự mãn vội.”

Các chuyên gia lần lượt xuất hiện trên báo mạng, chỉ có chuyên gia người Việt là từ chối tiết lộ danh tính. Tôi cảm thấy chột dạ. Liệu nhân vật bí ẩn đó có phải là Giải vàng? Nó đã được giải nhất trong cuộc thi tìm kiếm tài năng của Microsoft mà. Đạo gần đây hành tung của nó bí ẩn lắm. Tôi ngay lập tức tự phủ nhận giả thuyết này. Nó có tài năng cách mấy thì cũng chỉ là 1 thằng nhóc vất mũi chưa sạch thôi mà. Chắc tôi bị nhiễm phim hành động giả tưởng rồi.

Sau đó, loại virus này tự nhiên ngừng phát tán.

Tôi không thấy Yêu nữ có biểu hiện gì kỳ lạ. Chị ta lúc nào cũng điềm tĩnh lạ thường. Trong khi cả công ty nhao nhao bàn tán về Asian's whisper thì chị ta cứ như người ngoài hành tinh, chẳng buồn quan tâm đến nó. Cũng có thể chị ta quan tâm nhưng không thể hiện ra. Những con người bí hiểm, nhiều mưu tính như chị ta, tốt nhất là không nên cố hiểu.

Tôi đến nhà thằng đệ chơi, không ngừng nói với nó về loại virus này. Nó lock màn hình laptop tiếp chuyện tôi, nhưng có vẻ nó không để tâm cho lắm. Lát sau, nó nhận được điện thoại và chạy ra ngoài. Trước khi đi vẫn không quên trêu chọc tôi:

-Đợi nhé. Lát nữa trở về sẽ đền bù bằng 1 ngàn nộ hôn.

Ai thêm? Hôn nó chẳng khác nào thưởng cho nó cả. Đền bù cái nỗi gì.

--Làm gì để giết thời gian? Có chiếc laptop bên cạnh, hiển nhiên là sẽ không bao giờ cảm thấy nhàm chán. Tôi mở laptop của nó lên và nhập password, để kiểm 1 vài bộ film tình cảm xem đỡ buồn. Thật may mắn là nó để password giống password điện thoại, vẫn là ngày sinh của nó và tôi.

Màn hình đen ngòm hiện lên với những dòng code loằng ngoằng. Với dân lập trình thì chuyện này không có gì là lạ. Nhưng thứ đập vào mắt tôi lại là: Asian's whisper. Tôi đơ ra 1 lúc rồi vội vàng di chuột. Bên cạnh màn hình soạn thảo là màn hình chat skype. Cậu ta làm việc cùng 1 nhóm bằng tiếng Anh, theo nickname tôi đoán họ đều là người châu Á: 1 người Nhật, 1 người Hàn, 1 người Trung Quốc, leader hình như là nickname angel_s_smile. Tôi lạnh cả người. Angel_s_smile. Lục tìm trong ký ức, tôi tìm cũng thấy chút manh mối. Lần gặp Yêu nữ ở sân bay, cậu ta đã buông ra 1 câu khó hiểu: “Nụ cười thiên thần”. Tôi không thể kiểm soát được nhịp tim cùng với sự tò mò nữa. Tôi tiếp tục mở mấy trang tài liệu ra xem. Tài liệu khá chi tiết, rõ ràng về hệ thống bảo mật của W. Tôi mở lịch sử chat riêng của cậu ta với nick name angel_s_smile.

- Xin chào. Tôi muốn giao dịch với cậu.

- Bạn là ai? Vì sao lại biết tôi?

- Tôi đến từ tổ chức bí mật Misty Mystery, viết tắt là M2. Cuộc thi tìm kiếm tài năng CNTT do Microsoft tổ chức là do chúng tôi giật dây. Chúng tôi muốn mời cậu vào tổ chức. Cậu sẽ được tạo điều kiện để phát triển năng lực của bản thân. Cậu sẽ được làm việc với rất nhiều tài năng ngang tầm với cậu. Và sau này cậu sẽ được tiếp xúc với rất nhiều thiên tài khác.

- Lấy gì để chứng minh bạn đang nói thật?

- Cậu hãy truy cập vào website của chúng tôi, để view cơ sở dữ liệu về con người. Cậu có thể tìm được bất kỳ ai trong đó. [đường link, tài khoản truy cập]

- Tôi muốn biết mặt bạn. Rất khó chịu nếu tôi ở ngoài sáng, còn bạn ở trong tối. Nếu được thì chúng ta tiếp tục thỏa thuận.

- Được. Tôi sẽ mở WC.
- Vậy tôi sẽ phải làm gì?
- Phát triển virus tấn công hệ thống bảo mật của Microsoft và mấy tập đoàn khác.
- Tôi từ chối. Tôi không làm việc phạm pháp.
- Tôi sẽ chờ cho đến khi cậu đổi ý.

Một thời gian sau, đoạn hội thoại lại tiếp tục:

- Tổ chức của cô muốn thôn tính W đúng không? Và cô chính là trưởng phòng Công nghệ của IT.
- ...
- Dù lúc gửi WC cho tôi, cô đã hóa trang. Nhưng tôi nhận ra dáng dấp của cô và cả chiếc dây chuyền rất lạ trên cổ cô nữa.
-
- Nếu tôi đồng ý viết virus thì có thể ngừng thôn tính W không?
- Cậu đã nghĩ kỹ chưa?
- Tôi chỉ là chấp nhận viết virus, chứ không nói là muốn trở thành member của M2.
- Được. Tôi sẽ thảo luận với M2.

Đoạn chat gần nhất là:

- Cậu làm việc tốt lắm. Version đầu tiên của Asian's whisper ra mắt mà đã làm cho thế giới hoang mang. Chúng ta cần cải tiến nó thật hoàn hảo.
- Tôi đâu có nhận lời viết version 2.0
- Nếu trở thành member của chúng tôi, cậu sẽ có được tình yêu của cậu. Không phải tốt lắm sao?
- Bằng cách nào?
- Vũ Trang Vân sẽ quên hết ký ức về tình cũ.
- Vớ vẩn. Đừng có đụng vào cô ấy.

Tôi tựa lưng vào ghế, nhắm mắt chờ đợi Giải vàng trở về. Tại sao tôi có cảm giác thời gian dài lê thê như vậy. Chờ đợi thật mệt mỏi. Nhưng tôi cần được giải thích ngay lúc này.

Giải vàng trở về, thấy tôi ngồi thất thần bên laptop của cậu ta thì hoảng sợ. Cậu ta chạy đến sờ trán tôi:

- Vân. Vân. Mệt à?

Tôi mở mắt ra, đỡ đầu nhìn cậu ta:

- Asian's whisper.

Giải vàng vội vã nhìn sang màn hình laptop, ánh mắt đầy hoang mang. Cậu ta đưa tay tắt laptop, thất vọng ngồi xuống ghế:

- Biết cả rồi sao?

Lát sau, nó chậm rãi giải thích:

- Đó là tổ chức bí mật Misty Mystery, viết tắt là M2, có trụ sở chính ở Anh. Cuộc thi về CNTT do Microsoft tổ chức, cũng là do M2 đứng đằng sau giật dây. Họ không ngừng tìm kiếm nhân tài. Không chỉ ở Việt Nam, họ còn tìm kiếm ở những nước khác. Sau cuộc thi đó, người phụ trách khu vực châu Á của họ là angel_s_smile đã chủ động liên lạc mời tôi vào tổ chức của họ. Tôi cũng cảm thấy hứng thú vì sẽ được làm việc với toàn nhân tài, sẽ có điều kiện để phát triển năng lực của bản thân, nhưng tôi không muốn làm việc phạm pháp nên đã từ chối.

- Sau đó cậu chấp nhận tham gia viết Asian's whisper là để bảo vệ W à?

- Đúng.

Tôi vẫn chưa bình tĩnh lại được, chất giọng đầy mệt mỏi:

- Nếu M2 không giữ lời, sử dụng Asian's whisper tấn công W thì sao?

Giải vàng quay sang, đưa tay giữ chặt 2 vai tôi, điềm tĩnh trả lời:

- Song song với việc phát triển Asian's whisper, tôi cũng bí mật phát triển phần mềm ngăn chặn nó. Chỉ cần W sử dụng thì sẽ không bị ảnh hưởng. Trần Hùng Phong đã nhận nó.

Thế ra lần họ hẹn hò ở quán cà phê, đĩa DVD Giải vàng đã đưa cho Cái mông đẹp là phần mềm chống Asian's whisper sao?

Tôi đưa tay lên gỡ tay cậu ta ra khỏi vai mình. Tôi cứ tưởng mình nắm trong tay quyền lực, tôi cứ tưởng tôi nắm giữ nhiều bí mật. Cuối cùng, tôi vẫn là người có đầu óc đơn giản nhất, bị những người bên cạnh che mắt. Tôi lững thững bỏ về.

Nhưng tôi không thể chịu được cái cảm giác này. Ngay lập tức tôi lấy lại tinh thần, đến IT gặp Yêu nữ. Đáng lẽ tôi nên khẳng định luôn gián điệp là chị ta, rồi để cho Cái mông đẹp xử lý chị ta. Chị ta muốn phá hoại W chứ không đơn giản là muốn bán bí mật kinh doanh để lấy tiền. Hôm nay là ngày nghỉ, nhưng Yêu nữ rất chăm chỉ làm việc. Có ngày nào mà chị ta không đến IT đâu chứ. Con người chị ta vốn dĩ bí hiểm, tôi dĩ nhiên là không hiểu được. Dù sao tôi cũng vẫn muốn nghe chị ta giải thích. Thật lòng tôi không muốn Cái mông đẹp tống chị ta vào tù.

Tôi đến gặp chị ta, tưởng chị ta sẽ hoang mang vì bị phát hiện. Ai dè chị ta như đã biết trước chuyện tôi sẽ đến đây. Chị ta mỉm cười, vẫn là cái cười khiến tôi e sợ. Nó như muốn nói với tôi rằng: “Tôi biết hết mọi chuyện”. Tôi thấy chột dạ nhưng vẫn cố tỏ ra mình là kẻ mạnh.

- Chị có thể giải thích cho tôi được chứ. Trước khi tôi nói với CEO chuyện này.

Chị ta bình tĩnh ra lệnh cho tôi, khiến tôi càng choáng váng hơn:

- Giao lại cho tôi cuốn sổ hồng.

- Cuốn sổ hồng nào?

Yêu nữ nhìn tôi lãnh đạm. Chị ta quăng cho tôi 1 mớ tài liệu bảo tôi đọc. Đó là tài liệu về chức năng của cuốn sổ hồng.

- Cô thực sự chưa từng thắc mắc về nguồn gốc của cuốn sổ. Cô nghĩ rằng nó là 1 cuốn sổ siêu nhiên?

Câu nói của chị ta như giáng 1 đòn mạnh vào não tôi. Đúng là tôi chưa từng thắc mắc về nguồn gốc của cuốn sổ. Chẳng lẽ, cuốn sổ được tạo ra bởi con người? Và đó chính là M2.

Chapter 19: Nguồn gốc cuốn sổ - công nghệ tâm linh

Yêu nữ ngồi trên ghế xoay, 2 tay khoanh lại, chân bắt chéo, tựa lưng vào ghế, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cảm. Tài liệu trên tay tôi rất phức tạp. Tôi đọc cũng không hiểu lắm. Thấy tôi vẫn ngu ngơ như bò lạc, Yêu nữ bắt đầu giải thích bằng chất giọng đều đều, không ngắt quãng:

-“Chúng tôi là tổ chức gồm những nhà khoa học lập dị, làm việc vì đam mê và cá tính chứ không giết người. Chúng tôi tạo ra cuốn sổ với nhiều mục đích. Đối với cô mà nói, cuốn sổ chỉ có tác dụng sưu tập harem, mà chưa từng nghĩ sử dụng nó vào tài chính hay chính trị đúng không?”

Cuốn sổ cô cầm là bản thí nghiệm đầu tiên. Người có ý tưởng tạo ra nó là 1 nhà khoa học có cha là người Việt, mẹ là người Pháp. Anh ta muốn được thử nghiệm nó ở Việt Nam và Pháp. Còn 1 bản nữa được thí nghiệm ở Pháp và chủ nhân là nam.

Cuốn sổ được kích hoạt khi đưa ra ánh nắng, đó cũng là lúc ghi nhận chủ nhân.

Khắp cuốn sổ được gắn chip cảm ứng. Trong khoảnh khắc nạn nhân chạm vào cuốn sổ, não bộ sẽ bị tấn công bởi 1 luồng sóng điện từ (xung điện). Chỉ cần có vân tay, chữ ký của nạn nhân, chip cảm ứng sẽ truyền

thông tin về server. Hệ thống sẽ xử lý và ghi nhận nạn nhân. Chúng tôi có 1 cơ sở dữ liệu lớn về con người. Sau đó, mỗi lần có lệnh, chip cảm ứng lại truyền tín hiệu về server, hệ thống tiếp tục xử lý và truyền sóng điện từ đến não nạn nhân theo bất kỳ dạng sóng nào: sóng điện thoại, sóng wifi. Sóng này sẽ cộng hưởng với sóng đã được đưa vào não nạn nhân trước đó, và điều khiển nạn nhân bằng cách thay đổi thông tin trên não.

Chúng tôi không muốn nó được công khai. Chỉ cần có người thứ 2 khác cô chạm vào cuốn sổ, não bộ của người đó bị tấn công, nếu hệ thống nhận diện được não người đó có thông tin sử dụng cuốn sổ (tức những dòng chữ trên bìa) thì hệ thống sẽ tự động vô hiệu hóa cuốn sổ. Rất may cô vẫn chưa để lộ bí mật này.

Chúng tôi gọi công nghệ này là công nghệ tâm linh, được nghiên cứu và phát triển bởi nhiều chuyên gia phần mềm và các nhà tâm linh nổi tiếng thế giới. Họ đã bỏ hết tâm huyết để nghiên cứu trong 10 năm. Cô thật may mắn vì chỉ với vài đồng bạc lẻ, cô đã được sử dụng 1 sản phẩm có giá trị hàng tỉ USD.”

Nghe những điều chị ta nói, tôi như người bị thôi miên. Nãy giờ tôi chỉ biết im lặng, tiêu hóa từng câu từng chữ, mãi mới hỏi được 1 câu:

- Tại sao lại là tôi?

-“Ngẫu nhiên. Cảm giác mách bảo tôi nên chọn cô. Chúng tôi tìm đối tượng thí nghiệm với 3 tiêu chí: Đầu óc đơn giản; Lòng tốt; Biết giữ bí mật. Tình cờ làm sao, cô đáp ứng rất tốt những tiêu chí ấy.”

- Ai đầu óc đơn giản? Chị nhầm à?

-“ Ý tôi là thông minh nhưng không nhiều tham vọng. Nếu người sử dụng tham lam quá, rất có thể sẽ đụng đến nền tài chính quốc gia và thậm chí là chính phủ, rất có thể sẽ bị tổ chức an ninh sờ gáy. Nếu quá dấn đến, thậm chí sẽ không biết sử dụng cuốn sổ thế nào là tốt và an toàn. Cô đã không làm lộ bí mật. Cô đáp ứng được đầy đủ tố chất của chủ sở hữu.

Cô đã tìm ra cả điều không được ghi trong hướng dẫn. Đó là điều khiển nạn nhân bằng giọng nói. Nhưng cô chưa bao giờ nghi ngờ về nội dung hướng dẫn đúng không? Trên thực tế, cuốn sổ có tác dụng với cả người cùng giới. Nhưng chúng tôi chỉ muốn người dùng hiểu nó như 1 cuốn sổ giúp sưu tập harem.”

- Chị muốn gì ở W?

-“W đang phát triển mạnh ra thế giới. Mục tiêu đầu tiên là thôn tính W, trước khi thôn tính các tập đoàn lớn hơn. Tôi đến Việt Nam vì 3 nhiệm vụ: tìm chủ sở hữu để thí nghiệm cuốn sổ, tìm nhân tài CNTT, thôn tính W. “

Nói xong, chị ta mở hộp trang điểm và bắt đầu bôi bôi vẽ vẽ. 1 lát sau gương mặt chị ta đã biến thành 1 người phụ nữ trung niên khắc khổ. Chính là người đã bán lại cho tôi đồng sách truyện phê liệu. Tôi rùng mình ớn lạnh. Hóa ra lần đó chị ta cố tình cải trang và thay đổi giọng nói để lừa tôi.

Chị ta tiếp tục giải thích:

-“Thí nghiệm thành công, chúng tôi có thể dùng cuốn sổ lũng đoạn thị trường tài chính và cả chính trị nữa. Và cô biết không, những kẻ thông minh như Trần Hùng Phong không bao giờ ký bậy bạ, nên có thể nói cuốn sổ này khó mà làm gì được anh ta. Tôi cũng không lý giải được tại sao cô lại lấy được chữ ký anh ta.”

Tôi lùi lại, tựa vào bàn làm việc, như để tiếp thêm dũng khí:

- Tại sao lại nhận tôi vào IT? Chị muốn tôi ngăn cản chị đúng không?

-“ Đúng. Tôi không muốn thôn tính W.”

- Bởi chị yêu CEO?

- “ Đáng tiếc là anh ta không yêu tôi.”

Chị ta lại cười, nụ cười như để giấu cợt chính bản thân mình. Có lẽ chị ta không ngờ rằng, sang Việt Nam chị ta lại vướng vào lưới tình, để rồi tiến thoái lưỡng nan. Tôi nhận ra trong ánh mắt chị ta có sự dằn vặt, đắn đo. Tôi nghĩ mình nên tranh thủ cơ hội này.

- Chị có muốn hợp tác với tôi không? Bất kỳ phần mềm nào cũng có lỗi. Tôi nghĩ chỉ cần đào sâu tìm hiểu, có thể sẽ tìm được lỗ hổng và phá hủy nó.

Chị ta nhìn tôi kinh ngạc rồi cười, cách cười rất sáng khoái nhưng hàm chứa đầy sự mỉa mai:

- “Dĩ nhiên nó chỉ là 1 sản phẩm công nghệ chưa hoàn hảo, nên chúng tôi mới cần thử nghiệm. Nhưng cô nghĩ ranh con như cô có thể chống lại 1 tổ chức toàn nhân tài sao? Cô nên an phận nếu chưa muốn chết. Tổ chức gồm rất nhiều thành viên bí mật, thậm chí còn không biết mặt nhau. Tôi chỉ là 1 thành viên có nick name: angel’s smile. Trần Hùng Phong đã bắt tay với FBI và cơ quan an ninh bí mật điều tra mà không tìm được manh mối. Cũng có thể anh ta đã có manh mối, nhưng anh ta chưa hành động. Tôi không đoán được con người này.”

- Tại sao lại nói với tôi tất cả những chuyện này?

- “Vì cô sẽ chẳng còn nhớ được gì nữa cả. Cô đã biết quá nhiều. Không còn cách nào khác là phải xử lý exception: xóa hết ký ức của cô từ thời điểm cô cầm cuốn sổ trên tay. Vả lại, Trần Hùng Phong đã nghi ngờ cô. Buộc phải xóa ký ức của anh ta về cô. Nếu cứ để như bây giờ, không sớm thì muộn anh ta cũng tìm ra cuốn sổ và thậm chí là nắm thóp M2. “

-Anh ta nghi ngờ tôi khi nào?

-“Từ khi được giải phóng, anh ta đã thường xuyên sang Mỹ, thực hiện nghiên cứu y học trên não bộ của mình. Con người anh ta quả thực không đơn giản. Lẽ ra anh ta có thể bắt giữ cô để tra hỏi về điều đó. Nhưng anh ta đã không làm vậy.”

Tôi rùng mình nhớ lại chuyện tôi bị giật đồ. Chuyện đó là do ai làm? Cũng may sau chuyến đi Nhật, tôi đã cẩn thận cất giữ cuốn sổ. Tôi vẫn kiên trì đàm phán với chị ta:

- Tôi sẽ trả lại cuốn sổ với điều kiện chị giữ lại ký ức cho tôi.

- “Cô giao hay không giao ra thì tôi cũng sẽ có nó thôi. Tôi là 1 nhà khoa học có trách nhiệm. Dù muốn hay không, tôi cũng phải thực hiện thử nghiệm cuối cùng này. Thử nghiệm exception: xóa ký ức.”

- Chị đừng hòng lấy lại, tôi không mang theo cuốn sổ.

- “Tốt. Vậy cô để ở nhà đúng không? Tôi cũng đoán trước chuyện này.”

Nói xong chị ta cầm điện thoại lên và bấm số:

-“ Ciel. Hành động đi.”

Khoan đã. Ký ức bắt đầu từ thời gian cuốn sổ có hiệu lực với nạn nhân sẽ biến mất, và nạn nhân cũng lãng quên tôi. Nghĩa là Cái mông đẹp và anh đều sẽ quên tôi sao? Tôi bất giác đưa tay lên ôm đầu, hoảng sợ. Nghĩa là chỉ có Giải vàng là giữ nguyên ký ức về tôi, và thậm chí tôi cũng quên luôn cậu ấy. Chuyện này có phải là quá đột ngột và hơi tàn nhẫn không?

Trong chốc lát, cuốn phim ký ức cuộc đời tôi nhảy nhót điên loạn. Tôi sợ nhất là mất ký ức về những ngày tháng bên anh, và tôi sợ anh lãng quên tôi. Lần này sẽ không có gì ngăn cản được. Không phải sự dối hờn, không phải đắn đo lựa chọn. Tôi đau đớn nhận ra rằng tôi đã lãng phí mất 1 khoảng thời gian dằn vặt vô nghĩa. Tôi yêu anh, yêu rất nhiều. Người tôi không muốn quên nhất chính là anh, và tôi không muốn bị anh quên lãng.

Lần này thì chúng tôi sẽ vĩnh viễn xa nhau.

Vĩnh viễn...

Những mảnh ký ức bắt đầu vỡ ra, nhòe đi.

Tôi đau đầu dữ dội rồi rơi vào trạng thái không còn tỉnh táo. Tôi nghe được tiếng ai đó bước vào và Yêu nữ nói chuyện với anh ta.

- Ciel

- Người của chúng ta không tìm thấy cuốn sổ tại nhà cô ta.

- Vậy tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ sao.
- Angel's smile - thành viên máu lạnh, luôn hành thành xuất sắc nhiệm vụ. Ấy thế mà sang Việt Nam chỉ hoàn thành được 1 trong 3 nhiệm vụ.
- Nói ít thôi. Nhận hàng của anh đi.
- Phụ nữ cuối cùng vẫn là phụ nữ. Không làm được việc gì cả. Sau này không được làm việc cùng cô nữa, kể cũng tiếc nhỉ.
- Anh chỉ cần hứa là sau này không động đến W và Trần Hùng Phong là nể mặt tôi lắm rồi.
- Chưa biết được. Nếu hấn động đến chúng tôi thì chúng tôi không thể ngồi 1 chỗ cho hấn muốn làm gì thì làm được. Hấn không phải là người đơn giản. Hấn đã biết khá nhiều rồi.
- Biết thì ký ức cũng bị xóa rồi. Để anh ấy yên.
- Cô đã xử lý hệ thống camera chưa? Tôi không muốn nổi tiếng đâu.
- Chuyện con con đó anh không cần lo.

Tôi bắt đầu hôn mê và có cảm giác ai đó nhắc bóng tôi lên và đưa đi. Rồi tôi lịm đi, không biết gì nữa.

=====

Tôi tỉnh dậy trong 1 căn phòng lạnh ngắt. Lạnh bởi điều hòa và những tấm rèm màu trắng muốt. Hình như đây là 1 phòng thí nghiệm y khoa. Sao lại thế nhỉ? Tôi nhớ là tôi đang đi dọc đường Láng mua sách cơ mà. Tôi toan bước xuống giường thì nhận ra 2 tay tôi bị còng vào thành giường. Tôi hoảng loạn, cố giãy dụa mà không được. Chẳng lẽ khi lang thang trên đường Láng tôi đã bị bắt cóc?

Cùng lúc đó, 1 người thanh niên bước vào. Anh ta mặc áo blouse trắng, cao khoảng 1m85, form người săn chắc và gương mặt pha lẫn nét Á Âu rất đẹp. Chắc anh ta là con lai, vừa có nét đẹp thanh tú của con trai châu Á, lại vừa có nét đẹp manly của người châu Âu. Hơ! Sắp bị mần thịt đến nơi mà còn tự sướng với cái thú vui tao nhã là soi trai. Tôi nhanh chóng kết luận kẻ vừa xuất hiện trước mặt tôi là ác quỷ đội lốt thiên thần hoặc thuộc loại lưu manh giả danh trí thức. Anh ta lại gần tôi, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường:

- Em đã tỉnh rồi à?
- Thả tôi ra. Anh định làm gì?
- Em bị mất trí nhớ. Và em đến đây để khám và trị liệu mà.

Anh ta nghĩ tôi là trẻ con à? Tưởng tôi sẽ tin anh ta sao? Khám thì đâu cần phải cùm tay tôi lại. Biết đâu anh ta thuộc tổ chức đen, chuyên buôn bán nội tạng con người. Nhưng mà tốt hơn là tôi nên mềm mỏng. Tôi đang ở thế bất lợi. Gân cổ lên, anh ta điên tiết cấm phập con dao vào cổ tôi thì xong đời. Ách, càng nghĩ càng thấy ghê quá. ><. tôi=" nhấm=" mắt,=" lấy=" lại=" bình=" tỉnh=" rồi=" cổ=" làm=" vẽ=" hòa=" nhã=" hợp=" >

- Vậy bác sĩ đã khám xong giúp em chưa ạ?

Anh ta đưa tay lên, vạch 2 mí mắt của tôi lên và đưa 1 dụng cụ chiếu vào mắt tôi, khiến mắt tôi nheo lại. Cũng may mà chỉ soi chứ không chọc. = =!!

Xong. Anh ta đưa 1 tấm ảnh ra trước mặt tôi:

- Em còn nhớ ai đây không?

Đùa à? Hình anh ta giơ lên chính là hình thầy dạy lập trình của lớp tôi. Tôi cười hiền:

- Đó là thầy dạy lập trình lớp em. Anh hỏi buồn cười thế.
- Thế còn đây?

Anh ta đưa ra tấm hình của 1 thanh niên rất rất đẹp trai, đẹp trai đến mức nhìn thấy đã muốn phê luôn rồi. Ai dễ ra anh ta mà đẹp trai thế? Anh ta ăn cái gì mà đẹp trai thế? Tôi buột miệng:

- Anh ta là diễn viên điện ảnh à? Đẹp trai kinh khủng vậy.

Tên lang băm này vẫn không chịu buông tha. Anh ta tiếp tục hỏi:

- Thế còn đây?

Anh ta giờ ra là tấm hình 1 cậu con trai nhìn rất đáng mến. Cậu ta có đôi mắt sáng, tóc húi cua và 1 cặp kính cận đầy trí thức. Gương mặt hài hòa, khá duyên và người ta thường miêu tả bằng từ: ưa nhìn. Dù không quen nhưng tôi cũng thấy có chút cảm mến.

- Cậu ấy là ai? Em có quen à?

Anh ta vẫn không trả lời tôi, tiếp tục giơ 1 tấm hình 1 phụ nữ đẹp tầm 27 tuổi ra. Tôi lắc đầu:

- Không biết.

Tôi không đủ kiên nhẫn để chiều lòng anh ta đâu. Tên lang băm khôn kiếp. Phải làm thế nào mới chịu thả tôi ra? Tôi mà thoát được, sẽ có ngày tôi bắt anh ta trả giá, TRẢ GIÁ GẤP ĐÔI.

Đột nhiên, anh ta giữ chặt cánh tay tôi, đè xuống. Tôi không thể làm gì khác ngoài cách phản kháng bằng võ mồm.

- Tên lang băm khôn nạn. Thả tôi ra. Thả tôi ra.

Hắn ta nhìn tôi như muốn thiêu sống tôi:

- Cuốn sổ ở đâu?

- Cuốn sổ nào. Anh bị chập mạch à. Tôi không biết gì hết. Đừng hỏi tôi.

Hắn ta mỉm cười đầy vẻ nham hiểm:

- Chúng ta nên vui vẻ với nhau 1 chút nhỉ. Em không thấy là em rất may mắn hay sao?

Tôi càng giãy dụa mạnh hơn:

- Tên khôn. Tôi còn chưa có người yêu. Tôi không muốn phí đời con gái như thế này. Cút đi.

Trong chốc lát, bàn tay anh ta rời khỏi. Anh ta đứng dậy, tần ngần nhìn tôi:

- Được rồi. Chỉ là thí nghiệm thôi. Em có thể về. Nhà em ở đâu nhỉ?

- Tôi ở ký túc xá Mễ Trì.

- Tốt.

Nói xong anh ta bịt 1 chiếc khăn mùi xoa vào mũi tôi, tôi từ từ lịm đi.

6. Cô Gái Dễ Thương Hay Con Nhỏ Biến Thái?

Tình khó tránh... tình tùy duyên...

Chapter 20: Tình yêu chân thành

Khi tỉnh dậy thì tôi đang ở trên taxi. Và xe dừng trước 1 căn nhà cấp 4. Người lái taxi cười:

- Quý khách ngủ lâu thật đấy. Mời quý khách xuống xe.

Ồ. Sao anh ta lại đưa tôi tới đây? Tôi ở ký túc cơ mà. Tôi ngơ ngác hỏi:

- Sao lại đưa em đến đây?

- Bạn trai của em đưa cho tôi địa chỉ nhà em là ở đây.

Tôi vẫn còn cảm thấy nhức đầu. Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Tôi không muốn làm khó người lái taxi nên bước xuống xe. Vừa bước xuống đường, có 1 cậu thanh niên đeo kính chạy đến, ôm chầm lấy tôi. Lúc này tên lang băm có đưa cho tôi xem ảnh cậu ta. Cậu ta hỏi dồn, đầy lo lắng:

- Vân. Vân. Có sao không?

Tôi tức giận, đẩy cậu ta ra:

- Cậu là ai? Làm cái gì thế? Tôi kêu lên bây giờ.

Cậu ta đứng nhìn tôi như bị shock. 1 lúc sau, cậu ta rút điện thoại ra, bấm phím call. Điện thoại của tôi đổ chuông, contact gọi đến là WC. Tôi bắt máy thì nghe được giọng nói từ bên kia:

- Anh yêu em.

Đó cũng là giọng nói của người đang đứng trước mặt tôi. Cậu ta biết tôi, và tôi cũng biết cậu ta? Tại sao tôi chẳng nhớ được gì cả thế này. Chẳng lẽ lời nói của tên lang băm là thật. Tôi đã bị mất trí nhớ. Mà cũng có thể tôi bị bắt cóc và bị đưa đến phòng thí nghiệm của anh ta, rồi bị hack não. Nếu gặp lại tên lang băm đó, tôi nhất định phải làm sáng tỏ mọi chuyện.

Đẹp tên lang băm sang 1 bên, tôi chăm chú nhìn người đang đứng trước mặt mình. Cậu ta nhìn khá trẻ, cơ mà lại gọi tôi là em. Kỳ thật. Thôi kệ đi. Dù sao cũng cứ nên lịch sự. Tôi hỏi cậu ta:

- Em không nhớ gì cả. Anh là ai?

- Là người yêu em rất nhiều.

Nói xong cậu ta ôm lấy tôi, ôm rất chặt, đầu gục vào tóc tôi, 2 hàm răng nghiến lại. Tôi thực sự không biết phải làm thế nào trong hoàn cảnh này. Bởi vì cậu ta có vẻ đang day dứt lắm.

Lát sau, cậu ta chỉ cho tôi căn phòng của tôi. Tôi lấy chìa khóa trong túi xách và mở cửa. Kỳ lạ thật, tôi mở được cửa. Thế ra tôi ở đây chứ không phải kí túc xá Mễ Trì sao.

Khi cửa phòng mở ra, tôi càng thấy sợ hãi hơn. Căn phòng đã bị đột nhập, bị ai đó lục tung lên. Thời buổi này loạn thật, trộm cắp liên miên. Không biết có bị mất đồ đắt tiền không nữa. Mà thật ra tôi cũng không có nhiều đồ đắt tiền. Bọn trộm này cũng quý tộc ghê. Đã đột nhập ăn trộm lại còn khóa cửa lại giúp nạn nhân. Hấp không tưởng tượng nổi.

WC vội vàng vào phòng sắp xếp lại đồ đạc giúp tôi. Có vẻ cậu ta rất quen thuộc địa hình và đồ đạc trong nhà. Xong xuôi, cậu ta an ủi tôi:

- Mọi chuyện không có gì nữa rồi. Em nghỉ đi cho đỡ mệt.

- Nhưng em bị mất trí nhớ thật sao?

Cậu ta đờ ra nhìn tôi. Rồi từ từ kể lại:

- Chuyện là thế này. Cách đây 2 năm, chúng ta quen nhau trong 1 cuộc thi lập trình. Em được giải bạc, còn anh được giải vàng. Lúc đó, em đang ở ký túc Mễ Trì, còn anh hay vào thư viện học nên chúng ta rất thân thiết. Sau đó, em có trực trực với người bạn cùng phòng là Duyên nên em chuyển ra ngoài ở.

- Khoan. Giải bạc? Cãi nhau với Duyên. Sao toàn chuyện động trời như vậy.

- Nhưng bây giờ thì không sao rồi. Em với Duyên đã làm lành. Hiện tại em làm việc ở IT, còn Duyên đã đi Pháp du học.

Mọi chuyện cậu ta nói đều rất mơ hồ, tôi cố nhớ cũng không nhớ được. Tôi đi lại trong phòng, mở đồ đạc ra xem. Chúng đều lạ lẫm nhưng vẫn mang lại cho tôi cảm giác quen thuộc lạ kỳ.

Đã 9h tối. Cậu ta bảo tôi:

- Em nghỉ đi nhé. Ngày mai anh đến đưa đi làm.

Tôi với tay, nín lấy cánh tay cậu ta, giữ chặt:

- Đừng đi.. được không.

Tôi không muốn ở 1 mình, trong 1 ngôi nhà vừa bị đột nhập. Lúc này tôi cũng chẳng có ai để bầu vủi cả. Thôi thì cứ ăn vạ cậu ta vậy.

Cậu ngồi xuống cạnh tôi, bắt đầu kể chuyện. Còn tôi ngủ quên lúc nào không biết. Có cậu ta bên cạnh, cảm giác rất an toàn...

Sáng hôm sau tôi tỉnh giấc, thấy cậu ta đang ngồi ở đuôi giường, ngủ gật. Cậu ta ngồi cạnh chừng tôi cả đêm sao? Bộ cậu ta là thiên thần rớt xuống trần gian sao? Người gì mà tốt thế.

Thấy tôi đã tỉnh, cậu ta xoa đầu tôi bảo:

-Em chuẩn bị đi nhé. Anh sẽ đưa em đi làm.

Ồ. Còn phải đi làm nữa hả ==. Cơ mà không đi làm thì lấy gì nuôi miệng? Tôi bắt đầu vệ sinh cá nhân, ăn mặc chỉnh chu và đến công sở làm việc. Ở đây chẳng có ai thấy lạ lắm vì sự có mặt của tôi cả. Chỉ có tôi là nhìn ai cũng lạ lắm.

Cuối tuần, tôi chuyển chỗ ở. Ở 1 nơi mà lúc nào cũng lo nơm nớp có kẻ đột nhập thì sống sao nổi. WC luôn nhiệt tình giúp đỡ tôi từ việc nhỏ nhất. Trên đời vẫn còn thằng con trai tốt đến thế sao?

Tôi cũng cần mẫn đọc lại hết tin nhắn trong điện thoại để dò lại ký ức. Có 1 tin nhắn làm cho tôi thắc mắc mãi. Đó là tin nhắn từ 1 contact được lưu là: Honey. Chỉ có 1 tin nhắn duy nhất, không có tin đi cũng không có tin đến. Nội dung chỉ vồn vện: “Anh sẽ chờ câu trả lời của em. Dù là bao nhiêu năm. Vậy nên hãy nghĩ kỹ trước khi quyết định. Anh yêu em.”

Đó là ai chứ? Người yêu cũ à? Hay lại thêm 1 người nữa theo đuổi tôi mà tôi chưa nhận lời? Mỗi lần đọc lại tin nhắn ấy, trong tim tôi giấy lên 1 cảm giác nhói đau kỳ lạ.

=====

Sau đó tôi lại biết WC đang học ĐH KHTN. Tôi bị hớ == Lỡ gọi anh rồi. Thật xấu hổ. Lúc tra vấn thì cậu ta kêu học hành chảnh mắng nên bị đúp, chứ thực ra cậu ta hơn tuổi tôi ><. nhìn=“” cái=“” mặt=“” sáng=“” như=“” gương=“” tàu=“” mà=“” cái=“” đầu..=“” tới=“” thế=“” sao.=“”>

Nghe cậu ta nói thế, tôi đòi xem chứng minh thư nhưng cậu ta không chịu, lúc nào cũng lấy lý do là ảnh CMT xấu lắm. Con trai mà cũng quan trọng chuyện ảnh xấu đẹp đến thế sao? ==

Duyên sang Pháp thì tôi vẫn còn Vy là bạn. Cuối tuần chúng tôi hay rủ nhau đi uống nước. Thường là Vy uống cà phê, còn tôi uống sinh tố hoặc sữa chua đánh đá. Thỉnh thoảng Vy nhờ miệng nhắc đến thầy dạy lập trình, rồi lại lảng sang vấn đề khác. Không hiểu Vy có chuyện gì giấu tôi. Không lẽ giữa tôi và thầy dạy lập trình có chuyện gì không hay xảy ra.

Tôi cũng hỏi Vy về năm sinh của WC mà Vy không trả lời, chỉ cười tùm tùm.

Thôi thì kể cả cậu ta có kém tuổi tôi, lỡ gọi anh rồi, tôi cũng không muốn thay đổi. Cứ giả ngu không biết là ổn mà. Tự nhiên trèo lên đầu cậu ta đòi làm chị cũng không hay lắm. Thứ gì đó đã thành thói quen thì con người ta rất ngại thay đổi.

Cuộc sống hiện tại của tôi khá ổn mà. Tôi có 1 người bạn gái thân thiết tên Vy, và 1 người bạn trai cũng thân nốt. Thậm chí tôi còn cảm thấy cuộc sống này không nên bị đảo lộn vì bất kỳ điều gì. Tôi hài lòng với nó. Mặc dù cũng có đôi lúc tôi thấy chông chênh vô cùng, có 1 cảm giác mất mát thỉnh thoảng dày vò tôi. Tại sao?

=====

20/10, WC rủ tôi đi ăn lẩu. Trên đường đi, cậu ta ghé vào lẻ đường mua 1 bó hoa hồng đỏ tặng tôi. Người bán hoa là 1 thanh niên rất đẹp trai, chắc cũng tầm cỡ Kim Thành Vũ đấy. Tôi nhìn mà không chớp nổi mắt. Đến lúc anh ta đưa hoa, nhận tiền và cười, tôi liền bị võ mộng. Hàm răng anh ta lộ chỗ những vết đen, hoặc ổ vàng. Đầu tôi đầy vạch đen ==. Lúc leo lên xe, tôi rĩ tai WC:

- Anh ấy nghiện thuốc lá lâu ngày có khác. Chắc vợ anh ấy phải dùng cảm lắm mới dám hôn anh ấy. Haizzz. Xe lăn bánh.

Làn gió đầu đông thổi qua, khiến tôi bất giác vòng tay ôm lấy cậu ta. Ấm áp thật. Trên áo cậu ta còn phảng phất hương thơm của Comfort, rất dễ chịu. Qua gương chiếu hậu, tôi nhìn thấy 1 nụ cười của người ngồi đằng trước. Hàm răng đều tăm tắp và sáng trắng.

Lát sau chúng tôi cũng đến Royal Ctiy. Tự nhiên cậu ta kéo tay tôi lại, nhìn tôi dịu dàng và hứa:

- Anh sẽ cai thuốc lá.

Ách. Liên quan gì đâu = = Hút hít là quyền cá nhân của cậu ta mà. Tôi có phải mẹ cậu ta đâu mà đòi quản. Cậu ta nhìn tôi đầy ẩn ý:

- Anh không muốn em phải khổ như vợ anh bán hoa.

Chả liên quan. Cậu ta nói thế làm cho tôi cảm thấy nóng mặt nha. Tôi, đâu có ý định sẽ hôn cậu ta. Lúc tôi đang bối rối, cậu ta cúi xuống. Tôi nhắm nghiền mắt. Kiểu như đà điểu chạy trốn kẻ thù, không nhìn thấy kẻ thù thì không cảm thấy nguy hiểm.

Và 1 nụ hôn rất nhẹ lên trán tôi...

Chúng tôi vừa ăn vừa trò chuyện rất nhiều. Chính xác thì chúng tôi rất hợp nhau. Tôi rất tò mò muốn biết chúng tôi đã gặp nhau như thế nào, và đã có những kỷ niệm gì. Tôi cũng thấy mình thật may mắn vì có 1 người như cậu ta ở bên cạnh.

Lúc về, cậu ta ra vẻ nghiêm túc hỏi tôi:

- Nếu anh giấu em chuyện gì đó, em sẽ không ghét anh chứ?

Tôi cảm ơn cậu ta còn không hết, có quyền gì mà ghét. Tôi không do dự trả lời:

- Bí mật là quyền cá nhân. Chỉ cần vô hại thì không ai trách được.

Mấy ngày sau đó, cậu ta bay sang UK. Phải chăng cậu ta ám chỉ điều này? Tuy nhiên, chuyện cậu ta bay sang đây làm gì, muốn giữ bí mật thì tôi cũng không nên tò mò. Đến thời điểm thích hợp, nếu cậu ta muốn nói, sẽ tự nói ra thôi.

= = = = =

23 tuổi,

Tôi vẫn là nhân viên chăm chỉ của IT. Tôi giống như bao nhiêu cô gái khác, rất thần tượng sếp tổng. Nhưng dĩ nhiên cách thần tượng không khác gì 1 fan girl cả. Tôi không yêu anh ta và dĩ nhiên anh ta cũng không yêu tôi. Tôi không hề có ký ức nào khác về anh ta cả.

Sếp của tôi, là trưởng phòng Công Nghệ, rất thông minh, chăm chỉ. Anh ta tên là Trịnh Anh Tuấn. Nghe cái tên long lanh vậy thôi. Chứ anh ta hội tụ đủ tố chất của 1 coder, chỉ có công việc và công việc. Không hoàn thành tốt công việc thì dù là nhân viên nam hay nữ cũng bị anh ta sặc cho vãi mồ hôi. Buổi đầu anh ta đến nhận việc, anh ta đã đe nẹt ngay:

-Tôi rất nghiêm khắc và khó tính đấy.

Đây chính xác là tình trạng ma mới bắt nạt ma cũ. Anh ta vừa mới chân ướt chân ráo đến nhận việc mà đã thị uy ngay được. Kiểu người như anh ta chắc chắn cô nào dám rở. Thôi thì cứ ngoan ngoãn với anh ta cho qua ngày đoạn tháng vậy.

Tôi với WC vẫn bên nhau như hình với bóng. Đôi lúc tôi tự hỏi tại sao chúng tôi không phải là 1 đôi đang yêu nhỉ. Cậu ta rất tốt với tôi, nhưng tôi lại chẳng nhớ gì cả. Tệ thật. Có lúc cậu ấy định hôn tôi, nhưng khi sắp chạm môi, cậu ấy đột ngột dừng lại. Trời ạ >< kìm=" " nén=" " cái=" " giề=" " làm=" " thì=" " làm=" " tới=" " luôn=" " đề=" " xem=" " nào=" " tôi=" " thật=" " ra=" " cũng=" " tò=" " mò=" " muốn=" " biết=" " cảm=" " giác=" " hôn=" " cậu=" " ấy=" " như=" " thế=" " nào=" ">

Trời lạnh, chúng tôi lang thang đi bộ quanh khu đô thị Văn Quán hít thở không khí trong lành. Nếu tôi đi gần lòng đường, thảo nào cậu ta cũng kéo tôi vào lề đường, còn cậu ấy đi ra phía ngoài. Khi sang đường, luôn luôn là cậu ấy chắn làn xe giúp tôi. Tôi cao 1m63, cậu ta khoảng 1m77. Dù có đi dép cao gót thì vẫn nhỏ bé hơn cậu ta. Đi với cậu ta, lúc nào cũng có cảm giác mình được che chở.

Con người ta nếu chỉ biết nhận thì thật ích kỷ. Tôi đan tặng cậu ấy 1 chiếc khăn len. Nhưng không có lý do gì mà tặng thì cũng kỳ kỳ. Noel, cậu ta đến đón tôi đi chơi. Cậu ta đứng ngoài cửa, chờ tôi make up. Tôi ra khỏi nhà, vui vẻ lại gần quàng vào cổ cậu ta chiếc khăn len và nói:

- Ra đường lạnh lắm.

Cậu ta như bị đứng hình, nhìn tôi với ánh mắt rất khó tả. Tôi cười ngại ngùng:

- Đẹp không? Đẹp thì anh giữ mà dùng nhé.

Buổi tối hôm đó, gương mặt cậu ấy lúc nào cũng rạng rỡ, như là ánh nắng giữa trời đông vậy. Còn cảm giác của tôi về cậu ấy ư? Dĩ nhiên là: tin tưởng, thân thuộc, ấm áp, muốn dựa dẫm.

Liệu có phải đó là tình yêu?

Chapter 21: Thành viên có nick name Ciel bị S

Thỉnh thoảng Asian' whisper hoành hành. Nhưng ngay lập tức bị chặn đứng bởi 1 nhóm nhân tài do Microsoft và Google tập hợp từ các nước trên thế giới. Giới CNTT gọi nhóm người này là Light. Tôi rất tò mò muốn biết chuyên gia người Việt Nam trong nhóm này là ai, nhưng anh ta mãi không chịu lộ diện trước báo chí, truyền hình. Rất nhiều bài báo mạng đưa tin về anh ta, nhưng sau đó lại đính chính là nhầm lẫn. Sự bí ẩn luôn khiến người ta chú ý hơn thì phải. CNTT của thế kỷ 21 là sự đấu đá giữa nhóm Light và tổ chức đứng sau Asian' whisper, giới CNTT gọi nhóm này là Dark. Tôi chỉ là con tép đậu trên mép con hùm, dĩ nhiên đối với chuyện của thế giới chỉ là cười ngựa xem hoa, quan tâm cho khỏi lạc hậu. Tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ khám phá bí mật về Light và Dark.

Để chiều lòng sếp Trịnh, tôi thường xuyên phải overtime. Đã dần thân vào cuộc đời của 1 coder thì tôi buộc phải ôm ấp Over Time như 1 nhân tình chung thủy. Bộ phận developer chỉ có tôi là con gái nên thường được tha về sớm. Gọi là sớm nhưng chỉ sớm so với nhân viên nam thôi, cũng phải 10h đêm chứ chẳng ít. Thậm chí xuống nhà để xe vắng tanh như chùa bà Đanh cũng khiến tôi toát mồ hôi lạnh. Bù lại, tôi được bầu là hoa khôi của phòng. (Ừ thì nhan sắc của tôi cũng may mắn vượt qua được các bạn tester, nên cũng trở thành niềm tự hào của các đồng nghiệp râu bộ phận developer. Thật ra đứng cạnh Duyên với Vy, tôi mãi mãi không so sánh được. Nhưng đứng tách ra, tôi cũng có tí chút gọi là duyên thầm duyên hờ).

Sếp tổng cũng là 1 con người kỳ lạ. Lần đầu tiên tôi gặp anh ta là lần anh ta chỉ đích danh tôi vào phòng họp. Tôi tưởng anh ta định khiển trách gì, nên luôn tỏ ra khéps nép. Anh ta ngồi cách tôi cả 1 dãy bàn, khuỷu tay đặt lên mặt bàn, 2 tay đan lại đỡ cằm, rất thần nhiên nhìn tôi chăm chăm. Tư thế này có thể miêu tả ngắn gọn bằng 1 cụm từ "like a boss". Mà anh ta chả là boss thì là gì nữa. Tôi đến thử cũng không dám thử mạnh. Tôi thì có gì mà ngẩng? Mất anh ta có vấn đề không vậy? Lẽ ra người nhìn đối phương không chớp mắt phải là tôi chứ. Có nào mà rờ phải anh ta, chắc suốt đời phải sống trong căng thẳng mất. Hoa đẹp vậy mà có độc ><. khoảng=" " 5'=" " sau,=" " anh=" " ta=" " cũng=" " mở=" ">

-Em nghĩ gì về trưởng phòng Công Nghệ?

Hóa ra anh ta đang thăm dò ý kiến đánh giá ban lãnh đạo từ nhân viên. Tôi thở phào nhẹ nhõm:

-Sếp Trịnh rất giỏi và có trách nhiệm với công việc. Em nghĩ không thể kỳ vọng nhiều hơn 1 trưởng phòng như thế.

Dù tôi không có thiện cảm gì với sếp Trịnh thì cũng không nên nói xấu sau lưng anh ta với 1 người mà tôi chưa hiểu lắm.

-Còn trưởng phòng trước đây?

Tôi ngó người ra, hỏi lại:

-Trước đây IT còn 1 trưởng phòng nữa ă?

Anh ta vẫn ngồi với tư thế ấy. Cặp mắt có thay đổi thần sắc nhưng gương mặt vẫn rất đĩnh đạc. Anh ta không trả lời tôi mà chuyển chủ đề:

-Em có muốn đến trụ sở chính của W làm không?

Tôi thấy sờ sờ. Vô công bất thụ lộc. Tôi chưa có đóng góp gì cho IT cả, với cũng chả có ân tình gì với anh ta. Chuyển đến đó làm còn chưa biết là cơ hội hay tai họa nha. Tôi hỏi lại:

- Tại sao sếp lại muốn em sang đó làm ạ?

-Để tiện chăm sóc em.

Hình như sấm sét đánh 1 cái ĐỪNG ngay trên đỉnh đầu tôi. Tôi không nằm mơ đấy chứ. Anh ta bảo tôi sang đây pha trà rót nước cho anh ta thì còn dễ hiểu (mà thật ra nhan sắc với cặp chân tôi vẫn chưa đủ tiêu chuẩn pha trà rót nước cho anh ta). Chứ bảo tôi sang đây để anh ta chăm sóc cho tôi thì quá hoang đường. Không hiểu sao lúc ấy tôi lại lắp bắp trả lời:

- Em.. nghĩ... em... hài lòng với môi trường làm việc của IT.

Tôi bước ra khỏi phòng họp mà tâm trạng nặng trĩu. Tôi vừa mới khước từ điều mà bao nhiêu cô gái mơ ước. Hì hị.

Vài lần anh ta đưa tôi sang Mỹ. Anh ta bảo tôi cần được chữa trị vì đã mất 1 phần ký ức. Chúng tôi thường đến 1 phòng thí nghiệm y học. Tôi có quan hệ gì đặc biệt với anh ta sao? Cố nhớ. Nhưng tôi vẫn không nhớ ra. Nhân viên nữ trong công ty luôn nhìn tôi với ánh mắt chẳng thiện cảm gì. Họ xì xào bàn tán gì đó, như kiểu khẳng định rằng tôi đã bỏ bùa mê thuốc lú sếp tổng. Haizz. Chúng tôi có đi cùng nhau, nhưng chưa bao giờ vượt qua giới hạn trong sáng cả. Oan ức thế này, ai còn dám lấy tôi. Chắc chắn là không thể kiếm được Mr Right trong công ty này rồi. Thật thảm hại, có tiếng mà chẳng có miếng. >

Có lần tôi thiu thiu ngủ trên máy bay, nghe được anh ta nói: “Xin lỗi vì đã không bảo vệ được em”. Mà tôi luôn cho rằng lúc đó tôi mơ ngủ. Chứ sếp tổng làm sao có thể nói với tôi những lời sến sẩm, ướt át như thế.

Tháng 2. Tôi với CEO bay sang Mỹ, và lại đến phòng thí nghiệm y học quen thuộc. Tôi nghe được đoạn hội thoại của anh ta với bác sĩ.

-Trước đây, các anh có thể loại bỏ tác dụng của loại sóng đó trên não tôi. Tại sao với cô ấy các anh không làm được?

-Xin lỗi. Nhưng chúng tôi không tìm được loại tín hiệu nào lạ trên não cô gái này. Có thể anh đã đưa cô ấy đến hơi muộn. Nhưng chúng tôi sẽ tiếp tục kiểm tra.

- Hãy đảm bảo là không có di chứng gì.

Hôm ấy, tự nhiên CEO nhìn tôi rất dịu dàng rồi buột miệng mà nói mấy câu khó hiểu: “Để lấy lại ký ức cho em, chúng ta buộc phải đến gặp giáo sư Hoàng thôi.”

Sau đó, anh ta đưa tôi đi nghe 1 buổi hội thảo về công nghệ của 1 giáo sư. Tôi lấy làm bất ngờ lắm. Người đó chính là thầy dạy lập trình của tôi. Anh ta vẫn lạnh lùng như thế nhưng phong độ và bác học lắm. Không ngờ anh ta đã thành đạt đến thế này. Tôi cảm thấy lòng đầy tự hào vì đã từng là học trò của anh ta. Tôi ngồi bên dưới nghe anh ta thuyết giảng bằng tiếng Anh, cũng có những đoạn không hiểu lắm vì trình độ tiếng Anh non kém. Ngày trước khi còn dạy chúng tôi, cách đặt vấn đề, cách dẫn dắt, cách giảng giải của anh ta đều rất hoàn hảo. CEO ngồi cạnh tôi, cứ nhìn anh ta chăm chăm. Đừng nói là CEO có tình ý gì với anh ta nhé ~~.

Hết giờ giảng, tôi lên bục chào anh ta:

-Em chào thầy. Em là Vân. Hi vọng thầy vẫn còn nhớ em.

Anh ta nhìn tôi gật đầu:

-À ừ. Sinh viên thích đọc những thứ biến thái. Tôi quên sao được.

Tôi cảm thấy hơi ngượng. Những thứ biến thái ấy làm cho cuộc sống của tôi trở nên thoải mái hơn đấy. Trai thẳng như anh ta làm sao mà hiểu được >”<>

Cùng lúc đó, CEO xuất hiện sau lưng tôi bảo:

-Cậu thật sự là không nhớ chút gì sao, giáo sư?

Giáo sư thậm chí còn không thèm nhìn CEO:

-Tôi nhớ. Anh là CEO của W đúng không? Và là người đã từng muốn kiện tôi.

CEO thở dài thất vọng. Đột nhiên anh ta đẩy tôi về phía Giáo sư:

-Sinh viên của cậu, đành phải gửi cậu 1 thời gian.

Tôi mất thăng bằng, chới với ngã vào Giáo sư. 1 tay túm lấy cánh tay anh ta, 1 tay bầu chặt vào ngực áo anh ta. Cái cảm giác này rất quen. Có 1 mảnh ký ức vỡ ra, lớn vồn như trên người. Đầu tôi nhúc nhúc dữ dội. Giáo sư vội vàng đỡ lấy tôi, lo lắng hỏi:

-Sao thế? Em không khỏe à?

Tôi còn chưa hoàn hồn, đã thấy CEO rảo bước đi ra cửa. Không để CEO đi khỏi, Giáo sư lập tức nói với anh ta bằng 1 giọng đầy đe dọa:

-Đứng lại. Anh phải có trách nhiệm với cô ấy chứ.

CEO đứng lại. Cười. Không khí này có chút ghê rợn thì phải. Tôi bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

-Ý cậu là sao? Cục nợ ấy là của cậu mà.

Hả. CEO chết tiệt nhà anh. Gọi tôi là cục nợ à. >.< đùng=“” tưởng=“” là=“” sếp=“” của=“” tôi=“” thì=“” muốn=“” nói=“” gì=“” thì=“” nói=“” nha.=“” lúc=“” này=“” chuyện=“” duy=“” nhất=“” tôi=“” muốn=“” làm=“” là=“” lao=“” vào=“” vật=“” trụi=“” tóc=“” anh=“” ta,=“” cơ=“” mà=“” tôi=“” chả=“” đủ=“”>

-2 người sang Mỹ với nhau. Chắc là đã vượt qua giới hạn, và giờ anh muốn vứt bỏ em ấy à?

Giáo sư chết tiệt. Suy luận cái kiểu gì đấy. Tôi với anh ta còn chưa cầm tay nhau lần nào nữa là lên giường. Bà đây hết nhịn nổi rồi >

CEO chau mày, lại gần tôi, đưa tay nâng cằm tôi lên, nhìn Giáo sư đầy thách thức:

-Nếu là của tôi, tôi làm thật nhé.

Nói xong, anh ta cúi xuống, từ từ đưa môi lại gần tôi.

Cái khi gì thế này? Định làm thật đấy à? Tôi còn chưa kịp phản ứng, Giáo sư đã gạt tôi ra phía sau, và đâm 1 phát mạnh như trời giáng vào mặt CEO. Hành động xong Giáo sư vẫn không khỏi bàng hoàng:

-Không biết tại sao, nhưng hình như tôi đã muốn làm thế lâu lắm rồi.

CEO đưa ngón tay út lên gạt vào vị trí bị rách trên mặt – chắc là do chiếc nhẫn trên tay Giáo sư rạch phải. Quanh vết xước đó, máu bắt đầu rỉ ra. Tôi chỉ đứng mà nhìn thôi cũng thấy đau.

Lạy chúa. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Kiểu này sắp đánh nhau to rồi. CEO quyền lực của tôi là kiểu người nóng nảy, ăn miếng trả miếng. Các anh mà không đánh nhau như xương chắc chuyện này không dừng lại được. Tôi vội vàng đưa mắt nhìn quanh xem có chỗ nào ẩn náu an toàn. Để lỡ có xảy ra đánh nhau, tôi còn có chỗ mà nấp chứ. Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chạy là thượng sách.

Cơ mà người tính, hay nói đúng hơn là tôi tính không bằng trời tính, CEO điềm nhiên bước ra cửa với nụ cười nửa miệng đắc thắng.

-Chỉ là phản xạ tự nhiên. Nhưng nó chứng tỏ cậu sẽ nhớ ra cục nợ của mình. Mừng thật đấy.

CEO bỏ lại tôi ở đây với Giáo sư, như vứt lại 1 thứ phiền phức. CEO à. Anh là loại người gì? Hoa đẹp mà độc quá. Sau này nhất định phải giữ khoảng cách với anh ta.

CEO ra đến gần cửa thì ngoái đầu lại:

-Chăm sóc em gái tôi cho cẩn thận, nếu không tôi sẽ đòi lại quả đấm này.

CEO đi khỏi rồi tôi vẫn chưa hết bất ngờ. Em gái? Tôi là em gái của anh ta lúc nào? Hả, Hả??!!

Tôi quay sang nhìn Giáo sư ngượng ngùng. Tôi đi cùng CEO nên không mang theo nhiều tiền. Mà thật ra tôi cũng làm gì có nhiều tiền mà mang theo. Nếu Giáo sư không cho tôi đi cùng, chắc là tôi phải vác bị đi ăn xin rồi chờ ngày bị trục xuất về Việt Nam quá. Những ngày tiếp theo, ai bao ăn bao ở cho tôi đây? ==

Giáo sư cất laptop và tài liệu vào cặp.

- Chúng ta đi siêu thị mua 1 số đồ dùng tối thiểu cho sinh hoạt của em nào.

Nghe anh ta nói như vậy, tôi như người chết đuối vớ được cọc. Anh ta cũng tử tế lắm chứ.

Tôi đi theo anh ta đến 1 trung tâm thương mại lớn. Thiệt là hoành tráng nha. Hình như ở đây cái gì cũng có cả. Tôi háo hức chạy khắp nơi lựa đồ. Cái gì tôi cũng muốn mua. Cho đến khi xe đẩy hàng sắp đầy ụ, tôi phát hiện ra thiên đường. Trời ơi, sao dụng cụ BDSM lại được bày bán nhiều và công khai như vậy ==. Sở dĩ tôi biết về BDSM là vì tôi đã đọc trong 1 vài bộ yaoi nặng. Roi da này, dây trói này, còng tay này. Ghê thật. Mắt tôi sáng choang, đầy hào hứng. Tôi lén lút nhìn xem Giáo sư mặt lạnh có ở đây không rồi vội vàng nhặt 1 cặp còng tay bỏ vào xe đẩy. Hô hô.

Đến lúc ra tính tiền, Giáo sư đã đợi tôi ở quầy thu ngân rồi. Ách. Thế này thì hành sự kiểu gì. Tôi nhặt từng món đặt lên trên bàn, mặt cứ tỉnh bơ như không, kể cả khi nhặt chiếc còng tay dúi xuống dưới cùng. Giáo sư thấy vậy, cặp lông mày khẽ nhăn lại, còn chị thu ngân thì cứ nhìn chúng tôi rồi cười tủm tỉm. Ách. Chúng tôi không phải là 1 đôi tình nhân thích cảm giác mạnh nên tìm mua những thứ này đâu. Oan cho giáo sư mặt lạnh lắm nha ><>

Lúc ra taxi, Giáo sư mặt lạnh bảo tôi:

- Em chẳng thay đổi gì cả. Bệnh thật.

Oan, oan cho tôi quá. Tôi đã làm gì anh ta mà dám nói tôi bệnh. Thậm chí tôi còn chưa sờ xoàng anh ta miếng nào. Muốn chữa tôi bệnh à. Có ngày tôi đè anh ra giường, còng tay lại, lột áo rồi quay video upload lên mạng. Đến lúc ấy mới có quyền chữa tôi bệnh nhé. Tôi chỉ có giới tưởng tượng thôi, đã làm ăn được gì bao giờ. (Mà cũng không đúng. Vừa này tôi chẳng đã vô tình sờ xoàng anh ta rồi sao @@!!.)

Về đến khách sạn, anh ta thuê cho tôi 1 phòng ở cạnh phòng anh ta. Hic. Phòng lớn như vậy, ở 1 mình uống lảm. Với lại, ở nơi đất khách quê người 1 mình, có biết là buồn lắm không hả. Tôi ở phòng 15002, còn Giáo sư ở phòng 15001. Sát vách mà tôi cứ có cảm giác xa cách ngàn khơi. Cô đơn thế.

Sáng hôm sau, tôi cùng Giáo sư mặt lạnh đi ăn sáng. Tôi ngồi ăn mà cứ ngáp ngắn ngáp dài. Đêm hôm qua, tới tận 3h tôi mới ngủ được. Thỉnh thoảng anh ta nhìn tôi, không nói gì, rồi lại tiếp tục ăn. Chẳng nhẽ trên mặt tôi dính bẩn?

Đang ngồi ăn thì 1 thanh niên lại gần, chào hỏi rất lịch sự:

-Chào giáo sư Hoàng. Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Tôi giật mình vì giọng nói quen quen. Ngẩng lên nhìn mà tôi suýt nữa chết ghen. Người vừa xuất hiện chính là tên lang băm khôn kiếp từng bắt cóc tôi.

Giáo sư mặt lạnh đứng dậy bắt tay chào hỏi người quen. Rồi bảo tôi:

-Đây là tiến sĩ Phạm, bác sĩ của tôi.

Đoạn quay sang anh ta giới thiệu:

-Còn đây là Vân, sinh viên cũ của tôi.

Tôi uống hết cốc sữa, mới quay sang hỏi Giáo sư:

-Thầy bị làm sao mà lại phải nhờ đến tên, (cũng may là tôi chưa kịp nói nốt chữ “lang băm”), à, bác sĩ?

Giáo sư ngồi xuống, đồng thời cũng mời Lang băm ngồi xuống, rồi thản nhiên trả lời tôi:

-Chắc là mất trí nhớ.

Tên lang băm nhìn tôi giễu cợt:

-Sao em nhìn anh đầy thù hằn vậy? Chắc em hiểu lầm anh rồi.

Tôi không trả lời, cắm đầu vào ăn tiếp, mặc kệ cho 2 người họ tiếp chuyện nhau. Hiểu lầm à? Tôi có bị đần đầu.

Họ nói chuyện khá cởi mở và toàn dùng kính ngữ trang trọng lịch sự. Xem ra địa vị của tên lang băm này cũng không phải bình thường.

Nếu tôi có sức mạnh, tôi sẽ túm áo anh ta đè xuống và tra hỏi về chuyện tại sao tôi lại mất ký ức. Nhưng chuyện lấy thịt đè người, nhất là đè 1 tên to xác như anh ta, tôi không làm nổi.

Chuyện này đúng là bi kịch.

Ăn sáng xong, Giáo sư bận đi họp, bỏ tôi ở lại với tên lang băm. Tôi nhanh nhẩu chuồn về phòng. Ai dè chưa kịp đóng cửa, tên lang băm đã đẩy cửa bước vào:

- Em không lịch sự gì cả. Ít ra cũng phải mời tôi vào phòng chứ, người quen cũ.

Tôi vừa thấy sợ vừa thấy giận. Anh ta tự tiện ngồi xuống salon rồi bảo:

- Sao? Rót nước mời khách đi chứ.

Tôi bất mãn nhưng vẫn chưa biết mình nên làm gì lúc này, cứ đứng trơ mắt nhìn anh ta. Anh ta đứng dậy, bước vào trong tìm 1 cốc nước rồi uống. Tự tiện cứ như là ở nhà anh ta vậy. Chán chê, anh ta tiến đến chiếc giường của tôi và ngồi xuống. Tôi vội vàng phản đối:

- Anh biến ngay. Đây là phòng tôi cơ mà.

Anh ta đưa tay lên vuốt tóc. Tóc anh ta rất mượt, bông bông xoa xuống như tơ vậy. Hình như anh ta cố tình làm vậy, cộng thêm 1 ánh mắt rất quyến rũ, cứ như là đang cố tình mê hoặc tôi. Thấy thế vẫn chưa đủ nhiệt, anh ta nói tiếp:

-Anh thích em lâu rồi. Đứa con gái sở hữu 1 thứ quyền lực trong tay, nhưng cách sử dụng lại vô cùng ngộ nghĩnh. Trong khi kẻ khác đã biến nó thành 1 thứ rẻ tiền, thậm chí còn dùng nó để bắt phụ nữ lên giường với anh ta.

Tôi lại gần sờ vào trán anh ta, hỏi nhỏ:

-Anh đến đây là để tỏ tình à? Anh có bị ám đầu không vậy? Nói toàn chuyện tôi chẳng hiểu gì hết.

Anh ta quàng tay lên cổ tôi, thản nhiên nằm xuống giường, khiến tôi cũng chơi vơi mà ngã xuống.

- Đêm qua anh thức khuya quá. Bây giờ buồn ngủ rồi. Ngủ chung đi.

Nói xong anh ta nhắm mắt lại và ngủ. Chuyện quái gì thế này. Anh ta bệnh thật. Điên khùng thật. Tôi ném cánh tay anh ta ra khỏi cổ tôi, vùng vằng đứng dậy. Tôi đi qua, đi lại, đi lòng vòng trong phòng, vẫn chưa nghĩ ra cách xử lý tên đáng ghét bệnh hoạn này. Chợt trong đầu tôi nảy ra 1 ý tưởng vô cùng quỷ dị. Tôi lại gần lay nhẹ anh ta và thì thầm:

“ Anh ơi. Đi chơi với em đi.”

“ Anh ơi, anh đẹp trai ơi, đưa em đi chơi đi mà.”

Hay thật. Ngủ rồi. Ngủ say như chết. Tôi mở tủ, lôi ra chiếc còng tay, sung sướng đứng ngắm con mồi. Không ngờ lại có ngày hôm nay. Lỗi là do anh ta mời gọi, chứ tôi chả có lỗi phải gì hết nha. Tôi nhẹ nhàng mở còng tay và dĩ nhiên là còng anh ta vào thành giường. Vẫn chưa yên tâm lắm, tôi tìm 1 sợi dây vải, buộc chặt chân anh ta lại, cột vào đuôi giường.

Hắc hắc.

Tên lang băm biến thái đã như cá nằm trên thớt, tôi muốn làm gì mà chẳng được. Quá đã, quá mãn nguyện.

Khi anh ta tỉnh dậy, thấy mình nằm trên giường, bị còng tay, trói chân, hết nhìn tôi lại nhìn chiếc còng tay bằng ánh mắt kinh ngạc vô cùng. Tôi ngồi trên ghế, chỉ đợi hần tỉnh dậy thì nhạo báng:

- Anh là thứ người chết toi. Tưởng muốn làm gì người khác thì làm, không cần trả giá à?

- Thế em định làm gì?

Hỏi hay nhỉ. Dĩ nhiên là trả thù. Tôi là loại người có ơn phải trả, có thù phải báo mà. Tôi trèo lên giường, 2 tay giữ chặt cánh tay anh ta đè xuống:

- Trả thù.

Bỗng nhiên anh ta cười như bị thuốc. Nụ cười này khiến tôi khó chịu, cảm giác như anh ta đang coi thường tôi, cho rằng tôi chẳng làm nên nước non gì. Anh ta cố nín cười rồi bảo tôi:

- Tính r@pe tôi à? Em có khả năng ấy sao?

Nói xong anh ta lại cười. Đúng là tôi không có khả năng ấy thật. Mà nếu có tôi cũng không làm. Tôi cười ngọt ngào:

- Anh đoán hay zợ.

Nói xong tôi bắt đầu lột cúc áo của anh ta ra. Anh ta nhìn tôi rồi lại cười. Khi đã lột được áo anh ta xuống, anh ta càng cười to hơn:

- Còn quần em ơi.

Thái độ này khiến tôi phát cáu. Nếu tôi là đàn ông, hiển nhiên tôi sẽ r@pe anh ta không còn 1 miếng. Người đầu mà gương mặt cũng đẹp, hình thể cũng mỹ miều thế này.

Tôi nhìn anh ta đe dọa:

- Anh đừng tự mãn. Có tin tôi cắt bég cái ấy của anh không?

Anh ta ngừng cười, nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống:

- Nếu em dám, cả đời em sẽ không được yên ổn.

Nghe anh ta nói mà tôi cũng hơi có chút run sợ. Trên đất Mỹ tôi là kẻ thân cô thế cô, anh ta muốn hại tôi thì tôi có chạy đằng trời. Cơ mà đã làm đến thế này rồi thì phải làm đến nơi đến chốn. 1 tay tôi giữ chặt cánh tay anh ta và tay còn lại thọc vào nách. Tôi nhất thời bị đờ mắt 20s vì hình xăm trên cánh tay anh ta. Đó là hình xăm 1 con đại bàng cắp ngôi sao 5 cánh rất đẹp. Bỏ đi. Tập trung nào. Điều tôi muốn làm bây giờ không phải là ngắm chim, ngắm trăng ngắm sao. Tôi bắt đầu cù mạnh vào nách anh ta.

Lạ. Anh ta co rúm người lại nhưng mà không thấy anh ta cười. Tôi lại càng cù nhiệt tình hơn và tốc độ hơn. Chỉ lát sau đã thấy anh ta cười sằng sặc, nước mắt còn rỉ ra. Chắc không kìm nén nổi nữa rồi.

- Dừng lại. Cô không dừng cô sẽ phải hối hận.

Nói dễ nghe nhỉ. Tôi làm còn chưa đủ. Khi chưa thỏa mãn dĩ nhiên tôi không dừng lại. Tôi di chuyển xuống đuôi giường, cù vào lòng bàn chân anh ta. Anh ta giãy dụa và tiếp tục cười như bị thuốc. Đến lúc anh ta rũ rượi, quần quai lấm rồi, tôi mới hỏi:

-Rút cuộc thì anh đã làm gì khiến tôi bị mất trí nhớ?

Anh ta lườm tôi, nơi trông mắt vẫn còn ứ nước. Ôi chao, đôi mắt long lanh đẹp quá. Tôi nhất thời bị đôi mắt ấy hấp hồn. Dù vậy, câu trả lời không thành ý của anh ta làm tôi phát bực.

-Không làm gì cả.

Chắc là tôi nhẹ tay quá. Tôi lục tủ tìm 1 chiếc kéo và giơ ra trước mặt anh ta đe dọa. Anh ta trợn mắt nhìn tôi:

-Cô cũng lang sói đấy nhỉ? Qua cách cô sử dụng cuốn sổ, tôi đã nghĩ cô là 1 con người lương thiện cơ đấy.

Tôi cười ranh ma:

-Thế anh có chịu khai không nào?

Không trả lời à. Hối hận đó nha. Tôi đưa mũi kéo xuống ống quần anh ta và rạch. Tôi rạch rách cả 2 ống quần. Xong xuôi, tôi chồm 1 tấm chăn lên người anh ta, rồi lột sạch quần áo vứt ra ngoài. Lang bám chỉ biết nằm 1 chỗ, trố mắt nhìn tôi.

Tôi cười ranh mãnh, quay lưng lại, tốc chăn vứt xuống nền và bỏ đi. Kể ra không nhìn body anh ta cũng có chút đáng tiếc. Cơ mà tốt nhất là không nên nhìn. Ngộ nhờ không kiềm chế được, lại đứng 1 chỗ chùi chùi nước miếng thì còn gì phong độ.

Xong xuôi tôi xuống phố đi dạo, không quên dặn dò nhân viên khách sạn:

- 2 tiếng nữa, vui lòng lên phòng 15002 dọn phòng giúp tôi.

Tôi thành thoi lang thang trên đường phố New York. Thử đập vào mắt tôi là ngực và chân. Chị nào chị nấy đều có quả ngực bự như quả bưởi, và cặp chân dài miên man. Thật hổ thẹn vì không bằng.

Tôi tranh thủ ghé vào 1 siêu thị gần đó mua đồ. Trong túi tôi chỉ còn 1 ít tiền. Hồi nào giờ tôi toàn được CEO với Giáo sư bao nuôi. Hic. Tôi đi khắp siêu thị, tìm mua 1 thứ gì đó làm quà cho WC. Không hiểu sao tôi cảm thấy cậu ấy là chốn dịu dàng nhất trong tim tôi.

Khoảng 3 tiếng sau tôi quay về khách sạn. Tôi hỏi lễ tân là phòng 15002 đã được dọn dẹp chưa. Ai dè cô ấy nói, khoảng 1 tiếng sau khi tôi ra ngoài, giáo sư mặt lạnh trở về tìm tôi nhưng gọi mãi mà cửa không mở. Anh ta gọi nhân viên phục vụ lên mở cửa phòng và xông vào. Xông vào trong phòng thì thấy lang bám đang nằm trên giường, trạng thái gần như khóa thân (chỉ mặc sịp ạ) và bị cùm tay, trói chân. Hềch hềch. Nghe đến đây thôi tôi cũng cảm thấy mình sắp tới đến nơi rồi. Vốn định để tên lang bám phải chịu cảm giác bị S, và bị xấu mặt trước nữ phục vụ phòng. Ai dè Giáo sư mặt lạnh lại bị dính vào.

Tôi lên phòng thì thấy Giáo sư mặt lạnh đang đứng ở cửa đợi tôi. Tôi lại gần thổ lộ:

- Em chào thầy. Có chuyện gì thế ạ?

Vừa lúc, tôi cũng thấy gã lang bám tiến lại gần. Trên mặt là 1 biểu cảm rất khó tả, rõ ràng anh ta đang giận sôi gan nhưng vẫn cố làm ra vẻ điềm tĩnh. Ừ ừ. Nếu không có Giáo sư ở đây, khẳng định là anh ta sẽ mần thật tôi.

- Giáo sư. Chuyện lúc nãy chỉ là hiểu lầm. Tôi nhờ học trò của anh mát xa tắm quất giúp tôi chứ không có chuyện gì cả. Em nhỉ?

Chữ “em nhỉ” sao mà ngữ điệu nặng nề thế == Lang bám đang giải cứu cho tôi, thế mà tôi chẳng thấy cảm động tí nào. Bởi anh ta đang liếc nhìn tôi đầy thù hận.

Chapter 22: Đến tử thần cũng theo đuổi tôi

Tôi ngồi chống tay vào cằm, thông thả ngắm cảnh. Thỉnh thoảng đưa cốc cà phê lên miệng uống, thơ thẩn hát mấy bài hát tiếng Việt. Kể ra cuộc sống cứ như thế này thì cũng tốt nhỉ. Không cần phải mửa mặt over time, không cần phải cắm đầu vào cái máy tính đen ngòm toàn dòng code. Được bao ăn ngon, bao ở nơi sang trọng, được thông thả ngắm cảnh và uống cà phê. Không khéo thần tiên còn phải ghen tị với ta. Hô hô. Tôi đang mãi đắm du tình thần thì bị phá ngang, Lang bám lù lù xuất hiện và tự tiện ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

-Tình cờ nhỉ. Em cũng thích lên tầng thượng ngắm New York sao?

Lạ chúa. Đừng nói anh ta đến trả thù chứ. Tôi rón rén cầm cốc cà phê, chuyển sang bàn khác ngồi. Ai dè, Lang bám cũng cầm cốc cà phê theo tôi. Tôi lên nhìn biểu hiện trên gương mặt anh ta để xem anh ta đang tính toán điều gì. Nhưng chỉ thấy 1 nét thần nhiên vô hại. Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi, nhếch mép cười:

-Sao thế? Chuyện em đã làm trên giường với anh. Bây giờ không muốn chịu trách nhiệm à.

Rõ quá rồi. Làm gì có chuyện anh ta chịu bỏ qua dễ thế. Tôi tần ngần 1 lúc rồi đứng phắt dậy, bỏ lại cốc cà phê, chạy biến. Tôi chạy ra thang máy và bấm tầng 15. Cũng may vừa lúc đó, thang máy mở cửa. Vào thang máy tôi ôm ngực thở phào nhẹ nhõm. Lang bám à, quý bắt anh đi. Buổi tối ngọt ngào của tôi bị anh phá vỡ mất rồi. Tôi tựa vào thành thang máy và ngẩng mặt lên. Lúc nhìn thấy người đối diện tôi sợ đến thót tim. Lang bám đã đứng trong thang máy từ lúc nào. Anh ta là ma sao? Còn ánh mắt anh ta nữa.

Sắc lạnh như muốn giết người vậy. Quanh tôi hình như toàn là sắt thép. Ghê quá. Tôi không dám nhìn vào mắt anh ta nữa mà vội vã quan sát. Uả, trang phục anh ta mặc không giống lúc này, lúc này mặc quần âu, sơ mi trắng sơ vin. Còn hiện tại là quần jean, áo phông và áo khoác mỏng màu đen. Anh ta thay đồ lúc nào? 2 tay anh ta đang dút vào túi áo rất đáng nghi. Không khéo anh ta đang cầm khăn tay thấm thuốc mê, hoặc cũng có thể là 1 khẩu súng. Tôi lao đến bàn điều khiển, bấm bấm và bấm. Chốc lát tất cả các tầng đều được bấm. Đến tầng nào thang máy cũng mở cửa cho khách ra vào, mặc dù chỉ có tôi và Lang bấm ở trong thang máy. Bởi vậy mà Lang bấm không dám manh động. Lúc thang máy dừng ở tầng 15, tôi ra khỏi thang máy và chạy vụt về phòng.

Tôi chui vào phòng và đóng chặt cửa, thở gấp, trống ngực đập thình thịch. Tôi có cảm giác mình vừa thoát chết.

Đêm ấy tôi trằn trọc khó ngủ. Tôi để điện sáng và mở tivi. Nhớ lại ánh mắt ban nãy vẫn khiến tôi rùng mình. Nhắm mắt lại chỉ sợ sáng mai không còn dậy được nữa, nên tôi đành mở mắt thao láo. Không hiểu CEO mưu mô tính toán điều gì mà lại vớt tôi ở đây. Lúc này, trong tim tôi chỉ có 1 cảm giác đối với anh ta thôi, đó là hoàn toàn bất mãn. Tôi cóc cần biết quan hệ giữa tôi và anh ta là quan hệ gì, sau này sẽ không có chuyện tôi gần gũi anh ta hay đồng ý để anh ta dắt mũi đưa đi đâu thì đi.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa khiến tôi thót tim. Tôi nín thở, không nhúc nhích, tiếng chuông cửa vẫn đổ dồn. Tôi xỏ dép, vớ ngay chiếc máy sấy tóc làm vũ khí tự vệ, rón rén lại gần cánh cửa, rồi kiễng chân lên, nhìn qua camera. Lúc nhìn rõ hình hài đối phương, tôi vội vàng mở cửa như sợ người ta đi mất:

-Thầy... vẫn chưa ngủ à?

Giáo sư nhìn vào trong phòng rồi bảo tôi:

-Em khó ngủ à?

Tôi không lưỡng lự gạt đầu cái rụp:

-Em sợ.

Giáo sư bước vào trong phòng đúng như mong đợi của tôi. Tôi chốt cửa bước vào theo. Anh ta hỏi tôi:

-Ở Mỹ không quen à?

-Dạ.

-Đợt này tôi bận lắm nên không đưa em đi chơi được. Chịu khó chờ nhé. Mọi việc xong xuôi tôi cũng muốn về Việt Nam thăm mẹ.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy ở anh ta có gì đó quen thuộc lắm. Mà cũng phải thôi. Trên đất Mỹ tôi chỉ có anh ta là người quen, hiển nhiên là thấy thân thuộc rồi.

Anh ta cẩn thận soi khắp phòng tôi, cứ như sợ tôi giấu dụng cụ BDMS rồi tấn công anh ta. Rồi anh ta lại gần chiếc điện thoại bàn, hỏi tôi:

-Em có số điện thoại chứ?

Tôi là 1 đứa sống khá tiết kiệm, hay nói cách khác là ki bo. Tôi không dùng chuyển vùng quốc tế đâu. Tổn kém lắm. Thế nên trước khi sang Mỹ, tôi đã quảng điện thoại ở nhà rồi. Tôi lắc đầu:

-Em nghèo lắm, không có tiền dùng điện thoại.

Anh ta mỉm cười. Nụ cười đẹp kinh khủng. Tôi ngẩn ngơ nhìn mà quên kiểm soát nhịp tim. Anh ta thấy vậy cũng ngại ngùng quay đi, cố tình né tránh cái nhìn của tôi. Anh ta lại gần cửa sổ, kéo rèm, để lộ quang cảnh sống động, lộng lẫy của đêm New York.

-Một vẻ đẹp rực rỡ, nhưng không ấm áp bằng Việt Nam nhỉ.

Anh ta đứng nhìn xuống dưới đây vế suy tư. Không hiểu sao tôi rất muốn lại gần ôm lấy anh ta từ phía sau. Tệ thật. Tôi bị gì thế này. Đừng nói là bệnh dâm phát tùm tùm không đúng nơi đúng chỗ nhé >v<. giáoo="” sư="” lại="” gần,="” xoa="” đầu="”>

-Khuya rồi. Ngủ đi nhé.

Xong, anh ta bước ra cửa rồi đóng cửa lại. Nãy giờ, cảm xúc trong tôi thay đổi, nhưng thậm chí tôi còn không định nghĩ được rõ ràng.

Đêm hôm ấy, tôi ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau tôi cùng Giáo sư đi ăn sáng. Tôi đến dãy bàn để thức ăn, lấy 1 chiếc đĩa lớn và gấp đầy thức ăn. Vẫn chưa thấy đủ, tôi rót đầy 1 cốc sữa rồi bê đến bàn ăn. Giáo sư lấy đồ ăn khá từ tốn, đĩa của anh ta luôn vơi và đẹp mắt. Còn đĩa của tôi lúc nào cũng đầy ứ ứ. Tại tôi lười đi lấy nhiều lần nên tiện thể lấy luôn 1 lần, chứ đâu phải tôi tham ăn >v<. cơ=" mà=" cũng=" phải=" thừa=" nhận=" người=" ta=" là=" nam=" giới=" mà=" còn=" tao=" nhã=" hơn=" tôi.= vừa=" đưa=" cốc=" sữa=" lên=" miệng=" uống=" 1=" ngậm,=" hờn=" vĩa=" tôi=" đã=" thất=" kinh,=" dạ=" dày=" tưởng=" như=" không=" tiêu=" hóa=" nổi.= lang=" bằm=" lại=" "tình=" cờ=" xuất=" hiện=" trước=" mặt=" chúng=" tôi=" và=" ngồi=" cùng=" bàn.= mẹ=" ơi.= mặt=" anh=" ta=" đúng=" là=" dày=" siêu=" hạng.= hôm=" qua=" đã=" bị=" giáo=" sư=" nhìn=" thấy=" hết=" rồi=" mà=" còn=" ngang=" nhiên=" xuất=" hiện=" như=" không=" có=" chuyện=" gì=" xảy=" ra.= rất=" lạ=" ở=" điểm,=" tôi=" không=" cảm=" nhận=" được=" sát=" khí=" ở=" anh=" ta=" như=" lúc=" ở=" trong=" thang=" máy.= có=" lẽ=" anh=" ta=" không=" phải=" kẻ=" có=" gan=" ra=" tay=" hại=" người.= tôi=" đã=" lo=" xa=" quá="">>

Và họ lại nói chuyện vui vẻ với nhau. Tôi nghiêm nhiên trở thành đồ thừa. Thỉnh thoảng Lang bằm quay sang nhìn tôi, còn tôi chỉ có cách là cầm đầu ăn. Giữa thanh thiên bạch nhật thể này, thách anh ta dám làm gì tôi đây.

Ăn sáng xong, Giáo sư trở về phòng và chuẩn bị ra ngoài. Tôi trở thành kẻ vô công rồi nghề. Thôi thì cũng về phòng chuẩn bị ra ngoài vậy. Chuẩn bị xong, tôi nghe có tiếng chuông cửa. Mở cửa thì thấy Giáo sư ăn mặc rất chỉnh tề, chìa ra 1 chiếc thẻ ngân hàng, bảo tôi:

-Em cầm lấy mà dùng. Cần tiêu pha gì cứ tiêu không cần ngại.

Tôi sửng sốt trước lòng tốt của anh ta. Đưa cho tôi thẻ ngân hàng, nhờ tôi tiêu hết thì sao.

-Còn đây là máy ảnh, em cứ sử dụng tự nhiên.

Chu đáo quá. Chu đáo quá. Tôi nhìn anh ta bằng cặp mắt rưng rưng xúc động. Anh ta nuôi ăn, nuôi mặc, còn bao luôn cả mua sắm, đi chơi nữa sao. Anh ta có bị ám đầu không vậy, tôi mĩ nhân không phải, người thân cũng không nốt, việc gì phải tốt với tôi như thế. Tôi trả lại anh ta thẻ ngân hàng, chỉ cầm máy ảnh và bảo:

-Em vẫn còn chút tiền tiêu, chưa cần đến nó đâu ạ.

Người Việt Nam có câu: "Bệnh sĩ chết trước bệnh sĩ đa", và lúc này tôi đang mắc bệnh sĩ rất nặng. Trong túi tôi làm gì có nhiều tiền. = =

Lương tâm đang cắn rứt vì lỡ từ chối cái thẻ ngân hàng béo bở thì có ai đó chìa ra 1 bó hoa lớn trước mặt tôi:

-Tặng em, cô bé xinh đẹp.

Tôi nghiêng đầu ra ngó cái mặt của người đang tặng hoa. Chỉ nghe giọng nói, tôi vẫn cảm thấy hồ nghi, nhưng ngó thấy cái mặt thì không thể nhầm được. Đích thị là Lang bằm. Lý nào lại như vậy. Nếu nói xinh đẹp thì tôi còn thua xa anh ta. Anh ta gọi tôi như thế chẳng khác nào mĩa tôi cả. Mà thôi, người châu Âu thường ăn nói hoa mĩ như thế chứ chắc là chẳng có ý gì khác. Bó hoa đẹp thế này, không nhận cũng uống lăm. Tôi đưa tay lên nhận bó hoa và cảm ơn anh ta. Chợt anh ta nâng tay tôi lên hôn, rất lịch sự và trân trọng. Ô. Chết đứng rồi. Nói thật là cảm giác được người khác nâng niu dù hơi ngượng nhưng đó là 1 cảm giác tuyệt vời. Thêm nữa, "người khác" ở đây lại là 1 thanh niên đẹp trai ngồi ngồi. Anh ta vừa hôn tay tôi, vừa lén liếc sang nhìn Giáo sư. Giáo sư chẳng tỏ thái độ gì cả, đưa tay lên xem đồng hồ rồi bảo:

-Vậy nhờ tiến sĩ Phạm chăm sóc cho em ấy nhé. Tôi phải đi rồi.

Giáo sư liền lật tay áo tôi lên. Khuỷu tay bị rách 1 mảng áo lớn, quần áo bẩn thỉu, te tua. Chắc anh ta đã đoán ra phần nào. Tay áo được kéo lên để lộ vết rách trên da khá sâu và rộng, máu đã đông nhưng vẫn đau lắm. Tôi nhấn nhò rứt tay lại nhưng bị anh ta giữ chặt. Anh ta kéo tôi sang phòng anh ta, không nói không rằng rửa sạch vết thương bằng nước đóng chai, đồng thời gọi lễ tân khách sạn mang bông băng và thuốc sát trùng lên phòng. Sau khi sát trùng vết thương và băng lại cẩn thận, anh ta dịu giọng hỏi:

-Bây giờ thì em nói xem đã xảy ra chuyện gì nào?

Được quan tâm, được chăm sóc, tôi hạnh phúc đến mức chẳng nói được gì, cứ thế khóc tèm lem.

Anh ta không hỏi gì nữa, đưa tay ôm tôi vào lòng. Tôi vùi đầu vào ngực anh ta khóc nức nở.

Lát sau tôi nín khóc, chúng tôi lại trở nên ngại ngùng. Có phải chúng tôi đã hơi thân mật quá so với quan hệ thầy trò không. Mà thôi bỏ đi, tôi đang đói lắm, khóc còn chẳng có sức nữa là nghĩ linh tinh. Giáo sư thấy tôi đứng dậy còn lảo đảo chắc cũng đoán ra phần nào. Anh ta đưa cho tôi 1 chiếc iphone có cài sẵn sim:

-Lúc này đợi mãi không thấy em về, tôi rất lo. Em cầm lấy chiếc điện thoại này để tiện liên lạc.

Tôi còn chưa kịp từ chối anh ta đã dúi vào tay tôi. Rồi anh ta đỡ tôi đứng dậy:

-Bây giờ đi ăn trưa nhé.

Tôi gật đầu bám vào tay anh ta.

Lúc ra bắt thang máy, chúng tôi lại chạm mặt Lang băm. Không hiểu tôi vì đói hay vì sợ mà cơ thể cứ run bần, tôi nép vào phía sau Giáo sư. Lang băm nhìn tôi có vẻ hiểu kỳ, hắn ta cười bảo:

-Chơi ở Time Square vui không em? Lần sau nếu muốn đi đâu cứ nói, anh sẽ đưa đi.

Người này vừa mới giết tôi mà. Trong chốc lát lại có thể tỉnh bơ mà ăn nói ngọt ngào như thế sao? Con người đáng sợ quá.

Cũng may mà cửa thang máy mở, tôi với Giáo sư bước vào thang máy. Lang băm cứ đứng nhìn theo với vẻ mặt ngây thơ vô số tội. Diễn tốt thế. Sẽ có ngày tôi lột cái mặt giả tạo của anh ra.

=====

Tối hôm đó, bỗng nhiên Giáo sư có nhã ý đưa tôi đi xem ca nhạc. Là Paris by night. Ôi trời. Cũng có ngày tôi được đi xem live hay sao. Và thậm chí là 2 ghế VIP ở hàng đầu tiên. Hic. Có cần phải tốn kém thế không? = =

Tôi háo hức nhìn lên sân khấu. Sân khấu được chuẩn bị kỳ công, rất lộng lẫy dưới ánh đèn màu. Kia là chị Kỳ Duyên, còn kia là bác Ngạn. Khán giả ngồi dưới, ai cũng đẩy về sang trọng, lịch sự. Quốc Khanh kia. Trong các nam ca sĩ hải ngoại, tôi chỉ thích Quang Lê và Quốc Khanh. Quang Lê có chất giọng mượt mà, trữ tình, còn Quốc Khanh thì nam tính, nhộn nhộn. Tôi như đứa nhà quê ra tỉnh, cái gì cũng hứng thú.

Khoảng giữa buổi diễn, chị Kỳ Duyên giới thiệu:

- Mời quý vị thưởng thức tiết mục của ca sĩ Huyền Lê.

Ca sĩ bước lên sân khấu đẹp sexy, sắc sảo và đầy tự tin. Tôi chưa từng thấy chị ta xuất hiện trên băng đĩa, có lẽ đây là buổi diễn đầu tiên của chị ta. Ấn tượng nhất là cặp giò và bộ ngực của chị ta. Trời ạ, tôi cũng tự hào về cặp giò đẹp và bộ ngực khá ỏn của mình, cơ mà so với chị ta thì vẫn chả xi nhê. Đột nhiên chị ấy bước xuống chỗ tôi.

- Em lên song ca với chị nhé.

- Ồ.

Tôi còn chưa kịp thắc mắc, còn chưa kịp phản đối thì đã bị lôi tuột lên sân khấu. Tại sao chị ấy lại biết tôi?

-Em hát nhạc trữ tình rất tốt đúng không? Cùng song ca bài Đêm nằm mơ phố nhé.

Chị ấy cười. Ôi răng khểnh. Tôi làm sao có thể từ chối người đẹp nhường này. Thêm nữa, tôi rất thích Đêm nằm mơ phố - bài hát mà tôi với Duyên cùng thích, và đã từng hẹn nhau tôi hát và Duyên đệm đàn. Ừ, thì hát vậy.

Tôi phối hợp với chị ấy rất nhuần nhuyễn. Giọng hát khớp nhạc và rất hợp nhau. Chỉ khác là phong cách biểu diễn của chị ấy tự nhiên, đẹp và chuyên nghiệp hơn.

Bên dưới khán giả đều tỏ vẻ hài lòng. Không khéo sau này tôi lại được mời đi hát, vô tình trở thành người nổi tiếng cũng nên. Hổ hớ. (Tưởng tượng, chỉ là tưởng tượng thôi. Thỉnh thoảng tôi cũng thích tự sướng như thế đấy. Ai cấm được đâu. ^_^^)

Hát xong, tôi cúi đầu chào khán giả rồi về chỗ, còn chị ấy song ca với Quốc Khanh mấy bài vui nhộn. Vừa hát hay, vừa nhảy đẹp, vừa sexy, không sớm thì muộn chị ấy cũng nổi danh thôi. Tôi thích chị rồi nha.

Buổi biểu diễn kết thúc, Răng khểnh lại gần chúng tôi, chào hỏi:

-Chào giáo sư Hoàng, anh hài lòng với buổi diễn chứ?

Giáo sư mặt lạnh gặt đầu:

-Cô ấy hài lòng thì tôi cũng hài lòng.

Nói đoạn Giáo sư nhìn sang tôi. Hi hi. Dĩ nhiên là tôi hài lòng rồi. Nãy giờ còn chưa hết sướng đây này. Tôi chưa kịp trả lời đã thấy Răng khểnh sáp lại gần Giáo sư, ngực gần ơi là gần, tay thì rõ ràng là đang rờ vào ngực Giáo sư. >v

Trời ơi, có cản trở trên như vậy không? Nói thật, bị quyến rũ như vậy, chẳng có thằng đàn ông nào chịu nổi đâu. Chị ta tiếp tục tấn công:

-Em quan tâm đến cảm xúc của anh cơ.

Vừa làm, vừa thổi vào tai những câu ngọt ngào. Răng khểnh ơi, chị, chị thật quá đáng nha. Tôi còn đứng lù lù ở đây mà chị xem như tôi không tồn tại như vậy à. Chỉ nhìn thôi mà cũng xấu hổ chết đi được.

Tôi lên quan sát biểu hiện của Giáo sư, mặt anh ta tái mét từ tập nào rồi kìa. Chắc phải kìm nén dữ lắm nên trông mới tội nghiệp như vậy. Anh ta lùi lại 1 chút để tránh né cái đụng chạm của Răng khểnh, cơ mà càng lùi thì chị ấy càng tiến. Hềch hềch.

Thôi được rồi, tôi sẽ đóng vai mỹ nhân cứu anh hùng để trả ơn anh ta vì đã bao ăn bao ở, bao xem ca nhạc. Tôi ôm lấy tay anh ta cười ngọt ngào với Răng khểnh:

-Xin lỗi chị. Nhưng anh ấy mê em như điên rồi. Cảm xúc của em mới là quan trọng nhất. Em thích buổi diễn lắm, nghĩa là anh ấy cũng thế.

Răng khểnh nhìn tôi, cười, chào tạm biệt rồi bỏ đi. Tôi lúc ấy ngơ ngẩn đứng nhìn theo. Thân hình, dáng đi, nụ cười, giọng nói. Perfect. Giáo sư à, anh cũng ngốc lắm. Mỡ dăng đến tận miệng mèo mà còn chê. Chẳng phải tay tôi, tôi cho chị ta biết thế nào là chuẩn man.

Lúc về tôi gắng hỏi Giáo sư thì mới biết họ quen nhau trong 1 cuộc hội thảo. Và vé xem lần này cũng là chị ấy tặng Giáo sư. Bình thường anh ta không đến những nơi như vậy, lần này anh ta muốn đưa tôi đi, nên mới nhận vé mời.

=====

Từ hôm bị xô ngã, tôi chẳng dám đi dạo 1 mình. Thế nên hôm nào Giáo sư bận tôi cũng ở lý trong phòng xem film, lướt mạng. Thấy nick Duyên, nick Vy, nick WC online, tôi đều nhảy vào chat. Nói chuyện với Duyên, tôi có cảm giác Duyên khá hài lòng với cuộc sống hiện tại. Tôi cũng bảo Duyên là tôi bị mất trí nhớ nên đã quên những việc xảy ra trong 2 năm cuối ĐH, hiện tại đang ở Mỹ chữa trị. Và cũng kể là đã gặp lại thầy giáo cũ ở đây. Duyên im lặng 1 lúc rồi bảo tôi giữ sức khỏe và chúc tôi may mắn. Còn Vy, lúc nào cũng chết lịm trong hạnh phúc ngọt ngào mà Vy đang có. Anh chàng Long này cũng được lắm chứ, làm rể của nhóm cũng xứng đáng. WC thì hay hơn, nhưng hể tôi làm phiền cậu ấy là cậu ấy lại gác mọi việc lại, tiếp chuyện tôi.

Không cần phải có quá nhiều bạn, ít thôi nhưng chân thành là đủ. Tôi rất may mắn mới có được những người bạn như thế này.

Ở mãi trong phòng quả thực rất ngọt ngào, thứ duy nhất tôi có thể ngắm là cảnh sinh hoạt của thành phố qua khung kính cửa.

Thỉnh thoảng Lang bấm bấm chuông cửa phòng tôi, tôi nhìn qua camera rồi im lặng giả vờ không có trong phòng để anh ta bỏ đi. Chẳng lẽ vẫn muốn đuổi cùng giết tận hay sao. Tôi mới chỉ đề anh ta ra cù nách thôi mà. Làm gì đến nỗi phải đuổi giết tôi.

=====

Mấy hôm sau, Giáo sư đỡ bận rộn mới đưa tôi đi shopping, mua sắm vài thứ cần thiết để đi du lịch khắp New York. Tôi vui lắm. Thời gian vừa rồi, tôi nào anh ta cũng qua phòng tôi xem tôi ăn ở thế nào. Cũng nhờ anh ta mà đêm nào tôi cũng ngon giấc. Tuy anh ta hay bận, nhưng tôi cảm thấy cô gái nào được anh ta yêu thật sự là rất may mắn. Liệu tôi có cái may mắn ấy không. Mới nghĩ đến thôi đã khiến nhịp tim tôi thay đổi rồi. Chắc anh ta nằm mơ cũng không ngờ anh ta đang đi cùng 1 đứa gian như Tào Tháo, thỉnh thoảng lại có ý đồ bất chính với anh ta.

Còn chưa hưởng hết cảm giác lâng lâng do tưởng tượng mang lại, tôi đã rơi bịch xuống mặt đất. Răng khểnh chình ịch xuất hiện trước mặt chúng tôi. Chị ta cười tươi rói, ôm lấy cánh tay Giáo sư kéo đi. Tôi hụt hẫng nhìn theo. Chị có cần quá đáng vậy không? Lâu lắm rồi tôi mới được Giáo sư đưa đi chơi thế này. Chị nghĩ tôi là đứa an phận, cứ thế đứng trơ mắt nhìn người khác giật mất niềm vui của mình hay sao? Phen này tôi quyết xắn áo lên, tranh cướp với chị. Chưa kịp hành động, họ đã mất hút rồi = =. Chỗ này đông đúc, toàn người là người. Làm sao mới tìm được đây. Tôi ra khỏi trung tâm thương mại, lủi thủi kiếm 1 vị trí dễ tìm rồi call cho Giáo sư. Anh ta bảo cứ đứng đấy đợi, anh ta ra liền. Tôi cúp máy ngồi chờ.

Không hiểu hôm nay là cái ngày gì. Giáo sư còn chưa xuất hiện, tôi đã chạm trán Lang băm. Đúng là chạy trời không khỏi nắng. Tôi chưa kịp bỏ chạy đã bị hấn bịt miệng, ấn tôi vào tường, với tư thế hôn nhau của 1 đôi trai gái đang yêu.

Vừa lúc đó, hai người đàn ông mặc vest đen đi qua.

Khi 2 người đàn ông mặc vest đi khỏi, hấn buông tôi ra, lăm lăm những lời khó hiểu:

- Tại sao FBI lại lảng vảng ở đây? Anh trai quý hóa lại giở trò rồi.

Tôi lập tức lên gối đá vào chỗ hiểm của hấn, khiến hấn ôm bụng dưới, cúi gập người xuống. Chắc là rất đau. Không đợi phản ứng của hấn, tôi cong mông chạy biến. Đại gì để hấn tóm được. Tôi vẫn chưa quên chuyện hấn đẩy tôi xuống đường cho xe cán đầu.

Chạy được 1 đoạn khá xa, tôi cúi người thở dốc. Lúc bình tĩnh lại, tôi cảm thấy có ai đó đang đứng trước mặt. Ngược mắt lên nhìn thì chạm ngay ánh mắt sắc lạnh. Lang băm đã đứng đợi tôi từ bao giờ. Lạy chúa. Hấn ta là ma hay là có phép phân thân đây.

Chưa kịp phản ứng, tôi đã bị bịt miệng bằng 1 chiếc khăn mùi xoa và từ từ lịm đi.

Tôi đến số chết thật sao?

=====

Lúc tỉnh dậy tôi đang nằm trong 1 xưởng bỏ hoang, tay chân đều bị trói. Lang băm đang ngồi trên ghế, tư thế rất lừa tình. Tôi dám chắc hấn ta thuộc 1 tổ chức mafia nào đấy, thậm chí có thể còn là boss cơ. Cả đáng ngồi, cả hành động, và cả ánh mắt, đều chứng tỏ hấn không phải người bình thường. Tốt nhất là nên giả chết cho đến khi cởi được dây trói.

Lát sau có người bước vào. Tôi hé mắt nhìn. Trời đất ơi, lại 1 tên lang băm nữa. Rút cuộc thì ai mới là tên lang băm mà tôi quen.

- Haha. Anh trai yêu quý. Không cần anh phải bắn tay vì chuyện này đâu.

- “Ciel. Gọi anh bằng biệt danh.”

- À phải rồi. Xin giới thiệu với mọi người, đây là Je t'aime, thành viên quyền lực thứ 2 của M2 - thành viên duy nhất được FBI quan tâm, là người có quan hệ mật thiết với mafia. Đồng thời cũng là anh em song sinh của tôi. Sao tôi chẳng có tí tự hào nào nhỉ?

-“Còn anh thì cảm thấy xấu hổ vì có 1 thằng em dần dần.”

- Tốt thôi. Mồm miệng anh ta ác độc như vậy nhưng tâm tính khá tốt. Từ nhỏ đến lớn, anh ta đều bảo vệ tôi. Xem nào, lúc bé, anh ta luôn khen tôi đẹp như thiên thần, không biết anh ta mắc bệnh cuồng em hay cuồng chính bản thân mình, vì rõ ràng chúng tôi giống nhau như lột. Anh ta nâng niu tôi như bảo bối. Anh ta học võ cũng là để bảo vệ tôi. Lúc lớn, hề tôi có cảm tình với cô gái nào, anh ta đều chê bai: “Không được, không đẹp bằng em.” Và kiểu gì đứa con gái kia cũng bị dọa cho khiếp sợ đến nỗi phải chuyển nơi ở. Anh ta vào M2 cũng là vì tôi, thậm chí còn chọn cái biệt danh thật ỏi mũi: Je t'aime. Chỉ là để tôi phải gọi anh ta như vậy. Lúc tôi lỡ miệng khen Angel's smile đẹp, anh ta đẩy cô ấy sang Việt Nam làm nhiệm vụ. Tôi cảm thấy thương cảm cho người con gái nào được anh ta yêu đấy.

-“Em trai dần dần à. Tốt nhất em chỉ nên yêu anh thôi. Và anh không tin là mình tìm được đứa con gái nào đẹp hơn em để yêu thương, nên anh cũng sẽ chỉ yêu em thôi.”

Mẹ ơi. Chuyện quái gì thế này. Tôi đang phải ở đây với 2 tên lang băm lập dị >v<. và=“” khả=“” năng=“” trốn=“” thoát=“” là=“” zero.=“” nhưng=“” tôi=“” cũng=“” nhận=“” ra=“” tên=“” lang=“” băm=“” bước=“” vào=“” mới=“” là=“” tên=“” lang=“” băm=“” tôi=“” quen.=“” tên=“” lang=“” băm=“” còn=“” lại=“” có=“” giọng=“” nói=“” trầm=“” hơn=“” hẳn=“” và=“” khí=“” chất=“” cũng=“” giang=“” hồ=“” hơn=“” hẳn,=“” và=“” biến=“” thái=“” cũng=“” hơn=“” hẳn.=“” sao=“” bây=“” giờ=“” tôi=“” mới=“” nhận=“” ra=“” họ=“” là=“” 2=“” người=“” khác=“” nhau=“” chứ.=“” tên=“” ở=“” trong=“” thang=“” máy,=“” và=“” tên=“” đây=“” tôi=“” xuống=“” đường=“” chính=“” là=“” tên=“” vừa=“” bắt=“” cóc=“” tôi,=“” 1=“” tên=“” biến=“” thái=“” độc=“” ác.=“” phen=“” này=“” chết=“”>

Tôi nghe có tiếng bước chân đang lại gần mình. Và có ai đó cời dây trói cho tôi.

- Anh nhìn xem. Cô gái này chỉ là 1 cô gái yếu đuối. Anh định làm gì cô ấy chứ?

Trời ạ. Lang băm cũng biết tôi là cô gái yếu đuối cơ đấy. Anh ta đến để giải cứu cho tôi sao? Xin lỗi vì trước giờ đã nghi oan cho anh ta.

- “Thành viên của M2 ngày càng vô dụng. Có mỗi chuyện cón con mà làm mãi không xong. “

- Je t'aime. Anh im miệng được rồi đấy. Để yên cho tôi làm theo cách của tôi.

-“Trong khi em đang vui chơi ở đây, thì server của chúng ta liên tục bị tấn công, server số 3 chứa CSDL người châu Á đã bị delete hoàn toàn. Không cần thận các server khác, chứa dữ liệu người châu Âu và các châu lục còn lại cũng sẽ bị tấn công.”

-Tôi dám lấy tính mạng để đảm bảo cô gái này không nhớ gì cả. Và tôi đang tán tỉnh cô ta chỉ để xem hẳn có nhớ gì không thôi. Anh không nhớ là Angel's smile đã từng công khai địa chỉ và password truy cập, để lôi kéo thành viên mới sao? Có thể 1 trong số họ đã tấn công chúng ta.

-“Các nhân tài CNTT ấy đã chấp nhận trở thành thành viên của tổ chức, thủ phạm chắc chắn không phải họ.”

-Anh quên thành viên người Việt Nam rồi à? Cậu ta thậm chí còn lấy nickname là Avenger và phát ngôn thẳng thắn: “Tôi vào M2 không phải để cống hiến, mà muốn tiêu diệt M2”. Nghĩ lại vẫn cảm thấy kích thích và buồn cười. Cậu ta dám tuyên bố như thế là để chúng ta không được đụng đến cô gái này đấy anh trai yêu quý ạ.

-“Cậu ta ẩn tượng đấy. Khả năng quan sát và phán đoán rất tốt. Mới gặp lần đầu, chỉ dựa trên ánh mắt và phong thái của anh, cậu ta đã khẳng định rằng không phải Ciel. Nhưng chắc chắn cậu ta không phải thủ phạm. Không biết cậu ta sẽ làm gì nếu đứa con gái này bị giết nhỉ. Mới nghĩ thôi cũng hưng phấn rồi.”

-Anh rảnh thì lo mà xử lý Light đi.

-“Chuyện đó em không cần lo, Light sẽ được chăm sóc chu đáo. Venus được cử đi tiếp cận giáo sư Hoàng để điều tra xem hẳn có phải thành viên của Light không. Nhưng xem ra cô ta không thể hoàn thành nhiệm

vụ.”

-Venus rằng khềnh quả bom sexy của M2 à. Hahaaaaaaaaa [cười ngất nghéo]. Từ từ, tôi khen cô ta đẹp nhưng chẳng có tình ý gì với cô ta đâu. Anh đừng xử lý nốt cô ấy nhé.

- “Chuyện tấn công server có thể là do là Light làm, nhưng chắc chắn cô gái này có vai trò không nhỏ. Nếu đã sợ cô ta để lộ bí mật, sao không sớm giết cô ta đi?”

Giết? Tôi có nghe nhầm không? Tôi đang đụng phải mafia à? Mafia gì mà toàn trai đẹp thế này. Đúng là không thể đánh giá con người qua ngoại hình được. Tôi phải nhanh chóng chạy khỏi đây thôi. Không cần thận phen này toi mạng như chơi.

Vừa lúc, Lang bấm đứng dậy túm áo đối phương:

- Nếu anh làm thế tôi sẽ giết anh.

- “Em thích con bé này à, Ciel?”

- Đừng hiểu nhầm. Nguyên tắc của M2 là không giết người. Hiện tại, nếu FBI tìm ra chúng ta, cùng lắm là ngăn chặn mấy phát minh quái gở của chúng ta, trường hợp xấu nhất là ngừng hoạt động của M2. Nhưng nếu chúng ta giết người thì mọi chuyện sẽ khác đấy.

- “Công sức nghiên cứu cả chục năm trời, không thể để mất vì 1 đứa con gái được. 1 nhà khoa học thực thụ phải là người sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng vì công trình nghiên cứu, chính em đã từng nói thế mà. Anh sẽ giết người vì em, và tuyệt đối sẽ không để cho FBI biết. Em yên tâm đi.”

Nói xong hấn đứng dậy khỏi ghế, tiến về phía tôi.

Ách. Chuyện quái gì thế này. Chết, chết đến nơi rồi. Tôi vùng dậy, lấy hết sức bình sinh chạy ra phía cửa.

Tên biến thái định chạy theo nhưng Lang bấm giữ lại. Lúc chạy gần đến cửa thì 1 vật gì đó phang thẳng vào bắp chân tôi, tôi ngã xuống, chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh phát ra từ miệng mình.

AAAAAAAAAAAA.

Đau thấu trời xanh. Tên biến thái đã ném 1 chiếc gậy bằng kim loại trúng chân tôi. Lực ném rất mạnh, và vị trí thì chuẩn xác. Tôi thề là hấn rất giỏi võ.

Lang bấm nổi giận, túm lấy cổ áo hấn ta và đấm túi bụi. Tên biến thái ban đầu chỉ thủ thế, sau đó cũng phản đòn. Họ đánh nhau ác liệt cứ như đang muốn lấy mạng nhau vậy.

Có lẽ đây là cơ hội sống sót của tôi, tôi đứng dậy toan chạy tiếp, thì nghe được tiếng RẮC ở dưới chân. Chắc xương gãy rồi. Tôi ngã xuống sàn, bất lực rơi nước mắt.

Tôi vẫn không hiểu tôi đã làm gì bạc ác mà ngày hôm nay lại rơi vào cảnh này?

Không thể nằm đây chờ chết được. Tôi cắn răng, bò lết trên sàn, sống chết gì cũng phải thoát khỏi đây.

7. Trí Tuệ Não Bộ

Chapter 23 : Chuyện tình Paris

Lết ra được khỏi xương bồ hoang 1 đoạn khá xa, tôi ngồi tựa vào tường, thở dốc. Đến lúc đó tôi mới biết chân mình tê dại vì đau và mình vẫn còn sống. Tôi ôm chân, cắn răng chịu đau để khóc không ra tiếng. Nhờ đâu tên biến thái đuổi đến, nghe thấy tiếng khóc thì tôi chỉ còn nước đi cầu ông bà ông vải. Tôi cũng phát hiện ra điện thoại đang rung mạnh trong túi quần. Tôi rút iphone ra nghe máy. Nãy giờ Giáo sư đã gọi cho tôi đến cả chục cuộc gọi, có điều tôi hoảng hốt đến mức không thể nghe máy.

Lúc này bò lết trong xương bồ hoang, tôi còn nghe được mấy câu, khiến tôi vừa bò vừa rợn tóc gáy:

-Ciel, nếu em tiếp tục tấn công anh để bảo vệ con bé, anh sẽ giết em đây.

-Tôi sẽ giết anh trước.

Tôi ngồi lù lù 1 đồng, run rẩy. Bộ dạng của tôi thì cực kỳ thảm hại, quần áo te tua bẩn thỉu, tóc tai rối bù. Cũng may 1 lúc sau, Giáo sư đã xuất hiện trước mặt tôi. Nhìn bộ dạng thảm hại của tôi, gương mặt hiem khi biểu lộ cảm xúc ấy cũng hiển hiện 1 nỗi lo lắng rõ rệt. Anh ta ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm chân tay tôi:

-Em đau ở đâu?

Đến lúc anh ta sờ vào chân tôi, tôi khẽ kêu lên đau đớn. Nước mắt thì nhau rơi xuống. Tôi khóc như mưa lũ. Đau đớn, lo sợ, uất ức. Tôi chỉ có thể đổ hết lên đầu anh ta lúc này.

Không đợi tôi khóc xong, Giáo sư bế tôi lên, gọi taxi và đưa đến bệnh viện. Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh ta, vùi đầu vào ngực anh ta nức nhe, nước mắt vẫn chảy ra làm lem hết cả bộ đồ hiệu của anh ta. Mặc dù đau đớn, nhưng có 1 cảm xúc dịu dàng cứ len lỏi trong tim tôi.

Đến bệnh viện.

Giai đoạn đầu tiên là phải cởi đồ ra chụp chiếu. Tôi đứng còn không vững làm sao mà cởi. Cũng may lát sau có chị y tá vào phụ tôi. Kết quả chụp chiếu cũng không gây bất ngờ, tôi thừa biết kiểu gì mình cũng bị gãy chân. Bác sĩ phải rạch ống quần của tôi ra cắt bớt thành quần ngắn và bó lại.

Xong xuôi, Giáo sư bế tôi ra khỏi bệnh viện. Ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ như đang nhìn 1 cô gái được yêu tha thiết. Trời ạ. Các người cứ gãy chân đi rồi biết là sướng hay khổ.

Sau đó, Giáo sư đưa tôi về khách sạn, bế tôi vào phòng. Đợi đến lúc tôi bình tĩnh trở lại, Giáo sư mới hỏi chuyện gì đã xảy ra. Dĩ nhiên là tôi không thể nói. Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình thì làm sao có thể giải thích với anh ta. Tôi sợ Giáo sư kiểm chuyện với tên biến thái nên tôi chỉ dám nói lại là mình bị ngã gãy chân.

Tối hôm đó, Lang băm cũng đến tìm tôi, nhưng tôi nghĩ nên tránh xa anh ta. Thân mật với anh ta, Biến thái sẽ không để cho tôi sống yên ổn. Tôi cóc cần biết quan hệ của họ là kiểu quan hệ gì, tôi cũng cóc cần biết M2 là cái gì. Tôi chỉ biết tôi phải làm mọi cách để giữ mạng sống ình.

Ai dè, anh ta cứ đứng ở cửa đợi tôi. Đến lúc phục vụ phòng mang cơm đến, anh ta lợi dụng cơ hội vào phòng tôi luôn. Vào phòng, anh ta ngồi xuống xem vết thương đã được bó bột ở chân tôi rồi hồn nhiên nói:

-Cũng may là chỉ gãy chân.

Cái gì? Gãy chân mà còn may mắn á? Đổi lại, anh bị gãy chân anh có thấy may mắn không? Tôi đẩy anh ta tránh xa tôi ra rồi nhìn anh ta chăm chăm. Tôi cẩn thận dò xét đối phương. Giọng nói này là của Lang băm, vả lại đôi mắt không phát ra sát khí. Nhưng tôi vẫn còn cảm thấy sợ lắm. Tôi bảo anh ta:

-Cởi áo anh ra.

Lang băm trở mắt nhìn tôi, cười gian trá:

-Em bị gãy chân mà nhu cầu vẫn cao thế à? Đợi phục vụ phòng về đã chứ.

Lạ hồn >v<. tôi=“” bảo=“” anh=“” ta=“” cởi=“” áo=“” thôi=“” mà=“” anh=“” ta=“” đã=“” nghĩ=“” ra=“” cái=“” gì=“” thế.=“” đúng=“” là=“” siêu=“” cấp=“” tưởng=“”>

-Cởi áo ra. Tôi muốn thấy hình xăm trên cánh tay anh.

Lang băm cười rồi ngoan ngoãn cởi áo ra, cổ tình phô diễn cơ thể trước mặt tôi. Chị phục vụ phòng tranh thủ đứng nhìn, ánh mắt hau háu, thỉnh thoảng tôi còn nghe thấy tiếng chị ấy nuốt nước bọt ừng ực.

Ôi, ôi, tôi vô đầu chán nản. Các người, 1 người thì cổ tình mời chào dụ dỗ, 1 người thì phê lời cả mắt ra. Làm ơn dắt tay nhau đi tìm chỗ nào kín đáo mà giải quyết dùm tôi. Mà thôi, tôi đã nhìn thấy hình xăm, cũng tạm yên tâm xác nhận anh ta đúng là Lang băm. Tôi tò mò hỏi:

-Người yêu anh đâu rồi?

-Em hỏi cái gì mà tởm lợm thế?

-Không phải anh gọi người ta là Je t'aime sao?

-Về Pháp quây rối. Mà em đừng hỏi với thái độ tỉnh bơ như thế. Chúng tôi đều là trai thẳng.

-Ai biết.

-Không tin thì thử nhé.

Nói xong anh ta sáp lại gần tôi, 2 tay chống xuống giường, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi. Mẹ ơi, người đầu mà mặt trơ tráo bóng thế. Trước mặt chị phục vụ phòng mà thẳng thừng thả dê tôi thế này à. Lúc này tôi cũng phát hiện ra mắt anh ta rất đẹp, nụ cười thì vừa tươi tỉnh vừa đều giả, cơ thể thì hoàn mỹ. Không được ngả lòng, phải cứng rắn, cứng rắn. Tôi mở to mắt nhìn anh ta và chẳng thém tránh né. Để xem anh ta dám giở trò gì.

Chúng tôi đang mặt đối mặt, giống như đang nhìn nhau đăm đăm thì Giáo sư cũng bước vào. Tôi lại bị oan Thị Mầu rồi = =. Chắc Giáo sư sẽ nghĩ tôi là con bé biến thái, ham hố cơ thể trai đẹp. Anh mắt anh ta đã thể hiện rõ anh ta đang giận. Nếu không phải tôi bị đau chân, chắc chắn anh ta sẽ không ngại tổng sỉ vả tôi là bệnh, là biến thái.

Giáo sư chau mày, đến trước mặt Lang băm, lạnh lùng nói:

-Tiến sĩ, vui lòng giữ khoảng cách với cô ấy.

Lang băm vẫn mặt dày, mỉm cười đều giả:

-Cô ấy là của giáo sư từ lúc nào thế?

Giáo sư im lặng, không có cách bào chữa. Lang băm thấy thế càng lấn tới:

-Tôi là bác sĩ, tôi chăm sóc cô ấy sẽ tốt hơn là anh chăm sóc. Đúng không?

Giáo sư cãi không lại, chỉ còn cách đứng đánh nhau bằng mắt với Lang băm. Giáo sư có vẻ đang lưỡng lự nhiều lắm. Nếu Giáo sư giao tôi cho Lang băm thì tôi sẽ càng thâm hiểm hơn nữa. Không được, không được đâu.

Tôi kéo kéo tay Giáo sư để nhắc anh ta cúi xuống. Tôi ghé tai Giáo sư nói nhỏ: “Anh ta là gay. Giả vờ tiếp cận em nhưng thực tế là đang tia thầy đấy”.

Chỉ thế thôi mà Giáo sư nhìn Lang băm bằng ánh mắt khác hẳn.

-Tôi sẽ chăm sóc cô ấy. Vui lòng giữ khoảng cách với chúng tôi.

Hồ hớ, “chúng tôi” đấy nhé. Tôi đã có đồng minh.

Thật may mắn cho tôi là lát sau Lang băm cũng chịu về phòng.

= = =

Chân phải bó bột nên trang phục tiện lợi nhất là váy. Tôi rất khổ sở với việc vệ sinh cá nhân, nhất là lúc muốn đi vệ sinh. Giáo sư nói nếu cần gì cứ gọi điện thoại, anh ta sẽ sang. Nhưng tôi không muốn gây phiền phức cho anh ta. Lúc đi vệ sinh, tôi cẩn thận men theo tường tìm đến wc. Nhưng đến nửa đường thì ngã. Tôi cẩn thận bắt lức, lê lét trên sàn.

Có tiếng chuông cửa, tôi đứng lên còn không nổi, làm sao mở cửa? Chỉ lát sau, Giáo sư nhờ lễ tân mở cửa giúp và bước vào phòng. Đập vào mắt anh ta lại là cảnh tôi nằm sõng soài trên sàn. Anh ta vội bế tôi lên, đặt tôi ngồi trên ghế.

-Đã nói là muốn lấy gì thì cứ gọi cho tôi cơ mà.

Tôi cúi đầu không nói được gì. Tôi đang mót lắm. Trời ơi. Làm thế nào mới có thể mở miệng là tôi muốn đi vệ sinh đây. Mặc kệ, tôi đêch cần biết, tôi không chịu được nữa đâu. Tôi ngẩng mặt lên:

-Em muốn đi vệ, à không, đi tắm.

Giáo sư lại bế tôi lên và đưa vào phòng tắm. Khi Giáo sư ra khỏi phòng tắm, tôi vội vàng đóng chặt cửa và xả nước. Tôi ngồi trên toilet mà ngượng chín cả người. Không lẽ mỗi lần đi vệ sinh tôi lại phải nhờ anh ta bế vào như thế này sao? Mẹ ơi, thế thì con chết mất.

Vệ sinh xong tôi nhẹ cả người. Toilet đúng là 1 chốn thần tiên. Tôi ngồi lên bồn tắm, cởi đồ và bắt đầu thưởng thức nước ấm và mùi thơm của sữa tắm cùng dầu gội đầu. Nghĩ đến cảnh nhóp nhép của nước mắt và sự bồn chồn ở xương bả hoang vẫn khiến tôi rùng mình. Sau khi cơ thể đã hoàn toàn thoải mái và thơm tho, tôi nhớ ra là tôi không mang quần áo vào. Tôi lấy chiếc khăn tắm, quấn quanh người rồi bám vào tường, cẩn thận lò cò từng bước nhỏ ra ngoài tìm nội y và váy.

Ra khỏi nhà tắm, lò cò được 1 lúc mà chân tôi mỏi nhừ, tôi ngồi xuống sàn và lại tiếp tục sự nghiệp bò lết. Lần này duỗi thẳng chân đau, lết từng tí một theo tư thế ngồi. Chỉ vì Giáo sư thừa tiền chơi sang, thuê cái khách sạn to tổ chẳng, phòng ốc rộng thênh thang nên đoạn đường tôi phải lết khá dài. Đột nhiên cửa mở, Giáo sư bước vào và lại nhìn chằm chằm vào bộ dạng thảm hại của tôi. Anh ta đặt bộ váy mới mua lên giường và bảo tôi:

-Đã bảo là không cần bò lết như thế. Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với tôi.

Hơ hơ, tôi làm sao mà nói? Điện thoại không cầm vào bồn tắm, với lại tôi còn chưa mặc đồ mà.

Nói xong, anh ta cúi xuống bế tôi lên giường. Tình cảnh này thật kích thích quá mức. Cơ thể tôi chỉ được quần bằng 1 chiếc khăn tắm trắng tinh, và thậm chí tôi nằm trong vòng tay anh ta, đôi chân dài ngoằng, trắng nõn cứ đập vào mắt tôi, tiện thể cũng đập vào mắt anh ta luôn. Phần ngực nữa chứ, lồ lộ ra thế này ai mà chịu được. Khăn tắm mà tuột ra là xong hẳn. Tôi đỏ hết mặt vì ngượng, vùi đầu vào ngực anh ta. Tôi phát hiện tròng ngực anh ta đập thành thịch, nhịp tim tôi cũng chầm chậm phần long trọng. Xấu hổ quá đi mất.

Đặt tôi ngồi xuống giường xong, Giáo sư quay lưng bước ra cửa. Tôi vội vàng gọi lại:

-Từ từ đã ạ.

Anh ta dừng bước, chần chừ, không dám quay lại nhìn tôi. Lại bị oan Thị Mầu rồi. Không phải tôi đang mời gọi anh ta đâu à. Tôi lúng túng:

-Váy đẹp nhưng mà em không thể chỉ mặc váy được. Thầy lấy giúp em nội y trong tủ được không ạ?

Anh ta quay lại, mở tủ lấy giúp tôi 1 bộ nội y rồi bước ra ngoài đóng cửa.

Tôi nhìn bộ nội y ren màu đen trên giường cùng chiếc váy mà phát ngượng. Không biết ngày mai đối mặt với anh ta thế nào đây? Chúng tôi chỉ là thầy trò, chỉ là thầy trò. Hic hic

Cơ mà phải công nhận thể lực của Giáo sư tốt thật. Hi vọng sau khi khỏi chân, anh ta không mắng tôi là nặng như heo. Có gần 50kg thôi mà ^__^!

=====

Chuyện ở Paris,

Những tháng ngày du học, cuộc sống của Duyên trôi đi rất êm đềm. Học xong thạc sĩ, Duyên sẽ học lên tiến sĩ rồi mới về nước.

Nếu nhìn bằng ánh mắt khách quan thì có thể miêu tả bằng từ bình yên, nếu nhìn bằng con mắt bi quan thì có thể xem là nhàm chán. Nhưng Duyên của hiện tại đã trưởng thành. Cô bằng lòng với những gì mình có, và cả những gì mình chưa có. Hằng ngày Duyên đến giảng đường và đến thư viện học. Buổi chiều đi tập yoga để giữ sức khỏe và vóc dáng. Khoảng 10h tối ngồi chơi piano rồi lại ngồi học. Những bản nhạc vui hay nhạc buồn Duyên đều chơi tốt. Có lúc Duyên rất ghen tị với Vân vì chất giọng truyền cảm. Bù lại, Duyên có khả năng chơi piano tuyệt vời. Duyên đã hi vọng có 1 ngày nào đó, Duyên đệm đàn còn Vân hát. Chắc chắn sẽ là những âm điệu hoàn hảo. Tiếc là ngày ấy đã không đến.

Buổi tối, sau khi tắm giặt ăn uống xong, Duyên kéo rèm cửa, lặng lẽ đứng ngắm đường phố. Đèn đường, gió nhẹ, lá rơi. Paris đôi khi cũng buồn lãng mạn như thế đấy. Duyên im lặng nhìn chiếc bóng đang đứng ở vỉa hè bên kia đường, âm thầm quan sát phòng cô. Người đó đã trồng cây si ở đó mấy hôm rồi thì phải. Cũng

là chuyện bình thường thôi, vệ tinh thì nhiều, nhưng trong số đó đâu có người mà cô thương nhớ. Thật ra hiện tại cô đâu có thương nhớ ai. Chuyện của quá khứ, hãy để nó trôi đi. Một khi con người ta đã quyết tâm buông bỏ, không sớm thì muộn, họ sẽ thực sự lãng quên. Với lại cố chấp mãi cũng để làm gì? Khi mà người ấy đã chọn bạn thân của cô. Nghĩ lại, vẫn cảm thấy đau nhói trong tim.

Duyên ngồi xuống ghế, đặt tay lên phím đàn và chơi khúc Đêm nằm mơ phố. Ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn như hư ảo, 1 chút gió nhẹ vuốt ve mái tóc buông dài, mượt mà của cô, để lộ bờ vai nhỏ nhắn, thon thả và chiếc cổ cao. Âm điệu tuyệt diệu vang lên nhắc cô về 1 nỗi cô đơn dịu dàng. Mỗi lần nhớ Việt Nam hay nhớ đến tình bạn cũ và tình yêu đầu đời, Duyên lại chơi khúc nhạc này. Không còn là nỗi đau day dứt quặn quai, chuyện của quá khứ chỉ còn là nỗi buồn man mác, khẽ giấy lên niềm tiếc nuối khôn nguôi.

Chơi xong Đêm nằm mơ phố, Duyên tiếp tục chơi bản nhạc mà cô thích nhất: Juliette của Chris Spheeris. Tiếng nhạc vang lên lúc cao lúc thấp, lúc trầm lắng, du dương, lúc dịu dàng, dịu dặt. Ngón tay lả lướt trên phím đàn, dáng hình khoan thai xinh đẹp bên cạnh chiếc piano tạo nên hư ảnh thiếu nữ mặc váy trắng thướt tha, say sưa chơi nhạc giữa chiều mưa. Váy trắng sáng lóa như có nắng, tiếng nhạc ướt mưa, mái tóc dài đôi khi hất nhẹ theo làn gió.

Cô thả hồn theo điệu nhạc, ngay cả cơ thể cũng uyển chuyển theo từng giai điệu. Không phải cô đang chơi nhạc nữa, mà hình như tất cả đã hòa làm một: âm nhạc, cơ thể, cảm xúc, tâm hồn.

Phiêu diêu

Thoát tục

Đường như tâm hồn hoàn toàn được thanh tẩy, thoát ly khỏi thực tại.

Âm nhạc luôn mở ra 1 thế giới khác, thế giới chỉ có hoa cỏ, làn nước trong vắt, gió nhẹ cùng ánh nắng rực rỡ. Bởi thế mà cô yêu âm nhạc.

Âm nhạc hòa với bóng cô gái ngồi bên cửa sổ làm cho đêm Paris càng trở nên huyền ảo, huyền ảo nhất trong ánh mắt của kẻ đứng dõi theo. Hắn khẽ lẩm bầm mấy câu: “Đẹp tuyệt trần”

Hôm nay, chơi xong vài bản nhạc không lời, bỗng nhiên Duyên thấy buồn buồn. Duyên mặc 1 chiếc sơ mi trắng tinh, sơ vin gọn gàng trong chiếc quần leggings lửng màu đen, đeo túi xách, xỏ dép xuống phố đi dạo. Paris rất đẹp, đẹp nhất là về đêm. Lạ lùng thật, cái đuôi thường đứng chờ Duyên hôm nay lại bám theo cô. Người này lại là người cô không hề quen, và thậm chí anh ta còn là con lai. Duyên thờ ơ tiến bước. Khi tưởng đã cắt đuôi được rồi thì anh ta lù lù xuất hiện trước mặt Duyên.

- Xin chào. Chúng ta làm quen nhé.

Duyên có chút ngỡ ngàng. Người thanh niên ấy đúng là 1 mỹ nam hiếm có. Dáng người cao lớn chừng 1m88, vai rộng, form người cân đối khỏe mạnh, mái tóc bồng bềnh mượt mà nghệ sĩ, khóe miệng hờ hững biểu cảm lạnh lùng và đẹp nhất là đôi mắt sâu. Đôi mắt vừa dịu dàng truyền cảm lại vừa lạnh lùng khó đoán. Đôi mắt ấy thể hiện chủ nhân của nó là người có thể giết người, nhưng cũng có thể hi sinh bản thân vì người khác. Nhìn vào đây người ta như bị say.

-Anh là ai? Tại sao lại theo dõi tôi?

Duyên bình tĩnh đối mặt với anh ta mặc dù ở người này có gì đó hơi đáng sợ. Anh ta bám đuôi cô, làm quen với cô mà ngữ điệu rất lạnh nhạt.

-Chuyện đó không quan trọng. Tôi muốn cô giúp tôi 1 việc.

Duyên ngược lên nhìn anh ta rồi mỉm cười:

-Giúp anh? Nếu trong khả năng của tôi, tôi rất sẵn lòng.

Anh ta vẫn không thân thiện hơn chút nào, thẳng thắn đề nghị Duyên:

-Lấy lại 1 vật giúp chúng tôi. Có thể nó đang ở trong tay Trần Hùng Phong hoặc Vũ Trang Vân.

Tại sao anh ta lại biết Trần Hùng Phong, biết cả Vũ Trang Vân. Vậy ra anh ta theo dõi cô là vì có mục đích khác chứ không đơn giản chỉ là vệ tinh. Duyên cũng tò mò muốn biết vật đó là vật gì. Nhưng thái độ của

anh ta giống như đang sai khiến cô vậy. Duyên cảm thấy hơi khó chịu. Thêm nữa, không bao giờ cô bán đứng bạn bè, và tuyệt đối cô cũng không bán đứng người đã từng cứu cô. Duyên cười tươi, ném vào mặt anh ta 1 câu nhẹ nhàng rồi bước tiếp:

- Funny.

Chưa kịp bước qua, Duyên đã bị anh ta lôi lại và ấn vào tường. Cô thả lỏng, không chống cự, mắt nhìn thẳng vào đối phương. Anh ta chạm vào cổ tay Duyên chậm rãi nói:

- Mạch đập ổn định, nhịp tim không tăng, đôi mắt không thay đổi sắc thái, cơ thể buông lỏng. Cô là búp bê hay là người vậy? Cô không sợ à?

- Anh muốn gì?

- Cũng thú vị lắm.

Nói xong, anh ta đưa miệng lại gần và hôn. Quá bất ngờ, Duyên mở to mắt, tay cố giãy dụa để thoát ra nhưng không nhúc nhích được.

Một lát sau, hân hoan Duyên ra, cười khẩy:

- Nhịp tim đã thay đổi. Mạch đập tăng. Mắt đầy tia giận dữ.

ĐẾT.

Ngay lập tức Duyên vùng tay tát mạnh, đến mức trên má hân ta hân lên mấy gạch đỏ.

Duyên cảm phần cực độ. Nụ hôn đầu đời của cô, chỉ muốn trao cho người mà cô yêu. Tại sao lại bị tước mất 1 cách lãng nhách thế này. Tát hân xong, Duyên càng cảm thấy sợ hãi hơn. Hân im lặng nhìn Duyên, gương mặt không để lộ chút sắc thái tình cảm nào. E rằng ngay cả khi giết người, hân ta vẫn điềm nhiên như không. Duyên thừa thông minh để hiểu mình đang ở thế bất lợi. Nếu không rời khỏi đây, e rằng thứ cô sẽ mất không đơn giản chỉ là 1 nụ hôn. Duyên cúi xuống, tháo dép cao gót và bỏ chạy. Chạy bằng chân trần đau thật, đau hơn cô nghĩ.

Chưa kịp ra khỏi hẻm, cô đã bị 5 gã cao to lực lưỡng bắt lại. Duyên hoang mang quay lại nhìn tên con lai, vẫn chỉ thấy thái độ lạnh tanh cùng đôi mắt sâu thăm thẳm. Đôi mắt sâu thăm thẳm ấy không rõ đang tính toán điều gì.

=====

Trần Hùng Phong thông thả làm thủ tục nhập cảnh. Trong tầm mắt anh là Paris đầy hứa hẹn. Nơi này được mệnh danh là thành phố tình yêu cơ đấy. Kể ra nơi này cũng đẹp thật. Cảnh sắc đẹp, con người cũng đẹp. Vài cô gái ngoại quốc rào bước trên đường đầy tự tin và mỉm cười ý tứ. Một số khác lại gần làm quen với anh. Kể ra anh cũng đào hoa thật. Nhưng thực chất anh là 1 trai đẹp thất bại. Nghĩ đến chỉ thấy mỉa mai. Đột nhiên chuông điện thoại reo, là số lạ, anh điềm tĩnh nghe máy.

- Alo.

- Sếp Trần. Tôi muốn giao dịch với anh.

Người kia nói bằng tiếng Việt nhưng là thứ tiếng Việt lơ lớ. Khẳng định người này không sống và trưởng thành ở Việt Nam.

- Ai vậy?

- Nguyễn Như Duyên muốn gặp anh ngay lúc này. Vui lòng nhìn vào màn hình điện thoại.

Nghe đến cái tên Nguyễn Như Duyên, Trần Hùng Phong hơi giật mình. Anh vội vã làm theo lời kẻ lạ mặt. Văng trăn anh khẽ nhấc lại khi thấy hình ảnh 1 cô gái bị trói đang nằm sõng soài trên đất. Rút cuộc thì điều anh lo lắng đã xảy ra.

- Anh muốn gì?

- Bay sang Pháp, mang cho tôi cuốn sổ hồng.

- Chắc anh nhầm người rồi. Tôi không giữ cuốn sổ nào cả. Còn cô gái kia, chỉ là tuổi trẻ bồng bột. Hiện tại tôi chẳng còn gì với cô ta cả. Chắc anh không biết 3 năm rồi chúng tôi không hề gặp nhau.

- Mấy lời anh vừa nói cô ấy nghe hết rồi.

Phía bên kia phát ra giọng nói con gái, rất nhẹ và thanh.

” Thả tôi ra được chưa? Tôi với anh ta chẳng có quan hệ gì hết. Anh thật ngớ ngẩn khi muốn lợi dụng tôi đấy.”

Giọng nói nhẹ bỗng thoát ra từ khóe miệng xinh đẹp đang mỉm cười, nhưng nước mắt đã lăn dài trên gò má hồng hào tự lúc nào. Nụ cười mỉm tuyệt đẹp ấy sao lại đau khổ thế kia. Chứng kiến điều đó trái tim anh co thắt lại.

Cùng lúc đó, có 1 bàn tay lướt nhẹ trên má cô gái, lau sạch từng giọt nước mắt đang rơi.

Trần Hùng Phong đã mất hết kiên nhẫn. Nhìn bàn tay đang lau nước mắt trên mặt Duyên, anh chỉ muốn đập gãy tay hắn ra. Nãy giờ kẻ đó vẫn giấu mặt. Hắn ở trong tối, anh ở ngoài sáng. Cứ như hắn đã biết anh như lòng bàn tay, rõ từng đường đi nước bước của anh. Anh cố gắng kiềm chế cơn giận của mình:

-Anh là ai?

-Hơn 2 năm trước, anh cho rằng mình phải đối mặt với 1 tổ chức ngầm. Anh giữ khoảng cách với cô gái này là vì anh sợ cô ta bị đe dọa. Anh rất muốn biết Vũ Trang Vân có phải thuộc tổ chức ấy không, nên đã thận trọng tiếp cận lại. Sau chuyến đi Nhật, anh khẳng định rằng cô ta không phải, nên anh giữ khoảng cách để cô ta được an toàn, đồng thời tiếp tục điều tra. Tôi đã rất muốn biết cô gái này hay con bé mất trí nhớ mới là người quan trọng với anh. Hành động lần này của anh sẽ trả lời tất cả.

-Suy diễn vớ vẩn.

Thật ra những điều tên kia nói hoàn toàn chính xác. Chưa gặp nhưng anh nhận ra rằng con người này rất nguy hiểm. EQ của hắn chắc chắn rất đáng ngưỡng mộ. Xem ra lần này anh đã đụng phải 1 kẻ không đơn giản chút nào. Mới thế thôi mà mồ hôi lạnh đã toát ra trên gáy anh.

Giọng nói từ bên kia vẫn đều đều phát ra. Anh có phủ nhận thì hắn cũng không lay động. Hắn rất tin tưởng vào phán đoán của mình.

- Tóm lại, nếu anh không mang cuốn sổ đến đây, cô gái này sẽ được 5 tháng em tôi cho vào đời. Nếu anh đưa FBI đến, chúng tôi sẽ cắt cổ cô ta rồi bỏ chạy. Địa chỉ là:

RUP.

Trần Hùng Phong nắm chặt điện thoại trong tay, mắt phát hung quang. Sau khi giải quyết xong 1 số việc ở Mỹ, cụ thể là giao ra 1 mảnh giấy của cuốn sổ cho tổ chức Light và âm thầm theo dõi cuộc đấu đá giữa Light và Dark, anh mới đặt vé máy bay sang Pháp.

Trước đây, lúc đến phòng thí nghiệm ở US, anh đã nhờ họ tạo ra 1 chiếc máy dò sóng. Dựa vào sóng ảnh hưởng trên não anh để có thể tìm được thứ đã điều khiển anh. Anh đã từng thuê người cướp túi xách của Vân để dò tìm nhưng không ra kết quả. Sau đó, anh cũng thuê người mở cửa phòng Vân, dùng thiết bị ấy dò tìm. Cũng chẳng mất nhiều công, và không cần phải bối rùng đồ đạc, anh đã dễ dàng tìm được. Từ đó, anh sở hữu vật thể kỳ lạ đó – 1 cuốn sổ màu hồng. Anh đọc hết những dòng chữ được viết trong cuốn sổ và hiểu được mình đã bị sai khiến như thế nào. Ngay sau đó trưởng phòng công nghệ đột nhiên mất tích, anh đã biết có chuyện không hay xảy ra. Cũng may, Vũ Trang Vân chỉ bị mất trí nhớ.

Anh cũng khuyên Nguyễn Đắc Cường gia nhập M2, nhưng cậu ta thẳng thừng từ chối với lý do: “Chỉ muốn bám M2 ra, không có chuyện làm việc cho chúng”. Anh cũng nhanh chóng thuyết phục cậu ta: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp?” Với lại, anh được biết M2 rất trọng nhân tài, nếu Cường không làm gì có hại cho M2 thì họ sẽ không làm hại cậu. Công việc chính của Cường là contact với các thành viên còn lại trong nhóm phát triển Asian’s whisper và nâng cấp Asian’s whisper lên version mới chứ hoàn toàn không liên quan gì đến cuốn sổ. Tuy vậy nhờ có Cường, anh đã biết thêm được 1 số thông tin khá hay ho của M2. Nếu tìm được bằng chứng phạm pháp, có thể nhờ cậu ta nhận dạng thành viên M2 và đưa ra pháp luật. Tuy nhiên cho đến giờ vẫn không tìm được bằng chứng phạm pháp của tổ chức này.

Sau đó, anh không muốn trực tiếp đối đầu với M2 nên anh đã lợi dụng Light làm việc đó. Chắc chắn Light sẽ kết nạp thêm nhiều nhà khoa học khác để mở sê vật thí nghiệm. Cũng nhờ 1 mảnh cuốn sổ ấy, Light tìm được IP server của M2 và tấn công vào đó. Không cần phải nhúng tay vào, anh vẫn có thể xem được kịch hay. Lẽ ra chuyện đó rất thú vị, lẽ ra anh có thể đằng hoàng đứng ngoài cười khẩy, đằng hoàng làm ngư ông đắc lợi. Nhưng không ngờ M2 lại phán đoán ra chuyện anh đã giữ cuốn sổ. Và càng không ngờ hơn, M2 lại tấn công người con gái anh yêu.

Lần này anh sang Pháp cũng là để gặp Duyên, “cục nợ” của mình. Anh coi cô là cục nợ của mình, còn cô đã bao giờ chấp nhận chuyện đó đâu. Lúc nào cũng tươi cười, giấu tâm sự, lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ nhưng đầy cô độc. Mấy năm nay, anh vẫn âm thầm dõi theo Duyên mà không để cô biết.

Anh cuống cuống chạy đi bắt taxi và đến điểm hẹn. Hắn hiểu rõ anh như lòng bàn tay rồi, anh còn có thể làm gì ngoài việc đáp ứng yêu cầu của hắn.

=====

Căn phòng rộng thênh thang, mờ tối.

Trần Hùng Phong bước vào trong. Trước mặt anh là 5 tên người Pháp lực lưỡng canh giữ 1 cô gái. Cô gái nằm phủ phục trên nền ngoan ngoãn như 1 cái xác không hồn. Lúc anh xuất hiện, cô ấy chỉ khẽ ngạc nhiên, nhìn anh bằng cái nhìn rất lạnh lẽ, không kêu cứu cũng chẳng chào mừng, cái nhìn ấy cứ xoáy sâu vào trái tim anh. Anh bước lại gần cô gái thì 20 tên lực lưỡng đột nhiên xuất hiện đứng chặn đường anh.

Có vẻ kẻ cầm đầu không có mặt ở đây mà đang đứng từ xa chỉ đạo. Hắn sợ anh biết mặt hắn sao. Anh bình tĩnh nhìn 5 tên người Pháp đang đứng cạnh cô gái, trong đó 1 tên tóc xoăn khoanh tay đứng nhìn anh, mỉm cười nham hiểm. Anh rất lo lắng cho cô gái đang nằm dưới sàn nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lãnh đạm.

- What you need?

- The note book.

- I don't have.

Ngay lúc đó, 20 tên lực lưỡng ở đâu xuất hiện, vây lấy anh. Tên tóc xoăn ngồi xuống cạnh cô gái đang bị trói:

- I think i like her.

Tên tóc xoăn từ từ đưa bàn tay trần của hắn đến trước ngực cô gái và giật đứt cúc áo. Khi chiếc cúc thứ 2 bị giật đứt. Trần Hùng Phong quăng 1 vật màu hồng vào tay 5 tên lực lưỡng:

-Leave her alone.

Tên tóc xoăn cầm lấy cuốn sổ mở ra xem rồi ra lệnh cho 20 tên lực lưỡng lao vào đánh anh. Trần Hùng Phong chống cự nhưng vẫn như đòn. 5 tên người Pháp đứng nhìn, cười mỉa mai. Còn cô gái nằm trên đất cắn môi, bất lực nhìn toàn cảnh. Không hiểu vì sao nước mắt cứ lăn chã tuôn rơi.

Lát sau, tên tóc xoăn lại ngồi xuống sờ vào má cô gái và tiếp tục lần đến chiếc cúc áo thứ 3. Ánh mắt và nụ cười của hắn đều thể hiện rõ mồn một bản chất háo sắc ti tiện.

Trần Hùng Phong nghiêng răng, vừa phản đòn, vừa ra sức lao tới chỗ cô gái đang gặp nguy hiểm. Chuyện tồi tệ này sao lại có thể xảy ra. 4 tên người Pháp đồng loạt lao vào tấn công cùng 20 tên còn lại. Trần Hùng Phong ngã xuống, mắt hắn lên mây gạch đỏ:

-Tên khốn. Nếu đụng vào cô ấy, tao sẽ giết mày.

Vừa lúc đó, tên tóc xoăn cũng nhận được điện thoại.

- Alex, go away.

- But

- Go

- Yes, sir.

Chỉ trong chốc lát, bọn người Pháp đã rút hết, Trần Hùng Phong lại gần cúi trối cho Duyên. Nước mắt chảy xuống khiến vài sợi tóc bết lại, dính vào mặt cô nhìn thật đáng thương.

Anh ôm cô vào lòng an ủi:

- Không sao nữa rồi.

= = =

Trong 1 căn phòng sang trọng ở tòa nhà cao chọc trời đối diện. Tên người lai cau mày nhìn đàn em bằng ánh mắt lóe sáng đầy chết chóc, giọng nói trầm phát ra như lời thì thầm của quỷ:

- Alex. Tao đã bảo không được đụng đến con bé cơ mà.

Tên tóc xoăn rùng mình, run rẩy giải thích:

- Đại ca. Tình hình bắt buộc. Với lại con bé ngon quá, em mất kiểm soát.

Cặp mày thanh tú của tên người lai khẽ nhú lại, hấn nắm chặt chiếc gậy trong tay, gương mặt vô cảm.

-Đặt tay lên bàn.

Tên tóc xoăn giật bắn người. Chưa bao giờ đại ca của hắn giận đến mức này. Hắn uất ức nghiến răng đặt tay lên bàn. Hắn chẳng buồn van xin hay mặc cả. Đơn giản là vì chuyện đó bất khả thi.

Chiếc gậy từ tay tên người lai vung lên rồi quật xuống. Chiếc bàn gậy đôi, và dĩ nhiên bàn tay của tên tóc xoăn cũng gãy. Tiếng kêu thất thanh dội hồm vang cả căn phòng.

=====

Trời đã gần khuya.

Trần Hùng Phong cởi vest khoác lên người Duyên. Chiếc áo sơ mi bị đứt mất cúc hở cả nội y, khéo léo phô diễn làn da trắng ngần và bộ ngực căng tràn sức sống của cô. Dĩ nhiên Trần Hùng Phong chẳng muốn kẻ khác nhìn thấy. Gương mặt xinh đẹp vẫn còn nét hoảng hốt, mái tóc và quần áo đều lấm bẩn. Có lẽ đây là chuyện kinh khủng nhất mà Duyên từng gặp phải.

Trần Hùng Phong ăn đòn như xương, nhưng bản thân anh chưa đến mức không đứng dậy nổi. Có điều, lúc này anh nghĩ mình nên tận dụng cơ hội. Duyên đứng dậy, khoác tay anh vào vai mình, dìu đi.

Họ bắt taxi và đến 1 khách sạn gần đó.

Lễ tân niềm nở chào khách bằng tiếng Pháp:

- Quý khách muốn thuê 2 phòng hay 1 phòng ạ?

Duyên không lưỡng lự trả lời:

- Cho em 1 phòng giường đôi là được rồi.

Sau khi nhận phòng, Trần Hùng Phong ngồi lên giường, Duyên đứng dậy, cầm điện thoại bấm số:

- Em sẽ gọi bác sĩ đến đây.

Trần Hùng Phong đột ngột đứng dậy, chặn lại:

- Không cần, anh không cần bác sĩ.

Duyên ngạc nhiên nhìn anh, lo lắng bảo:

- Nhưng anh bị thương rất nặng.

Trần Hùng Phong lắc đầu, nhả mặt, chậm rãi ngồi xuống giường, suýt nữa thì bị lộ là anh đang diễn để có được sự thương cảm, và chăm sóc của Duyên:

- Em chăm sóc cho anh là đủ rồi.

Duyên im lặng nhìn anh, không phản đối nữa. Cô tỉ mỉ rửa vết thương và sát trùng giúp anh. Cô rùng mình vì trên cơ thể anh quá nhiều vết thương sâu.

Trần Hùng Phong tranh thủ cơ hội nhìn thật kỹ dung mạo người con gái anh yêu. Đã lâu lắm rồi mới được ngắm nhìn cô ấy gần như thế. Vết thương trên cơ thể thì đau, nhưng trái tim thì hạnh phúc.

Duyên cảm thấy ngại vì ánh nhìn đắm đuối của đối phương, cô bối rối hỏi:

-Có chuyện gì vậy?

-Một nam một nữ trong phòng em không sợ sao?

-Sợ gì cơ?

-Ngộ nhỡ anh không kiềm chế được.

Duyên mỉm cười:

-Anh bị thương như thế này còn có thể làm được gì?

Nói xong, Duyên tiếp tục bôi thuốc cho anh.

Đột nhiên Trần Hùng Phong giữ tay cô lại, nhìn cô 1 lúc rồi dịu dàng hỏi:

-Em thật sự không sao chứ?

Duyên lại mỉm cười. Nụ cười của Duyên rất đẹp, thế nhưng nó làm người khác tò mò đến mức kích thích bởi không hiểu đằng sau nụ cười ấy là gì. Là vui hay là buồn, là hài lòng hay giận dữ.

-Hắn đã hôn em.

Trần Hùng Phong buông tay Duyên ra, người con gái anh yêu đã bị vấy bẩn, và lỗi đó là do anh. Cảm giác thật khó chịu.

-Anh xin lỗi.

Duyên cười tươi, điềm nhiên như không, rót vào tai anh câu nói mà có nằm mơ anh cũng không ngờ tới:

-Anh không cần phải xin lỗi. Hắn đẹp trai như vậy, em đâu có lỗi. Cao khoảng 1m88, gương mặt pha lẫn nét Á Âu rất ấn tượng.

Trần Hùng Phong cảm thấy hơi nóng lan khắp người. Phải làm sao mới kiềm chế được cơn giận này. Anh nhìn Duyên như muốn thiêu đốt cô:

-Anh và hắn ai đẹp trai hơn?

Duyên vẫn không cảm thấy e sợ, ngữ khí nhẹ nhàng:

-Hắn

Trần Hùng Phong vòng tay qua eo Duyên kéo lại, tay kia luồn qua tóc, nâng sau gáy, nhẹ nhàng đưa khoe miệng xinh đẹp lại gần mình và hôn. Anh nuốt trọn bờ môi và đầu lưỡi Duyên trong cơn giận dữ, mặc cho đôi tay mềm mại của Duyên bám trên vai anh, cấu mạnh, cố sức đẩy anh ra. Anh đã từng nghĩ, nụ hôn đầu của anh với Duyên phải là 1 nụ hôn ngọt ngào, đắm đuối trong sự nâng niu dịu dàng của anh. Ai ngờ nó lại xảy ra như thế này.

Đến khi Duyên đuối sức vì thiếu dưỡng khí, anh mới buông tha:

-Ai hôn tuyệt hơn?

Duyên cúi mặt thở gấp để lấy dưỡng khí, rồi ngẩng lên nhìn, điềm nhiên trả lời:

-Hắn.

Trần Hùng Phong giận dữ, chuyển mình, ấn Duyên xuống giường, ánh mắt lộ hung quang.

-Anh sẽ cho hắn vào tù.

Nói đoạn, anh đưa miệng xuống thấp và hôn tiếp. Duyên dùng 2 bàn tay yếu ớt ra sức đẩy anh ra.

-Thôi đủ rồi.

Trần Hùng Phong nhú mồm nhìn cô gái đang nằm dưới thân mình, anh khẽ nhếch mép cười:

-Không được. Anh đẹp trai như vậy, em cũng đâu có lỗi.

Nói xong, anh cúi xuống hôn tiếp. Anh hôn điên cuồng đầy phần nộ như thể anh đang muốn ăn tươi nuốt sống người con gái đang nằm dưới thân mình. Khi thấy nước mắt lại chảy trên mặt Duyên, Trần Hùng Phong dừng lại, buông Duyên ra, ngồi tựa lưng vào tường. Chuyện mà anh làm được chỉ là thế này thôi ư, chỉ là bắt nạt người con gái yếu đuối hơn mình, và thậm chí đã không thể bảo vệ cô ấy. Anh thở ra một hơi:

-Anh xin lỗi.

Duyên lùi ra xa, giữ khoảng cách an toàn, thở hổn hển. Đàn ông thời buổi này quá nguy hiểm. Nếu không phải là đã quen biết từ trước, có lẽ Duyên đã cắn đứt lưỡi anh ta. Khi đã bình tĩnh lại, Duyên nhẹ nhàng nói:

-Lúc anh nói chỉ là tuổi trẻ bồng bột, không hiểu sao em phần nộ vô cùng. Em hận đến mức chỉ muốn anh biến ngay khỏi cuộc đời em. Cảm giác như anh coi em là trò đùa vậy. Em đã không biết rằng sự phủ nhận của anh lại có thể khiến em phần nộ đến vậy. Lúc này em nói vậy chỉ là để bắt anh trả giá thôi.

Những lời Duyên vừa nói khiến cho ánh mắt Trần Hùng Phong thay đổi sang sắc thái tươi vui ấm áp kỳ lạ. Có phải Duyên vừa thừa nhận là trong lòng Duyên có anh không. Mà có hay không có thì anh cũng sẽ làm cho Duyên phải thuộc về anh.

Anh lại gần, vòng tay ôm lấy Duyên, rất nâng niu và nhẹ nhàng:

-Anh rất thích em như thế này. Thích hơn là cô tiểu thư hoàn hảo, ngoan ngoãn, ngọt ngào.

Duyên không chống cự cũng không đáp ứng, trả lời với ngữ khí vừa thẳng thắn, thờ ơ:

-Nhưng em không thích anh.

Trần Hùng Phong mỉm cười, nụ cười của kẻ thắng thế:

-Thật sao? Kể cả thế, anh sẽ làm cho em phải thích anh.

Trần Hùng Phong dẫn dò Duyên không được khen ai đẹp trai nữa, và đề nghị thuê vệ sĩ cho Duyên. Duyên cảm thấy buồn cười. Anh ta đẹp trai như thế, việc gì phải đem mình ra so bì với người khác. Thêm nữa, nếu cần vệ sĩ thì Duyên tự thuê chứ đâu cần phiền lụy tới ai. Có điều nếu không nhận lòng tốt của anh ta, chắc chắn anh ta sẽ giận dữ. Không chừng lại đề cô xuống hôn thì chết ngạt.

Đêm hôm ấy trong khách sạn, có 1 người ngủ rất ngon, còn 1 người thì mất ngủ. Thỉnh thoảng lại đứng dậy vào nhà vệ sinh té nước vào mặt. Để làm gì ư? Để kiểm chế a ==))

Chapter 24: Không ai đơn giản

Giáo sư kiếm cho tôi 1 chiếc xe lăn khá đẹp, để tôi tiện đi lại và hay đưa tôi xuống khuôn viên ngắm cảnh.

Lúc Giáo sư bận, tôi chỉ biết ngồi lướt internet, xem film và chat chit. Chuyện bị gãy chân, tôi cũng chẳng thấy vinh quang đến mức phải khoe ra với Duyên, Vy, WC. Ấy vậy mà tại sao tôi lại hồn nhiên ăn vạ Giáo sư. Tôi vẫn là không thể hiểu được bản thân mình.

Tôi lướt qua mấy trang báo mạng. Đợt này Asian's whisper quây tùm lum nên trang báo mạng nào cũng đưa lên trang nhất. Rồi các thành viên thuộc Light lần lượt tuyên bố rút khỏi Light. Chỉ còn lại 1 người dám chống lại Dark, đó là thành viên bí mật người Việt Nam. Tôi vẫn còn nhớ đoạn hội thoại giữa Biển thái và Lang băm. Nghe họ nói chuyện, thậm chí tôi còn không dám thở mạnh vì sợ họ phát hiện ra tôi đã tỉnh. Lúc đó tôi đã ngờ ngợ, không biết chuyện họ nói có phải là nhóm Light đang đấu đá với Asian's whisper không. Bây giờ lại biết Light dần tan rã. Xấu chuối lại, tôi đoán Biển thái đã nhúng tay vào chuyện này. Muốn được yên thân tốt nhất nên giả ngu không biết. Tôi cũng tò mò về giáo sư Hoàng mà họ nhắc đến. Liên kết các sự kiện lại, tôi nghĩ giáo sư Hoàng chính là thầy giáo cũ của tôi. Và Venus chính là Răng

khẽnh. Có nên tìm hiểu cho rõ mọi chuyện hay không? Cơ mà biết nhiều dễ chết sớm lắm. Xung quanh tôi, mỗi người đều có 1 bí mật.

Lang băm cũng hay xuất hiện, và tôi còn phát hiện ra anh ta rất hay lén nhìn Giáo sư. Lang băm ơi, anh gay bỏ xừ ra mà cứ chối. Không lẽ tôi chỉ chém gió thôi mà thành thật. Người Việt Nam có câu: “Trai càng gay càng đẹp” quả là chí lý. Ngộ nhờ Lang băm theo đuổi Giáo sư và Giáo sư đổ rụp 1 cái, ai sẽ là người chăm sóc cho tôi đây. Khả năng cao là tôi sẽ bị đá ra đường. Bơ vơ lắm.

Rảnh rồi tôi xem lại album ảnh trên facebook. Có 1 album tôi rong chơi bên Pháp. Tôi từng đến đó du lịch sao? Và người đưa tôi đi du lịch cũng chính là Giáo sư, anh ta có xuất hiện trong 1 vài tấm ảnh ít ỏi. Lại thật. Trước đây chúng tôi đã từng thân thiết đến thế sao? Hiện tại, anh ta tốt với tôi như vậy, chắc không đơn giản chỉ là thầy trò chứ.

Tôi log máy tính, ngồi lên xe lăn, mò sang phòng Giáo sư bấm chuông cửa.

Hồi chuông vừa dứt thì cửa mở, Giáo sư hơi bất ngờ khi nhìn thấy tôi, nhưng cũng đẩy xe lăn đưa tôi vào phòng.

Phòng anh ta rất gọn gàng, chiếc laptop đang ở chế độ khóa màn hình vẫn còn sáng điện. Chắc anh ta đang bận làm việc, bắt đắc dĩ mới phải tiếp tôi.

Anh ta kéo ghế ngồi gần tôi hỏi chuyện:

-Em cảm thấy không thoải mái à?

Tôi ngẩng lên nhìn, bắt gặp ánh mắt rất dịu dàng của anh ta. Trái tim tôi trật mất 1 nhịp. Tôi bối rối hỏi:

-Chúng ta... đã từng... chỉ là thầy trò sao?

Anh ta khẽ gật đầu:

-Thầy trò.

Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng, hỏi lại:

-Với bất kỳ cô gái nào, thầy cũng tốt, cũng ân cần như thế này sao.

Anh ta im lặng.

Tôi hơi hối hận vì đã hỏi câu hỏi vừa rồi. Không hiểu tại sao tôi lại hỏi 1 câu hỏi ích kỷ như thế.

Không khí đang trũng xuống thì có tiếng chuông cửa. Giáo sư nhanh nhẩu đứng dậy ra mở cửa. Lúc này, tôi có cảm giác anh ta sắp nói điều gì đó hoặc chỉ đơn giản là nắm lấy tay tôi.

Khi cửa mở tôi càng bất ngờ hơn, đó chính là Răng khẽnh. Chị ta mặc 1 chiếc đầm đỏ cực kỳ sexy với những đường xẻ táo bạo. Chắc chắn chị ta có ý đồ đen tối nên mới cố tình đốt mắt người khác. Chị ta khéo quá, luôn xuất hiện đúng lúc để phá rối tôi. Chị ta lại gần tôi niềm nở:

-Em may mắn thật đấy, được chăm sóc thế này. Đổi lại là chị chị cũng cảm thấy mãn nguyện.

Nói xong chị ta liếc nhìn Giáo sư đầy ý tứ. Ọc ọc, muốn ỏi quá đi mất. Chị ơi, chị đừng có làm trò ở đây. Chị đang tiếp cận anh ấy vì muốn tìm hiểu xem anh ấy có thuộc Light không. Nhưng chị quên mất rằng trước mắt chị có 1 hòn đá to tướng cản đường. Tôi thẳng thừng tỏ thái độ bất mãn:

-Vâng. Anh ấy có thể chăm sóc em được như vậy cũng là nhờ sức mạnh của tình yêu đó chị.

Chị ta nhìn thẳng vào mắt tôi, cười quyến rũ. Sao tự nhiên thấy nóng mặt thế này. Đừng nói là chị định quyến rũ nốt tôi đấy nhé. Tôi không phải les đâu à.

-Em cũng là 1 viên ngọc sáng chưa được khai quật. Nếu muốn đi hát, chị sẽ giúp em nổi tiếng.

Tôi tròn xoe mắt nhìn chị ta. Chị ta mang miếng mồi béo bở ra dụ tôi thế này, tôi có chút xao động nha. Không chừng tôi bán rẻ Giáo sư cho chị ta luôn, mà thực ra bán thế cũng không rẻ, đúng giá rồi ^^ . Tôi kìm nén ham muốn xuống, cười tươi:

-Nổi tiếng khó lấy chồng lắm. Anh Chung không thích lấy vợ nổi tiếng đâu, thầy nhỉ.

Nãy giờ Giáo sư tỉnh bơ xem cuộc chiến chốn thâm cung giữa tôi và Răng khểnh. Thật là, không ngờ có ngày tôi lại chơi cái trò đánh ghen rẻ tiền như thế này. Tôi đang giúp anh ta, thế mà anh ta chẳng tỏ thái độ biết ơn gì cả. >”

Chuyện còn chưa xong, lại đến Lang băm bước vào. Xem ra công cuộc “giữ chồng” của tôi còn gian nan lắm. Cùng 1 lúc tôi phải đấu đá với 2 mĩ nhân thế này, chân chẳng lại đang cà thọt nữa chứ.

Lang băm bước vào phòng, chạm mặt Răng khểnh thì bơ đi, cố tình làm bộ không biết. Răng khểnh chào Giáo sư rồi ra về. Trước khi về còn cố tình cười đều tôi:

-Em cũng may mắn lắm chứ. Lúc nào cũng có bạch mã hoàng tử bảo vệ.

Tôi cảm thấy có 1 luồng không khí lạnh chạy dọc sống lưng. Lần trước chẳng phải vì chị ta cách ly tôi với Giáo sư nên tôi mới rơi vào tay Biển thái hay sao. Tôi còn chưa hỏi tội chị ta, chị ta đã ngang nhiên khích bác tôi.

Lúc đi ngang qua Lang băm, Răng khểnh khẽ mỉm cười.

= = = = =

30 phút sau,

Một người thanh niên lai giữa 2 dòng máu Pháp Việt bước vào phòng có cô gái sexy răng khểnh đang ngồi đợi.

-Ciel. Anh chậm quá đấy. Tôi đợi 30 phút rồi.

-Lâu lắm mới được gặp lại em, người đẹp dao kéo Venus. – Ciel ngồi xuống salon, rót rượu đưa cho Venus.

-Trong mắt anh, tôi chỉ là đồng thịt để anh thoải mái mổ xẻ thôi à? – Venus cầm ly rượu trong tay, trầm tư, xoay nhẹ.

-Không phải. Trong mắt anh, em là 1 tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo.

-Có đẹp hơn anh không?

-Em là do anh tạo nên, nhận xét không khách quan được.

-Dạo này anh cũng rảnh nhỉ. Mọi khi anh lúc nào cũng bận với dao kéo và những thí nghiệm quái gở mà.

-Venus, em cũng hết lòng vì nhiệm vụ đấy thôi.

-Anh còn muốn chiêm chọc tôi.

-Em không làm được đúng không?

-Không hẳn. Chỉ là không thích nhiệm vụ này. Anh ta có thể đẩy tôi cho 1 người đàn ông khác mà chẳng cần đắn đo.

-Anh ấy nghĩ em sexy nên mới giao cho nhiệm vụ này. Em phải tự hào mới phải chứ.

-Nếu anh ấy ngọt ngào như anh thì tốt quá. Mà thôi, dù sao tôi cũng sẽ bắt anh ta trả giá.

-Trả giá thế nào?

-Vào tù ngồi bóc lịch ít bữa. Biết đâu tính tình anh ta sẽ đổi khác.

-Em nữ à?

-Anh cứ chờ xem.

-Lòng dạ đàn bà đáng sợ nhỉ.

Người thanh niên có nick name Ciel mỉm cười. Hồi anh học tiểu học, cô gái này chuyển sang Pháp định cư cùng gia đình. Cô ta được vào học cùng trường với anh vì thành tích nổi bật ở trường cũ, và ngay lập tức đã cảm nắng anh trai anh. Lạ thật. Nếu chỉ vì ngoại hình thì phải cảm nắng cả 2 chứ. Thế mà cô ta chưa

bao giờ nhầm lẫn. Khi lớn hơn cô ta ý thức được ngoại hình của mình quá thua kém người mình yêu nhưng vẫn không từ bỏ. Lên đại học, anh theo y học còn cô ta cùng với anh trai anh theo an ninh.

Học đại học năm thứ 2, Ciel đã khá nổi tiếng với khả năng phẫu thuật của mình. Anh đã có thể thực hiện nhiều ca phẫu thuật khó mà bác sĩ nhiều năm trong nghề cũng bó tay. Hết đại học, Venus không ngần ngại đến nhờ anh thay đổi ngoại hình giúp. Sau những cuộc phẫu thuật đau đớn, cô ta sở hữu 1 sắc đẹp nhân tạo hoàn hảo: chân dài, eo thon, mông cong, ngực lớn, khuôn mặt thanh tú, đẹp sắc nước hương trời. Có điều, cô ta vẫn không thể nào với tới người mình yêu. Bí mật về chuyện thay đổi ngoại hình này chỉ có anh với cô ta biết. Cô ta xuất hiện trước mắt anh trai anh với 1 hình dạng khác với danh nghĩa là nhân viên của M2, và vẫn kiên trì theo đuổi. Ý chí ấy thật đáng khâm phục.

Mấy hôm trước, Ciel cũng đã nhận lại được cuốn sổ hồng. Tiếc là CSDL người châu Á đã bị xóa nên không thể dùng để điều khiển giáo sư Hoàng. Giáo sư Hoàng cũng là 1 sự thú vị. Sau khi rời khỏi Việt Nam và xác nhận được Vũ Trang Vân đã mất trí nhớ, anh tiếp tục tiếp cận giáo sư Hoàng để xác nhận. Có điều anh ta là 1 kẻ khá lạnh lùng, khó phán đoán. Mặt khác, con người này có ý chí vững vàng, cần cù bền bỉ. IQ và PC đều đáng kinh ngạc. Chẳng phải có 1 thành viên bí mật người Việt Nam đang cùng Light chống lại Dark hay sao. Rất có thể đó là con người này. Nếu anh ta không phải là Light, anh sẽ mời anh ta trở thành thành viên của M2.

Nếu nói đến các chỉ số thì EQ ấn tượng nhất là anh trai anh. Vì thế mà vị trí của anh ta luôn cao hơn. Đây cũng là 1 điểm khiến anh bất bình. Cùng ngày sinh, giờ sinh, cùng cha cùng mẹ, cơ gì mà phải gọi anh ta là anh. Và vị trí trong lớp, trong trường, trong tổ chức luôn thua kém anh ta? Nhưng dù sao cũng vẫn có thể chấp nhận được vì được anh ta yêu thương, nuông chiều. Ở nhà, thậm chí anh ta không thuê mướn người làm chỉ thuê người đến dọn dẹp theo tiếng. Và chuyện nấu nướng chăm sóc anh, anh ta đều đảm đương. Từ nhỏ đến lớn đều là được anh ta phục vụ đến tận răng, không phiền đến bố mẹ.

Hồi nhỏ, anh nghịch mèo, bị cào, anh ta lập tức bóp chết chú mèo đáng yêu tội nghiệp ấy. Lúc anh yêu thích chim cảnh, bỗng nhiên 1 ngày đẹp trời nó lẩn ra chết. Nghĩ lại cũng thấy người anh này thật sự có vấn đề tâm lý. Mấy ngày trước, anh ta tỏ ra buồn bã: “Anh tìm thấy 1 người đẹp hơn cả Ciel rồi, Ciel không buồn chứ?”. Anh cảm giác trút được gánh nặng trong lòng. Còn chưa kịp vui mừng, anh ta đã bắt anh cầm máy nghe anh ta chơi piano gần nửa tiếng. Độ bệnh không giảm mà thậm chí còn tăng lên thế này. Đau đầu thật. Anh ta thích piano từ lúc nào không biết.

Dù bệnh thế nào, anh ta vẫn là một đối thủ lớn mà chưa bao giờ anh vượt qua được.

Cũng may, chỉ số CQ của anh chưa từng thua kém người nào mà anh gặp. Với chỉ số này, có lẽ thành công nhất là trong lĩnh vực nghệ thuật, có điều anh chỉ thích mổ xẻ và những bộ não thôi. Nghiên cứu não bộ là sở thích lớn nhất cuộc đời anh. U não, ung thư não, mất trí nhớ, giảm sút trí nhớ,... anh đều trị được. Trên thực tế, anh là key person của M2. Khi gia nhập M2, thành viên đều phải nhận 1 tác động nhỏ trên não để khi rời khỏi M2, ký ức về M2 sẽ bị xóa sạch. Và điểm này cũng được ứng dụng linh hoạt đối với cuốn sổ hồng.

Anh cũng đã nhận lời Avenger là sẽ giúp Vũ Trang Vân hồi phục trí nhớ. Cậu ta cũng là 1 con người thú vị. Cậu ta vào M2 và tuyên bố là muốn tiêu diệt M2. Đúng là trẻ trâu thời đại. Bù lại, cậu ta làm việc rất hiệu quả. Cậu ta không nhận tiền do tổ chức chi trả. Cậu ta coi những đồng tiền đó là đồng tiền trộm cắp bẩn thỉu, có nguồn gốc từ những cuộc tấn công ngân hàng, tập đoàn lớn. Mỗi khi muốn cậu ta làm việc gì đó thì phải thỏa thuận trước. Cậu ta chấp nhận phát triển Asian's whisper để lấy lại ký ức cho Vũ Trang Vân. Dĩ nhiên, cậu ta cũng đang âm thầm muốn thâm nhập vào dữ liệu mật của tổ chức để giữ trò. Không biết trẻ trâu thì sẽ làm nên trò trống gì đây.

Nhớ lại cuộc hội thoại với cậu ta vẫn cảm thấy thú vị.

-Ciel. Tôi đã tham gia M2 và hoàn thành Asian's whisper. Như đã thỏa thuận hãy trả lại ký ức cho Vũ Trang Vân.

-Cậu bé, cậu thực sự muốn điều đó sao?

-Tôi không phải cậu bé.

-Ồ. Avenger. Cậu nên nhớ, nếu hồi phục trí nhớ, cô ấy sẽ nhớ lại tình yêu của cô ấy.

-Thế thì sao?

-Hừ. Được thôi. Cậu đúng là kẻ lạ lùng. Làm việc rất chăm chỉ và xuất sắc nhưng lại không nhận tiền.

-Tôi làm việc cho M2 không phải vì tiền.

-Cậu cho rằng tiền của chúng tôi đều là ăn cắp sao? Thực tế là chúng tôi chỉ hack tài khoản và thôn tính để có tiền nghiên cứu thôi. Thành viên của M2 hầu hết đều là những người tài năng và yêu khoa học.

-Tài năng mà làm trò bẩn thì bắt tài còn có ích hơn.

-Cậu cũng đã cùng chúng tôi làm trò bẩn rồi đấy. Mục đích là gì thì kết quả cũng như nhau thôi.

-Phải.

-Biết mà vẫn làm. Tôi thích cậu rồi đấy. [Ha ha ha]

= = = = =

Cũng đến lúc phải hoàn thành lời hứa với cậu ta. Nhưng trước hết phải xác nhận giáo sư Hoàng đã mất trí nhớ đã. Như thế mới có thể khẳng định cuốn sổ là 1 sản phẩm thành công.

Lúc vào phòng Vũ Trang Vân và giáo sư Hoàng, anh cũng đã gắn camera theo dõi. Đúng là trò này hơi khốn nạn thật, nhưng khi muốn điều tra ai, cách này là đơn giản nhất, nhanh nhất và hiệu quả nhất. Có điều, đôi lúc cũng thấy bồng mạt thật. Cơ mà anh thuộc loại bác sĩ lạnh lùng như dao mổ trước cơ thể con người, nên có thể bình tĩnh trước những thứ đập ngay vào mắt mình. Lúc nhìn thấy Vân bò lết trên đất, anh rất muốn đến giúp cô. Tiếc là ngay sau đó giáo sư Hoàng lù lù xuất hiện. Thật ra anh không muốn để Vũ Trang Vân nhớ lại chuyện cũ. Nhưng đã hứa thì phải làm thôi.

Giáo sư Hoàng, Trần Hùng Phong, cả 2 người đều không đơn giản. Gặp phải những đối thủ như thế cũng hưng phấn lắm chứ.

Vũ Trang Vân à. Em là người như thế nào? Ngây thơ đơn giản hay cũng là 1 kẻ thâm hiểm khó đoán. Dù là kiểu nào thì cũng không được phép cản trở chúng tôi.

= = = = =

Chuyện xảy ra ở Pháp mấy ngày trước,

Trong 1 căn phòng sang trọng, CEO đẹp trai đứng cạnh 1 cô gái xinh đẹp sở hữu chiếc răng khểnh duyên dáng. CEO đút tay vào túi quần, ngắm nhìn toàn cảnh Paris qua khung kính, còn cô gái ngồi tựa lưng vào salon. Ở CEO luôn toát ra 1 khí chất hơn người nhưng cô gái lại hoàn toàn thờ ơ với phong độ của anh.

-Cherry, lần trước đã thỏa thuận là FBI sẽ bảo vệ chúng tôi. Tại sao thất hứa? –CEO lãnh đạm hỏi.

-Kết quả anh có chết đâu. –Cô gái điềm nhiên trả lời.

-Cô đừng có nói chuyện lạnh lùng như thế. –CEO lạnh nhạt nói.

-Lúc đó nếu anh gặp nguy hiểm, chúng tôi sẽ lộ mặt. Nhưng anh không gặp nguy hiểm, lần đó cũng không tìm được tội chứng của Je t'aime, chúng tôi không xuất hiện là đúng đắn.

CEO khẽ cau mày. Trong mắt anh, Cherry chưa bao giờ đơn giản cả.

Lúc đến Pháp, anh lao đến cứu Duyên và không quên liên lạc với Cherry để nhờ giúp đỡ. Một mặt anh cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ không nhận được sự trợ giúp của FBI. Kết quả là FBI khoanh tay đứng nhìn anh bị ăn đòn và Duyên gặp nguy hiểm. Bù lại, điều đó đã khiến Duyên phải bộc lộ tình cảm. Món nợ này có thể không tính cũng được.

-Vậy mọi chuyện đến đâu rồi?

-Secret.

-Tôi đã cung cấp khá nhiều thông tin quan trọng, vẫn không đủ tư cách để biết hay sao?

-Anh chỉ cần biết, vụ bắt cóc thứ nhất, làm Vũ Trang Vân gãy chân, chúng tôi đã ghi lại được hình ảnh, vụ bắt cóc thứ 2, không có tổn thất gì, vả lại anh ta giấu mặt, chúng tôi không có bằng chứng. Nếu hiện tại Vũ Trang Vân khởi kiện, anh ta sẽ gặp rắc rối. Nhưng bí mật về tổ chức vẫn chưa được khám phá hết. Chúng ta đành phải kiên nhẫn chờ.

Để tìm ra tội chứng của Je T'aime, Cherry đã cố tình phối hợp với hắn ta, tách Giáo sư Hoàng ra để vụ bắt cóc thành công. Và kết quả là Vũ Trang Vân bị gãy chân. Con người cô ta nhẫn tâm thật đấy. Nếu biết trước mọi việc là như vậy, anh đã nhúng tay vào bảo vệ Vũ Trang Vân. Nhưng vẫn còn may là hậu quả để lại không lớn lắm. CEO nghi hoặc hỏi:

-Tôi có nên tin tưởng cô không đây?

-Tùy anh.

-Cô đúng là 1 con ngựa bất kham.

Trần Hùng Phong hợp tác với FBI đã lâu. Cherry chính là 1 đầu mối trao đổi tin tức quan trọng. Cherry đẹp, duyên dáng nhưng lại là con người khó đoán, làm việc rất lạnh lùng. Cherry của FBI cũng chính là Venus của M2. Vào M2, cô được cử đi quyến rũ giáo sư Hoàng để khai thác thông tin về Light.

Đấu với sư tử thì cần hợp tác với hổ. Cherry càng khó phán đoán thì càng có thể trông cậy.

Trước đó, anh không đủ kiên nhẫn chờ FBI xử M2, thế nên anh đã hợp tác với Light để ngầm phá hoại công trình nghiên cứu của M2. Hiện tại, Light với M2 đang đấu đá và M2 thắng thế. Vì thế anh vẫn phải sử dụng đến con át chủ bài là Cherry và FBI.

= = = = =

Sau 1 hồi trao đổi, Ciel đứng dậy, chỉnh lại cà vạt rồi rời khỏi phòng. Venus vẫn nâng ly rượu trên tay đầy suy tư.

Không hiểu tại sao anh trai anh lại không tin tưởng Venus. Je t'aime gửi cho anh cuốn sổ hồng mà không nhờ Venus đưa giúp, mặc dù cô ta vừa từ Pháp quay lại Mỹ. Nếu nói điều đó cho Venus biết, chắc chắn cô ta sẽ buồn và càng thêm hận.

Mà thật ra, Je t'aime chưa từng tin tưởng ai ngoài anh.

= = = = =

Khoảng 10 ngày sau,

Hoàng Kim Chung an nhiên ngồi ăn buffet. Mấy hôm trước, cô gái răng khểnh sexy có chìa thẻ FBI ra và thảo luận với anh về chuyện hợp tác. Anh tham gia Light đã lâu nhưng anh từ chối để lộ danh tính. Anh không đại gì đứng ra ánh sáng để đối đầu với 1 nhóm người trong bóng tối. Nhóm của anh đã chọc thủng được 1 server và xóa sạch dữ liệu trên đó. Có điều dạo gần đây, các thành viên trong nhóm lần lượt rút khỏi Light. Ai biết được bàn tay hắc ám nào đã điều khiển họ chứ. Đây là kết quả vì đã đứng ra ánh sáng đấu với bóng tối thôi. Anh cũng đã công khai danh tính với Cherry.

Dĩ nhiên Microsoft với Google vẫn chưa chịu thua. Họ tiếp tục mời các thành viên ngầm tham gia vào Light. Có điều anh đã thỏa thuận với Cherry là sẽ án binh bất động để thu thập chứng cứ phạm tội của Dark. Cũng chẳng phải đợi lâu, Asian's whisper tung hoành, hack tiền trắng trợn. Đó sẽ là 1 chứng cứ quan trọng để tóm đuôi Dark.

Đang mải suy nghĩ về công việc thì có người lại gần:

-Xin chào Giáo sư.

Chỉ thông qua giọng nói, không cần nhìn, anh cũng nhận ra anh ta là ai. Tuy nhiên, anh vẫn ngẩng đầu nói mát 1 cách lịch sự:

-Tiến sĩ có vẻ nhàn rỗi nhỉ.

Người thanh niên ngồi xuống bàn, không đợi anh mời:

-Không hẳn, nhưng thời gian dành cho Giáo sư thì không thiếu.

Quả thực anh hơi cảm thấy khó chịu vì anh ta cứ đeo bám anh, như đang muốn điều tra anh vậy. Nhưng bề mặt người này là người có tiếng trong giới y học, anh vẫn phải mát mẻ lịch sự với anh ta:

-Tôi thì không có thời gian dành cho anh đâu, tiến sĩ Phạm à.

Ciel ngồi xuống, đưa cốc nước ép hoa quả lên miệng uống lấy hơi rồi bắt đầu nói:

-Để tôi kể cho Giáo sư 1 câu chuyện về 1 cô gái và 1 tổ chức. Có 1 tổ chức bí mật gồm các nhà khoa học thiên tài. Họ đã uy hiếp người thân của 1 nhóm chuyên gia CNTT, để nhóm này ngừng tấn công công trình nghiên cứu của họ. Các thành viên đều đã rút khỏi nhóm đó, trừ 1 người Việt Nam.

Hoàng Kim Chung cảm thấy chột dạ. Cuối cùng thì hắn cũng lật bài với anh. Thật ra cũng không bất ngờ lắm vì anh đã đặt dấu hỏi về con người này từ lâu.

Mấy tháng trước, bỗng dưng anh nhìn tấm ảnh trên bàn làm việc mà chỉ nhớ đó là sinh viên cũ của anh. Nếu chỉ là sinh viên cũ, tại sao anh lại trân trọng đặt nó ở ngay tầm mắt mình để lúc nào cũng nhìn thấy? Và thậm chí khi nhìn vào tấm ảnh, anh cảm thấy thân thuộc kỳ lạ. Nụ cười của cô gái rất đáng yêu và hạnh phúc. Anh nhớ là trước đây, khi là học trò của anh, anh không có ấn tượng nào như thế về cô gái này. Ngay cả màn hình laptop và màn hình điện thoại cũng để ảnh cô gái ấy. Anh đã thử tìm hiểu thông tin từ vài người quen và kết quả nhận được chứng tỏ anh đã quên chuyện gì đó. Anh đã định tìm đến bác sĩ nổi tiếng nhất nước Pháp về não học, chính là hắn, Amaud Phạm. Chưa kịp tìm đến hắn thì hắn đã đến tìm anh. Chính điều đó khiến anh thận trọng hơn khi tiếp xúc với hắn ta.

Thế ra, hắn thuộc tổ chức mà anh đang phải đối đầu hay sao? Anh thờ ơ trả lời:

-Vậy sao?

-Giáo sư có muốn biết người Việt Nam đó là ai không?

-Là tôi sao?

-Boss quyền lực thứ 2 của tổ chức ấy là anh trai tôi, cũng là người đã gây sức ép với thành viên của Light. Nếu danh tính anh ta bị lộ, anh không tưởng tượng được anh trai tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu.

- ...

-Nếu thành viên đó chịu quên 1 cô gái, giao cho tôi chăm sóc, thì chuyện này sẽ không bại lộ. Cô gái ấy sẽ được an toàn.

-Chắc thành viên ấy sẽ từ chối thôi.

-Sao?

-Anh sẽ không làm chuyện có hại cho cô ấy, nên anh sẽ không công khai bí mật về thành viên của Light.

Ciel mỉm cười khó hiểu: “Tôi ghét những kẻ quá thông minh.”. Mỗi lần gặp 1 người nào đó mang lại hứng thú, Ciel lại cười như thế này. Đó là nụ cười của kẻ đi săn gặp 1 con mồi không tệ.

Ciel đã có được kết luận của mình, đối phương không hề mất trí nhớ. Nếu anh ta mất trí nhớ, với câu hỏi: “Nếu thành viên đó chịu quên 1 cô gái”, anh ta sẽ hỏi lại là cô gái nào.

Mấy cái nghiên cứu về não bộ, về cách đọc suy nghĩ của người khác, về neuron gương của Je T'aime cũng thật hữu dụng. Thỉnh thoảng, Ciel lại phải thầm tự hào về người anh của mình như thế. Có 1 đồng minh như vậy còn phải lo gì nữa.

Tuy nhiên, giáo sư Hoàng cũng đoán ra được chuyện anh sẽ bảo vệ cho cô gái ấy thì cũng đáng nể đấy. Thậm chí anh ta không ngại che giấu mình thuộc Light. Anh ta rõ ràng đã khẳng định anh sẽ không làm chuyện khiến anh ta và Vũ Trang Vân gặp nguy hiểm.

Não người đúng là 1 kiệt tác của tạo hóa.

Ciel thờ ơ hỏi thay cho 1 lời khẳng định:

-Anh không hề bị mất trí nhớ nhỉ.

Hoàng Kim Chung hơi giật mình trước câu hỏi của đối phương. Thật ra, về tình yêu của anh, anh đã nhớ lại toàn bộ. Anh cho rằng đó là nhờ sức mạnh ý chí.

Khi gặp lại ở Mỹ, anh đã rung mình không ngờ trước đây anh lại yêu 1 người như thế. Và chẳng bao lâu sau cái cảm giác thân thiết cứ lớn dần dần khiến anh nhớ lại toàn bộ. Đối với anh mà nói, chưa từng có cô gái nào gần gũi với anh như cô ấy. Làm sao có thể hoàn toàn lãng quên? Vả lại, trước đây, nỗi đau ấy cứ gặm nhấm anh từng ngày. Đó là cảm giác mất mát, là cảm giác anh đã làm cho cô ấy bị tổn thương. Cảm giác khó chịu ấy đã in sâu vào trái tim anh rồi, muốn quên cũng đâu có dễ. Anh nhất định phải mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Có điều cô ấy đã quên anh.

Dù sao thì công việc của Light sắp chấm dứt. Light sẽ tấn công dữ liệu của tổ chức bí mật kia và mọi chuyện sẽ được an bài. Hiện tại, chính bản thân anh cũng chưa được an toàn, nữa là những người liên quan đến anh. Chỉ cần tổ chức ấy sụp đổ, anh cũng yên tâm trở về cuộc sống của mình. Xong việc, anh sẽ chinh phục cô ấy lại từ đầu.

Từ lâu, Hoàng Kim Chung đã lơ mơ đoán được chuyện mình bị mất trí nhớ có liên quan đến con người này. Anh còn chưa kịp hỏi, hắn đã tự khai. Vậy thì nên lật bài thôi nhỉ. Anh cũng có nhiều chuyện muốn hỏi hắn.

-Tôi sẽ nói với anh sự thật, nhưng đổi lại, anh cũng phải nói sự thật cho tôi biết.

-Sự thật?

-Về chuyện tại sao Vân bị mất trí nhớ.

-Đồng ý.

-Thật ra trước đây tôi đã bị mất trí nhớ. Nhưng gần đây thì ký ức đã hồi lại toàn bộ.

Ciel mỉm cười. Anh đã có thể yên tâm rằng cuốn sổ đã hoạt động đúng. Có điều không ngờ là Trần Hùng Phong đã thoát ra được. Hoàng Kim Chung cũng tự lấy lại được ký ức. Lần thử nghiệm này không hề uống phí chút nào. Xem ra cần có sự điều chỉnh.

-Vậy tôi cũng nói cho anh biết 1 chuyện. Anh đang giữ 1 thứ trong tay, và chính thứ ấy là nguyên nhân khiến Vũ Trang Vân mất trí nhớ. Nếu anh giao lại cho tôi, cô ấy sẽ nhớ lại tất cả.

Hoàng Kim Chung chột dạ. Ngay cả việc anh đang giữ 1 mảnh giấy màu hồng cũng bị đoán ra sao. Chuyện này Trần Hùng Phong cũng không hề biết, mặc dù chính anh ta giao thứ đó cho Light.

- Vậy chuyện cô ấy bị gãy chân cũng liên quan đến anh.

Ciel không xác nhận cũng không phủ nhận, câu hỏi thứ 2 không nằm trong thỏa thuận nói thật. Nãy giờ, anh không ngừng quan sát và suy luận (Chính vì anh ta hay quan sát đối phương mà nữ chính mới nghĩ anh ta là gay. Vì sao mà 1 thằng đàn ông lại cứ hay nhìn 1 thằng đàn ông khác???? Rõ ràng là bất thường mà. ^_^) Thật ra đây cũng chỉ là 1 đòn cân não. Chuyện giáo sư Hoàng giữ 1 mảnh của cuốn sổ cũng chỉ là suy đoán của Je T'aime. Nhưng những biểu hiện vừa rồi của giáo sư, cộng thêm chuyện anh ta đã nhớ lại toàn bộ, đã tố cáo rằng anh ta đang giữ nó. Ciel đã định dùng chuyện này để điều tra xem anh ta có đúng là thuộc Light hay không, nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa. Mảnh giấy đó có lấy lại cũng chẳng được tích sự gì. Cái vòng lẩn quẩn này cũng lắm bất ngờ thật.

-Đùa vậy thôi. Nếu muốn cô ấy nhớ lại mọi chuyện thì đưa cho cô ấy chạm vào tờ giấy. Tuy nhiên, anh hãy cân nhắc cẩn thận nhé. Nhớ lại chuyện cũ cô ấy sẽ đau khổ.

Nói xong, Ciel cười vang rồi bỏ đi.

Chapter 25: Giới tính thật của anh?

(Warning: Trang cuối 17+)

Ciel về phòng. Vừa đi vừa nghĩ không biết phải báo cáo thế nào. Nếu báo cáo là giáo sư Hoàng không liên quan đến Light và đã mất trí nhớ, thế nào Je T'aime cũng nghi ngờ. Khó nghĩ nhỉ. Từ trước đến giờ, đối phó với anh trai vẫn là khó nhất.

Cửa phòng vừa mở ra thì anh xém ngã ngửa. Je T'aime đã ngồi trên salon đợi anh từ lúc nào. Anh buồn bã bước vào phòng rồi đóng cửa. Trách ai được bây giờ, không lẽ trách bố mẹ đã sinh đôi? Để bây giờ, mỗi lần anh ở khách sạn nào, Je T'aime đều có thể đến gặp lễ tân nhờ mở cửa với lý do quên chìa khóa. Tự do của anh đã xác định là không tồn tại.

Anh cởi ple vứt xuống giường rồi ngồi phịch xuống ghế. Ông anh chết tiệt đang điềm nhiên chơi cờ. Lúc nào cũng cờ với quạt.

-Anh bay sang Mỹ làm gì thế?

-Em đã chán chơi ở đây chưa?

-Chuyện giáo sư Hoàng, tôi nghĩ không cần điều tra nữa. Chỉ làm mất thời gian của chúng ta thôi.

-Em xem này, quân vua thật vô dụng đúng không?

Ciel nhìn bàn cờ mà bất giác bật cười. Vũ Trang Vân luôn được vinh dự làm quân vua vô dụng. Je T'aime có vẻ rất coi thường cô ấy và có hứng thú với những bộ não thông minh bên cạnh cô ấy như Trần Hùng Phong, Hoàng Kim Chung và cả Avenger. Ciel thì lại khác, anh đặc biệt có hứng thú lại là Vũ Trang Vân. Từ lúc cô ấy được chọn làm chủ nhân cuốn sổ, đã không ít lần gây bất ngờ cho anh. Và thậm chí có lúc không đề phòng, đã bị cùm tay cù cho chảy cả nước mắt. Nghĩ lại cũng thấy thật thảm hại.

Nhưng Je T'aime cũng không phải là không có lý. So với những bộ óc phức tạp bên cạnh Vũ Trang Vân thì cô ấy có phần giản đơn hơn. Tuy vậy, anh vẫn tin họ không thể làm gì được M2. Je T'aime vốn là chuyên gia phân tích tâm lý học tội phạm. Ciel có sở thích là lượng thì Je T'aime lại quan tâm đến chất. Ciel nghiên cứu về cơ thể con người, về cấu tạo bộ não, còn Je T'aime lại có sở thích là trí tuệ não bộ. Chỉ dựa vào thói quen, tính cách, sở thích, các chỉ số, anh ta cũng có thể đoán ra hành động tiếp theo của đối phương. Hiện tại anh ta làm việc trong sở cảnh sát và bộ an ninh, công việc chủ yếu là hoạch định kế hoạch và điều tra tội phạm.

Anh ta đã giúp boss của mafia Pháp trong 1 cuộc đảo chính chỉ bằng “1 ván cờ”. Thế là anh ta nghiêm nhiên được boss công nhận như ân nhân. Bất cứ khi nào cần đến, họ đều phải giúp anh ta vô điều kiện. Kể cũng buồn cười, 1 người làm nhiều trò cùng mafia lại là người đại diện công lý.

Anh vừa báo cáo công việc với anh ta xong, đề xuất là bỏ qua việc điều tra giáo sư Hoàng, thế mà anh ta lờ đi như không nghe thấy. Lại đang tính toán gì đây?

-Anh sẽ không đụng đến đồ chơi yêu thích của Ciel đâu. Từ nhỏ em chỉ quan tâm đến xương, thịt và não. Bây giờ có thứ làm cho Ciel vui, anh sẽ không hủy mất niềm vui của em đâu.

Nghe được câu nói của anh ta, Ciel thở phào nhẹ nhõm. Anh vội confirm lại điều mình vừa nghe thấy.

-Anh hứa chứ?

Je T'aime rời mắt khỏi bàn cờ:

-Những điều anh vừa nói đều đúng à? Buồn nhỉ.

Chết tiệt thật. Lại mắc bẫy anh ta rồi. Ciel nhếch mép cười cay đắng. Anh thua Je T'aime như cơm bữa. Thứ tài năng của anh ta thật đáng ghét. Mà thôi, nếu không có tài, làm sao anh ta trở thành boss của M2 được. Ciel liếc nhìn bàn cờ, tìm xem bản thân mình là quân gì trong bàn cờ ấy. May mà không thấy.

-Anh phân tích tâm lý học tội phạm với cả em trai mình cơ à.

-Không cần thiết. Chúng ta là song sinh, tâm linh tương thông. Em cảm thấy thế nào anh đều hiểu.

Ciel chán nản đứng dậy, nằm xuống giường. Tốt nhất là nên đi ngủ. Đấu trí với người anh này mệt lắm. Thôi thì kệ cho anh ta muốn làm gì thì làm.

= = = = =

Một buổi sáng đẹp trời,

Tôi kéo rèm cửa đón bình minh rồi tập tễnh lê từng bước vào wc vệ sinh cá nhân. Nhanh thật đấy, chân tôi đã sắp khô. Hôm nay Giáo sư hẹn sẽ đưa tôi đi khám lại. Tôi vừa mừng vừa hụt hẫng. Mừng vì tôi sắp được ra khỏi khách sạn này. Suốt thời gian qua tôi chẳng được đi đâu xa, sinh hoạt giống như kẻ tàn phế vậy. Chán muốn chết luôn. Nếu không được ra ngoài, tôi sẽ tự kỷ mà chết mất. Mặt khác tôi cũng cảm thấy hụt hẫng. Khi tôi khỏi chân tôi sẽ không còn nhận được sự quan tâm vô điều kiện của anh ta nữa.

Vệ sinh cá nhân xong, tôi ngồi trên giường thần thờ nhìn ánh nắng xuyên qua khung kính. Rời khỏi Mỹ cũng có nghĩa là tôi sẽ xa anh ta, tôi sẽ trở lại với cuộc sống bình thường của mình. Ừ nhỉ, ở nơi ấy còn có người đợi tôi. Tôi đã từng mơ ước có 1 tình yêu đẹp như cổ tích. Xét về mọi mặt, cậu ấy có đủ mọi tiêu chuẩn về 1 người yêu mà tôi mơ ước. Thế thì tại sao tôi còn lưỡng lự? Cậu ấy cũng đã nói yêu tôi 2 lần. Có lẽ cậu ấy vẫn đang chờ câu trả lời của tôi.

Có phải tôi đang quá tham lam không? Tại sao lúc này tôi lại sợ mất anh ta, và tôi lại nhớ đến cậu ấy?

Nghĩ đến đây, tôi không muốn nghĩ thêm điều gì nữa. Nội tâm cứ nhẹ nhàng giằng xé, khiến cho tôi có cảm giác đau thắt. Có thể ở hiện tại tôi chưa mất gì, nhưng trong tương lai không xa, tôi sẽ mất đi điều gì đó rất quý giá. Tôi đứng dậy, ngồi lên xe lăn sang tìm Giáo sư. Tôi cần giao tiếp để những suy nghĩ ấy không dày vò tôi nữa.

Cửa mở, tôi đã thấy anh ta đứng trước mặt mình, toan bấm chuông. Cả 2 chúng tôi đều ngạc nhiên khi nhìn thấy đối phương. Không khí bỗng nhiên trở nên ngại ngùng khó xử.

-Em nghĩ là...

-Hôm nay...

Cùng 1 lúc chúng tôi cất lời. Tôi càng cảm thấy ngượng hơn, im lặng chờ anh ta nói trước.

-Em nói trước đi.

Tôi lưỡng lự 1 lúc rồi cũng bắt đầu nói:

-Em nghĩ là thầy không cần đưa em đến bệnh viện đâu ạ. Chẳng phải tiến sĩ Phạm cũng ở trong khách sạn này sao. Nhờ anh ta đến tháo bột cho em là được mà.

Không hiểu sao khi tôi nói xong, không gian bỗng dưng đông cứng nghẹt thở. Ánh mắt anh ta biểu lộ rõ 1 sự khó chịu hiếm thấy. Gương mặt anh ta bình thường lúc nào cũng lạnh như tiền. Không ngờ cũng có lúc khó coi như vậy. Tôi không muốn vô tư lợi dụng lòng tốt của anh ta nên mới đề nghị như vậy. Bây giờ đến bệnh viện, vừa mất thêm tiền thuê xe, vừa mất thời gian, mà đến bệnh viện kiểu gì cũng tốn cả đồng tiền. Chẳng lẽ anh ta không biết xót?

Bất chợt anh ta hỏi tôi bằng ngữ khí căng thẳng, rất dọa người:

-Em muốn gặp anh ta à?

Tôi lúng túng xua tay, thanh minh:

-Không, không phải. Anh ta đẹp trai thật, nhưng mà bệnh lắm. Hoa đẹp là hoa có...

Chưa kịp nói nốt chữ “độc” thì anh ta đã nhắc bổng tôi lên, đóng cửa lại rồi ra bắt thang máy. Ồi trời ơi. Chân tôi gần khỏi rồi, có thể tập tễnh lê từng bước được mà. Hoặc là ngồi xe lăn xuống dưới cũng được. Anh ta bế tôi thế này, xấu hổ lắm a. Mặc dù nội tâm tôi đang đấu tranh dữ dội, tay tôi đã vòng lên ôm lấy cổ anh ta từ lúc nào.

Là phản xạ tự nhiên >.

Đến bệnh viện, anh ta lại bế thốc tôi lên rồi đưa vào phòng khám. Tôi đâu có tàn phế mà anh ta lại làm thế này. Còn nữa, mọi người đều đang nhìn tôi. Xấu hổ muốn độn thổ luôn cho rồi.

Bác sĩ tháo bột cho tôi xong, dặn dò mấy câu, đại loại là dặn tôi phải kiêng vận động nặng, phải chú ý giữ gìn trong vài tháng. Nếu tiếp tục bị chấn thương sẽ rất nguy hiểm. Tôi cứ cười toe toét, gật gà gật gù như

hiểu lắm, thỉnh thoảng lại: “Yes”, “Thank you” như đúng rồi. Mặc dù tôi chỉ hiểu có 1 tí xíu thôi. Quê thật. Tôi chỉ mong ông ta nói ít thôi, tha cho tôi về mà ông ta cứ nói hoài nói hoài.

Tôi liếc nhìn Giáo sư để cầu cứu nhưng lần nào cũng thấy anh ta đưa tay lên miệng, hình như đang cố nén cười. Tôi hận. Đã biết tôi dốt, sao không ra nói chuyện với bác sĩ thay tôi. Có gì bắt tôi chịu quê độ thế này.

Lúc về, tôi hậm hực ngồi trong xe. Tôi chả thèm bắt chuyện với anh ta. Với lại tôi cũng vẫn còn cảm thấy xấu hổ vì trình độ tiếng Anh con gà con vịt của mình.

Rút cuộc anh ta cũng mở lời:

-Hôm trước em hỏi tôi có tốt với các cô gái khác như vậy không. Tôi trả lời là không. Tôi không tốt như em nghĩ đâu.

Tôi quay sang nhìn anh ta. Đúng là đã có lần tôi hỏi anh ta như vậy và anh ta chưa kịp trả lời thì Răng khểnh và Lang băm xuất hiện. Có điều anh ta vẫn nhớ thì lạ thật đấy.

Anh ta tiếp tục:

-Chi phí ăn ở khách sạn 1 tháng, chi phí chữa gãy chân, chi phí mua quần áo,...tất cả là %\$%^\$^#%\$%^

Khi nghe đến những con số, đầu óc tôi ù đi. Tôi thất vọng ghê gớm, cứ như người ở chín tầng mây rơi bịch xuống đất vậy. Đúng là chả ai cho không biếu không ai cái gì bao giờ. Làm gì có chuyện “anh không đòi quà”. Tôi nín thinh, nghĩ về số tài sản mình có ở Việt Nam. Nếu đem mỗ mấy con lợn nhựa tiết kiệm từ nhỏ, với lại rút hết tài khoản thẻ, cũng chỉ đủ trả 1 nửa số nợ cho anh ta. Thật may mắn vì lúc anh ta đưa cho tôi thẻ ATM tôi đã không cầm. Nếu không, bây giờ tôi bán thân cũng không trả nổi nợ. Xem ra phải tìm cách quỵt nợ thôi.

-Chắc là chưa thể để em về Việt Nam được. Cần phải ở bên cạnh tôi trả nợ đã.

Anh cứ nói đi, nói nữa đi. Làm gì có hóa đơn chứng từ nào chứng minh tôi nợ anh. Tôi quỵt, nhất định phải quỵt. Tôi rút lại sự hàm ơn với anh, rút lại lời khen với anh, rút lại hết. Anh đúng là đồ lắm tiền mà bủn xỉn, đồ ki bo đáng ghét.

Tôi chửi còn chưa xong, xe đã dừng trước 1 nhà hàng cao cấp. Tôi sờ vào cửa kính xe, ngược nhìn lên biển hiệu sang trọng mà rùng mình. Anh ta đưa tôi đến những chỗ này rồi tính nợ thì tôi chỉ có chết. Tôi nhất định không chịu ra khỏi xe:

-Em chưa đói mà.

Anh ta mở cửa xe, mặt lạnh tanh bảo:

-Xuống đi, tôi trừ cho 1 nửa số nợ.

Gì cơ? Đùa chắc. Vừa được ăn, vừa được trừ nợ. Đầu anh ta chứa cái gì vậy? Bã đậu à? Chắc là những người học nhiều thường bị chấp mạch. Tính ra ta được lợi thì ta cứ làm thôi. Tôi bước xuống xe, vui vẻ bước theo anh ta.

Vào trong nhà hàng.

Tôi đoan trang ngồi thẳng lưng, quan sát những khách hàng khác. Có vẻ họ đều là doanh nhân thành đạt. Cử chỉ, điệu bộ, cách ăn uống đều rất tao nhã. Bất chúc thôi. Khó gì. Tôi không hề muốn làm mất mặt anh ta, cũng không muốn làm bản thân mất hết thể diện, cũng không muốn làm xấu mặt người Việt Nam. Tôi cố gắng tỏ ra lịch sự nhất trong khả năng. Ồm, cũng ra dáng lắm chứ. Tôi háo hức soi khắp 4 phương 8 hướng. Bài trí trong nhà hàng đẹp thật. Không cần ăn, ngồi ngắm cũng thấy no rồi.

Đùa thôi, không ăn là thế nào. Nhất định phải ăn thật nhiều. Anh ta sẽ phải hối hận vì dám ghi nợ tôi. Khi thức ăn được mang ra, tôi cứ phải kiềm chế bản thân mà ăn từng chút một. Ngon, ngon ngoài sức tưởng tượng. Tôi hí hửng nhìn anh ta, thấy anh ta ngồi ăn rất điềm đạm. Nhìn cách anh ta ăn mà không đoán được là anh ta có thấy ngon miệng hay không. Ai là vợ anh ta chắc cũng khổ vì phải đoán thái độ của anh ta. Haizzz.

Đang mải ăn thì 1 thanh niên rất đẹp trai ngồi ngồi lại gần chúng tôi. Gương mặt cậu ấy nhác nhác giống CEO. Ấn tượng nhất là kiểu tóc 2 mái thương hiệu Đan Trường của cậu ta, nhìn thư sinh và hiền lành lắm. Tôi mải nhìn cậu ta mà làm rơi luôn chiếc đĩa xuống bàn.

Cậu ta đứng cạnh bàn, chào hỏi Giáo sư:

-Chào anh. Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Tôi lật đặt nhặt chiếc đĩa lên, vừa ăn vừa quan sát Giáo sư. Biểu hiện trên gương mặt anh ta mắc cười lắm. Hình như anh ta đang rất khó xử. Anh ta không đáp lại lời, vẫn cầm mặt ăn tiếp. Tôi cười tươi bảo Trai đẹp:

-Cậu cũng là người Việt Nam à? Ngồi xuống ăn cùng đi. Gặp đồng hương thật vui quá.

Cậu ta im lặng nhìn Giáo sư chờ đợi lời mời. Nếu Giáo sư không cho phép, khẳng định là cậu ta sẽ đứng mãi. Tôi vội kéo tay cậu ấy ngồi xuống bàn.

-Cậu không phải lo. Thầy Chung hào phóng lắm.

Cùng lúc tôi cũng quay sang nhìn Giáo sư thì phát hiện anh ta đang lườm tôi chấy tóc. Ghê thật. Rõ là đồ ki bo, lại đang tiếc tiền đây mà.

Trai đẹp vừa ngồi xuống thì Giáo sư cũng đứng dậy:

-Xin lỗi. Tôi vào wc.

Nói xong, anh ta đi thẳng về phía wc. Về mặt của anh ta đã nói rõ anh ta đang rất giận tôi. Thôi kệ, chuyện đó tính sau.

Tôi gọi phục vụ lấy thêm 1 suất ăn và vui vẻ trò chuyện với Trai đẹp.

-Nhìn cậu rất giống CEO công ty tớ.

Tôi hơn hớ nhìn cậu ta còn cậu ta chả chú ý gì đến tôi cả. Thử cậu ta quan tâm là cái wc. Chẳng lẽ tôi không đẹp bằng cái wc hay sao? >v

-Cậu là bạn gái anh ấy à?

Tôi vội vàng trả lời:

-Không. Tớ chỉ là con nợ. Cậu với thầy Chung quen biết nhau à?

Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi phát hiện ra ánh mắt cậu ấy rất buồn.

-Tớ yêu anh ấy.

Tôi suýt nữa rớt cằm. Sao lại thẳng thừng thừa nhận như vậy. Tôi là người nghe mà cũng thấy xấu hổ thay. Có điều ánh mắt cậu ta hoàn toàn chân thành và nghiêm túc. Tôi đặt đĩa thìa xuống bàn, từ tốn hỏi:

-Anh ấy có biết không?

-Biết.

Yêu phải trai thẳng là bi kịch lớn nhất đối với trai cong. Tôi cảm thấy khó xử, không biết nên chia sẻ với cậu ấy thế nào. Mà chưa chắc Giáo sư đã là trai thẳng. Biết đâu họ từng yêu nhau thì sao?

-Cậu đã thổ lộ à?

-Lần ấy, tớ đe dọa anh ấy nếu không yêu tớ, tớ sẽ giết anh ấy rồi tự sát. Nhưng anh ấy kiên quyết từ chối tớ. Kết quả là xảy ra xô xát. Sau đó, tớ quyết tâm dìm anh ấy xuống bùn đen để không có tư cách khinh rẻ tớ. Không hiểu sao sau đó tớ lại đổi ý.

Cậu ta kể lại chuyện kinh khủng ấy mà cứ điềm nhiên như không. Yêu đương kiểu gì mà toàn chém giết với lại dìm hàng như thế chứ. Được cậu ta để mắt cũng khổ chứ sưng cái nổi gì. Thảo nào mà Giáo sư đối xử với cậu ta lạnh nhạt như vậy.

-Hình như 2 người đã lâu lắm rồi không gặp nhau.

-Ừ. Tớ đã buông tay. Tớ cũng đã từng yêu 1 người khác chỉ vì người đó giống anh ấy. Hắn có ưu điểm là luôn nói những điều ngọt ngào, luôn yêu thương tớ chứ không hề lạnh lùng. Ai ngờ hắn lại phản bội tớ để chạy theo 1 gã giàu có hơn.

Nhìn cậu ta thư sinh thế này mà lại là công à? Mỹ công. Đẹp như cậu ta đáng lẽ phải được theo đuổi, nâng niu, chiều chuộng chứ. Vậy mà chuyện tình cảm lại gặp toàn sóng gió. Cậu ta buồn bã hồi tưởng lại chuyện trước kia. Hình như đó là thời gian rất khủng khiếp. Tớ chẳng biết phải làm thế nào ngoại trừ nói ra những câu nhạt nhẽo. Thế giới boy love trong truyện lúc nào cũng đẹp, cũng hường phấn, còn thực tế thì luôn là như thế này, phũ phàng và đau khổ.

-Gặp phải thứ người không xứng đáng thì nên quên đi.

-Ừ. Lần ấy tớ cảm thấy thất vọng vì cuộc sống nên đã tự sát. Bị người mình yêu khinh ghét. Rồi bị lừa dối bởi 1 người khác. Cuộc sống đúng là địa ngục.

Tôi khẽ rung mình. Thất tình mà phải tự tử sao? Nhưng tôi không ở hoàn cảnh của cậu ta, thực tế là không hiểu được cảm giác của cậu ta. Bị người mình yêu khinh ghét như ruồi bọ, rồi lại bị lừa dối. Cộng thêm xã hội Việt Nam rất kỳ thị đồng tính. Có lẽ cảm giác sống còn khổ hơn là chết.

Tôi rụt rè hỏi:

-Bây giờ gặp lại anh ấy, cậu có định thổ lộ lần nữa không?

Cậu ta tựa lưng vào ghế, thả lỏng cơ thể như để khẳng định cậu ta đã hoàn toàn buông tay.

-Không. Tớ chỉ muốn đến xin lỗi thôi.

Thật ra, nếu cậu ấy yêu trai cong, tôi sẽ tận lực giúp đỡ. Nhưng cậu ấy lại yêu trai thẳng. Chuyện này tôi muốn giúp cũng không nổi. Buông tay là quyết định sáng suốt.

-Cậu sẽ yêu 1 phụ nữ sao?

-Không. Anh trai tớ đã nói “hãy sống như em muốn”, và ủng hộ tớ e out. Tớ sẽ tìm kiếm tình yêu đích thực của mình. Chỉ hi vọng sẽ tìm được người cùng giới tính.

Anh trai mà cậu ấy nhắc đến liệu có phải là CEO Trần Hùng Phong không nhỉ?

Tôi bần thần nhìn cậu ta. Ở cậu ta có nét gì đó chín chắn từng trải lắm. Nỗi đau làm cho con người ta trưởng thành mà. Có lẽ cuộc đời cậu ấy đã chịu không ít nỗi đau.

Bỗng nhiên chiếc iphone rung bần bật. Tôi mở khóa đọc SMS: “Tôi thanh toán rồi, chúng ta về thôi. Em ra xe nhé. Tôi ra trước.”

Hóa ra anh ta giả vờ đi wc để né tránh Trai đẹp. Đường đường là 1 giáo sư mà lại lén lút như con chuột nhắt thế này à. Tôi bối rối lên nhìn Trai đẹp. Cậu ta vẫn hướng ánh mắt mong chờ về phía wc.

Ánh mắt ấy chứa đầy 1 nỗi buồn hoang hoải.

Tôi không thể nhẫn tâm, liền trả lời SMS: “Em còn chưa ăn xong. Thầy ra đây ăn cùng em 1 lúc đã. Đi mà.”

Ngay lập tức lại có SMS trả lời: “Vậy cứ ăn đi. Tôi sẽ đợi ở trên xe.”

Anh ta thật quá đáng. Sao lại lẩn tránh cậu ấy như tránh tà vậy chứ. Cậu ấy chỉ muốn xin lỗi thôi mà.

Tôi SMS trả lời: “Thầy kém quá. Em tưởng đường hoàng thì không có gì phải sợ chứ. Hay là thầy với cậu ấy có gian tình?”

Tin nhắn gửi đi được vài giây thì tôi cảm thấy có ai đó đứng sau lưng mình. Và ngay lập tức, 1 bàn tay cứng cáp nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, đồng thời 1 gương mặt cúi xuống, hôn lên môi tôi. Tôi mở to mắt nhìn ngược nhìn anh ta, tim đập loạn xạ.

Một nụ hôn ngược bất ngờ từ Giáo sư. Và đó là nụ hôn đầu của tôi.

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh ta đã nhìn tôi dụi dụi:

-Em yêu, chúng ta về thôi.

Tôi vẫn còn bị đơ sau nụ hôn vừa nãy. Anh ta có nói gì tôi cũng không phản ứng kịp. Thế là anh ta ôm eo tôi, kéo tôi đứng lên khiến tôi lảo đảo ngã người tựa vào anh ta.

-Ăn nhiều quá không đứng dậy được nữa à?

Lúc anh ta chạm vào người tôi, tôi như bừng tỉnh giấc. Tôi xua tay giải thích với Trai đẹp:

-Chuyện...không phải như vậy.

Không để cho tôi kịp giải thích, Giáo sư bế thốc tôi lên, lạnh nhạt nói:

-Xin lỗi. Nhưng chúng tôi phải về rồi.

Trai đẹp đứng dậy, khẽ cúi đầu xuống, thành khẩn nói:

-Chuyện trước đây, em thật lòng xin lỗi.

Giáo sư hơi khựng lại, rồi khẽ gật đầu. Xong, anh ta bế tôi đi ra cửa. Tôi nằm trong tay anh ta mà không ngừng ngoái loại nhìn. Cậu ta vẫn đứng im, đầu ngẩng lên trời. Có lẽ cậu ta đang nhắm mắt để ngăn không cho nước mắt rơi xuống. Khi cánh cửa mở ra chúng tôi bước ra ngoài, 1 làn gió thổi vào, hất tung mái tóc của cậu ta càng làm nổi bật dáng đứng cô đơn, khắc khổ ấy.

Tự nhiên tôi cũng thấy đau. Tình yêu đơn phương là thứ làm cho người ta chết dần chết mòn trong đau khổ. Có trách thì trách cậu ấy sinh ra không được làm con gái để có thể công khai theo đuổi người mình yêu thôi.

Ngồi trên xe, tôi vẫn không ngừng nghĩ đến cậu bạn lúc nãy. Giáo sư quá đáng rồi. Nói rõ là được, đâu cần phải tàn nhẫn với cậu ta như vậy. Thậm chí anh ta còn sử dụng tôi như công cụ. Vậy mà tôi lại không hề trách anh ta. Hương vị ngọt ngào của nụ hôn ngược vẫn còn đọng trên môi.

Chiếc xe chậm rãi lăn bánh. Tôi hướng ánh mắt ra cửa kính, ngắm từng dòng người qua lại. Nhịp sống của người Mỹ lúc nào cũng tất bật, khác hẳn với Việt Nam. Có lẽ sống ở Mỹ một thời gian sẽ khiến cho cậu ấy nguôi ngoai dần. Nếu cứ mãi cố chấp yêu một người không bao giờ yêu mình, chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình cả.

Khi chiếc xe lăn bánh qua 1 đoạn đường rất nhiều PG, tôi bị thu hút hoàn toàn. Tôi háo hức nhìn qua cửa kính ô tô, vội vàng lay Giáo sư:

-Ôi trời, nhiều gái đẹp quá.

Anh ta tỉnh rụi hỏi tôi:

-Em là đàn ông à?

Tôi vẫn không thể rời mắt khỏi đoàn PG. Chị nào chị nấy đều quyến rũ, tự tin. Tôi cười ngọt ngào:

-Biết làm sao được. Em rất yêu cái đẹp.

Khi xe đi qua đoạn đường có PG, tôi quay sang nhìn anh ta lom lom. Hình như chúng tôi nên đổi giới tính cho nhau. Tôi tò mò hỏi:

-Thầy không có cảm giác với phụ nữ sao? Bưởi to thế kia, chân dài ngoằng thế kia, thầy thật sự không để ý sao?

Anh ta im lặng. Im lặng là đồng ý rồi.

Rút cuộc anh ta là kiểu người nào? Không có hứng thú với phụ nữ, thế mà trai đẹp ngồi ngồi theo đuổi cũng bị anh ta từ chối.

Về đến khách sạn, anh ta đưa tôi về phòng. Tôi chưa kịp đóng cửa, anh ta đã bước vào trong phòng tôi rồi. Ồ cũng chẳng sao, anh ta có hứng thú với phụ nữ đâu mà lo. Tôi đóng cửa, nằm xuống giường:

-Em muốn ngủ trưa 1 lát. Không phải thầy muốn ngủ trưa cùng em chứ.

Nói xong, tôi kéo chăn đắp lên người và nhắm mắt. Tôi còn chưa kịp ngủ, anh ta đã tháo giày, tháo bỏ cà vạt, leo lên giường, nằm cạnh, vòng tay ôm lấy eo và thì thầm vào tai tôi:

-Em thông minh đấy.

Tôi giật mình ngồi dậy:

-Thầy...thầy...không có cảm giác với phụ nữ cơ mà.

Anh ta cũng chậm rãi ngồi dậy, bắt đầu cởi cúc áo, và cười dễ tính:

-Ai bảo em thế?

Tôi ú ớ không nói thành lời. Chưa biết phải làm thế nào thì anh ta đã túm lấy tay tôi, đặt lên ngực anh ta. Lúc bàn tay tôi chạm vào ngực anh ta, tôi như bị điện giật. Tôi muốn rút tay lại nhưng đã bị anh ta giữ chặt rồi.

-Nó đang đập vì em đấy.

Trống ngực anh ta đang đập rất mạnh mẽ. Thật xấu hổ khi phải thừa nhận rằng tim tôi cũng đang đập loạn xạ.

Nói đoạn, anh ta đưa môi lại gần tôi. Tôi bị đứng hình. Lý trí nhắc tôi đẩy anh ta ra, nhưng cả cơ thể tôi lại không nghe theo. Tôi để mặc cho anh ta đưa lưỡi vào miệng tôi rồi cắn mút lưỡi tôi. Bàn tay tôi đặt trên ngực anh ta đã bắt đầu run rẩy. Thậm chí cơ thể tôi mềm nhũn ra, không hề có ý chí chống cự. Tôi say mê trong nụ hôn cuồng nhiệt của anh ta và từ từ nằm xuống giường vì sức đè ép của anh ta. Bàn tay anh ta đưa xuống gấu váy, nhẹ nhàng luồn lên trên, bắt đầu khám phá cơ thể tôi. Khi tay anh ta chạm vào đùi tôi, tôi bị kích thích đến mức bàn tay đang đặt trên ngực anh ta không tự chủ được, bóp mạnh. Anh ta cũng bị kích thích, bắt đầu hôn xuống cổ và ngực tôi. Tôi run rẩy, thở gấp, cả cơ thể nóng ran, không tự chủ được mà rên lên khe khẽ.

Khi thân dưới nóng bỏng của anh ta chạm vào đùi tôi, tôi liền giật mình tỉnh mộng. Mặc dù cảm nhận qua lớp quần nhưng tôi cảm nhận được thứ đó đã cứng lên rồi. Khóa quần anh ta cũng đã được kéo xuống từ lúc nào rồi, thắt lưng đã được tháo ra nhưng vẫn còn luồn vào đai quần, lỏng lẻo và rất quyến rũ. Tôi xấu hổ đẩy anh ta ra, giọng nói ngắt quãng:

-Khoan...khoan đã.

Đây là 1 mối quan hệ không rõ ràng, và tôi giống như 1 đứa con gái dễ dãi. Không, không thể được. Tôi phải dừng chuyện này lại.

Anh ta tiếp tục cúi xuống hôn tôi, ánh mắt anh ta chứng tỏ anh ta đang dần mất kiểm soát:

-Đừng từ chối anh. Anh không muốn kiềm chế nữa.

Bàn tay anh ta không ngừng lăn mò trên cơ thể tôi khiến cho chiếc váy mỏng manh bị kéo lên đến gần nội y. Cơ thể tôi phản ứng theo từng hành động của anh ta, lúc thì co rúm lại, lúc thì ưỡn lên. Thứ dễ mê này, thứ dục vọng này thật mãnh liệt, và cũng thật tội lỗi.

8. Trách Nhiệm Của Trái Tim

Chapter 26: Nơi đó có người đợi tôi

(Warning: Đoạn đầu 18+)

Khi người con gái trao cho đối phương thứ quý giá nhất của mình, có nghĩa là họ đã hoàn toàn thuộc về đối phương. Hơn ai hết Hoàng Kim Chung hiểu rõ điều đó. Lần này, anh nhất định phải trở thành kẻ sở hữu, buộc chặt người anh yêu.

Thêm nữa, ham muốn trong anh không cho phép anh ngừng lại. Nhất định anh phải có lần đầu tiên của cô ấy. Anh cúi người trên mình cô, không ngừng hôn lên môi, lên tai, phả từng hơi thở nóng ấm dồn dập vào

những phần nhạy cảm nhất trên cơ thể cô. Cơ thể ấy cũng thật nhạy cảm, luôn có phản ứng rõ ràng với từng hành động của anh, khiến cho anh càng bị kích thích.

Anh luồn tay lên trên, sờ xoạng ngực trái của cô, bên còn lại anh say sưa cắn mút. Như thế này cũng đủ làm anh phát điên rồi, cần gì phải là mấy em người mẫu tuổi 5 roi mà cô luôn miệng khen ngợi. Làn da cô trắng mịn, mềm mại, mái tóc buông xõa mượt mà, nhưng đẹp nhất vẫn là đôi chân thon dài, trắng ngần. Cơ thể của cô, chỉ khi nào lớp quần áo được lột bỏ, mới thực sự bộc lộ được nét đẹp tiêu chuẩn khiến người ta khao khát. Tiếp tục, miệng anh di chuyển lên trên, còn tay anh di chuyển dần xuống dưới. Anh hôn lên cổ và lần lên môi cô, bàn tay trượt dần xuống bụng cô và chạm vào đai quần lót rồi kéo xuống. Nhất định anh phải làm cho cô cảm thấy thỏa mãn với lần đầu tiên này. Anh đã tìm hiểu rất nhiều cho lần thực hành này và cũng đã chờ rất lâu mới có cơ hội. Dù thế nào anh cũng sẽ không dừng lại. Chưa kịp kéo quần xuống khỏi hông cô thì tay anh đã bị giữ lại. Bàn tay cô run run đặt trên ngực anh, hơi thở của cô gấp gáp.

-Không. Đứng.

Phản ứng của cơ thể cô chứng minh cô đang bị kích thích rất mạnh. Câu cô vừa nói nhất định là có ý nghĩa khác: “Đứng...dừng lại”. Anh cố chấp không buông cô ra. Lúc này anh chỉ có 1 khao khát cháy bỏng: đem cả cơ thể cô nuốt gọn đến tận xương. Cơ thể nhạy cảm của cô đúng là 1 báu vật. Anh thở dồn dập vào tai cô:

-Mình kết hôn đi.

Rồi tiếp tục hôn lên mắt, lên môi cô, bàn tay luồn vào trong quần, không ngừng khuấy động eo và hông cô. Đến khi cơ thể cô không kiểm soát được, khẽ rướn người và co chân lên, anh mới nhẹ nhàng kéo quần cô xuống.

Khi quần của cô bị kéo xuống khỏi hông, anh chợt nhận ra cảm giác đau nhói trên môi, có vị tanh tanh và cả thứ nước mặn mặn. Anh hụt hẫng buông cô ra. Môi anh bị xước 1 vết vì bị cô cắn, hình như đang rỉ 1 chút máu. Gương mặt cô đầy nước mắt.

Có phải anh đã vội vàng quá không?

Anh ngừng tấn công, hôn nhẹ lên mắt cô rồi thong thả nằm xuống giường. Cô hoang mang ngồi dậy điều chỉnh lại nội y và váy. Anh vẫn nhớ cô từng nói: “chuyện đó chỉ xảy ra nếu anh chịu nằm dưới”. Đợi khi nào cô nhớ lại, anh sẽ nằm dưới cho cô toại nguyện. Vừa rồi, hình như anh đã làm cô bị tổn thương.

-Anh xin lỗi. Anh sẽ chờ đến khi em sẵn sàng.

Có nên đưa cho cô tờ giấy ấy để cô nhớ lại mọi chuyện không? Anh tin rằng hẳn đã nói thật. Bởi lẽ ngày anh nhớ lại toàn bộ, anh đã cầm lấy tờ giấy đó. Thực tế, ý chí của anh chỉ giúp anh nhớ lại 1 phần thôi.

Nếu cô nhớ lại mọi chuyện, cô sẽ lựa chọn thế nào?

= = = = =

Buổi chiều hôm ấy, tôi bồn thần ngồi nhìn ra khung cửa. Chuyện vừa xảy ra thật đáng xấu hổ. Tại sao anh ta lại làm thế? Không lẽ anh ta ở Mỹ 1 tháng trời, thiếu phụ nữ nên đã phát tiết lên cơ thể tôi? Và tại sao tôi lại dễ dãi đến mức để cho gạo suýt nấu thành cơm? Và tại sao lúc đó anh ta lại nói với tôi: “Mình kết hôn đi.” Một lời cầu hôn trên giường, mặc dù anh ta còn chưa từng nói yêu tôi. Lời đàn ông khi ở trên giường thì tuyệt đối không đáng tin. Tôi vẫn không biết đối với anh ta, tôi là gì?

Let it be!

Kệ đời nó, nghĩ nhiều nhức đầu. Tôi quyết định xuống phố đi dạo.

Tôi mặc 1 chiếc áo sơ mi chấm bi màu da cam cùng với 1 chiếc quần sooc kaki màu đen xuống phố đi dạo. Gần 1 tháng sinh hoạt như người tàn tật đã khiến tôi ngán đến tận cổ. Cũng may là chân tôi không bị sẹo, lại diện được quần sooc yêu thích rồi. Mặc dù bước chân còn tập tễnh nhưng có thể đứng trên đôi chân của mình đúng là rất hạnh phúc.

Bầu trời cao cùng ánh nắng nhẹ chan hòa trước mắt tôi. Những vĩa hè đông đúc người qua lại, dưới lòng đường là từng dòng xe ô tô tấp nập. Bầu không khí nhộn nhịp của New York khiến tôi tràn ngập niềm vui.

Tôi ngửa mặt lên trời hít thở và thích thú ngắm nhìn mấy tòa cao ốc, xem chút thì ngã ngửa vì chóng mặt. New York phồn vinh thật.

Giữa thành phố này, tôi trở nên nhỏ bé, giống như 1 tiểu linh tinh lủn lách giữa những con người cao lớn.

Tôi vừa đi vừa lôi số tiền lẻ trong túi ra đếm. Cũng đủ mua 1 ít bánh mì mang theo. Đi làm lâu thế rồi mà nghèo vẫn hoàn nghèo, trên răng dưới cát tụt. Thê thảm thật.

Cầm túi bánh mì tung tăng bước trên vỉa hè tôi cảm thấy vui vui.

Lẽ ra tôi định hỏi mượn Giáo sư ít tiền rồi khi nào về Việt Nam tôi gửi trả. Nhưng chuyện vừa xảy ra khiến tôi không có mặt mũi nào mà gặp anh ta cả. Dù có nghèo rách thì cứ tỏ ra mình là người có tiền, thì sẽ có cảm giác mình là người có tiền thật.

Đến gần 1 con hẻm, tôi sượng đến mức miệng cười ngoác ra đến tận mang tai. Trên mặt đường, có 1 tờ 100USD ai đó đánh rơi. Tôi dụi mắt nhìn lại lần nữa. Trúng mảnh rồi. Ở hiền gặp lành có khác. Tôi không thoát ra được cám dỗ này và cũng chẳng muốn thoát ra. Cám dỗ ơi, cứ nuốt chửng chị đi, chị tình nguyện chết chìm trong em cho đến chết. Tôi một lòng chung thủy với nguyên tắc sống của mình: Nhặt được tiền rơi tạm thời dút túi. Huống hồ lúc này lại là lúc nghèo đói bần hàn nhất trong đời tôi. Tôi nhìn trước, ngó sau, mặt gian hơn cả Tào Tháo. Phía xa xa có người đang tiến về phía này. Phải nhanh mới được. Tôi nhắc chân lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống, cố tình đạp lên tờ tiền, che nó đi. Đến khi người đó rẽ sang 1 hướng khác, tôi nhắc chân lên và cúi xuống nhặt tiền. Có điều khi tôi vừa cúi xuống thì đồng tiền biến mất. Nó biết bay.

Tôi ngẩn ngơ trông theo tờ tiền. Đến lúc nó đáp xuống nền đường, tôi hấp tấp vồ lấy. Cơ mà nó lại bay phất phơ. Không lẽ ông trời muốn thử thách tính kiên trì của tôi. Miếng ngon đang ở trước mặt, còn lâu tôi mới từ bỏ. Tôi chạy đến và cúi xuống nhặt tiền. Lần này tôi làm nhanh hơn. Có điều khi tôi vừa cúi xuống, tờ tiền lại bay mất.

Sau vài lần đuổi hình bắt bóng, tôi cũng tóm được nó. Tôi nhặt lên, lau lau, sờ sờ. Dù em cứng có bản thủ, có nhàu nhĩ thì giá trị của em cứng cũng không thay đổi. Có điều em cứng này có đuôi. Tôi sờ sờ nắn nắn sợi dây mảnh trong vạt được dính chặt vào em cứng. Ách. Cực kỳ khó tháo.

Tôi vội vàng đảo mắt nhìn quanh thì phát hiện mình đã ở trong hẻm, và có 1 đám người ăn mặc hầm hố đang đứng trước mặt tôi, 1 trong số đó ngồi xổm, tay đang cầm đầu kia của sợi dây. Tôi lăm bắm mấy câu chửi thề: “Đen vãi shit. Không ngờ mình lại bị tiền câu.”

Tôi cười cầu hòa:

-It is yours. I'm sorry.

Rõ ràng đám này đang có ý đồ xấu xa. Tôi phải tìm cách thoát thân mới được. Tôi buông tờ tiền xuống và lùi lại, quay lưng chạy ra khỏi hẻm. Tuy nhiên, ở tất nhiên rồi, làm gì có chuyện thoát dễ thế. Chưa kịp ra khỏi hẻm tôi đã bị ai đó tóm lại, ấn vào tường. Tôi ôm lấy túi xách phòng thân. Đám người đó đã vây quanh tôi từ lúc nào. 1 con thỏ nhỏ bé bị 1 đàn sói vây quanh. Đó chính xác là cảnh tượng đang xảy ra.

-Money. Give it here.

Bọn này điên rồi. Tôi mà có tiền thì cần gì phải đuổi theo tờ 100USD vào đến tận đây. Tôi cười méo mó:

-That is a pity. I don't have.

Bọn chúng lại gần, khóa chặt tay tôi, giật túi xách và lục lọi. Lục đi, lục chán chê đi, lục cho thỏa mãn đi. Làm khi gì có tiền trong đây mà tìm. Nếu kiên nhẫn thì chỉ tìm thấy mấy đồng tiền lẻ và cái mấy ảnh thôi. Đã bảo bà đây trên răng dưới cát tụt mà lại.

Lục túi xong, chúng càng nhìn tôi nguy hiểm hơn. Cứ tưởng không thấy tiền chúng sẽ thả cho tôi đi cơ. Đừng nói là chúng muốn bán tôi cho kỹ viện hoặc đem bán nội tạng tôi chứ? Tôi nhỏ bé thế này, một thằng còn không đánh nổi, huống chi là 1 đám côn đồ. Tôi cố sức giãy dụa để thoát ra nhưng càng bị khóa chặt hơn, còn bị đè nghiêng vào tường. Khi tên côn đồ sắp thò tay vào túi quần tôi lục lọi thì tôi hoảng loạn thực sự. Tôi gào to đến mức cổ họng như muốn vỡ ra:

-Help me. Help me.

Mới kêu được 2 câu thì tôi bị bịt miệng.

Chắc ở hiền gặp lành nên được trời thương, từ đầu hẻm có 1 người khá cao lớn bước vào. Khi nhìn rõ nhan sắc anh ta, tôi càng sợ hãi hơn. Người vừa xuất hiện chính là Biển thái. Không lẽ anh ta chủ mưu vụ này? Mẹ ơi, con tới số rồi sao. Đến bây giờ tôi mới hiểu sâu sắc thế nào là “tham thì thâm”.

-I want to play too.

Giọng nói của anh ta cất lên, khiến tôi không khỏi bất ngờ. Đó là Lang băm, không phải Biển thái.

Anh ta oai phong bước vào, khiến mái tóc mềm mượt bay nhẹ về phía sau. Đôi mắt, cánh mũi, bờ môi như được trạm trổ tinh xảo, kết hợp hài hòa tạo nên 1 gương mặt tuần tú vô cùng. Chưa bao giờ tôi thấy anh ta đẹp trai như thế này. Giống như là bạch mã hoàng tử xuất hiện cứu nàng công chúa gặp nguy. Ồ. Anh ta là bạch mã hoàng tử thì hiển nhiên tôi là công chúa rồi.

Một tên ở lại khóa tay tôi, đám còn lại bắt đầu hướng sự chú ý về phía Lang băm.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã tạo thành vòng tròn vây lấy anh ta. Tôi khẽ rửa thầm cái cuộc đời này. Trong truyện thì anh hùng cứu mỹ nhân luôn là 1 màn lãng mạn và đẹp mắt, còn ngoài đời, anh hùng cứu mỹ nhân chỉ có nước như xương. Không có khả năng thì đừng có sĩ diện.

Thật lòng mà nói, tôi cũng cảm thấy hàm ơn sâu sắc. Trong lúc nguy khó thế này, anh ta có lòng giúp tôi cũng khiến tôi cảm động lắm rồi. Có thể anh ta không cứu được tôi, kết quả là tôi vẫn bị mất thịt, nhất định khi xuống âm tào địa phủ, tôi sẽ phù hộ cho anh ta, muốn biệt thự có biệt thự, muốn xe đời mới có xe đời mới, muốn gái đẹp có gái đẹp. Tôi nhất định sẽ không thất hứa.

Khi đám côn đồ lao vào tấn anh ta, tôi quay mặt đi không dám nhìn. Tiếng ẩu đả, tiếng xô xát, tiếng chửi thề và cả tiếng kêu đau đớn. Những âm thanh này hòa vào nhau hỗn độn lại càng khiến tôi lo lắng hơn. Không kiềm lòng được, tôi hé mắt nhìn. Tôi không dám tin vào mắt mình nữa. Răng khểnh đã xuất hiện từ lúc nào, đang tả xung hữu đột giữa vòng vây. Từng cước từng cước giáng vào lũ côn đồ đẹp mắt như phim Hồng Kông ấy. Nhìn gót dép cao gót của chị ta đập vào bụng mấy tên người Mỹ cao lớn, tôi cũng cảm thấy đau. Mẹ ơi, ăn 1 gót thì con cũng đi đời. Cơ thể chị ta uyển chuyển lách qua lách lại né đòn, bước chân nhẹ nhàng thoăn thoắt tung từng cú đá chuẩn xác, mái tóc bay qua bay lại tưởng chừng như người đẹp đang khiêu vũ. Tôi giương mắt ra nhìn mà không chớp nổi mắt. Tôi được cứu thật rồi. Răng khểnh giống như tiên nữ giáng phàm cứu giúp cô gái lương thiện là tôi vậy. Rút cuộc chuyện này là anh hùng cứu mỹ nhân hay mỹ nhân cứu anh hùng đây.

Bọn côn đồ hăng máu lao vào tấn công Răng khểnh, còn Lang băm điềm nhiên tiến lại phía tôi, biểu cảm bình tĩnh tự tin. Tên người Mỹ đang bịt mồm và khóa tay tôi, bắt đầu run rẩy. Hắn thả tôi ra, lao vào đánh Lang băm.

Lang băm nhanh nhẹn né sang 1 bên rồi cầm 1 thứ gì đó vào mông hắn ta. Mẹ ơi, đó là 1 chiếc bơm tiêm đầy thuốc. Tên côn đồ ôm mông rên rĩ rồi đổ vật xuống nền đường. Cơ thể hắn gần như tê liệt, nằm thẳng cẳng, chân tay co rút đau đớn, đôi mắt thất thần như con cá chết. Ghê thật. Lang băm ơi, anh cũng nhấn tâm quá chứ.

Lang băm tỉnh rụi nhặt túi xách của tôi lên và bảo:

-Đi thôi.

Tôi cúi xuống cầm túi bánh mì dưới chân, đi theo anh ta. Răng khểnh vẫn đang tắm quất lũ côn đồ. Tôi kéo áo Lang băm bảo:

-Chúng ta không giúp chị ấy à?

-Không cần, ở đây chỉ làm vướng chân cô ta.

Chúng tôi thong thả ra khỏi hẻm. Bây giờ tôi mới thấy chiều cao của tôi và anh ta chênh lệch ghê quá. Tôi đi giày bệt (vì bác sĩ dặn là phải giữ gìn, hạn chế đi dép cao), nên đứng cạnh anh ta giống như đứng cạnh

người khổng lồ vậy. Có khi anh ta cao tầm 1m9. Ưc. Tôi ngược mắt nhìn anh ta mà tự hỏi “ở trên đó có mắt không anh”:

-Tại sao lại đến cứu tôi đúng lúc thế?

-Nghe thấy ai đó kêu “hiếp mi, hiếp mi”, anh đâu thể làm ngơ.

Ồ, tôi kêu “hiếp” bao giờ. Tôi nói tiếng Anh hơi bị chuẩn đó nha. Tôi cau mày hỏi:

-Anh theo dõi tôi à?

-Không được sao? Lúc này có người vì từ 100 USD mà vô ếch mấy lần, nghĩ cũng xấu hổ cho người Việt Nam thật.

Mặt tôi méo xệch. Thế ra Lang băm đã nhìn thấy hết bản chất than lam, sáng mắt vì tiền của tôi sao? Xấu hổ, xấu hổ quá. Tôi mím môi im lặng.

Đi bộ 1 đoạn cũng đến ga tàu điện ngầm.

Tôi ngồi xuống ghế chờ, Lang băm cũng ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi ngơ ngác nhìn anh ta:

-Anh định đi đâu thế?

-Em đi đâu thì anh theo đấy.

Tôi suýt nữa thì chết sặc. Thái độ của anh ta giống như 1 cô gái toàn tâm toàn ý theo chồng vậy. Tôi gánh không nổi trách nhiệm này đâu. Nói gì thì nói, tôi cũng là 1 đứa con gái nhỏ bé, mảnh mai so với anh ta. Làm “chồng” anh ta không nổi. Mấy bữa trước còn lằng nhằng bám theo Giáo sư. Bây giờ tính đổi mục tiêu sao? Không lẽ anh ta là loại người trai gái đều muốn ăn. Tôi đuối khéo anh ta.

-Anh nên về khách sạn theo đuối giáo sư Hoàng đi.

Tôi mở túi, lấy 1 chiếc bánh mì bẻ ra ăn tạm, rồi đeo phone, bật 1 vài bản nhạc hay. Cũng may lúc này mấy tên du côn chưa lấy mất chiếc iphone trong túi quần tôi. Nếu chúng lấy mất, tôi chẳng biết phải lấy gì trả Giáo sư. Không khéo anh ta ghi nợ rồi bắt tôi làm sex toy để trả thì xong đời. Nghĩ đến lại thấy nóng mặt.

Lang băm vẫn mặt dày ngồi cạnh tôi. Đúng là oan hồn bám lằng nhằng không buông. Tự nhiên tôi trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Ai đi qua cũng nhìn tôi, nhìn anh ta rồi trầm trồ câu gì đó. Ủ, hoa đẹp cũng chỉ có 1 công dụng duy nhất là cho người ta ngắm thôi mà. Có điều tôi ngồi cạnh anh ta chẳng khác nào làm nền nâng anh ta lên cả. >v

Tôi mở túi lôi ra 2 cái bánh mì, dúm vào tay anh ta:

-Xem như trả ơn anh đã giúp tôi lần đó, và đã cứu tôi lúc này.

Anh ta nhạc nhiên nhưng cũng miễn cưỡng cầm lấy chiếc bánh:

-Anh bị ăn no đòn mà chỉ được 1 chiếc bánh mì thôi à?

Tôi quay sang lườm anh ta, định giật lại thì anh ta đã đưa bánh lên miệng cắn. 1 miếng khi đói bằng 1 gói khi no. Mấy chiếc bánh mì đối với tôi mà nói là tất cả khả năng tài chính đấy. Xem như anh ta cũng biết điều. Lần đó Biển thái bắt cóc tôi, anh ta đã phải vất vả mới bảo vệ được tôi. Lúc về khách sạn, tôi yêu cầu anh ta cởi áo, trên da thịt có rất nhiều vết bầm. Biển thái ra tay với em trai mình cũng nặng thật.

Lang băm ngồi ăn ngon lành. Thỉnh thoảng tôi thấy anh ta nhìn chiếc bánh mì rồi mỉm cười, nụ cười rất ngọt và hiền. Anh ta mà cũng có lúc đơn thuần thế này sao.

Lát sau tàu đến, tôi vội vàng bước lên. Lang băm cũng đi kèm theo sau tôi. Xem ra lần này “gái” quyết tâm theo “chồng” thật. Thôi thì kệ anh ta vậy, cứ để anh ta đi cùng làm hướng dẫn viên cho tôi cũng được. Ở đất khách quê người, có 1 người quen biết vẫn hơn là không có ai bên cạnh. Thỉnh thoảng còn có thể nhờ anh ta chụp ảnh giúp tôi. Lợi quá còn gì.

Anh ta đưa tôi đi khắp nơi. Nào là công viên trung tâm, nào là tòa nhà Empire Sate, nào là tượng nữ thần Tự do và cả nơi đã xảy ra sự kiện 11 tháng 9. Thấy tôi không có nhiều tiền, anh ta không ngại trả tiền

tàu xe giúp tôi. Cầu trời cầu phật cho anh ta không phải con người bủn xỉn, chi ly tính toán như Giáo sư. Trong trường hợp vẫn bị anh ta đòi nợ, khi nào về Việt Nam tôi cũng sẽ vui vẻ mà trả lại tiền cho anh ta.

Đến tối muộn, tôi mệt lử, bụng đói meo. Mở điện thoại ra thì thấy khá nhiều cuộc gọi nhờ từ Giáo sư. Lúc lên tàu điện ngầm sợ bị móc túi nên tôi quăng luôn vào túi xách nên không biết anh ta gọi. Tôi soạn tin nhắn gửi cho anh ta: “Em đi chơi quanh New York, lát nữa sẽ về.” Thật ra tôi chưa muốn về. Hiện tại tôi chả có mặt mũi nào mà gặp anh ta cả. Chuyện lúc trưa đúng là chuyện xấu hổ nhất trong đời tôi. Nghĩ đến mà nóng bừng cả mặt.

Tôi còn đang lưỡng lự thì Lang bấm đã tranh thủ cơ hội, chỉ vào nhà hàng trước mặt.

-Đói rồi phải không? Anh mời em bữa tối nhé.

Trước mắt tôi là 1 nhà hàng sang trọng bề thế đang chìm đắm trong ánh đèn lộng lẫy. Một nhà hàng với kiến trúc hiện đại nhưng khí chất toát ra lại có chút trầm mặc cổ xưa. Giống như 1 chàng hoàng tử oai phong đang nghiêng mình mời công chúa khiêu vũ vậy. Sau khi định thần lại, tôi vội lắc đầu:

-Em không đói. Mệt rồi nên muốn về khách sạn nghỉ.

Để nói ra được câu đó, nội tâm tôi giằng xé mãnh liệt. Sĩ diện có mài ra ăn được không. Đến lúc thành con ma đói thì chẳng có sức đâu mà sang chảnh. Cơ mà tôi được giáo dục từ bé với cái tính sĩ diện khá cao rồi, không thể 1 sớm 1 chiều thay đổi. Vào nhà hàng sang trọng rất tốn kém. Tôi chưa từng giúp được anh ta chuyện gì, làm sao có thể vô tư hưởng thụ.

Lang bấm tăng lờ không nghe thấy, túm lấy tay tôi lôi đi. Tôi đi theo anh ta mà cũng hụt hơi thở dốc.

Vào trong nhà hàng, anh ta nhẹ nhàng ấn tôi ngồi xuống ghế.

-Đồ ăn ở đây rất ngon, toàn là cực phẩm. Đến Mỹ mà không thưởng thức qua rất lãng phí đó.

Hình như dần ông trên đời càng ngày càng không bình thường, lại có sở thích đem tiền cho gái cơ đấy. Tốt thôi, chú có lòng thì chị đây có dạ.

Khi món ăn được bê ra, tôi nuốt nước bọt ừng ực.

Thôi khỏi cần tính toán gì nữa. Chén thôi. Lỗi không phải tại tôi, mà là dòng đời xô đẩy. Là tôi bị dụ, bị câu dẫn à.

Lang bấm ngồi ăn rất tao nhã. Anh ta ăn rất ít, chủ yếu là ngồi nhìn tôi ăn. Dĩ nhiên tôi cũng ăn rất thỏ thẻ. Dù sao thì tôi cũng là con gái, phải giữ mặt mũi ỉnh chứ. Vô duyên quá thì ai dám lấy.

-Hôm nay em thấy vui không?

Tôi gật đầu cười ngọt ngào:

-Vui lắm ạ.

Tôi thấy anh ta cười, nụ cười rất ấm áp. Có lẽ anh ta không phải người xấu. Tôi có nên tìm hiểu về anh ta không. Hồi nào đến giờ tôi vẫn chưa biết gì về anh ta cả. Thêm bạn bớt thù là chuyện nên làm.

-Anh tên là gì vậy?

Anh ta khẽ ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, nhưng cũng vui vẻ trả lời:

- Amaud. Amaud Phạm. Cứ gọi anh là anh Phạm cũng được rồi.

-Anh là người Pháp gốc Việt à?

-Bố anh là người Việt Nam. Mẹ anh là người Pháp. Anh sống ở Pháp nhưng trong gia đình có ông bà và bố là người Việt nên rất rành tiếng Việt.

-Oh. Vậy anh có thích con gái Việt không?

Nếu anh ta thích, tôi sẽ làm mai cho anh ta với 1 cô gái Việt Nam tương xứng ^^ . Để 1 chàng trai đẹp thế này lấy gái nước khác thì đáng tiếc lắm a.

-Anh không thích con gái.

Tôi há hốc mồm miệng ngạc nhiên. Có cần phải thẳng thừng thừa nhận như vậy không? Không thích con gái thì chắc chắn là thích con trai rồi. Chắc anh ta đang muốn hỏi tôi để tôi giúp anh ta tiếp cận Giáo sư đây mà.

-Vậy anh thích cái gì?

-Cuộc sống nếu chỉ quanh quẩn: học, lớn lên, đi làm kiếm tiền, lấy vợ, sinh con, rồi đợi đến ngày chết đi thì nhàm chán lắm. Từ 10 tuổi, anh đã quyết định mình sẽ không sống như những người bình thường. Nhất định phải làm được thứ gì đó để đời.

Con người này đúng là không bình thường. Nói chuyện với anh ta mà cảm thấy xấu hổ quá. Anh ta trái ngược hoàn toàn với tôi. Tôi thích yên bình, không cạnh tranh, thích sống tự do tự tại, ngày nào hưởng thụ ngày ấy cho đến khi chết đi. Cũng chẳng buồn cố gắng chạy theo lý tưởng, cũng chẳng muốn làm cái gì to tát cả.

Sống trong thế giới những thằng gù thì người thẳng lưng là kẻ dị tật.

Tôi với anh ta, rút cuộc ai là thằng gù, ai là người thẳng lưng?

Tôi nín thinh, tiếp tục cắm đầu vào ăn. Trai đẹp thế này không chịu lấy vợ đúng là chuyện đáng tiếc.

Một lát sau, anh ta chuyển cốc nước về phía tôi:

-Đồ uống ở đây cũng tuyệt lắm.

Quả thực đồ ăn ở đây rất ngon. Nãy giờ tôi mãi ăn mà quên mất sức chứa của dạ dày có hạn. Tôi buông đĩa xuống cầm cốc nước xoay xoay:

-Sau này nếu đến Việt Nam, em sẽ mời anh đi ăn đặc sản quê hương. Em hứa.

Nói xong tôi đưa cốc nước lên miệng uống. Trong đầu đã mường tượng ra cảnh tôi làm hướng dẫn viên du lịch cho anh ta ở Việt Nam. Đặc sản quê hương nhiều lắm à. Thịt chó, bún đậu mắm tôm, lòng lợn tiết canh,... toàn là những thứ siêu rẻ. Tính ra thì tôi lời lớn còn gì. Tôi tự hỏi mình sao không làm con buôn mà làm coder làm gì cho uống phí tài năng. Nếu làm con buôn, không chừng tôi trở thành đại gia lâu rồi. Đến lúc ấy, tha hồ vung tiền ra tuyển các anh chân dài, trẻ đẹp, chuẩn men bo đì phục vụ từ A đến Z.

Tôi còn đang lằng lằng mường tượng thì đã nghe thấy giọng nói nghiêm túc của anh ta.

-Em muốn nhớ lại chuyện cũ đúng không?

Suýt nữa thì tôi quên mất chuyện tôi bị mất trí nhớ, và chuyện đó liên quan đến anh ta. Tôi nhẹ nhàng đặt cốc nước xuống và gật đầu.

-Certainly.

Chỉ trong chốc lát, tôi đã cảm thấy choáng váng như bị say. Tôi gục xuống bàn mê man. Dưới ánh sáng huyền ảo, tôi thấy gương mặt Lang bám đăm chiêu lạ.

Lại bị anh ta thuốc rồi.

= = = = =

Lúc tỉnh dậy, tôi đang nằm trong 1 phòng thí nghiệm với rèm cửa, ga trải giường trắng toát. Và lần này tôi lại bị cùm tay. Má ơi. Đừng nói là anh ta muốn SM tôi để trả thù chứ. Là tôi ngu, ngu nên mới coi Lang bám là bạn.

Tôi đang loay hoay cố thoát ra khỏi chiếc cùm tay thì 1 cô gái mặc áo blouse trắng muốt bước vào. Cô ta là người Mỹ, rất trẻ, có khi kém tôi vài tuổi. Cô ta lặng lẽ nhìn tôi rồi lại lặng lẽ đi ra, gương mặt hoàn toàn không biểu đạt cảm xúc gì. Giống như 1 bóng ma xinh đẹp lập lờ, thoắt ẩn thoắt hiện vậy. Chuyện quái gì thế này. Đừng nói là tôi chết rồi nhé.

Lát sau Lang bám bước vào. Anh ta ngồi xuống ghế, chỉnh dụng cụ soi vào mắt tôi rồi tập trung nhìn vào màn hình trên bàn. Tôi nheo mắt lại:

-Anh muốn làm gì đây?

-Không phải em muốn tìm lại ký ức hay sao? Ngoan ngoan chút đi.

Tôi giật chiếc còng tay, nghiêng đầu tránh né.

-Thế ra anh đã làm tôi mất trí nhớ à?

Lang bấm gọi cô gái ban nãy vào. Cô ta cầm 1 cuốn sổ hồng nhét vào tay tôi, giữ cho tay tôi nắm lấy cuốn sổ ấy. Chuyện biến thái gì đang xảy ra thế này. SM tập thể à?

Lang bấm nhẹ nhàng giữ cố định đầu tôi rồi vạch mi mắt tôi lên, chiếu thứ ánh sáng ban nãy vào mắt tôi, khiến cho nước mắt tôi không ngừng rơi xuống. Ngứa và nhức quá.

Trong chốc lát, ký ức của tôi như được ráp lại đầy đủ. Tôi nhớ lại rất rất nhiều chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua.

Bất ngờ

Hụt hẫng

Nuối tiếc

Nhói đau

Lát sau, Lang bấm tháo bỏ cùm tay. Tôi ngồi trên giường như kẻ mất hồn, cơ thể buông thõng. Những chuyện tôi đang thắc mắc, cùng 1 lúc được giải đáp gần như đầy đủ.

Lang bấm ngồi bên cạnh tôi, cẩn thận gói lại cuốn sổ hồng. Anh ta cố tình không tiếp xúc trực tiếp với nó. Phải chăng cuốn sổ vẫn còn tác dụng điều khiển người khác? Nếu tôi không nhầm thì anh ta là người có ý tưởng tạo ra cuốn sổ. Và trong não anh ta có thông tin trên bìa cuốn sổ. Nếu anh ta chạm vào, cuốn sổ sẽ bị vô hiệu hóa.

Chuyện đó cũng đâu có liên quan gì đến tôi. Thế giới như thế nào thì cuộc sống của tôi vẫn thế thôi. Nhỏ bé và trôi đi êm đềm. Với lại, cuốn sổ đó là do họ tạo ra, họ có quyền lấy lại.

Bất giác tôi hỏi:

-Chuyện gì xảy ra với Angel's smile?

-Em quan tâm đến cô ta sao?

-Chỉ là hiếu kỳ.

-Cô ta đã bị tẩy não và về UK làm việc như 1 người bình thường rồi.

Nếu Angel's smile đã rời tổ chức, vậy Asian's whisper tiếp tục quây phá là do ai làm? Chỉ hi vọng phán đoán của tôi là sai.

-Nguyễn Đắc Cường đã tham gia vào M2 đúng không vậy?

-Phải. Đổi lại chúng tôi sẽ phải trả lại em ký ức.

Cậu ấy làm tất cả là vì tôi ư? Tôi ngẩng mặt lên nhìn sàn nhà để kìm nén không cho nước mắt rơi xuống. Tôi đã gặp lại người mình yêu và có khá nhiều cảm xúc lằng lằng. Còn cậu ấy, đã âm thầm hi sinh cho tôi quá nhiều. Tự nhiên trái tim tôi cảm thấy trống rỗng vô hạn. Cứ như tôi vừa trượt chân, rơi xuống 1 hố đen tối om không có đáy vậy.

-Sử dụng cuốn sổ để điều khiển người khác là không đúng đâu.

Lang bấm gói ghém xong cuốn sổ hồng, cẩn thận tháo găng tay ra, điềm nhiên trả lời tôi:

-Em nói thế mà không thấy xấu hổ sao?

Tôi bước xuống giường, xỏ giày và ngâm đắng nuốt cay bỏ đi. Rõ ràng tôi không đủ tư cách nói câu này, vì chính bản thân tôi đã từng sử dụng nó để điều khiển người khác.

Tôi lững thững bước ra khỏi phòng, Lang bám đứng nhìn theo mà không nói gì cả.

= = = =

Về đến khách sạn, tôi chạm mặt anh. Anh đứng đợi tôi từ lúc nào. Hình như anh đang lo lắng lắm.

Anh của hiện tại đã có được những thứ anh muốn: tiền bạc, địa vị, danh tiếng. Có em hay không cũng không quan trọng đúng không?

Thời gian anh mới sang Pháp, tôi cô đơn 1 mình ở Việt Nam, anh cũng cô đơn trên đất Pháp. Có lần, tôi call skype giữa đêm, hát tặng anh bài Hạc giấy chứa chan tình cảm và chúc anh ngủ ngon.

Ngày mai nếu lúc thức dậy và em thấy anh bên cạnh

Thì em sẽ nắm lấy cánh tay hoài ko buông

Em sẽ vòng tay em và ôm lấy anh dịu dàng

Đề từ đây ko cho anh ngày nào xa em.

Những giai điệu ấy vẫn còn văng vẳng đâu đây. Tiếc là cảm giác ngọt ngào ấy đã lùi xa vào dĩ vãng. Là dĩ vãng thôi, không sớm thì muộn nó cũng nhạt nhòa theo thời gian.

Tôi lại gần anh cười gượng:

-Thầy đợi em à?

Tôi mở cửa bước vào trong phòng và mời anh vào trong. Tôi kéo rèm cửa, đứng nhìn New York. Qua khung kính, New York vẫn rực rỡ ánh đèn màu, vẫn phô diễn đầy đủ nét yên bình của buổi đêm. Mọi thứ chẳng có gì thay đổi cả. Tôi chỉ là 1 hạt cát nhỏ bé. Cảm xúc của tôi có thay đổi thế nào, cuộc sống của tôi có chênh vênh nhường nào thì New York vẫn lộng lẫy như thế thôi. Có tôi hay không đều không quan trọng.

Tôi rót cốc nước mời anh uống vào bảo:

-Em đã khỏi chân, chắc là em phải về Việt Nam thôi. Nơi đó có người đợi em.

Anh nhận cốc nước rồi đặt xuống bàn. Anh lại gần khung kính cửa, đắm chiêu nhìn toàn cảnh New York. Anh không nói gì. Tôi thấy bờ vai anh khẽ rung nhẹ.

Tôi ngồi trên giường, nhắm mắt để cho nước mắt chảy ngược vào trong.

Đến lúc anh về phòng, tôi nhìn lên trên bàn thì thấy 1 tờ giấy màu hồng đã bị vò nát.

Tôi cẩn thận vuốt lại tờ giấy cho phẳng phiu rồi đặt xuống mặt bàn. Tôi mở toang cửa sổ để cho gió mát ủa vào, môi mấp máy hát bài hát của ngày xưa:

Nếu em có trăm niềm vui với trăm nỗi buồn

Thì em mang cho anh đổi lấy một ngàn tiếng cười

Nếu em có thêm thời gian ở bên một người

Thì em mang cho anh đổi lấy muôn vàn nhớ thương

Gấp 1000 hạc giấy để đếm tình yêu đọng đầy

Để em mơ nhận được một điều ước

Dẫu ước mơ chỉ là 1 mơ ước thôi nhỏ nhoi

Rằng anh sẽ đến lúc sớm mai bình minh

Đêm New York có 1 cô gái trầm mặc đứng cạnh cửa sổ. Mái tóc buông dài quá vai 1 chút, khe hở mắt mình trong gió. Rèm cửa cũng thả lướt trôi theo từng đợt gió thổi vào. Gương mặt cô chênh chếch dưới ánh trăng hiện rõ 1 nỗi buồn nào nề.

Cô gái ngẩng đầu nhìn trời, hoài niệm quá khứ xưa cũ.

Nếu như ngày ấy CEO không theo đuổi cô thì anh có để mắt đến cô không?

Nếu như ngày ấy anh không tự đem mình ra so sánh với CEO thì anh có quyết định sẽ định cư ở Pháp không?

Nếu như cô không mất trí nhớ và được đưa sang Mỹ thì anh có quay về Việt Nam tìm cô không?

Vĩnh viễn cũng không có câu trả lời, hoặc câu trả lời có thể sẽ không như cô mong muốn.

Chỉ vì cố chấp yêu anh mà làm tổn thương người bạn thân nhất. Sau này còn làm tổn thương chính bản thân mình và cũng làm tổn thương anh. Hối tiếc thì cũng đã muộn rồi.

Nếu thời gian quay trở lại, cô có chọn con đường khác hay không? Nếu được làm lại, cô sẽ làm lại điều gì?

Thế nhưng anh chỉ là giấc mơ, đẹp nhưng mỏng manh một giấc mơ buồn

Thế nhưng anh chỉ là giấc mơ, dịu dàng thoáng qua đời em thế thôi

Những ca khúc thất tình buồn thấm lại 1 lần nữa vang lên trong đầu cô. Ai bảo cô thích những bản nhạc buồn thấm day dứt làm gì. Đến cuối cùng thì kết quả vẫn là như vậy.

Có 1 giọt nước trong veo rơi xuống, lấp lánh tấm mình dưới ánh trăng bạc.

Em yêu anh...

Ngoại truyện: Tôi tìm em, em tìm ai?

Đã bao nhiêu lần trái tim tôi đau thắt.

Tôi gặp em trong cuộc thi lập trình và đã rất ấn tượng với em. Nhìn em hơi gầy nhưng vẫn khá dễ thương. Em lên nhận giải và hát, tôi đã cảm thấy hơi buồn cười. Đến khi giọng hát của em cất lên, tôi chỉ biết ngẩn ngơ lắng nghe. Giọng hát của em vừa nhẹ nhàng, vừa thanh thoát lại vừa chứa chan tình cảm. Âm điệu tuy mỏng manh như sương như gió, như cánh hoa rơi nhưng rất đối ngọt ngào. Lần đầu tiên trong đời tôi để mắt đến gái lập trình.

Tôi lại gần chào hỏi dần anh cũng là để làm quen với em. Sau đó thật may mắn vì tôi học ở khu Kí túc xá Mễ Trì, còn em ở trong đó, chúng ta thường xuyên gặp nhau. Lần đầu gặp em trên thư viện, em gọi tôi là nhóc, tôi cảm thấy hơi khó chịu. Xét về chiều cao, xét năng lực, em còn thua kém tôi, thế mà thái độ cứ như muốn trèo lên đầu tôi vậy. Nhất định sẽ có ngày tôi bắt em phải gọi tôi là anh. Hôm ấy em gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành, khoe miệng đôi lúc còn mỉm cười dịu ngọt. Tôi bồn thần ngồi ngắm em như vừa bị ai cướp mất hồn vía. Đó là khoảnh khắc đẹp hiếm có mà tôi không thể nào quên.

Tôi nhìn em ngủ mà bất giác mỉm cười. Em vô tình trở thành con mồi trong mắt tôi rồi, đừng có chạy.

Tôi vào học Tự Nhiên, tôi ở ký túc cũng là để chúng ta được gần nhau hơn. Nhất cự ly, nhì tốc độ, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Chỉ sợ đến lúc bén rồi, tôi lại không muốn chịu trách nhiệm mà bỏ rơi em.

Noel, tôi đưa em đi chơi.

Em đi bên cạnh tôi mà ánh mắt em sao buồn đến thế. Đôi mắt ấy hiện rõ một nỗi cô đơn hoang hoải, tôi có cảm giác mình không thể lấp đầy khoảng trống trong em. Thấy em phải bon chen trong nhà thờ, tôi bỗng nhiên thấy xót. Tôi vội vàng kéo em ra ngoài, tìm đến 1 không gian riêng tư hơn.

Lúc tôi đi lấy xe, em đứng chờ. Tóc em bay trong gió, em ngẩn ngơ đứng nhìn theo 1 bóng hình xa xôi. Tôi lặng lẽ đứng nhìn em mà tim khẽ nhói đau. Tại sao em không nhìn tôi mà cứ nhìn xa xăm tìm kiếm? Tôi lại gần, cài mũ bảo hiểm giúp em để nhắc em rằng bên cạnh em còn có tôi.

Tôi phóng nhanh để tôi quên đi nỗi buồn của tôi, để em cũng quên đi nỗi buồn của em. Em vòng tay ôm lấy tôi khiến trái tim tôi không ngừng nhảy nhót. Giá như không có điểm dừng. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mùa đông không lạnh, thậm chí còn rất ấm.

Và tôi cũng biết lý do khiến em buồn bã. Em đã yêu người khác, yêu đơn phương. Em lén lút tặng người ta quà sinh nhật. Tôi thấy em ngốc quá. Ít ra, khi tôi thích ai, tôi cũng có thể tiếp cận dễ dàng và khiến

đổi phương chú ý đến tôi. Còn em, tại sao yêu người khác âm thầm như thế? Tôi cảm thấy tức ngực, sao lại khó chịu đến thế. Cứ như là có muối xát, có kim châm, âm ỉ giằng vò đến khó thở.

Ngày em có người yêu, tôi rời bỏ em, rời bỏ kí túc. Tôi muốn chôn chặt em trong dĩ vãng. Tại sao ư? Em không đẹp, tài năng cũng bình thường, vì có gì mà em được quyền vô tư chà đạp lên tình cảm của tôi như thế? Không thể trách tôi nhẫn tâm, bởi vì quyết định rời bỏ em cũng là quyết định khó khăn nhất cuộc đời tôi.

Người ấy đi du học, còn em ở nhà chờ đợi.

Ngày ngày đến trường, tôi cứ thẫn thờ nhìn theo em. Tôi nhận ra em cũng không sung sướng hơn tôi. Tôi thất tình, em cũng cô đơn. Lúc em ở dưới sân trường nhìn lên, bắt gặp ánh mắt tôi, tôi bối rối bỏ vào giảng đường. Tôi nhắm mắt tựa lưng vào cửa. Tại sao tôi vẫn không thể quên em, vẫn quan tâm đến cuộc sống, đến cảm nhận của em như vậy?

Rồi cũng có lúc tôi không thể chịu đựng được nữa, không muốn đứng từ xa nhìn em nữa. Tôi đến gặp em và xin lỗi. Tôi vẫn thất tình nhưng ít ra thì em không còn cô đơn.

Ngày lễ, các cô gái đều được sánh bước bên người mình yêu. Em chỉ biết đứng nhìn, tủi thân muốn khóc. Tôi ngẩng mặt lên nhìn trời tự nhủ. “Chỉ cần em được hạnh phúc thì suốt đời tôi xin làm kẻ chen ngang.”

Lúc nào em cũng dõi theo 1 bóng hình, và bóng hình đó không phải là tôi.

Mỗi lần em ngồi cạnh tôi, chat với người ấy, em mỉm cười hạnh phúc. Còn trái tim tôi không ngừng nhức nhối, tôi vùi đầu vào những dòng code vì muốn che tai, bịt mắt mình. Chỉ cần không nghe, không thấy gì cả thì sẽ không đau. Em vô tư quá, vô tư đến mức không hiểu cảm giác của tôi. Em chết chìm trong thứ hạnh phúc ngọt ngào của em, còn tôi cứ lặng lẽ đau khổ. Vậy nhưng rời bỏ em thì tôi không làm được. Ít nhất trong lúc em cô đơn, tôi vẫn có thể mang lại hơi ấm cho em.

Không ngờ lại có ngày em chia tay người yêu. Em nói em không còn nguyên vẹn. Trái tim tôi lại 1 lần nữa đau thắt. Có thằng đàn ông nào muốn người mình yêu đã thuộc về 1 người khác đâu. Trong tình yêu, có thằng đàn ông nào không ích kỷ? Nhưng em không có lỗi, em yêu người ta thì em có quyền trao cho người ta tất cả. Lỗi là ở tôi vì đã yêu em.

Chiều mưa hôm ấy, từng hạt mưa rơi xuống ban công lạnh lẽo, từng làn gió rít qua khe cửa. Mưa lạnh lùng mà gió cũng vô tâm. Tiếc là tôi không thể vô tình như mưa gió.

Tôi quyết định sẽ chăm sóc cho em suốt đời. Đây không phải là quyết định bông bột của tuổi trẻ, đó là quyết định của trái tim tôi. Suốt thời gian quen biết, trái tim tôi đã bị tổn thương không ít. Chắc tôi là M nên cứ cố chấp yêu em. Chẳng phải càng đau đớn thì càng khó quên hay sao. Chưa từng có đứa con gái nào làm tôi tổn thương được như em đã làm. Đoạn tình cảm vương vít giằng vò, dù thế nào cũng không nguyện buông tay. Tình yêu chính xác là vị đắng. Dù có cay đắng thế nào tôi sẽ không buông tay em ra. Chỉ cần em chấp nhận tôi, tôi sẽ không bao giờ đào bới quá khứ của em.

Tôi đến nhà em, đứng ngoài và gọi điện. Em cầm ô bước ra cửa, dáng em mỏng manh trong mưa gió, yếu đuối như muốn ngã xuống mà vẫn không ngừng mắng tôi. Nỗi đau ngấm dần theo năm tháng, con tim khắc khoải mãi ngóng theo bóng hình này, cố chấp đến đáng thương.

Tôi lại gần ôm chặt lấy em và hôn điên dại.

Cơ thể em mềm nhũn, lạnh toát vì nước mưa, em lịm đi. Tôi ôm em vào phòng. Tôi chum 1 chiếc chăn mỏng lên người em và cởi đồ. Tôi không phải là kẻ thích tranh thủ lúc người khác không tỉnh táo mà hưởng lợi. Khi cởi được đồ của em xuống, bàn tay tôi trót tiếp xúc vào cơ thể em, tôi nóng ran cả người. Tôi đặt em xuống giường, nhìn em như muốn ăn tươi nuốt sống. Lúc vừa cúi xuống hôn em thì nước mắt em rơi xuống, em luôn miệng gọi: “Anh Chung... anh Chung...”. Tôi buông em ra, cắn răng ngồi khóc như 1 đứa trẻ. Một lần nữa ruột gan đau thắt. Tôi hận mình đã yêu em quá nhiều.

Bạn bè tôi nói tôi ngu khi cứ dìm đầu vào nuôi vợ thằng khác, lúc đầu tôi nổi giận tím áo nó đe dọa. Nhưng sau này, nghe bạn bè nói vậy, tôi chỉ cười. Ừ thì tôi là thằng ngu, phủ nhận làm gì.

Lúc em mất trí nhớ. Có thể nói đây là cơ hội hiếm có cho tôi. Em sẽ lãng quên người đó và đến với tôi. Nhưng tôi lại sợ nếu em nhớ lại mọi chuyện, và khi ấy em đã trở thành người yêu của tôi rồi, em sẽ ân hận. Tôi nhất định phải đợi đến ngày em hồi phục trí nhớ và quyết định.

Tôi chinh phục em lần thứ 2. Một thằng ngu chinh phục 1 người con gái những 2 lần. Cũng hài hước nhỉ.

Thời gian ấy chúng ta ở bên nhau, tôi chết chìm trong thứ hạnh phúc giản đơn mà ngọt ngào. Em tặng tôi chiếc khăn, tôi trân trọng nó như bảo bối. Nhiều lần em hỏi tôi là tôi muốn quà sinh nhật là gì. Thật ra, chỉ cần là tấm lòng của em thì thứ gì cũng được, còn trái tim em tôi vẫn biết là không thể ngay lập tức trao cho tôi, cũng có thể là mãi mãi không tặng cho tôi. Cuối cùng em cũng có thể tặng tôi 1 thứ từ tận đáy lòng. Tôi hạnh phúc lắm.

Liệu thứ hạnh phúc này được bao lâu? Chỉ cần em nhớ lại, giấc mộng này phải chăng sẽ tan vỡ? Nếu đó chỉ là giấc mơ, tôi nguyện cả đời này chìm trong giấc mơ đó, không muốn tỉnh.

Thứ gì càng đẹp thì càng mong manh. Hạnh phúc cũng thế. Tôi càng không muốn hạnh phúc này vượt khỏi tay. Nhưng cũng không muốn lừa dối em cả đời.

Cởi được nút chỉ có người thất nút. Muốn lấy lại ký ức cho em, có lẽ phải tìm đến M2. Tôi tham gia vào M2 với điều kiện họ phải trả lại ký ức cho em. Tôi chăm chỉ phát triển Asian's whisper bằng cả sự cần cù và tâm huyết. Chúng sẽ hài lòng và đến khi chúng thỏa mãn nhất, tôi sẽ nhấn chìm chúng trong thất bại. Tôi sẽ dùng gậy ông đập lưng ông. Tôi dùng chính Asian's whisper ăn cắp dữ liệu các dự án của tổ chức và dữ liệu nhân viên trong tổ chức, sau đó xóa sạch. Có lẽ chúng sẽ hận tôi đến tận xương tủy.

Không hiểu sao, khi làm việc với M2, tôi lại cảm thấy yêu thích tổ chức này. Nhưng tôi quyết không thay đổi mục đích của mình. Hi vọng việc tôi làm sẽ không gây nguy hiểm cho em. Trường hợp xấu nhất, tôi sẽ dừng lại, dùng những thứ tôi giành được để đổi lại an toàn cho em.

Tôi vẫn chờ câu trả lời của tương lai. Hạnh phúc sẽ nở hoa hay 1 lần nữa sẽ lụi tàn?

Note: S là người thích hành hạ người khác, còn M là người thích bị hành hạ.

Chapter 27: Tôi không phải quân vua vô dụng, tôi là kẻ phá hoại tiềm năng.

Sáng hôm sau, tôi đang co ro nằm ngủ thì có tiếng chuông cửa. Tệ thật. Tối hôm qua tôi trần trọc khó ngủ, giờ vẫn mệt quá. Tôi lại gần cửa, uể oải nhìn qua lỗ camera. Người vừa bấm chuông cửa là Răng khểnh. Không lẽ chị ta vẫn muốn điều tra anh? Mặc dù chị ta đã cứu tôi, nhưng nếu chị ta muốn điều tra anh thì tôi sẽ không trở mặt đứng nhìn đâu. Đây là 1 cơ hội để tôi giúp anh. Tôi dùng máy bàn gọi phục vụ lên phòng rồi vội vàng đánh răng rửa mặt chải lại tóc. Xong xuôi tôi mở cửa với nụ cười tươi rói. Tôi niềm nở mời Răng khểnh vào phòng, rồi rít cảm ơn chị ta vì hôm trước đã cứu tôi.

Vừa lúc lại có tiếng chuông cửa. Tôi mở cửa và bước ra ngoài. Tôi cầm tờ giấy màu hồng đưa cho người phục vụ và nhờ anh ta xin chữ ký Răng khểnh. Chị ta là ca sĩ, chắc là sẽ không keo kiệt tặng cho fan 1 chữ ký chứ. Cũng may là anh ta nhận lời giúp tôi.

Tôi mở cửa bước vào phòng cười bảo:

-Chị ơi, nhân viên ở đây tìm gặp chị.

Anh ta cầm tờ giấy màu hồng, lại gần Răng khểnh nói mấy câu rất lịch sự và xin chữ ký. Răng khểnh cũng không lưỡng lự mà ký vào tờ giấy màu hồng. Có lẽ chị ta không được join vào dự án phát triển cuốn sổ nên không biết về hình dạng và quyền năng của cuốn sổ này. Tôi nhớ lại lời mình đã nói với Lang băm: “Dùng cuốn sổ để điều khiển người khác là không đúng đâu”, tôi lại cảm thấy 1 vị đắng nghét trong cổ họng. Dù dùng với mục đích gì thì kết quả cũng là giống nhau, tôi đã sử dụng nó để điều khiển người khác. Đó là sự thật. Tôi đã sai, đã sai rất nhiều lần. Và kể cả khi biết mình sai, tôi vẫn tiếp tục làm. Liệu rằng tôi có phải trả giá cho những việc mình đã làm không?

Tôi tiễn anh ta ra khỏi phòng, vui vẻ lấy lại tờ giấy và cảm ơn. Tôi sẽ viết lệnh để chị ta báo cáo là anh không thuộc Light.

Hôm nay có vẻ Răng khểnh trầm lặng hơn bình thường. Lúc này tôi ra mở cửa, chị ta ở trong phòng, đi loang quanh tìm kiếm. Khi phục vụ phòng đã về, chị ta chìa ra 1 thứ gì đó:

-Em đã bị đặt camera theo dõi.

Tôi nhìn chăm chăm vào thứ trên tay chị ta. Đúng là camera thật. Tôi có gì khiến người ta phải theo dõi chứ?

-Ai lại có hứng thú theo dõi em chứ?

-Tiến sĩ Phạm.

Là anh ta sao? Đúng là siêu cấp biến thái. Vậy những chuyện đã xảy ra trên giường, vậy những lần tôi thay quần áo để ra ngoài, anh ta đều đã nhìn thấy. Khác gì xem phim con heo miễn phí cơ chứ. Chuyện này thật tồi tệ. Vậy mà khi gặp tôi, anh ta chẳng có biểu hiện gì lạ cả. Chắc xem phim con heo quen rồi nên không thấy shock.

-Em có thể khởi kiện và làm chứng chuyện em bị bắt cóc và tấn công không?

Hơ. Đúng là tôi bị bắt cóc mấy lần nhưng tôi đâu có bị tấn công. Hai lần bị Lang băm bắt cóc, 1 lần bị Biến thái bắt cóc, nhưng tôi đều an toàn mà. Họ có làm chuyện gì có hại đâu mà tôi kiện. Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

-Em đâu có bị tấn công.

Chị ta chìa thẻ FBI ra trước mặt tôi rồi bảo:

-Lần đó em bị tấn công đến nỗi gãy chân. Em không muốn kiện sao?

Gương mặt tôi bỗng trở nên ngây ngốc. Tôi bị ngã gãy chân mà, làm gì có ai đã thương tôi.

-Tệ thật. Bạn của em đã trở thành tốt thí mà em vẫn không hề muốn kiện sao? -Răng khềnh nói tiếp.

-Bạn nào cơ?

-Nguyễn Đắc Cường tham gia viết Asian's whisper. Rất nhiều tập đoàn tài chính bị tấn công. Chúng tôi đã có đầy đủ chứng cứ. Có điều, hiện tại cậu ấy không nhớ gì về chuyện mình đã làm cả. Không có cách nào lôi cổ tổ chức ấy ra ánh sáng. Kể phải chịu trách nhiệm trước pháp luật là nhóm phát triển Asian's whisper.

Nghe xong tin ấy, đầu óc tôi trống rỗng, chân tay bủn rủn đến nỗi đứng cũng không vững nữa. Tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này.

-Cậu ấy không có lỗi. Kẻ chủ mưu mới là kẻ có tội.

Chị ta lạnh lùng quăng chiếc camera vào sọt rác:

-Mặc dù mục tiêu của chúng tôi không phải cậu ta, nhưng lần này cũng không thể tha cho cậu ta được.

Nói xong, chị ta bỏ đi.

= = =

“Ciel, anh hành động nhanh hơn tôi rồi.”

Venus thở hắt ra thất vọng. Thì ra Ciel không chỉ hoàn lại trí nhớ cho Vũ Trang Vân mà còn ghi đè 1 ký ức khác. Chính là đã thay đổi đoạn ký ức Vũ Trang Vân bị gãy chân. Mơ ước của cô là 1 lần thắng được Je T'aime, cuối cùng cô lại thua. Rút cuộc thì người ấy vẫn đoán ra mọi chuyện. Hắn ta lúc nào cũng lợi hại như vậy, khiến người ta vừa yêu vừa hận. Thậm chí lần này hắn ta đã quyết tâm thí tốt. Cả nhóm phát triển Asian's whisper bị đem ra làm tốt thí. Chuyện thí thành viên của tổ chức chưa từng xảy ra trước đây. Có lẽ Nguyễn Đắc Cường đã làm gì đó khiến hắn ta nổi giận. Luôn đoán được mọi đường đi nước bước của kẻ khác mà cũng có lúc phải nổi giận thế này sao?

Mấy ngày trước thậm chí cô đã bị vu cáo buôn bán heroin, và gặp rắc rối với hải quan Pháp. Cũng may cô thuộc FBI, nếu không chắc cô phải bóc lịch dài dài. Có lẽ hắn ta làm thế là để đe dọa cô.

Hắn ta không có lý tưởng, hoàn toàn sống theo lý tưởng của em trai. Không hiểu tại sao hắn ta lại yêu đứa em trai tùy hứng và lập dị này đến thế. Nằm trong tay cả quyền lực ánh sáng và bóng tối, nhược điểm duy nhất là đứa em trai song sinh. Từ nhỏ tới lớn, cô luôn phải ghen tị với em trai hắn ta.

Sở thích của cô là hành hạ người mình yêu. Tiếc là chưa bao giờ cô thành công. Từ nhỏ, khóe miệng ngạo mạn và thơ ơ của hấn ta đã khiến cô vừa yêu vừa hận, khiến cô phải ôm ấp tình đơn phương tuyệt vọng. Trải qua từng ấy năm, tình cảm ấy vẫn không cho cô lối thoát.

Cô bằng lòng đánh đổi tất cả để 1 ngày nào đó hấn thay đổi ánh nhìn đối với cô. Cô không muốn hấn ta nhìn cô mờ nhạt. Phải là 1 ấn tượng sâu sắc đến khắc cốt ghi tâm. Có thể là căm ghét cực hạn, có thể là hận thấu xương, để không bao giờ hấn ta quên cô. Chứ không phải như hiện tại, mờ nhạt đến nỗi hấn ta chẳng thèm nhìn. Cô thậm chí còn không được là 1 quân cờ trên bàn cờ của hấn ta, mãi mãi vẫn là không có hứng thú với cô.

Trong mắt hấn, cô là 1 con người tệ nhạt.

Một mặt cô rất muốn hành hạ hấn ta, nhưng khi biết hấn ta vượt qua được tất cả, cô lại cảm thấy thanh thản. Trái tim phụ nữ đúng là vô dụng vì nó quá yếu mềm. Cơ thể của cô trải qua bao nhiêu lần đau đớn vì phẫu thuật, trái tim cô cũng đau thất bao nhiêu lần. Nỗ lực chạy theo hấn, rút cuộc cũng chỉ chuốc lấy toàn nỗi đắng cay.

Nhưng như vậy mới kích thích chứ. Có điều gì đó để theo đuổi, có thứ gì đó phải chinh phục. Đây mới là cuộc sống.

Nếu ngày nào đó hấn lấy vợ, có lẽ cô sẽ cầm súng đến ám sát cả đôi.

= = = =

Tôi bản thân ngồi xuống giường như kẻ mất hồn. Tôi cắn răng khóc tức tưởi. Đúng là đồ ngốc, đại ngốc. Nếu có kiếp sau, tôi sẽ trao cho cậu ấy trọn vẹn cả con tim và thể xác này, chỉ cần cậu ấy vẫn yêu tôi. Thật ra, ở thời điểm này dùng mệnh đề “nếu thì” có vẻ hơi vô trách nhiệm. Kiếp này vẫn còn cơ hội để tôi đáp lại cậu ấy mà. Biết đâu kiếp sau cậu ấy chẳng thêm ngó ngang đến tôi nữa.

Tôi đặt tờ giấy lên bàn, viết lệnh:

-Báo cáo với M2 là Hoàng Kim Chung không thuộc Light.

-Hủy bỏ chứng cứ phạm tội của Asian's whisper.

Tổ chức ấy quá đều giả. Lợi dụng cậu ấy chán chê rồi tẩy não, để cậu ấy phải chịu tất cả trách nhiệm. Tôi đã muốn trốn tránh để không gặp rắc rối, nhưng rõ ràng tôi không thể rũ bỏ trách nhiệm của mình.

Bởi vì mọi người đều đang chống lại M2, tôi cũng sẽ góp 1 phần sức lực.

= = = = =

Tôi tìm đến phòng thí nghiệm tìm gặp Lang băm với lý do kiếm tiền để về nước, vì giáo sư Hoàng không cho tôi tiền.

Anh ta đồng ý cho tôi phụ việc. Tôi đọc thấy trong ánh mắt anh ta có 1 chút ngạc nhiên nhưng có 1 niềm vui le lói. Anh ta đưa tôi vào 1 căn phòng trắng toát có rất nhiều vật phẩm thí nghiệm. Anh ta giới thiệu cho tôi nghe về các ý tưởng của anh ta. Tôi khẽ rùng mình trước những ý tưởng ấy. Anh ta rất tài giỏi, nhưng ý tưởng lại vô cùng quái dị.

Dự án mới nhất là giả lập não con người. Nếu ghi lại toàn bộ thói quen của 1 con người, giả lập vào não 1 đứa trẻ sơ sinh, nó sẽ có kinh nghiệm sống và trí tuệ của 1 người trưởng thành.

Nếu dự án thành công, con người có thể tích lũy được kinh nghiệm sống của người khác khi còn là 1 đứa trẻ. Anh ta muốn tạo ra nó để khi các nhà khoa học già chết đi, kiến thức của họ sẽ được truyền lại cho thế hệ sau. Kiến thức được tích lũy dần dần qua nhiều đời, sẽ tạo nên 1 bộ não không khác gì 1 bộ nhớ máy tính siêu khủng. Thêm nữa, não người khác vì xử lý máy tính ở chỗ não người có trí thông minh, có ý tưởng và sự sáng tạo. Kết quả sẽ là 1 bộ não hoàn hảo tuyệt vời.

Tôi rùng mình ớn lạnh. Chỉ có anh ta mới nghĩ ra những thứ kinh khủng như thế. Tước luôn quyền phát triển tự nhiên của 1 đứa trẻ sơ sinh sao. Con người được sinh ra và trưởng thành với tính cách khác nhau không phải hoàn toàn phụ thuộc vào GEN mà phụ thuộc chủ yếu vào môi trường dưỡng dục. Nếu như đưa kiến thức và kinh nghiệm sống của 1 con người vào đứa trẻ sơ sinh, tính cách của nó chắc chắn sẽ phụ thuộc

vào bản gốc. Tuổi thơ là lứa tuổi đẹp nhất cuộc đời mỗi người. Làm thế này chẳng khác nào tước mất tuổi thần tiên của đứa trẻ đó cả. Tuy nhiên, đây cũng là 1 ý tưởng khoa học tuyệt vời. Nó sẽ tạo ra những bộ não thiên tài của thiên tài. Thực tế, làm khoa học luôn cần đến sự hi sinh không nhỏ.

Một mặt tôi tỏ ra ngoan ngoãn nhưng mặt khác tôi lại chờ đợi cơ hội để tấn công anh ta. Dần dần, tôi lại cảm thấy lưỡng lự. Tôi làm vậy là đúng hay sai? Liệu tôi có được an toàn sau khi xong việc?

Anh ta chia sẻ điều gì tôi cũng tỏ ra hứng thú lắng nghe. Chắc hẳn người như anh ta không có đối tượng để chia sẻ những ý tưởng điên rồ, nên anh ta miệt mài chia sẻ với tôi mọi thứ. Thiên tài thường lập dị và cô đơn vì không ai hiểu mình.

Tối hôm ấy, anh ta rủ tôi vào 1 căn phòng có rất nhiều thiết bị tối tân. Ngoài thiết bị y khoa ra, còn có 1 màn hình lớn. Anh ta bật màn hình lên, thần nhiên ngồi tựa lưng vào ghế. Trên màn hình hiển thị hình ảnh của một người khác y hệt anh ta. Tôi còn tưởng đây là thiết bị mô phỏng con người, hóa ra người trong màn hình là Biển thái. Hắn ta đang ngồi chơi cờ vua với vẻ mặt rất say sưa, và bên cạnh 1 chiếc piano tuyệt đẹp. Thấy vậy tôi bỏ ra ngoài để anh ta có thời gian nói chuyện riêng với anh trai mình.

-Ciel. Xong việc ở Mỹ rồi, về Pháp với anh đi.

-Chưa được.

- Ở Mỹ có gì khiến em quyến luyến thế? Anh đã tìm được 1 cô gái xứng đáng với em. Cô ta có nhan sắc và khả năng chơi piano tuyệt vời.

-Chắc động phòng anh cũng muốn làm thay tôi ấy nhỉ. Anh thôi áp đặt lên cuộc sống của tôi đi.

-Ciel. Em càng ngày càng dần dần. Khiếu thẩm mỹ càng ngày càng tụt dốc thảm hại.

-Vậy sao? Hết việc rồi thì tôi tắt máy nhé.

-Khoan đã. Em không muốn biết công việc tiến triển thế nào sao?

-Anh nói nhanh đi.

Người thanh niên mặc áo blouse trắng muốt ngồi trước màn hình lớn, trên màn hình là hình ảnh 1 người khác giống hệt anh ta. Chỉ trong chốc lát, màn hình view thẳng xuống bàn cờ vua.

-

“Đợt tấn công thứ 1.

Thành viên của Light tuyên bố rút khỏi Light, nhưng Light lại tiếp tục mọc ra nhiều thành viên ngầm khác. Trong 1 thời gian Asian's whisper tung hoành, Light lùi 1 bước. Rất nhiều tiền đã bị hack và tội chứng cũng được ghi lại và rơi vào tay FBI. Tuy nhiên, người sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật là nhóm phát triển Asian's whisper. Khi nào họ bị bắt, thông tin về M2 trên não bộ sẽ bị xóa. Đồng nghĩa với việc FBI không thể đụng đến M2. Trên 1 bàn cờ, luôn hiện diện những con tốt thí.

Light chưa chịu lùi bước, tiếp tục tấn công vào các server chứa dữ liệu con người. Tuy nhiên, sau lần CSDL châu Á bị xóa, dữ liệu còn lại đều đã được back up và bảo vệ cẩn thận. Nếu bị xóa thì vẫn tái tạo lại bình thường. Chỉ là hơi mất công và mất thời gian. Trò chơi bắt đầu trở nên nhàm chán.

Đợt tấn công thứ 2.

FBI muốn Vũ Trang Vân kiện anh tội bắt cóc và làm bị thương. Tuy nhiên, Ciel đã thay đổi 1 chút ký ức của cô gái và dữ liệu về chuyện bắt cóc đã thương bị xóa trắng, và ghi đè bằng 1 ký ức khác. Nói xem, FBI cảm thấy thế nào? Nếu cô ta xem lại hình ảnh về vụ bắt cóc và cố tình kiện tụng thì anh cũng sẽ gặp 1 chút rắc rối. Nhưng cô ta không phải loại người đó.

Đợt tấn công thứ 3.

Avenger sử dụng Asian's whisper tấn công vào M2, lấy dữ liệu về thành viên của tổ chức và đe dọa sẽ cung cấp cho FBI. Nếu dữ liệu được công khai, FBI cũng không thể đụng đến M2 vì không có bằng chứng phạm

tội. Cùng lắm là thành viên của M2 bị giám sát. Nếu thế hành động của M2 cũng không được suôn sẻ như trước. Cậu ta cả gan dám xóa sạch Database. Thực tế M2 quản lý thành viên qua database này. Nếu bị mất thì gần như tan rã vì hầu như nhân thân và nhân dạng của thành viên đều được giữ bí mật. Chỉ có 1 vài lãnh đạo cấp cao được quản lý danh sách này. Tuy nhiên, dữ liệu cũng được tái tạo trong chốc lát nhờ bản back up.

Có điều cậu ta đang giữ tài liệu phát triển cuốn sổ. Nếu cậu ta giao cho FBI thì thật nguy hiểm. Ciel, em nghĩ xem nên xử lý cậu ta thế nào?”

Người thanh niên mặc áo blouse trắng ngồi trên salon lặng nhìn bàn cờ ngẫm nghĩ: “Chuyện này anh cũng cần phải hỏi sao? Lúc nào anh chẳng làm việc rất chu toàn.” Anh phẩy tay cười nhạt:

-Chẳng phải cậu ta đã thay đổi quan điểm và đứng về phía chúng ta rồi sao?

-Đúng vậy. Cậu ta đã được tiếp xúc với nhiều nhà khoa học thực thụ. Và cậu ta không muốn làm khó họ. Danh sách M2 sẽ không đến tay FBI. Có điều cậu ta vẫn giữ tài liệu nghiên cứu cuốn sổ. Con người cậu ta làm việc cũng khôn ngoan lắm chứ. Nếu để cậu ta vào tù bóc lột thì thật phí nhân tài.

-Anh tính sao với những thành viên đã bị tẩy não của Asian's whisper?

-Còn tùy.

Người thanh niên mặc áo blouse trắng nhú mày, đứng dậy. Quả thực nếu trở thành đối thủ của anh trai mình, anh cũng không có tự tin chiến thắng. Avenger đáng lẽ đã bị mang ra làm tốt thí. Đó cũng là cách tổ chức chơi lại kẻ đã dám tuyên bố muốn tiêu diệt M2. Nếu đã có gan đối đầu thì phải có bản lĩnh, không đủ bản lĩnh thì ráng chịu. Nhưng cậu ta đúng là cũng có chút bản lĩnh. Cậu ta giữ tài liệu phát triển cuốn sổ đồng nghĩa với việc nắm trong tay 1 thứ quan trọng để uy hiếp M2. Cậu ta cũng chưa làm gì có hại cho tổ chức, nên cũng có thể tạm tha cho cậu ta. Giữ cậu ta lại vẫn tốt hơn là xử lý cậu ta.

Cái vòng luẩn quẩn chán ngắt này cũng đến lúc phải chấm dứt rồi.

Tối hôm ấy sau khi đưa tôi ra ngoài ăn tối xong, anh ta nghỉ ngơi luôn tại nơi làm việc. Có lẽ anh ta không muốn về khách sạn vì biết rằng tôi cũng không muốn gặp anh.

Anh ta đặt mình lên giường, bình thần hỏi tôi:

-Em có muốn sang Pháp chơi không?

-Sao cơ?

-Nếu muốn có thể đi cùng anh.

-Tại sao?

-Chỉ là ở bên em rất vui.

Chỉ với mấy câu nói đó của anh ta đã khiến cho tôi mềm lòng, cảm thấy bị lay động dữ dội. Rút cuộc thì Lang băm là con người như thế nào? Tại sao tôi lại cảm thấy anh ta có phần giản đơn như vậy? Tôi có nên giữ ý định khi đến đây không? Anh ta nằm trên giường, thiêm thiếp ngủ. Cơ hội đến rồi, tôi không nên do dự nữa.

Tôi lôi trong túi xách ra 1 thỏi son, quẹt vào ngón tay anh ta và in dấu vào mặt còn lại của tờ giấy. Vừa lúc anh ta tỉnh dậy, giữ lấy tay tôi, nhú mày hỏi:

-Sao thế, lại định cùm tay chơi SM à?

Tôi hoảng hồn nhưng cố trấn tĩnh.

-Cơ sở dữ liệu châu Á đã bị xóa nhưng CSDL người châu Âu vẫn còn đúng không?

-Đúng.

-Phá hủy công trình nghiên cứu về cuốn sổ hồng.

Anh ta nhìn tờ giấy màu hồng tôi đang cầm trong tay, có dấu vân tay rồi thì cũng hiểu ra vấn đề. Mắt anh ta nổi đầy tia giận dữ. Tôi co rúm người lại, cố dùng võ mồm để xua đi nỗi sợ hãi.

-Khi anh chạm vào cuốn sổ, cùng lúc 2 tiến trình trái ngược sẽ xảy ra. Đó là tiến trình vô hiệu hóa cuốn sổ và ghi nhận nạn nhân, sai khiến nạn nhân làm việc. Ở đây sẽ xảy ra xung đột. Nếu tôi may mắn, hệ thống sẽ die. Nếu tôi không may mắn, hệ thống không bị die, tôi sẽ sai khiến anh phá hủy hệ thống và phá hủy toàn bộ tài liệu. Nếu tôi xui xẻo, cuốn sổ sẽ bị vô hiệu quá. Chỉ có 3 trường hợp có thể xảy ra thôi.

Tôi gạt tay anh ta ra, chạy về phía cửa, loay hoay vặn tay nắm.

-Xin lỗi. Tôi biết tôi làm vậy là quá đáng. Nhưng tôi không nghĩ mình có thể làm khác.

Chưa kịp mở cửa, tôi đã bị lôi lại, ấn mạnh vào tường. Anh ta nhanh và mạnh đến mức đến lúc tôi ý thức được chuyện đang xảy ra thì phát hiện ra mình đang thoi thóp thở, và tôi đang lơ lửng chân không chạm đất. Theo phản xạ tự nhiên, tôi đưa 2 tay bám vào cổ tay anh ta, cấu mạnh, cố sức gỡ bàn tay đang bóp cổ tôi ra. Tôi hoảng loạn đe dọa:

-Anh.. định.. làm gì? Nếu giết tôi, FBI sẽ không.. buông tha.. cho anh.

Nhưng điều đó chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa. Anh ta nhìn tôi như muốn phanh thây xẻ thịt, và càng bóp mạnh hơn:

-Cô thực sự nghĩ tôi không dám làm gì cô sao?

Đau quá. Khó thở quá. Tôi cảm giác hồn mình sắp lìa khỏi xác.

Ánh mắt anh ta trống rỗng, vô hồn, hằn lên từng tia máu.

-Bộ não của cô vẫn là tuyệt vời nhất. Đột phá và bất ngờ. Tôi sẽ moi ra ướp lạnh và nghiên cứu.

Một kẻ đã từng suýt chết 1 lần, đối với sinh mạng của mình cảm thấy vô cùng quý giá. Tôi thật sự không muốn chết. Tất cả là tại cuốn sổ chết dẫm ấy. Mặc dù những vui buồn, những cảm xúc trong mấy năm qua rất đáng giá, nhưng cái giá tôi phải trả có phải là quá đắt không. Nước mắt tôi không biết đã rỉ ra từ lúc nào, rơi xuống bàn tay đang dần buông lỏng.

Đến khi mặt tôi trắng bệch, hô hấp yếu dần, tay buông thõng, anh ta mới thô bạo ném tôi vào trong phòng. Tôi ngã xuống sàn, yếu ớt hô hấp.

Vừa lúc, anh ta cũng nhận điện thoại:

-Je T'aime. Chuyện gì?

-Toàn hệ thống đã bị die. Anh nghĩ là em biết chuyện gì xảy ra. Đó chính là lý do vì sao anh muốn giết con bé.

-Nếu phải giết cô ta, chính tôi sẽ là người ra tay. Cầm anh đụng vào.

Anh ta ném điện thoại, chốt cửa, chậm rãi bước lại phía tôi như hổ vờn mồi. Anh ta quỳ trên người tôi. Tôi nằm xụi lơ trên đất, cười chua chát:

-Tôi đã nghĩ anh là người tốt. Tôi đã nghĩ anh sẽ không giết tôi...

Tôi run rẩy nhìn anh ta. Gương mặt ấy hoàn toàn không biểu cảm, không tức giận, không tuyệt vọng, không nhăn nhó. Trên khóe mắt tuyệt đẹp vẫn còn ứ nước. Anh ta khóc sao?

Bị người mà mình yêu mến cạp cho 1 phát căn bản là rất đau.

Anh ta cúi xuống, luồn tay qua sau gáy, nâng đầu tôi lên, đưa 1 viên thuốc vào miệng tôi. Tôi cố nôn ra mà viên thuốc đã chui tọt xuống họng. Tôi hoang mang hỏi:

-Là thuốc gì?

-Thuốc kích dục.

Tôi dùng hết sức bình sinh vùng tay lên tát anh ta, nhưng ngay lập tức bị giữ lại. Tay anh ta nắm chặt đến mức tôi cảm thấy nhói buốt đến tận xương.

-Em nghĩ em có thể làm mọi việc mà không cần trả giá hay sao. Anh sẽ phục vụ em để em thấy thoải mái nhất.

Chơi với lửa có ngày bỏng tay. Thật ngu ngốc khi giữ bí mật và hành động 1 mình. Nếu tôi nhờ FBI hỗ trợ thì kết quả đã không thế này.

Tôi từ từ lịm đi trong tuyệt vọng.

Tôi hận cô

Tôi hận cô thì cô cũng phải hận tôi cả đời.

Lúc tỉnh dậy tôi đau đầu khủng khiếp. Lang băm đang ngồi nhắm mắt, tựa lưng vào chân giường, hơi thở đều đặn phát ra. Tôi ôm lấy tấm chăn mỏng che thân, hoang mang hỏi:

-Chuyện gì đã xảy ra?

-Trận mây mưa của chúng ta rất tuyệt. Em cũng thú tính ra trò.

Nghe anh ta nói mà tôi rụng rời thân xác. Tôi tựa vào tường, ôm đầu ngồi thẩn thờ như kẻ mất hồn. Trên thảm trải giường trắng toát vẫn còn 1 vết máu hồng tươi. Những hình ảnh ấy bắt đầu xuất hiện trong đầu tôi. Đêm trước, tôi đã quần lấy anh ta, không một mảnh vải trên người. Thậm chí tôi không hề bị ép buộc, mà cứ quần lấy anh ta như bản năng. Đôi tay tham lam sờ soạng khắp cơ thể anh ta, miệng không ngừng rên rỉ. Tôi thêm khát đến mức nếu anh ta từ chối, e rằng tôi sẽ ôm chân anh ta cầu xin. Tôi nghe theo mọi chỉ dẫn của anh ta, hôn cuồng nhiệt lên môi anh ta, hôn cả cổ và ngực anh ta như 1 con thú. Không hề có cảm giác đau, chỉ có cảm giác khoan khoái, rạo rức lan khắp cơ thể. Thậm chí còn cảm thấy cơ thể mình có thể bay lên.

Tôi khinh bỉ bản thân mình, cơ thể này thật nhơ bẩn, đáng khinh. Tôi bước xuống khỏi giường, mặc quần áo, lững thững bước đi. Chuyện đó đã xảy ra, tôi không phải nạn nhân mà là kẻ chủ động, hưởng thụ đầy mãn nguyện.

Anh ta cười nhạt bảo tôi:

- Sau này, nếu em muốn anh sẽ chịu trách nhiệm. Chúng ta sẽ làm đám cưới linh đình. Cũng đừng uống thuốc tránh thai làm gì, em đã hôn mê 3 ngày rồi và không loại thuốc nào có tác dụng.

Nghe xong những lời ấy, tôi càng tuyệt vọng hơn. Nếu đây là cái giá phải trả thì cái giá có phải là quá đắt không?

-Nếu thực sự có con, tôi cũng không lấy anh.

Tôi gặp Biển thái ở ngoài cửa. Hắn đang đứng tựa lưng vào tường, 2 tay khoanh trước ngực. Chẳng lẽ hắn đến đây là để lấy mạng tôi? Từ trong phòng vọng ra 1 giọng nói rất kiên định.

-Nếu anh giết con bé, nghĩa là giết luôn đứa cháu của anh đang trong bụng cô ta đấy.

Chẳng hiểu sao lúc này tôi không còn sợ hãi gì nữa cả. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cơ thể gần như buông xuôi. Biển thái xem như không nhìn thấy tôi, điềm nhiên bước vào phòng.

Tất cả đã chấm dứt...

= = = = =

Một buổi sáng tôi tỉnh giấc, đứa con trai đẹp như thiên thần luôn miệng gọi mẹ. Tôi đã làm mẹ đơn thân 5 năm rồi. Tôi không đủ can đảm để sống ở Việt Nam vì sợ dị nghị nên tôi sống ở Mỹ. Ngày ngày làm lập trình, thỉnh thoảng có show diễn tôi đến Paris by night làm ca sĩ. Thỉnh thoảng anh có đến xem tôi hát, thỉnh thoảng cậu ấy bay sang Mỹ thăm mẹ con tôi. Họ vẫn quan tâm đến tôi nhưng tôi biết rõ tôi không nên ràng buộc họ. Họ còn có gia đình, họ còn bị xã hội nhìn vào. Làm sao có thể để họ phải chịu mang tiếng là kẻ đổ vỡ, nuôi 1 đứa con lai. Thêm nữa, chúng tôi đều đã là người trưởng thành, đã có thể điem tỉnh trước nỗi đau, đối diện với tổn thương không còn quẩn quại như trước. Cái thời quẩn quại vì yêu cũng qua lâu rồi.

Tôi cũng liên lạc với Duyên và mời Duyên cùng diễn với tôi trên sân khấu Paris by night. Duyên đệm đàn, tôi hát. Giai điệu Đêm nằm mơ phố vang lên, cả hội trường như chết lặng. Có người còn chột đưa tay lên dụi mắt. Tất cả đều ôm nỗi thương nhớ quê hương của kẻ xa quê. Tha hương mới hiểu tình yêu quê hương lớn đến thế nào. Tôi cũng dần hiểu được cảm giác của anh khi sống ở nước ngoài. Rõ ràng là cuộc sống cũng chẳng phải màu hồng mộng mơ cho lắm.

Hôm đó, tôi cũng mạo muội xin diễn cùng Duyên 1 bài hát khác, không phải tiếng Việt mà là tiếng Pháp. Je T'aime của Lorie. Khi anh ở bên Pháp du học, tôi ở Việt Nam, đã nghe và hát bài này đến thuộc lòng, mặc dù tôi không hề biết tiếng Pháp. Tôi đã từng muốn hát tặng anh những ca từ đẹp dễ này.

Anh ngồi bên dưới nghe tôi hát, Duyên đệm đàn. Khuôn mặt anh chìm trong bóng tối, tôi không đoán được là tâm trạng anh lúc đó như thế nào. Ngày ấy, cả 3 chúng tôi đều đã tổn thương.

Dù sao thì tất cả cũng chỉ còn là dĩ vãng đã xa...

Tôi thấy cuộc sống của tôi êm đềm không bất hạnh, đứa con xinh xắn là cả niềm hạnh phúc của tôi. Bố nó đến thăm thường xuyên và đôi lần hỏi cưới tôi. Anh ta yêu con trai mình lắm, có lúc tôi thấy anh ta bồn chồn ngồi ngắm con mình đang say ngủ. Nhìn anh ta đùa bỡn với con, tôi không đành lòng cách ly anh ta, bởi hành động đó là hành động tàn nhẫn nhất đối với con tôi. Từ lâu tôi đã không còn đau đớn, không còn oán hận. Những ai đã từng làm mẹ sẽ hiểu rõ, đứa con của mình chính là cả thế giới. Thậm chí đối với tình yêu nam nữ cũng không còn ảo tưởng, không còn kỳ vọng như trước. Anh ta chính là 1 người cha thích hợp với con tôi. Có lẽ tôi nên kết hôn với anh ta.

Anh ta cũng hay bỏ thời gian bay sang Mỹ rong chơi với mẹ con tôi, và đưa mẹ con tôi đi dã ngoại.

Tôi nằm trên cỏ xòe tay ra đón nắng. Đôi bàn tay búp măng của tôi đã bươn chải chăm sóc 1 đứa trẻ 5 năm nay rồi. Có nhiều cảm xúc ngọt ngào, và cũng có lắm đắng cay.

Ánh nắng ấm áp, và vòng tay ai đó ôm tôi cũng thật ấm.

9. Kết Thúc Và Bắt Đầu

Chapter 28: Hạnh phúc không trọn vẹn

Tôi giật mình tỉnh giấc. Thì ra chỉ là 1 giấc mơ, một giấc mơ nhẹ nhàng, không có máu, không có nước mắt, không có nỗi đau. Ấy vậy mà tim tôi toàn là cảm giác trống rỗng, hụt hẫng và mất mát. Tôi cự mình định ngồi dậy nhưng không thể, vì bị sức nặng của 1 vòng tay ôm chặt cứng. Người đang ôm tôi là anh. Vòng tay vẫn như ngày nào, rất vững và ấm.

Sao nhỉ?

Tôi nhớ là tối hôm qua tôi thất thểu trở về khách sạn thì gặp anh đang ngồi ở cửa đợi tôi. Đầu tóc anh rối bời, 2 mắt thâm quầng và đáng vẻ như đã kiệt sức. Tôi thờ ơ bước qua không chào hỏi rồi mở cửa, lờ mờ bước vào phòng. Anh đứng phắt dậy, bước vào phòng theo tôi, rồi lạnh lùng đóng cửa lại. Tôi ngạc nhiên bước ra cửa, toan mở cửa đuổi anh về thì bị anh cầm tay ném xuống giường. Thấy tôi nhăn mặt vì đau, anh cố giữ bình tĩnh và bắt đầu tra hỏi:

-Em đã đi đâu, tại sao không nói với anh tiếng nào?

Tôi ngồi im, nhìn anh bằng ánh mắt gần như vô cảm. Chưa bao giờ tôi thấy anh nóng nảy như vậy. Lẽ ra anh phải dịu dàng với tôi chứ. Tôi tàn nhẫn nói:

-Em đi khám thai.

-Em nói dối, chúng ta còn chưa làm gì mà.-Gương mặt kiên định ấy hiện rõ 1 thoáng ngạc nhiên.

-Đâu phải con của anh, của người khác.

-Anh không tin. -Anh nhìn tôi chăm chăm như để xác minh xem tôi đang nói dối hay nói thật.

-Tin hay không là tùy anh. Em không còn trong trắng nữa. Hãy để cho em đi. -Tôi bắt đầu cảm thấy rờn rợn nhưng vẫn mạnh mẽ.

Anh có quyền gì mà ghen tuông. Tôi với anh ở hiện tại chẳng là gì hết. Đã biết là không có tương lai thì không nên cố chấp. Lần này phải dứt khoát lia bỏ anh. Cắt đứt sợi dây liên kết mỏng manh này chính là hành động đúng đắn nhất. Tôi đứng dậy toan bước ra khỏi phòng thì bị anh túm lấy vai, đè xuống. Theo phản xạ tự nhiên, tôi giữ lấy vật áo mình. Đừng nói là anh muốn cưỡng bức tôi chứ. Dù cho tôi là đứa con gái đã không còn trong trắng đi chăng nữa, tôi vẫn là 1 con người, có quyền lựa chọn dâng hiến hay không.

Tôi quay mặt đi, mím môi, thở yếu đuối, ngoan cố giữ chặt vật áo. Chưa biết phải làm gì thì nhận ra 1 sức nặng đè lên cơ thể mình. Anh gục xuống người tôi và ngủ li bì. Sau 1 thoáng ngạc nhiên, tôi lặng im ngắm anh, giữ hơi thở đều đặn, chỉ sợ thở mạnh sẽ làm anh thức giấc. Có lẽ mấy ngày qua anh đã tìm tôi cực khổ lắm. Trong chốc lát tôi không nhận ra con người lạnh lùng, điềm tĩnh, luôn sẵn sàng buông bỏ mọi thứ không phù hợp với mình. Anh của hiện tại cố chấp níu giữ tôi, như đứa trẻ trên cánh đồng cỏ công anh lộng gió, cố níu giữ cánh hoa sắp rời nhụy. Anh ngủ say sưa mà vòng tay vẫn ôm tôi chặt cứng, như thể anh sợ nếu lỏng tay, tôi sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời anh. Tự nhiên tôi cảm thấy đắng nghét trong cổ họng. Tôi ngoan ngoãn nằm đó và ngủ quên lúc nào không biết. Có lẽ do thất thểu lang thang trên đường phố New York đã khiến tôi kiệt sức.

Thế là chúng tôi đã ngủ nửa ngày rồi. Trời đã tờ mờ sáng.

Tôi đưa tay vuốt tóc anh. Mái tóc mềm thật, hàng lông mi cũng dài nữa. Anh là mối tình đầu của tôi, là giấc mơ đẹp buồn còn dang dở. Lâu lắm rồi mới được ngắm nhìn anh gần thế này. Vẫn là cảm giác quen thuộc của ngày xưa. Nhưng anh của ngày xưa thuộc về tôi, là giấc mơ mà tôi ôm ấp bao nhiêu tương lai tốt đẹp. Còn ở hiện tại chẳng có gì là trọn vẹn nữa rồi. Anh chỉ là 1 giấc mơ đã cũ.

Con người phải sống với thực tại chứ không phải giấc mơ.

Bỗng dưng anh lên tiếng, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nhịp thở đều đặn:

-Em tỉnh rồi à?

Tôi giật mình, rụt tay lại và vẫn im lặng. Anh đã tỉnh trước tôi sao? Thậm chí anh cũng biết này giờ tôi ngắm nhìn anh, vuốt tóc anh.

-Lúc em mất tích, cơn ác mộng ấy lại ủa về khiến cho anh tuyệt vọng vô cùng. Đó là cái cảm giác của ngày bố anh qua đời. Đau đớn khiến anh muốn điên lên. Anh tìm khắp nơi, các điểm du lịch, bệnh viện, sông hồ. Mỗi lần nghe tin tức có vụ tai nạn, anh đều đứng tim, chỉ sợ người đó là em. Anh đã tự nhủ với lòng, chỉ cần em trở về an toàn, em muốn gì anh cũng chiều. Chỉ cần em trở về, anh sẽ không bao giờ buông tay em ra.

Nghe những lời này, tôi đau thắt ruột gan. Tại sao bây giờ anh mới nói? Có biết là tất cả đã muộn rồi không. Tôi thở mệt mỏi:

-Em không còn xứng đáng với anh nữa. Em không còn trong trắng.

-Đừng nói nữa.-Anh càng ôm chặt tôi hơn.

-Có thể em sẽ có con.

Anh hôn lên môi tôi, nuốt lấy đầu lưỡi tôi để bắt tôi im lặng. Có lẽ anh vẫn không thể tin được người đã kiên quyết từ chối mình nhiều lần lại có thể trao thân cho người khác. Nhưng thái độ của tôi rất rõ ràng, anh không muốn tin cũng không được. Đừng cố chấp như vậy có được không?

-Anh bị vô sinh. Nếu em không lấy anh, chắc là sẽ không ai chịu lấy anh đâu. Vì thế xin em đừng bỏ anh.

Những lời anh vừa nói như nhát kiếm xuyên thẳng vào tim tôi. Dù cho giấc mơ của tôi còn dang dở thì cũng nguyện cầu cho giấc mơ của anh được trọn vẹn. Tại sao thực tế lúc nào cũng phủ phàng như vậy? Tại sao?

Anh ngồi dậy, rút ra trong túi quần 1 chiếc hộp xinh xắn rồi mở ra. Anh nhẹ nhàng nâng bàn tay trái của tôi lên, hôn lên đó rồi trân trọng cầm chiếc nhẫn xỏ vào ngón tay tôi:

-Chúng mình kết hôn nhé.

Chiếc nhẫn anh chọn thật khéo làm sao. Nó vừa khít và làm tôn lên nét thon đẹp của ngón tay búp măng. Tôi như vỡ òa trong thứ hạnh phúc đầy bi kịch này. Trong phút chốc, nước mắt tôi ướt nhèm cả mặt. Tôi kiên quyết gỡ chiếc nhẫn ra, nhưng rồi lại tự mình xỏ vào. Tôi thực sự mâu thuẫn.

Anh mỉm cười, ôm chặt lấy tôi rồi ngủ tiếp. Anh không hỏi gì thêm, mặc dù tôi biết rõ trong lòng anh đầy thắc mắc về những chuyện đã xảy ra.

Anh sẽ chỉ biết 1 sự thật thôi. Tôi đã tự nguyện rơi vào vòng tay người khác vì say rượu. Và anh chỉ là thằng đồ vô.

Nếu cứ tin vào 1 lời nói dối, sớm muộn nó cũng trở thành sự thật.

Tự nhiên tôi cảm thấy đắng chát trong cổ họng.

Tôi sẽ phải đối mặt với cậu ấy thế nào đây? Một đứa con gái thất bại thảm hại hay 1 đứa con gái ngập tràn hạnh phúc bên người yêu?

Anh mua vé máy bay cho tôi về nước, còn anh quay lại Pháp để chuẩn bị tổ ấm cho chúng tôi. Đó cũng chỉ là 1 lý do thôi, thật ra anh muốn dành thời gian cho tôi nói lời tạm biệt cậu ấy. Dù không mong muốn, tôi vẫn là kẻ có lỗi với hai người họ.

Tôi đứng đợi ở sân bay Nội Bài. Đôi mắt nặng trĩu u sầu. Hà Nội đã bước sang hè, ánh nắng ấm áp tràn ngập không gian. Ấy vậy mà tôi lại cảm thấy đâu đâu cũng đầy vẻ tịch liêu buồn thảm.

Cậu ấy xuất hiện trước mặt tôi, tôi cố mỉm cười, nụ cười buồn như cây sau bão.

Cậu ấy trầm ngâm 1 lúc rồi cũng bước lại gần tôi, ôm lấy tôi. Tôi bối rối không biết nên đẩy cậu ấy ra hay không. Tôi đã nhận lời cầu hôn của anh thì cũng nên một lòng một dạ chung thủy. Cậu ấy thấy vẻ khó xử của tôi, cũng buông tôi ra và đưa tôi về. Ngồi trên xe, tôi lặng lẽ ngắm bóng lưng của người đang trước, trái tim tôi ngập tràn cảm giác chua xót. Tôi nợ cậu, nợ nhiều lắm, không biết lấy gì để trả.

Tôi ở hiện tại cũng không còn là người con gái có thể mang hạnh phúc đến cho cậu. Thôi thì chúc phúc cho cậu gặp được hạnh phúc của mình. Dẫu sao thì một thời cậu cũng là hot boy của khối THPT chuyên KHTN. Cậu còn cả tương lai phía trước, tương lai ấy sẽ không có tôi. Đi được khoảng nửa đường thì cậu dừng xe. Tôi cảm thấy khó hiểu, nhưng khi nhìn thấy cánh đồng lúa xanh mướt rạp rờn trong gió, tôi bỗng hiểu ra. Đúng là quang cảnh bao la này khiến cho tâm hồn người ta tĩnh lặng.

Thật thanh thản.

Đó là 1 không gian ngập nắng. Mênh mông. Bát ngát. Tôi nằm trên cỏ, hít thở sâu, thả lỏng cơ thể để hòa mình vào thiên nhiên.

Cậu ấy đứng nhìn khoảng trời vô định trước mặt. Chiếc áo sơ mi cổ dựng bay trong gió.

Không biết bao lâu trôi qua. Cơ thể tôi đã nạp đầy năng lượng, thính giác cũng đã say mềm hương hoa cỏ và hương Comfort đọng trên quần áo của người con trai trước mặt.

Sau khi được tiếp thêm sinh khí của đất trời, tôi cảm thấy mình có đủ dũng khí để nói lời tạm biệt. Tôi mở mắt nhìn bầu trời cao rộng:

-Xin lỗi. Nhưng Vân đã cướp mất nụ hôn đầu đời của anh ấy. Vân phải chịu trách nhiệm thôi.

Cậu ấy vẫn quay lưng về phía tôi, tôi nghe được tiếng cười vang đặc trưng của cậu ấy. Kiểu cười mà suốt đời này tôi cũng chẳng thể nào quên:

-Em cũng đã cướp mất nụ hôn đầu đời của anh mà.

Tôi bối rối ngồi dậy, không biết phải trả lời như thế nào. Tôi chọn im lặng. Hình như có thứ gì đó vừa bay vào mặt tôi, là thứ nước trong vắt, lấp lánh dưới nắng, một vài giọt đang vỡ ra, buông mình theo gió. Không phải là mưa. Tôi thu chân lại, ôm lấy đầu gối, lặng nhìn khoảng trời xa xăm thoang thoảng hương lúa đang thì con gái.

Mảnh đất miền man xanh thắm trước mắt giống như cánh đồng hoang đã chạm đến cuối thu. Ánh nắng sắp tắt, neo trên cỏ úa những tia vàng vọt. Không gian và thời gian đang chậm dần đến hoàng hôn. Tôi bỗng cảm thấy mình vừa mất đi một điều vô cùng quan trọng...

... vào vịnh cửa vào hư không...

Khi ánh nắng chỉ còn le lói trên nền trời loang lổ sắc cam đỏ, cậu ấy bước đến bên tôi, nhẹ nhàng ngồi xuống. Cậu ấy dịu dàng hôn lên trán tôi:

-Hứa là phải hạnh phúc nhé.

Tôi như chết lặng trong thứ cảm xúc không tên. Cậu mãi mãi là khoảng trời xanh bao la, thoảng mùi hương hoa đồng nội, mãi mãi là nơi yên bình nhất trong trái tim tôi.

Tôi gật đầu mỉm cười.

-Cảm ơn anh vì tất cả...

Tạm biệt...

Tôi về quê thưa chuyện với bố mẹ. Bố mẹ tôi nghe đoạn trình bày của tôi cũng không phản đối, chỉ nói là tôi đủ lớn để lựa chọn con đường mình, thỉnh thoảng bay về Việt Nam thăm bố mẹ là được. Tuy nhiên tôi thấy ánh mắt bố mẹ thoáng buồn. Ấy thế mà mấy ngày sau, anh và mẹ anh đến thưa chuyện cưới xin, bố mẹ tôi lại mừng ra mặt. Buổi tối, mẹ tôi còn hỏi nhỏ: “Làm thế nào mà mày lừa được nó thế”. Tôi chẳng biết phải trả lời thế nào. Chẳng lẽ nó rất lạnh lùng khó gần hay sao? Mà cũng không hẳn, anh kể nó có gương mặt lạnh lùng thôi, tính cách cũng đỡ nhiều rồi.

Tôi với anh bắt đầu lo hôn sự. Tôi đến IT viết đơn xin nghỉ và lần mò đến W tìm sếp tổng gửi thiệp mời cưới. Gì thì gì gặp anh ta tôi vẫn cảm thấy ngại lắm. Tôi đứng ở cổng công ty, lưỡng lự không dám bước vào. Lát sau anh ta lù lù xuất hiện trước mặt tôi khiến tôi giật thót mình. Nhân viên nữ của công ty vây quanh các cửa sổ nhìn xuống dưới, cứ như đang xem scandal của idol. Để sợ thật. Anh ta mời tôi lên văn phòng (chuyện này thì tôi cảm thấy hơi kỳ, nếu mời tôi lên văn phòng thì có thể bảo nhân viên xuống mời, việc gì phải đích thân xuống tận nơi, chẳng lẽ anh ta xem tôi là em gái thật). Tôi dĩ nhiên là từ chối. Cho dù tôi đã muốn làm em gái anh ta, cho dù anh ta xem tôi là em gái, tôi vẫn không tìm thấy cảm giác yên bình khi ở bên cạnh anh ta. Đưa thiệp cho nhanh rồi chuẩn thôi.

Anh ta cầm lấy tấm thiệp, khẽ mỉm cười. Tôi cứ nghĩ là anh ta sẽ nhận thiệp, nếu nể mặt thì sẽ cử người đến chúc mừng, nhưng anh ta hứa chắc như đinh đóng cột luôn:

-Anh và chị dâu tương lai của em sẽ đến.

Tôi há hốc mồm miệng ngạc nhiên:

-Chị dâu? Chị dâu ạ?

-Người đó em cũng biết đấy. Thậm chí còn rất thân thiết là đằng khác.

Nói xong tôi thấy anh ta nhếch mép cười, trong nụ cười nửa miệng này có 1 chút gian xảo, 1 chút niềm vui, và nhiều hơn cả là niềm hạnh phúc.

Ừ. Cô gái đó là ai? Chẳng lẽ là Duyên? Tự nhiên tôi toát mồ hôi lạnh. Nói gì thì nói, Duyên của tôi vẫn là kiểu con gái nhu mì, thuần khiết, rơi vào tay con người này không biết là họa hay là phúc nữa.

Tôi cũng có chút thắc mắc về em trai anh ta, Trần Bình Minh. Không biết cậu ấy bây giờ thế nào. Có nên hỏi thăm không nhỉ? Vừa rồi tôi gặp cậu ấy ở Mỹ, cậu ấy nói cậu ấy đã e out vì được anh trai ủng hộ. Có

lẽ do cậu ấy từng in dấu vân tay vào cuốn sổ nên đã không nhớ gì về tôi. Có chuyện này tôi vẫn chưa hiểu, đó là ngày ấy tại sao cậu ấy lại định thả dê tôi? Là để dọa tôi chăng? Anh em nhà này luôn có những hành động rất đáng sợ, nhưng cũng là kẻ yêu thật lòng, sâu sắc và thủy chung.

Đưa thiệp xong rồi thì chuồn thôi. Sau này và sau này nữa, còn có cơ hội gặp lại không?

CEO à, anh nhất định phải mang hạnh phúc đến cho bạn tôi đó nha.

Ngày cưới của tôi cũng đến.

Vy và Duyên đến nhà tôi từ sáng hôm trước. Tôi thấy ngạc nhiên lắm. Tại sao Vy không đi cùng Long, Duyên không đi cùng CEO. Gặng hỏi Vy thì Vy bảo muốn đến ngủ cùng tôi, ngày mai Long sẽ đến sau. Còn Duyên thì tỏ ra ngạc nhiên hỏi lại là, tại sao phải đi cùng anh ta. Nghĩ lại thì cô bạn của tôi ngoài mềm nhưng trong cứng lắm. Duyên chính xác là 1 bông hồng gai, xinh đẹp nhưng bướng bỉnh. Xem chừng CEO của tôi còn phải vất vả nhiều.

Vy với Duyên mang theo rất nhiều hoa sữa. Mùa này ở kí túc xá Mễ Trì, hoa sữa đang nở rộ. Mùa hoa sữa đầu tiên ở ký túc, 3 đứa tôi ngồi dưới gốc sữa cổ tình rung cây cho hoa rơi xuống, rồi thi nhau chụp ảnh. Đến nỗi anh bảo vệ mát tính cũng phải lại gần nhắc nhở. Cơ mà nhắc thì cứ nhắc, ta làm thì cứ làm thôi. Buổi tối hôm ấy, 3 đứa chúng tôi rủ nhau ra sân kí túc trộm sữa. Vy leo lên cây bẻ hoa. Cây sữa cao ngất ngưỡng khiến cho tôi nản lòng. Nhưng thấy Vy trèo lên được, tôi cũng mạnh dạn trèo theo. Ai dè leo được đến nửa chừng thì chịu chết, tôi bị tụt xuống gốc cây, rách cả quần. Vy ngồi trên cây thấy tình cảnh thê thảm của tôi thì ôm bụng cười khanh khách. Vy bẻ xong vài cành hoa cũng thấy thỏa mãn, liền tụt xuống. Chưa kịp mang về kí túc thì bảo vệ xuất hiện, chắc là do tiếng cười sảng khoái của Vy nên chúng tôi bị lộ. Chúng tôi chạy bán sống bán chết cũng về được đến phòng an toàn. May mà trời tối nên bảo vệ không biết ai với ai. Tối hôm ấy tôi rách quần còn Vy đứt dép. Về đến phòng, Duyên không kiềm chế được cũng ôm gối cười khúc khích cả đêm.

Hoa sữa, kỷ niệm của 1 tình bạn thăng trầm.

Buổi chiều, tôi đưa Duyên và Vy đi chơi các điểm du lịch có tiếng ở Tuyên Quang. Buổi tối đi dạo quanh thị trấn rồi tìm 1 quán nước ngồi tâm sự. Trải qua bao nhiêu thăng trầm, tôi tưởng mình đã mất tình bạn này rồi. Thật may mắn vì cuối cùng chúng tôi vẫn có thể cầm tay nhau đi dạo, cùng ngồi tâm sự và ngủ chung 1 giường.

Hôm đưa dâu, cậu ấy là khách đầu tiên của tôi. Tôi đã nghĩ rằng cậu ấy sẽ không đến, và tôi cũng đã mong rằng cậu ấy không đến. Tôi không hi vọng hạnh phúc của tôi khứa từng nhát dao vào trái tim cậu ấy. Cậu ấy bước xuống xe nở nụ cười rất đẹp. Tôi mãi chú ý mà suýt nữa thì quên mất cậu ấy đang dẫn theo 1 em gái khác. Sau khi xuống xe, em ấy ngồi xuống đường nôn khan. Chắc là say xe rồi. Cậu ấy thờ ơ, chẳng hỏi han cũng chẳng chăm sóc em ấy. Kỳ thật. Sao lại có thể vô tâm đến thế?

Tôi khê trách móc cậu ấy:

-Tại sao lại để cho em ấy nôn thốc tháo như thế.

-Kệ đi. Dơ lắm.

Cậu ấy thờ ơ đứng nhìn, còn tôi thì lờm ngử. Thật ra tôi chăm sóc cô bé cũng được thôi, nhưng cậu ấy là đàn ông, cậu ấy phải có trách nhiệm với người đi cùng mình chứ. Lát sau cậu ấy cũng chịu thua, vào xe lấy 1 túi khăn giấy đưa cho cô bé.

Cô bé bất ngờ đứng dậy, ôm lấy cánh tay cậu ấy. Dáng đi lảo đảo không rõ vì say xe hay vì đôi dép cao gót quá cao. Cứ như là sắp ngã người vào cậu ấy.

-Anh. Dìu em vào trong với. Em mệt quá.

Cậu ấy phũ phàng gỡ tay cô ta ra. Nhưng cô bé tiếp tục bám lấy tay cậu, sống chết không buông.

Lúc cô bé đứng dậy tôi mới được chiêm ngưỡng nhân vật kỳ lạ này. Cô bé này đẹp thật. Khuôn mặt trái xoan, hồng hào, lông mi dài, đôi môi mọng, mũi thẳng và đôi mắt đen láy rất có hồn. Ở tuổi của cô bé lẽ

ra người ta chọn trang phục là tông màu dễ thương, nhưng cô bé lại chọn màu váy đen. Và cũng thật đặc biệt, bởi chiếc váy đen ấy lại làm tôn lên nước da trắng như tuyết, đôi chân thon mịn màng, tôn lên vẻ đẹp bí ẩn, đầy sang trọng. Ừ thì trên thế giới này con gái đã tuyệt chủng đâu, gái đẹp đầy ra đấy, tôi đã lo xa quá rồi. Không sớm thì muộn cậu ấy cũng nắm tay 1 người con gái khác không phải là tôi. Lúc ấy liệu tôi cảm thấy vui hay buồn nhỉ? Là con người ai cũng ích kỷ như nhau thôi.

Không vui nhưng chắc chắn tôi sẽ cảm thấy thanh thản.

Tôi mời 2 người ngồi xuống bàn uống nước. Cậu ấy bần thần lật từng trang album ảnh cưới, còn cô bé cứ tranh thủ tựa vào vai cậu. Thỉnh thoảng cậu ấy nhẹ nhàng gạt đầu cô bé ra. Cô bé lại tiếp tục ngả vào vai cậu.

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy buồn cười. Cô bé này kỳ thật. Có cần trợ trên như vậy không? Tôi có cảm giác cô bé đang cố tình mời chài cậu ấy, còn cậu ấy đứng đưng từ chối.

Tôi đã nghĩ cô bé này xứng đáng để tôi gửi gắm cậu ấy, nhưng càng lúc tôi càng cảm thấy khó chịu với cô bé. Làm người, mất gì thì mất cũng không được mất tự trọng chứ.

Tôi nhanh chóng rút ra kết luận rằng họ cũng chẳng có quan hệ gì đặc biệt. Thế thì tại sao lại cùng đến đám cưới của tôi?

Lát sau cô bé hỏi nhà vệ sinh, tôi đưa cô bé đi còn Duyên với Vy ngồi tiếp cậu ấy.

Mặc dù cảm thấy khó chịu với cô bé nhưng tôi vẫn là chủ nhà lịch sự, đối đãi khách chu đáo và ân cần. Mỗi người có một cách sống, tôi không có quyền áp đặt lối sống của tôi cho cô bé. Cô bé thích tiếp cận cậu ấy theo cách đó thì kệ cô bé thôi. Tuy nhiên, cách tiếp cận sai rồi. Cường là kiểu con trai thân thiện, dễ gần nhưng khó có thể sâu nặng với ai. Càng dễ dãi thì cậu ấy càng coi thường, càng dễ bị chinh phục thì cậu ấy càng không trân trọng.

Dòng suy tư còn đang tuôn chảy trong đầu thì bị ngắt quãng bởi giọng nói của cô bé.

-Chị là người được tặng chiếc váy đỏ 300K phải không vậy?

Tôi cảm thấy bất ngờ trước câu hỏi này. Cô bé hỏi chiếc váy 3M được dán tag 300K đó sao? Chưa kịp trả lời thì cô bé lại tiếp.

-Chị. Trước đây em ghét chị lắm.

Ồ hay, tôi làm gì mà ghét. Từ trước đến nay tôi đều rất được lòng phái nữ. Với lại tôi với cô bé này chẳng quen biết gì. Vô cớ ghét tôi là sao?

-Nhưng bây giờ thì đỡ rồi. -Nói xong cô bé cười toe toét.

Tôi đoán cô bé là bạn của Cường nên mới biết về món quà 300K đó. Thế mà mấy năm quen biết Cường tôi chưa hề gặp cô bé. Tôi bắt đầu dò hỏi:

-Em biết chị à? Em là gì của cậu ấy thế?

Tôi còn chưa kịp hỏi rõ mọi chuyện thì lại có khách đến. Là CEO. Ờo ôi, anh ta cũng nể mặt tôi đấy chứ. Tôi niềm nở chạy ra đón khách. Sau đó khéo léo sắp xếp anh ta ngồi gần Duyên và nhờ Duyên tiếp giúp. Nhìn cái mặt anh ta hơn hử chưa kìa. Lát sau Long cũng đến. Vy cùng Long bước vào nhìn rất đẹp đôi. Thế là khách của tôi có 3 đôi trai đẹp gái xinh, ai nhìn cũng phải ngưỡng mộ.

Sau đó tôi vội vã đi trang điểm, mặc váy cưới và chờ anh đến đón dâu. Thời khắc lên xe hoa đúng là thời khắc hồi hộp nhất cuộc đời một người con gái. Lúc anh đến đón dâu, tôi cảm thấy lâng lâng hạnh phúc. Anh sẽ là người cầm tay tôi đi đến cuối con đường. Sẽ không bao giờ buông tay tôi ra.

Tôi bước lên xe hoa với nụ cười rạng rỡ. Trước khi cửa kính đóng lại, tôi nhìn ra phía sau chào cậu ấy lần cuối. Cậu ấy đứng cạnh cô bé, dáng đứng ấy mới đơn độc làm sao. Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi nhưng hình như đang hướng đến một nơi xa xôi diệu vợi. Trong ánh mắt ấy tôi tưởng như có cả một bầu trời trong vắt, lá tả cánh hoa rơi. Cô bé hồn nhiên ôm lấy tay cậu ấy và ghé vào tai cậu ấy thì thầm câu gì đó, rồi họ ôm lấy tay nhau tình tứ như 1 đôi tình nhân thực thụ. Tôi mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt và theo chồng.

Cuộc đời của tôi đã bước sang 1 trang mới.

Chapter 29: Đoạn ký ức bị fake. (The End)

(Warning: 17+)

Tân hôn.

Tôi mặc chiếc váy ngủ màu đỏ mỏng manh và nội y đen bước ra khỏi nhà tắm.

I'm sexy and i know it. Anh đã tắm xong từ nãy và đang ngồi chờ tôi. Không hiểu sao tôi cảm thấy hồi hộp đến vậy. Tôi bèn lên bước đến bên giường và ngồi gọn gàng ở đuôi giường. Tim tôi đập mạnh, mặt nóng bừng. Mặc cái thứ nửa kín nửa hở này đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng xấu hổ thật. Tôi cầm lấy chiếc chăn mỏng, che bớt phần da thịt lộ ra. Anh nhìn tôi, đôi mắt hiện lên ý cười. Đột nhiên, anh nằm phịch xuống giường.

-Cả ngày mệt quá rồi, chắc phải nhờ em nằm trên.

Lúc này tôi cũng chẳng biết mặt tôi dài hơn hay cái bẹn dài hơn. Tôi lúng túng phản đối.

-Anh biết thừa là em không có bản lĩnh nằm trên mà.

-Thế trước đây ai sống chết đòi nằm trên?

Tôi bĩu môi hờn dỗi. Tôi mà có cái ấy thì anh khỏi phải nhắc, chắc chắn tôi sẽ thông cho cục của anh nở hoa. Cơ mà tôi là con gái nên đành bất lực. Tôi gầy gầy mái tóc anh, đe dọa:

-Vậy em gọi bạn Bình Minh đến nằm trên nhé.

-Em muốn mất chồng thì cứ việc.

//Đột nhiên từ trên trần nhà có 1 nhân ảnh phi xuống. Cô nàng xuất hiện với gương mặt hằm hằm, tóc nhuộm vàng khợt như bị điện giật. Đó chính là tác giả aka Tsuki.

"Trang Vân, cô tính làm cái gì đấy. Tôi là tác giả mà tưởng tượng đến cảnh chồng cô nằm dưới bạn Minh tôi cũng sờn cả da gà." - Tsuki

"Sao sờn?" - Trang Vân

"Chồng cô là loại mặt lạnh không biến sắc, tôi làm sao viết nổi cảnh anh ta nằm dưới?" - Tsuki

"Cô cứ vận yaoi vào là xong hết." - Trang Vân

"Cô bệnh quá đấy." - Tsuki

"Bây giờ cô mới biết à?" - Trang Vân

"Cô mà không nằm trên thì vợ chồng cô chịu khó ăn chay đêm tân hôn nhé. Tôi biến đây." - Tsuki

"Cô đúng là loại tác giả vô trách nhiệm. Mở mắt ra mà xem tôi nằm trên đây." - Trang Vân

Note: yaoi là truyện tranh về tình yêu nam nam có sex, hầu hết đều do nữ tác giả viết, và đối tượng người đọc chủ yếu là nữ. Nét vẽ mượt, cốt truyện lãng mạn. Nhân vật đẹp, tình yêu đẹp (đều là không thực tế). Còn 1 loại truyện viết cho gay đọc, thực tế hơn và nét vẽ gây shock hơn, không phải ai thích đọc yaoi cũng dám thử thể loại này.

//

Tôi ngồi lên người anh, cười tà mị.

-Vậy để em phục vụ anh.

Anh khá bất ngờ nhưng cũng không phản ứng. Hình như anh có chút mong chờ. He he. Em sẽ cho anh lên đến tận mây xanh.

Tôi cởi áo của anh ra, và bắt đầu vân vê đầu ngực. Hehe. Tiếp tục, tôi cởi thắt lưng của anh và thò tay vào. Nhưng ngay lập tức rút tay lại ngay. Tim tôi đập mạnh, mặt đỏ bừng. Xấu hổ quá đi mất. Đọc yaoi tôi đã

tưởng là ngon ăn lắm cơ. Thôi than trách ông trời làm gì nữa, truyện là truyện còn đời là đời. Nhưng tôi vẫn quyết định sẽ không lùi bước. Lần này anh nhất định sẽ phải quần quai rên rỉ vì tôi. Tôi sờ soạng trên ngực anh, hôn lên cổ và cả đầu ngực anh. Tôi thò tay xuống dưới, lướt nhẹ phía trong đùi anh. Tôi cảm thấy cơ thể anh khẽ rung lên. Không biết là vì nhột hay vì bị kích thích nữa. Tôi cúi xuống gặm vành tai anh và thì thầm:

-Thích không?

-Em cũng hư hỏng nhỉ

-Cảm ơn anh quá khen.

// Tsuki này giờ vẫn ngồi trên chiếc bàn cạnh đó, vừa hóng vừa múa bút. Đến đoạn này thì không chịu được nữa, liền đứng dậy cổ vũ.

“Cố lên Trang Vân. Cô cũng có tiềm năng đấy chứ.” - Tsuki

“Cô biến đi, vợ chồng người ta đang làm việc, cô làm gì ở đây.” – Trang Vân

“Cho tôi hóng tí.” - Tsuki

Trang Vân tắt đèn.

Tsuki tức lòi cả mắt.

//

Đèn đã tắt, chúng tôi cảm nhận đối phương qua tiếp xúc cơ thể, giọng nói và hơi thở. Không nhìn thấy thì cũng bớt xấu hổ một chút. Tôi tiếp tục thả dè chồng mình nhưng anh vẫn không phản ứng lại. Tôi chán nản trách móc anh:

-Chán anh quá. Ít nhất cũng phải rên lên cho em hứng thú chứ.

Anh vẫn im lặng, sự im lặng chết chóc. Hiển nhiên là tôi vẫn chưa chịu thua. Tôi luồn tay vào phía eo anh, mát xa nhẹ vùng bên trong thắt lưng quần và thì thầm:

-Đèn tắt rồi, anh cũng phải co rúm người lại, rên rỉ, thả lỏng người hưởng thụ đi chứ.

Anh túm lấy tay tôi, vùng dậy, đè tôi xuống.

-Hình như em vẫn chưa nhận thức được vị trí của chúng ta. Em mới là người phải rên rỉ.

Khi chuyển tư thế, chân tôi tình cờ chạm lướt qua thứ đó của anh, mặc dù vẫn còn lớp underwear nhưng thứ đó đã cứng lên rồi. Tôi thỏa mãn lắm, cười khúc khích trên anh.

-Tay nghề của em cũng khá anh nhỉ. Thứ đó...

Tôi còn chưa kịp tự mãn, 2 tay đã bị anh giữ chặt bằng 1 tay, đặt phía trên đầu, chiếc váy bị tay còn lại của anh thô bạo lột ra. Anh cúi xuống hôn tôi, nuốt gọn những câu tôi còn chưa kịp nói.

Và dĩ nhiên cả đêm ấy tôi là người không ngừng phải rên rỉ. = =

Sáng hôm sau, tôi dậy sớm tắm gội và chuẩn bị cơm nước. Không hiểu sao tối hôm qua, lần đầu tiên anh ra vào cơ thể tôi, tôi lại cảm thấy đau đớn đến thế. Có lẽ do anh chưa có kinh nghiệm nên cách làm còn vụng về. Mặc dù anh rất nhẹ nhàng và chậm rãi, thậm chí còn hỏi tôi: “Em đau à? Nếu không chịu được thì anh dừng lại nhé”. Tôi lắc đầu, ôm lấy cổ anh, cắn răng cố chịu đựng cơn đau không để cho anh biết. Đến nỗi nước mắt rỉ ra từ lúc nào tôi cũng không hay. Chỉ 1 thoáng đau đớn như vậy, sau đó là cảm giác tuyệt vời. Tôi thậm chí còn cảm thấy bản thân mình có thể bay lên. Cũng thật khó tin khi nói đây là lần đầu của anh. Chắc rằng anh đã tìm hiểu rất tỉ mỉ qua internet. Phải đạo đầu thế nào, phải làm thế nào để hòa hợp, phải làm thế nào để khiến cho tôi cảm thấy tuyệt vời. Chỉ tiếc là tôi không thể trao cho anh lần đầu tiên của mình.

Dù sao tôi cũng là dâu mới, chăm sóc chồng cũng là việc nên làm. Sau khi bữa sáng đã được chuẩn bị xong xuôi, tôi vào phòng ngủ gọi anh dậy ăn cơm. Ai dè anh đang ngồi bồn thần nhìn ga trải giường.

-Anh sao vậy? Anh mệt quá ạ?

-Em đã nói dối anh?

Tôi ngơ ngác không hiểu ý anh. Tôi nhìn theo hướng nhìn của anh và đó là vết máu trên ga trải giường. Thế là thế nào?

//

“Tsuki, cô giải thích cho tôi ngay.” – Trang Vân

“Cái gì thế? Người ta còn đang ngủ.” - Tsuki

“Tại sao tôi lại bị đau, và tại sao trên ga lại có máu?” – Trang Vân

“Cô bị dằn à? Đây là lần đầu tiên của cô chứ còn gì nữa.” - Tsuki

“Nhưng rõ ràng lần đó tôi cũng thấy máu mà, và ký ức của tôi vẫn còn rõ mồn một.” – Trang Vân

“Đó chỉ là đoạn ký ức bị fake thôi. Còn máu thì dễ ợt.” - Tsuki

“Là sao?” – Trang Vân

“Cô đang tiếc đấy à? Nhân vật của tôi không lang sói như cô nghĩ đâu. Người lang sói nhất chắc là chồng cô đấy.” - Tsuki

“Cô dám nói chồng tôi lang sói, tôi bóp chết cô.” – Trang Vân

Tsuki: *chạy mất dép*

//

Nghĩa là người đó đã lừa tôi. Nghĩ lại thì chuyện đã xảy ra có nhiều chỗ không hợp lý. Thuốc kích dục gì mà lại khiến tôi hôn mê. Vả lại sau lần đó, tôi không hề có cảm giác đau.

Nhưng tại sao lại phải fake ký ức của tôi? Tại sao không cướp mất lần đầu tiên của tôi? Tại sao lại tha cho tôi? Tôi nên nghĩ về con người đó như thế nào?

-Lẽ ra anh phải nghi ngờ lời em nói. Một người kiên quyết từ chối anh thì làm sao có thể mất trinh sớm như vậy chứ. Em không phải loại con gái sẵn sàng lên giường với người khác.

Dĩ nhiên là tôi không nói dối. Ký ức chết tiệt ấy vẫn lớn vồn trong đầu. Chỉ là tôi cũng bị lừa như anh thôi. Dù sao thì tôi đã dành cho anh lần đầu tiên của mình. Tôi mừng muốn rơi nước mắt.

-Anh cũng có chuyện này phải nói với em. Anh không bị vô sinh. Và chúng ta sẽ sinh ra cả 1 đội bóng.

Ồ, thế ra tôi cũng đã bị anh lừa à? Chắc những người sinh sống và học tập ở Pháp đều được rèn luyện qua 1 khóa ĐÀO LỬA, nên nói điều còn không thèm chớp mắt. Có điều, đây là tin mừng nhất trong mấy năm nay mà tôi được nghe.

Còn chưa kịp ăn mừng, tôi đã bị anh kéo tay, đè xuống giường.

//

“Tsuki cứu tôi.” – Trang Vân

“Lêu lêu. Cho cô chết. Tôi đã bảo chồng cô lang sói mà còn không tin.” - Tsuki

//

Và thế là bữa sáng hôm ấy, chúng tôi không ăn sáng mà ăn cái khác. Suốt cả tuần lễ trăng mật cũng vậy == Có chồng dè xỏm cũng “khổ” quá đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-kip-cua-trai>